

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

GENA SHOWALTER

THE *Flatter* YOU BURN



"Showalter writes fun, sexy characters you fall in love with!"
—LORI FOSTER, *New York Times* bestselling author

the original heartbreakers



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



***New York Times çoksatan yazarı Gena Showalter,
eşyle tanışmak üzere olan karşı konulmaz bir
büyücünün yer aldığı bir başka cızırtılı Orijinal Kalp
Kırıclar hikâyesiyle geri döndü...***

Beck Ockley tek bir kurala göre yaşar: Bir kere ve bitti. Milyoner playboy kaybetmenin acısını bilir ve bir başkasını kaybetmemek için her şeyi yapar. Oklahoma'nın küçük kasabası Strawberry Valley'e taşındığında, daha çok Güvendiği iki arkadaşıyla aynı zamanı geçirmek, iş... ve bolca zevk. Asla tahmin edemeyeceği şey, savunmasız bir Güneyli güzelin savunmasını aşacağıydı.

Harlow Glass hayatını yeniden inşa etmeye kararlıdır. Islah olmuş kabadayı, sevdiği herkesi ve şeyi kaybetmiştir ve lekeli geçmişi için en büyük bedeli ödemiştir. Şimdi bağıllık istiyor, Beck'in vermeyi reddettiği tek şey bu. Aralarındaki kimya alev alev yanarken, Beck ya onun kalbini kıracak... ya da kendi kalbini teslim edecektir.

New York Times çoksatan yazarı Gena Showalter'a övgüler

"Showalter... beni her seferinde sarsıyor!"

-Sylvia Day, #1 *New York Times* çoksatan yazarı "Showalter aşık olacağınız eğlenceli, seksi karakterler yazıyor!"

-Lori Foster, *New York Times* çoksatan yazarı "Şımarık, zeki karakterler ve ustalıkla örülmüş, alışılmadık bir olay örgüsü, *The Closer You Come*
Gena Showalter tüm parlak yeteneğiyle."

-Kristan Higgins, *New York Times* çoksatan yazarı "Showalter romantizmi her sayfada cızırdatıyor!"

-Jill Shalvis, *New York Times* çoksatan yazarı "Duygusal, yürek burkan, sayfaları çevirmemi sağladı!"

-Carly Phillips, *New York Times* çoksatan yazarı "İlgi çekici hikâyeleri ve unutulmaz karakterleriyle Gena Showalter göz kamaştırmaktan asla vazgeçmiyor."

-Jeaniene Frost, *New York Times* çoksatan yazarı "Bir kitabın üzerinde Showalter ismi varsa eğlence garantidir."

-RT Kitap Yorumları

"Çok yönlü Showalter... bir kez daha okuyucuları baştan sona eğlendirirken mizah ve dokunaklılığı harmanlayabildiğini gösteriyor."

-Booklist *Catch a Mate* hakkında

Ne Kadar Sıcak Yanarsan

Gena Showalter



www.millsandboon.co.uk

Yolumu kaybettiğim her an beni doğru yöne yönlendirerek bir kez daha her şeyin ötesine geçen muhteşem editörüm Emily Ohanjanians olmasaydı bu kitap bu hale gelemezdi. Teşekkür ! Her güzel şeyi veren Tanrı'ya seni hayatıma soktuğu için şükrediyorum.

Hayranı olduğum ve sevdiğim bir yazar olan muhteşem Katie McGarry'ye kocaman bir alkış, benimle telefonda değerli zamanını harcadı ve araştırmamda bana yardımcı oldu (tüm hatalar bana aittir). Sen bir hazinesin!

Bu harika hanımlara ve yazarlara özel bir teşekkür: Lori Foster, Carly Phillips, Jill Shalvis ve Kristan Higgins. Sizler pek çok açıdan harikasınız!

Ve Harlequin Books'taki tüm harika insanlara, yazmak için ağzımdan köpükler saçarak beklediğim bu seriye şans için teşekkür ederim.

İçindekiler

Kapak

Arka Kapak Metni

Övgü

Başlık Sayfası İthafı

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜMBÖLÜM

BEŞİNCİ

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ON

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ON

BEŞİNCİ BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ONSEKİZ

BÖLÜM ONDOKUZ

BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM

YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

BÖLÜM YIRMI DÖRT

BÖLÜM YIRMI BÖLÜM

YIRMI ALTIBEŞ

BÖLÜM YIRMI YEDİ

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

Özüt

Tarif Telif

Hakkı

BİRİNCİ BÖLÜM

Çoğu insandan daha fazla karaktere sahip olan yüz yıllık bir çiftlik evinin verandasında, azalan gün ışığı yapıyı sevgi dolu kucağıyla sarıyordu. Bir zamanlar krem rengi boyayla kaplı olan ve ufalanan, yıpranmış ahşabı ortaya çıkaran dış duvarlar, şimdi yeni panel çıtaları ve taze bir kat ile övünüyordu. Cumba penceresindeki kırık conta değiştirilmişti, artık camlar arasında nem tabakaları birikmiyordu. Eskiden çatıya kadar tırmanan sarmaşıkların her bir sapı kesilmişti.

Garaj yolunu taradı. Araba yoktu.

Kapıyı dinledi. Şüpheli bir ses yok.

Bir gülümseme kulaktan kulağa yayıldı. Aylar süren kötü şansın ardından, sonunda bir şeyler onun lehine işlemişti.

Umarım uzun sürmüştür.

Titreyerek anahtarını kapının kilidine soktu. Kalın, ahşap kapı açıldığında menteşeler vınladı; taze ekmek, vanilya ve bir çeşit karamelize meyve gibi ev kokusu yayıldı ve ağzını sulandırdı. Boş midesi homurdandı ve acı içinde kıvrıldı.

"Merhaba," diye seslendi.

Kimse şaşkınlıkla azarlamadı.

Kapıyı daha bir güvenle kapattı ve rahat bir nefes alarak oturma odasına girdi. *Geri döndüm.*

Çocukluğunun geçtiği ev gıcırdayarak bir hoş geldin sesi çıkardı ve bir an için en sevdiği anılardan biri zihninde canlandı: Martha Glass kanepeyi yeni bir açıyla iterken, Harlow kollardan birine binmiş, ata biniyormuş gibi yapıyordu. Babası evde değildi, Tanrı'ya şükür -zavallısın, *aptalsın, tam bir hayal kırıklığısın- bu yüzden rahat, neredeyse baş döndürücü bir atmosfer vardı.*

Ama bu değerli hatıra, farkına varmanın iç karartıcı sıcaklığı karşısında soldu. Burası Harlow'un çocukluk evi olabilirdi ama artık ona ait değildi; teknik olarak haneye tecavüz suçu işlemişti. Ama sadece teknik olarak! O sadece... yapılan onca işten sonra, evin içine bir göz atmaya *ihtiyacı vardı.* Ve eğer birkaç parça yiyecek onunla birlikte giderse, yeni sahiplerine bir iyilik yapmış olacak, onları kötü şişman gramlardan kurtaracaktı.

" ederim, millet," diye mırıldandı.

Sahipleri Oklahoma'daki Strawberry Vadisi'nin en yeni sakinleriydi. Haftalardır uzaktan izlediği bekârlar. Lincoln West, En Zeki olarak adlandırdığı kişi. Beck Ockley-En Güzel. Ve Jase Hollister-En Vahşi. Hiç konuşmadığı ve konuşmak da istemediği adamlar. Harlow'un kalbinde ev hala ona aitti, *her zaman da* ona ait olacaktı, bu yüzden de adamlar buraya izinsiz girmişlerdi. Burada doğmuştu ve her şey hayat planına göre giderse burada ölecekti. Ama umarım bugün değil.

Yaklaşık yedi ay önce bankanın onu evden atmasından bu yana eve ilk kez giriyordu. Yavaşça dönerek, hâlâ hayatının bir parçası olan tek aşkı içti. *Çok fazla değişiklik vardı.* Aşınmış, lekeli ahşap zeminler gitmiş, "kusurlar" zımparalanmıştı.

Birkaç kusurun nesi yanlıştı? Bir evdeki, hatta bir insandaki kusurlar, "Burada hayat yaşandı" diye ilan ediyordu.

Duvar kâğıtları soyulmuş, alçıpan onarılmış ve karamel latte rengine boyanmıştı. Bir zamanlar eskimiş olan taç kalıpları ve lambri kaplamalar yeni bir hayatla parılıyordu. Evi tam bir erkek mağarası olmaktan kurtarmak için orada burada birkaç kadınsı dokunuş vardı -yastıklar, potpuri kaseleri ve dantel örtüler- ama annesinin astığı kedi portrelerini, rastgele sergilenen porselenleri, örgü sepetlerini, porselen bebekleri ve bir zamanlar dantel kaplı yan sehparların üzerinde duran şatafatlı lambaları özlemişti.

Harlow hayal kırıklığına hazırlandı ve yatak odalarına yöneldi. Önce eski misafir odası, şimdi steroidli bir erkek mağarasıydı. Bir tarafta koyu kahverengi çarşafli bir kral yatak, diğer tarafta ise DVD'lerle dolu devasa bir konsolun üzerinde asılı duran büyük bir düz ekran vardı.

Bir insan burada nasıl rahatlayabilirdi ki?

Bir sonraki yatak odası -onunki- kanını kaynattı. Annesinin çocukken onun için yarattığı ve büyüdüğünde bile değiştirmeye asla cesaret edemediği prenses cenneti, bir erkek çocuğunun oyun parkına dönüşmüştü. Birden fazla oyun sistemi katmanlı bir platformu kaplamış, kumandalar yere saçılmıştı. Yapılmamış devasa bir yatağın önünde yerden tavana kadar uzanan bir projektör ekranı yükseliyordu. Bir zamanlar sevgiyle büyülü bir orman çizdiği duvarlar artık bej rengindeydi. Bej!

Elbette, duvar resminin kusurları vardı, ama her santimini sevmişti, haftalarca farklı tasarımları aşındırmış, renkleri karıştırmış, öğrenmiş ve

Hayal gücünün onu alıp götürmesine izin verirken tüm sürece hayranlık duyuyordu. Elbette, sıkıcı bej bunu yapmadan çok önce çabalarının meyvesini mahvetmiş, bir öfke nöbetinde resimlere avuç avuç uyumsuz boya fırlatmıştı. Yine de. Monotonluk denizi daha kötüydü.

Bir keçeli kalem bulup odayı canlandıracak bir şeyler, büyük olasılıkla iki orta parmağı uzatılmış bir çift el çizme dürtüsüne yenik düşmeden önce geri çekildi ve kapıyı kapattı.

Ebeveyn yatak odası inek bir işkoliğin rüyasına dönüştürülmüştü, ailesinin tüm izleri silinmişti. Bilgisayarlar ve bilgisayar parçaları masanın üzerine, yatağın üzerine yığılmış ve yere saçılmıştı ve ah, buna dayanamıyordu.

Mutfığa doğru ilerledi... Duvar kağıdının söküldüğü yere. Ama tamam. Önemli bir şey değildi. Bu değişikliği anlıyordu. Tasarım o kadar solmuştu ki, farklı çilek kümeleri şişmiş testisler gibi görünüyordu.

Eşleşen kırmızı laminat tezgahlar parlak beyaz mermerle değiştirilmişti ama en azından dolaplar zımparalanıp siyaha boyanmış olsalar da aynıydı. Fena değil. Sadece farklı.

Neyin olması ve neyin olmaması gerektiğine dair bir sancı içini parçaladı ve eğer ocağın üzerinde duran yaban mersinli turtayı fark etmeseydi kalbinden geriye kalanları da kırabilirdi.

İşsiz, parasız -evsiz- uzun zamandır doğru dürüst bir yemek yememişti. Ve iyi bir tatlı? Annem öldüğünden beri yok.

Bir sızı daha, bu seferki daha keskindi ama yine turtanın cazibesi dikkatini dağıttı ve transa geçmiş gibi ilerledi. Titreyerek parmak ucunu tencerenin kenarında gezdirdi ve sıcak bir damla meyve suyu yakaladı.

Tek bir tat. Sadece bir tane.

Tatlılık diline vurduğu anda, Bachelors Three'nin kaçırmayacağı malzemelerle bir sandviç yapma planı tamamen altüst oldu. Etrafta koşuşturup gerekli malzemeleri bulmak için çekmeceleri karıştırdı ve hiçbir şeyi yerli yerinde bulamayınca öfkesi arttı.

Çakıllar çatırdadı. Bir kapı çarptı.

İliklerine kadar üşüyerek oturma odasına koştu ve pencereden dışarı bakmak için kendini kanepeye attı.

Beck Ockley, En Güzel'in kendisi, arabasının yolcu tarafından bir kadına yardım etti. Beck... ona arka taraftaki kulübeyi hatırlatan, dışı cilalı, içi dökülen adam.

Boyu 1.80'in biraz üzerindeydi, kaslı bir vücudu vardı, açık ve koyu kahverengi saçlarının karışımı ilgi çekiciydi, saç telleri her zaman dağınık bir haldeydi. Yataktan yeni kalkmış gözleri erimiş bal rengindeydi ve şimdiye kadar gördüğü en uzun, en kalın siyah kirpiklerle çerçevelenmişti. Ama onun gibi bir adamın bile yeni bir balık yakalamak için en azından birkaç saate ihtiyacı olmalıydı.

Öte yandan, ciddi bir erkek büyüüne sahipti ve tek bir gülümsemesiyle muhtemelen bin çift külotu düşürebilirdi.

Harlow turtayı almak için mutfığa döndüğünde kalbi göğsünde bir yarış atı gibi dörtünela koşuyordu. Muhtemelen doğaçlama ev turunun kanıtlarını yemek en iyisiydi. *Acele et!* Arka kapıya doğru koştu... ancak bir anda durdu. Eğimli cam, Jase ve nişanlısı Brook Lynn Dillon'ın verandadaki salıncağa sarılmış olduklarını gösteriyordu.

İçeri girmeden önce yaptığı çevre kontrolünde onları nasıl gözden kaçırmıştı?

Ön kapının menteşeleri sızlandı. Lanet olsun! Beck ve sevgilisi her an içeri girebilirdi. Oturma odasına, koridora ve karşısına çıkan ilk yatak odasına daldı ama penceredeki kilit yeni ve karmaşıktı, ne kadar oynatırsa oynatsın açamadı. Diğer tüm kilitlerin de aynı olduğundan şüphelenerek oturma odasına yöneldi. Kapının yanında durursa, kapı açıldığında saklanmış olacaktı. Beck kapıyı kapatmayı unutursa, Beck kapıyı açar açmaz gizlice dışarı çıkabilirdi.

"Beni buraya getirdiğinize göre," dedi bir kadın, özleminden nefesi kesilmiş bir halde, "bana ne yapacaksınız?"

Çok geç! Korku Harlow'un ayaklarına binlerce kiloluk kayalar gibi yerleşti ve koridorda durdu, kafasından kan fışkırıyor, ciğerleri sanki hayatta kalmak bir düşmana dönüşmüş gibi kan kaybediyordu.

Tawny Ferguson geriye doğru yürüdü. Sola bakarsa, elinde turtayla vahşi gözlü bir Harlow görecek. *Sola bakma. Lütfen, lütfen, sola bakma.*

Beck yavaşça, ağır ağır kızın peşinden ilerledi, boğucu bir sıcaklık ve şehvet dolu bir yırtıcı-av kararlılığı yayıyordu. Tawny'nin ellerini başının üzerinde birleştirerek, "Ne istersem yapacağım," dedi.

Tawny kalçalarını kaldırarak ona sürtündü. "Korkmalı mıyım?"

"Tatlım, minnettar olmalısın."

Sesinin şehvetli etkisi Harlow'un damarlarında sıcak ürpertiler yarattı ve onlardan neredeyse sevdiği kadar nefret etti.

, ağzı Tawny'ninkinin üzerinde gezinerek onu gelecek olan şeyle kızdırdı. "Birlikte geçireceğimiz zamanın her saniyesini seveceksin. Bu

Sana söz veriyorum."

Tawny titredi, kendinden geçmenin eşiğindeki bir kadın gibiydi. "Hoşuma gideceğini biliyorum. Ama sonra ne olacak?"

Cırcır böcekleri.

Burnunu kızın çenesinin hizasında gezdirirken bile sertleşti. "Sonrasında dizlerinin bağı çözülecek ve eve sürünerek dönmek zorunda kalacaksın."

Tawny kıkırdadı. "Hayır, ilişki anlamında söyledim. Tek gecelik ilişki kralı olarak ününü biliyorum. Sabah beni hâlâ isteyecek misin?"

Beck kızın çenesini kavrayarak gözlerini ondan kaçırmamasını sağlarken gerilim dolu bir an yaşandı. "Sana söyledim. Hiç kimseye tek bir geceden fazlasını teklif etmedim. Asla bir istisna olmayacak."

"Ama neden?" Tawny fermuarıyla oynarken bile dudak bükerek sordu. "Ben çok... iyi... bir istisna olurum." Söylediği her kelimeyle metal dişlerini bir santim daha açıyordu.

Gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyordu, bu da onu soğuk ve acı bir şey haline getiriyordu. "Senin gibi bir kızın, çok daha az yük taşıyan bir adamla sonsuza dek mutlu olması gerekir."

"Bagaja aldırmam."

"Öyle ya da fark etmez." Ona doğru bastırarak dikkatini dağıttı. "Şu anda önemli olan tek şey *beni* isteyip istemediğin."

Tawny inledi, gözleri kapanıyordu. "Durma. Lütfen, durma."

Hayır, hayır, durma, sakın buna cüret etme - sert bir gerçeklik tokadı Harlow'un aklını başına getirdi. Tawny -ve hatta Harlow- Beck dışında her şeyi gözden kaçırmış olsa da, Beck aklını korumakta hiç zorlanmamıştı. Ustaca saptırmıştı. Ve o da bunu bilmeliydi. Lisedeyken o da aynısını yapmıştı. Birçok öğretmen ve danışman tek bir soru sormak için onu kenara çekmişti.

Neden akranlarına hakaret ediyorsun?

Onun cevabı mı? *Onları aşağılamıyorum. Üzerinde çalışılması gereken kusurlara işaret ederek onlara yardım ediyorum.*

Bu arada, kirli bir sır onun içinde derinlere işlemişti. Yediği hakaretler -ki bunlar gerçekten de hakaretti- babasının ona savurduğu sözlerin yanında hiçbir şeydi.

İyi olduğun tek şey, küçük kız, günümü daha da kötüleştirmek.

Şimdi bile ürperdi.

Bir gün, içinde bir şalter attı ve bir arkadaşına saldırarak kızını ağlattı. İşte o zaman Harlow bir kızını etkileyebileceğini fark etti.

ve bu farkındalıkla birlikte güç de gelmişti. Kısa bir süre sonra, akranlarını sözlü olarak eleştirmek, kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan tek şey haline gelmişti... en azından bir süreliğine. Çünkü bu güç hissi bir yanılsamadan başka bir şey değildi, suçluluk ve üzüntü tarafından her gün yıkılan ve sürekli yeniden inşa edilmesi gereken bir iskambil kağıdından ev.

Gerçek güç başkalarını yıkmaktan değil, onları inşa etmekten gelir.

"Beck," dedi Tawny, "sana sahip olmama izin ver. Bu gece... ve yarın."

"Bir kere olması en iyisi." Ses tonunun düzlüğü Harlow'un şaşkınlıkla gözlerini kırıştırmasına neden oldu. Onun kiminle konuştuğunu duyarsa duysun -erkek, kadın, genç ya da yaşlı- sadece alay ettiğini ve flört ettiğini duymuştu. "Güven bana."

"Ama-"

"Ya bir kere ya da hiç," dedi, her santimi çelik gibi inatçıydı. "Seçim senin. Ya şimdi karar verirsin ya da ben senin yerine karar verir ve seni eve götürürüm."

Eğer Tawny daha fazlasını istemeye devam ederse, gerçekten tehdit edildiği gibi mi yapacaktı? İlkeler zevkten önce gelir, bu ilkeler ne kadar çarpık olsun?

Kızın omuzlarındaki nişasta çözüldü ve yenilmiş bir halde içini çekti. "Bir kez."

Beck ödül olarak başını istediği gibi eğdi ve yakıcı, dünyayı sarsan bir öpücüğe daldı. Tawny onun karşısında eridi, gömleğini kavradı ve siyah pamuğu kırıştırdı. Harlow neredeyse gözlerini kapatıyordu. Neredeyse. Bırakın nefes almayı, hareket etme yeteneğini bile kaybetmişti. Beck açıkça ne yaptığını biliyordu ve çok ateşliydi. Yalıyor, emiyor... elleri zaten orgazmın eşiğinde gibi görünen bir kadına lezzetli şeyler yapıyordu.

Harlow'un karnında şaşırtıcı bir ağrı zonkluyordu.

Beck ve Tawny mükemmel bir tutku çalışması yarattılar: baştan çıkarıcı, erotik ve ahlaksız. Kendi hayatında eksik olan şeyin ta kendisi. Ama sonra, adam onu birlikte gördüğü *her* kadınla mükemmel bir tutku çalışması yaratmıştı.

Beck'in aynı rutini farklı kadınlarla, farklı yerlerde gerçekleştirdiğini daha önce defalarca izlemişti. Verandada. Arka bahçede. Hatta çatıda.

Hiç kimse onu geri çevirmemişti.

Tawny'nin arkasını avuçladı ve boğuk bir hırıltıyla, "Bacaklarını etrafıma sar," diye emretti.

Tawny de herkes gibi itaat etti ve Beck Harlow'dan uzaklaşarak kanepeye doğru döndü.

İçini tatlı bir rahatlama kapladı. *Artık son düzlükteydi. Sadece birkaç dakika daha...* Ve oh, kahretsin, turtanın şekerli aroması acımasızca onunla alay etti.

Her zamanki gibi hain olan Harlow'un midesi guruldamak için o anı seçti. Bu kadarı yeterdi.

Beck'in başı ona doğru döndü, vücudu gerildi. Tawny'yi ayağa kaldırdı ve önüne geçerek ona kalkan oldu.

Koruma jesti öpücükten daha ateşli olduğunu kanıtladı.

Yüz hatları tanıdık geldi. "Sen," dedi ve sesi kızgınlıktan çok korkmuş gibi çıktı.

Kafası karışan Harlow gözlerini kırıştırtarak ona baktı.

"Ben mi?" Onu tanıyor muydu? "Evimin içinde ne yapıyorsun?"

Benim evim! Ama Harlow onu düzeltmek için burada kalmadı. Hiçbir şey onu yatıştıramaz ya da aptal postunu kurtaramazdı, bu yüzden etrafından dolandı, kapıya yönelirken ulaşamayacağı bir yerde durdu, kapıyı çekip açtı ve sonunda dışarı süzüldü.

"Hey!" diye seslendi Beck. "Dur."

Adımlarını hızlandırarak önündeki ağaç kümesine yöneldi: dev bir meşe, birkaç olgun pikan cevizi ve tam çiçek açmış iki manolya. Çekirgeler vızıldadı. Çekirgeler şarkı söylüyordu. Kuşlar ciyakladı. Yaban çileklerinin ve nemli güllerin tanıdık kokusu boğazına takılıp sert bir yumru oluştururken, bu üçü ürkütücü bir film müziği oluşturdu.

Neredeyse . Sadece biraz daha...

Elli iki dönümlük arazide bir sera, küçük bir mandıra, iki ahır, üç iş barakası ve Harlow'un bakmayı deneyip başaramadığı çok sayıda sebze bahçesi olsa da, arkada budaklı ağaçlar, keskin kumlar ve yılanlarla akreplerin yuvalanmayı sevdiği gevrek çalılarla dolu gölgeli bir bölüm vardı. Çocukların hiçbirinin girmeye cesaret edemediği bir bölüm. Eğer orada kamp kurmamış olsaydı saklanmak için mükemmel bir yer olurdu.

Setin yanından geçtikten sonra ters yöne saptı ve tırmanmaya alışkın yüksek meşenin... ilk öpücüğünü aldığı ağlayan söğüdün... babasının nadir sevgi anlarından birinde yaptığı lastik salıncağın yanından vızıldayarak geçti.

"Dur," diye emretti Beck. "Şimdi."

Sesi yakındı, çok yakındı ama soluk soluğa değildi. *Turtayı* daha sıkı kavradı -*benden almaya çalış, sana meydan okuyorum-* ve arkasına baktı. Lanet olsun!

Neredeyse ona yetişmişti. Hızını artırdı... ta ki topuklarına saplanan birkaç çürük keskin ağırlara yol açıp onu yavaşlatana kadar. Beck her an onu geçebilirdi.

Sert eller beline dolandı, iki yüz kiloluk bir kas yığını üzerine çöktü. O düşerken, turta da uçtu.

"Hayır!" diye bağırdı.

Darbe ciğerlerini boşalttı. Gözlerinden yaşlar süzüldü ama titreyen eliyle damlacıkları sildi, koyu yaban mersini sıçramalarının şimdi taş ve toprak üzerinde aktığını, kabuğun şimdi kirle serpildiğini gördüğünde bir sızlanma kaçtı.

"Turta katili!" Merhaba, karanlık taraf. "Eğer dünyada adalet varsa, bunun için kızaracaksın."

"Gerçekten mi? Bana bunu mu söylüyorsun?" Kalçalarının üzerine oturarak onu ağırlığından kurtardı.

"Bana saldırdın. Sahip olduğun her şey için sana dava açmalıyım."

"Evet, lütfen öyle yapın. Bu arada, izinsiz girdiğiniz için suç duyurusunda bulunacağım. Şimdi bana turtamla ne yaptığını söyle."

Benim turtam! Onu adil bir şekilde çalmıştı. Ama izinsiz giriş hatırlatması onu ayılttı. "Mantıklı bir yetişkin gibi düşünürseniz, suçunuzun daha kötü olduğunu göreceksiniz. Yaptıkların masum bir tatlının acı içinde ölmesine neden oldu." Şimdi bir gece daha aç kalacaktı.

Orospu olan midesi protesto edercesine homurdandı.

"Turta bu gece öyle ya da böyle ölecekti. Ben sadece ağzımın kitle imha silahı olacağını düşünmüştüm, başkasını suçlamaya kararlı küçük pis bir hırsız değil."

Ayağa kalktı, sonra ona yardım eli uzatarak şaşırttı. Kesinlikle bir numara. Kendi gücüyle ayağa kalkmaya çalışarak reddetti. Ayrıca, o ellerin gittiği bazı yerleri görmüştü. Ve gerçekten de nasıl hissettirdiklerini bilmesine gerek yoktu. Nasırlı ve sert olsalardı... Tawny ve sayısız diğerinin yaptığı gibi onu yakıp titretecek kadar sıcak olsalardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Neden ona gerçeği söylemesin ki? Lisedeki terör saltanatını anlatan binlerce hikaye duymak için kasaba halkına onu sorması yeterliydi. Belki iyi kalpli biri kasaba meydanındaki mantar panoya asılan bir anketten bile bahsedebilirdi: "Seçme şansınız olsaydı, kime işkence etmeyi tercih ederdiniz? Şeytana mı yoksa Harlow Glass'a mı?"

Harlow büyük bir farkla kazanmıştı.

"Ben Harlow Glass, eskiden burada yaşırdım."

Bakışları onu bir kez taradı, sonra tekrar çok daha yavaşça. "Onur duydum. Harlow Glass kanlı canlı. Kocaayak'tan daha nadir görülen bir görüntü."

Nereden biliyordu ki? Sanki onu aramak için bir nedeni varmış gibi.

Ve oh, vay canına. Sesi. Dumanı yükseltmiş, eskisinden daha da iyi hale getirmişti, büyüleyici ve baştan çıkarıcıydı, kadının içinden dalga dalga zevk çağlayanları gönderiyordu.

Tehlike! Tehlike! Aralarındaki mesafeyi genişletti.

"Oh, hayır, yapamazsın. Eve geri dönüyoruz." Onu ileriye doğru salladı.

Güçlü kal. "Ne kadar şirin. Komiklik yaptın."

İfadesi sertleşti, onu ikinci kez reddederse ciddi sonuçlar doğuracağına söz verdi ama yine de ses tonu yumuşadı, artık o kadar tehditkâr değildi. "Açık olmadığım için özür dilerim, tatlım. Benimle geliyorsun, hepsi bu."

"Hayır, o değil. Tawny ile bir ağız ağıza seans daha izlemek istemiyorum. İşimizi burada bitirelim."

Yüzünde beliren gülümseme her türlü mizahtan yoksundu ama yine de kadının hislerini tamamen yıkarak onu sersemletti. "İki seçeneğiniz var. Bir, evimin mahremiyeti içinde turtamın çalınması ve tahrip edilmesini ve bunu bana nasıl telafi edeceğini tartışırız. Ya da ikincisi, Şerif Lintz'i ararım."

Lanet olsun! Onu taşaklarından yakalamıştı ve bunu biliyordu. "Bak. Bana su işkencesi yapabilirsin ama yine de itiraf etmeyeceğim-"

"Su işkencesi için izninizi aldığımı bilmek güzel."

"-bir suça, bu yüzden neden akşamınızı böldüğüm için özür dilemiyorum ve buna iyi ?"

"Pardon, yanında turta da var mı?" "Hayır,"

dedi dişlerini sıkarak. "O zaman iyi olmayacağız."

Düşündüm. "Yani... ne? Sana bir tane daha pişirmemi mi bekliyorsun?" "Evet, hanımefendi, kesinlikle bekliyorum."

"İddia ettiğim şeyi nasıl yaptığım ya da neden yaptığım hakkında bana binlerce soru soracak mısınız?"

"Nasıl ve neden olduğunu önemseyen birine benziyor muyum?"

Hayır. Hayır, yapmadı. Zevk dışında hiçbir şeyi umursamayan bir adama benziyordu. "Tamam. Pekâlâ." Her şey (1) onu kampından uzak tutmaya devam etmek, (2) ayrılımlarını hızlandırmak ve (3) meselenin ikisi arasında kalması için onu yatıştırmak içindi. Ama onu tatsız bir sürpriz bekliyordu. Annesi ona Tarihin En Kötü Şefi unvanını boşuna vermemişti. "Sen kazandın."

Başı dik, onun yanından geçti. Adam uzun süre geride kalmadı, kısa süre sonra onun yanında tempo tutmaya başladı, eli hafifçe sırtının alt kısmındaydı. Bu hareket, kızın yoldan sapmamasını sağlamak içindi ama adamın sıcaklığı kızın içine işledi ve bir şeyler için kaşınmasına neden oldu.

"Turta pişirmenin birkaç saat sürdüğünü biliyorsun, değil mi?" En azından annesi için öyleydi. "Sen ve Tawny işinizi bitirirken mutfakta bana yalnız başıma güvenecek misin?"

"Tawny'nin beklemesi gerekecek. Seks ve turta arasındaki bir yarışta, seks her zaman kaybeder."

"Vay canına," dedi gözlerini devirerek. "Senin varlığında külotların düşmesine şaşmamalı. Sözlerin şiir gibi."

"Bana külotunun çoktan düştüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?"

Önce inanamayarak, sonra da hayretle ona baktı. Azalan güneş ışığı ona tam olarak vuruyor, sessiz altın ışınlarıyla onu okşuyor ve onu neredeyse insanlık dışı bir güzelliğe büründürüyordu. Kesinlikle başka bir dünyaya aitti. Ağrı göğsüne geri döndü.

"Senin için külotumun düştüğü gün," dedi hiç keskinlik göstermeden, "barakalardan birinin arkasına götürülüp vurulmak istediğim gündür."

"Çünkü bana bir daha asla sahip olamayacağını ve bu acıyla yaşayamayacağını biliyorsun?"

Onun çarpık espri anlayışından tuhaf bir şekilde etkilenerek homurdandı. Hayır. Garip değil. O ne yaptığını biliyordu.

"Evet," dedi sert bir sesle. " gibi bir şey."

Altın rengi gözlerinde neşe parıltıyor, ağzının kenarları seğiriyordu.

"Pekâlâ. Bunu olabildiğince hızlı ve acısız yapacağıma söz veriyorum."

Ne kadar nazıksın. "Geriye dönelim. Az önce bana sanki beni tanıyormuşsun gibi baktın.

Ayrıca beni aradığınızı da ima ettiniz. Neden?"

Eğlencesi bir anda sönüverdi. "Belki de şoku aşinalıkla karıştırıyorsunuz."

İnsanları okumakta çok iyi değildi ama en kötüsü de değildi. "İkisi birbirine yakın bile değil."

"Benimle tanışıp beni unutma düşüncesini daha makul mü buluyorsun?"
Şey. Bu kesinlikle iyi bir noktaydı, değil mi?

Ağaç sırasını geçtiklerinde Tawny göründü. Kız verandada bekliyordu, ellerini *H.G.* harflerinin kazılı olduğu parmaklığa dayamıştı, üst kolları göğüslerini birbirine bastırıyordu. Sanki yardıma gerçekten ihtiyacı varmış gibi. Kısa boylu ve kıvrımlıydı, Harlow'un fazla ince bedenine kıyasla gerçek bir pinup gibiydi.

En soğuk çelikten gözler daraldı ve Tawny saldırmak üzere olan bir çingiraklı yılan gibi tısladı. "Uyanırken kâbus gördüğümü umuyordum." Bir rüzgâr punk-rock saçlarının tellerini kaldırdı ve Tawny merdivenlerden aşağı uçarak onlarla korkulukta buluştu. "Ama hayır. İşte buradasın. Ete kemiğe bürünmüş bir iblis."

Harlow sessiz kaldı. Eskiden aşırı kilolu olan Tawny zamanlar onun acımasızlığının kurbanı olmuştu, bu yüzden Harlow bu hakareti hakkı olarak kabul etti.

Geriye dönüp baktığında, *kimseye* söylediği nefret dolu sözlerin hiçbir mazereti olmadığını biliyordu. Zorba bir baba mı? Kendini daha iyi hissetme arzusu mu? Lütfen.

En azından sonunda onunkini almıştı.

Alışkanlıktan ötürü gövdesindeki yara izlerini ovuşturdu, bir anda zorbalıktan kurbanı dönüştüğünün kanıtıydı bu.

Beck bir kolunu Tawny'nin beline doladı, temas onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Tawny fark etti ve küfretti.

Harlow playboydan uzaklaştı. Konu gençliğinin günahlarının bedelini ödemeye geldiğinde, Tawny'ye pek bir şey veremezdi ama kasabanın çapkınının sevgisi için ona açık bir oyun alanı verebilirdi.

Problem. Beck onu bırakmayı reddetti, lezzetli kaslarını onu sabit tutmak için iyi bir şekilde kullandı. Bu bağlantı sinirlerini bozdu; anlık, yadsınamaz ve neredeyse dayanılmaz bir yükseliş.

Kendine gel, Glass.

"Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan," dedi Tawny Beck'e, "onun engerek dilini kesecek ve kan kaybından ölmesi için onu yolun kenarına bırakacaksın."

Ouch.

"Belki sonra," dedi. "Şu anda onunla konuşmamız gereken bazı işler var."

Basamakların tepesinde durup diğer kolunu Tawny'ye doladı. Sarışın bir tıslama daha çıkardı, Harlow'la ilişkilendirilmek bile istemediği belliydi.

Çok iyi. Kapıda Harlow, bağcıkları olmayan sandaletini bağlama bahanesiyle ondan uzaklaştı.

İnatçılığının dibine vurmuş olan Beck durup kızın ayağa kalkmasını bekledikten sonra onu bir kez daha kendine doğru çekerek mutfığa götürdü.

"Kal," dedi ona sert bir bakışla. "Kaçarsan seni yakalarım ve bundan sonra olacaklardan hiç hoşlanmazsın."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Bu bir tehdit mi?"

"Tatlım, bu bir söz. Şerif Lintz ile telefonda öyle hızlı konuşacağım ki başın dönecek."

Şerif Lintz'in ondan nefret etmek için her türlü sebebi vardı. Onuncu sınıftayken oğlunu herkesin önünde terk etmişti ve bu hiç de hoş olmamıştı.

"Kalacağım," diye yemin etti Harlow.

Adam itiraz eden Tawny'yi koridorda sürüklerken Harlow, adamın "Burada bekle," dediğini daha net duyana kadar konuşmalarının boğuk seslerini - kadının sızlanmaları, adamın yatıştırıcı sözleri - yakaladı.

Bir kapı kapandı. Ayak sesleri yankılandı. Köşeyi dönüp mutfığa tekrar girdi, sonra durup mermere yaslandı, elleri yüzeyde . Bakışları Harlow'a kilitlendi, yakacak kadar sıcaktı.

Aniden kuruyan dudaklarını yaladı.

"Şimdi o zaman," dedi. "Burası sana nasıl ve neden olduğuna dair binlerce soru sormama gerek olmayan kısım - çünkü bana sadece söyleyeceksin. Yoksa."

İKİNCİ BÖLÜM

BECK, bir değişikliği kabul etmektense ince bağırsaklarından atlama ipi yapmayı tercih ederdi. Değişim berbattı. Birkaç ay önce Oklahoma'daki Strawberry Valley'e taşınmak bile onun için özel bir tür zihinsel ve duygusal işkence olmuştu ve bunu ancak kardeş gibi sevdiği arkadaşlarının ısrarıyla başarabilmişti.

Hâlâ alışmaya çalışıyordu. Şehirdeyken hiç rahatsız edilmeden bakkala ya da bankaya gidebiliyordu. Burada herkes onu durdurup bir iyilik ya da tavsiye istiyor ya da sadece ne yaptığını soruyordu, sanki bilmeye hakları varmış gibi.

Bayan Harlow Glass'ın hiçbir fikri olmasa da, onun hayatını birden fazla yönden değiştirmişti ve bunun bugünkü ziyaretiyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Sana hiçbir şeyi itiraf etmeyeceğimi söylemiştim." Bir sandaletli ayağından diğerine geçti. "Ciddiydim."

Onun daralmış bakışlarının baskısı altında boyun eğmeyi reddetmesine hayran kaldı. Ama söylediği her kelime bir günah ve kalp kırıklığıydı ve onun üzerinde yarattığı anlık, yoğun etkiye tam olarak hazır değildi.

"Bana ne söylediğin umurunda değil, tatlım. Kuralları sen koymuyorsun.

Ben ." "Kurallar çiğnenmek için mi konuldu?"

"Öyle ? Sesin pek emin gelmiyor."

Çenesini kaldırdı, tanıdığı bir pozdu bu.

Onu tanıyordu, bu siyah saçlı, çok kadınsı, çok narin yüz hatlarına sahip güzelliği, en derin erkeksi içgüdüleri kafeslerinde serbest bırakılmaya hazır bir şekilde pençeliyordu. Haftalardır rüyalarını işgal ediyordu.

O, Jase ve West, kasabadaki herkesin hâlâ Cam Ev olarak adlandırdığı eve ilk taşındıklarında Beck, önceki sahibinin geride bıraktığı eski bir fotoğraf kutusu bulmuştu. İçlerinde, yaşları bebekten yetişkine kadar değişen bir kız vardı ve her bir görüntü onu büyülüyordu. Harlow Glass çocukken hüzünlü, perili ve tekinsiz biriydi. Çenesini aşağıda tutmuş ve omuzlarını içine çekmişti; bu pozisyonu aynı yaşlarda kendisi de pek çok kez benimsemişti. Kendini daha küçük bir hedef haline getirmenin istemsiz bir yoluydu.

Genç kızlığa adım attığında hüznü azalmış, hesaplanmış bir keskinliğin gölgesinde kalmıştı. Masumiyetin kaybı. Bir kadına dönüştüğünde, gözleri -en güzel okyanus mavisi- suçluluk duygusu yansıtıyordu,

keder ve acı. Aynaya her baktığında ona geri yansıyan duygular.

İçine bir sahiplenme duygusu yerleşmiş ve fotoğrafları bir sır olarak saklamıştı. Pek de sürpriz sayılmazdı. Eski bir evlatlık çocuk olarak, her altı ila sekiz ayda bir oyuncakları ve kıyafetleri alınmış, bu da paylaşmaya karşı keskin bir hoşnutsuzluk geliştirmesine neden olmuştu.

Bir , bu kız onun kızıydı.

Onun hayatının gelişmesini izlemişti. Onu merak etmiş, sürekli merak ve takıntılarına ev sahipliği yapmış, hatta kasabayı onun için aramıştı. İşte şimdi karşısındaydı, cennetten bir hediye kucağına düşmüştü, hayal ettiğinden çok daha tatlı.

"Kaderini ellerimde tutuyorum. Şeker, baharat ve güzel olan her şeyi bir denemek isteyebilirsin tatlım."

Kalın kirpiklerinin arasından ona bakarken, o kadar güzeldi ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu, dolgun alt dudağını dişledi. "Şerif Lintz'i arayacak mısın?"

Beck kollarını göğsünde kavuşturdu, düşünmek için bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi davranarak kızın endişelenmesine izin verdi. Bu kızın başının kanunla derde girmesi fikri hiç hoşuna gitmemişti. Ve evet, tamam, Harlow'un yaptığı şey için bir tokattan, belki biraz kamu hizmetinden fazlasını alacağından şüpheliydi ama sicilindeki leke onu hayatının sonuna kadar takip edecekti.

"Hayır," dedi sonunda, homurdanmayı da ihmal etmeden. "Şerifi aramıyorum."

Gözlerinde dans eden rahatlama, ona rüzgârdaki pamuk ağacını hatırlattı. "Doğruyu söylediğini nereden bileceğim?"

"Tatlım, senin bana karşı dürüst olduğun kadar benim de sana karşı dürüst olduğuma eminim." Bırak *bunu düşünsün*. "Senden sadece cevap istiyorum, bir kilo et değil."

Tek gecelik bir ilişkinin ertesi sabahı sözüne sadık kalıp evlenmeyi reddettiğinde, yattığı bazı kadınların ona dediği gibi "soğuk, duygusuz bir piç" olabilirdi ama kalpsiz değildi. Harlow eskiden bu evde yaşıyordu ve haciz belli onun sahiplik duygusunu değiştirmemişti. Onunkini de değiştirmiş olamazdı. Sadece birkaç aydır buradaydı ama vinçle çıkarılması gerekecekti. Elli dönümlük arazide pikan cevizi, kiraz ve kum eriği ağaçlarının yanı sıra yaban çileği, böğürtlen ve yaban mersini tarlaları vardı. Jase'in nişanlısı Brook Lynn'in turtaları için ihtiyaç duyduğu her şey.

Arkadaşlarıyla birlikte restore ettikleri bir havuz, biri yaban balıkları ve levreklerle dolu iki gölet ve zombi kıyametinin ihtimaline karşı silah ve yiyeceklerle donatılmış bir kulübe/kasa vardı. Brook Lynn'in gerçekten korktuğu bir şey.

Bir de şu hırsızlık olayı vardı. Harlow ona kanunları çiğneyen bir tip gibi gelmemişti. Kasabadaki herkesin ondan nefret ettiği ve kimsenin ona iş vermediği düşünülürse, beş parasız ve açlıktan ölüyor olmalıydı.

Bu düşünce onu buzdolabına götürdü ve orada hindili sandviç için gerekli malzemeleri bir araya getirdi.

"İşte," dedi.

"Hayır, hayır. Yapamam." Geri çekildi, ancak bakışları yemekte kaldı, gözlerinde özlem kararıyordu.

"Turtamı çalabiliyorsun ama sandviçimi kabul edemiyor musun?"

"İddiaya göre çaldım. Belki de başkalarından çalmanın tehlikeleri hakkında bir ders almışımdır."

"Belki de yalnız yemek istemiyorumdur." Tawny ile yemek yemiş olmasına rağmen ikinci bir sandviç yaptı. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Oh! O halde." Harlow ikramı o kadar hızlı kaptı ki muhtemelen kırbaç geçirdi. İlk başta, orada burada bir ısırık alarak nazikçe yemeye çalıştı, ama kısa süre sonra rol yapmaktan vazgeçti ve ekmeği onun lanet kalbini kıran bir vahşilikle parçaladı.

Neden Strawberry Valley'de bu kadar uzun süre kalmıştı? Doğru, inişli çıkışlı tepeler ve renkli Ana Cadde Thomas Kinkade'nin bir portresinden fırlamış gibiydi ve halka açık barbeküler, blok partileri, yüzme partileri, festivaller ve bir çocuğun ortodontik çalışmasından bir gencin ilk randevusuna kadar her şey için yapılan kutlamalar Beck gibi birini bile baştan çıkaracak kadar çekiciydi. Ama Harlow burada geçinemiyordu, o halde neden şehre taşınıp yeni bir başlangıç yapmamıştı?

Kökler mi? Daha yeni yeni anlamaya başladığı bir şey.

Küçük bir çocukken annesini kanserden, kısa bir süre sonra da babasını bencillikten kaybetmişti. Sevgili babası onu bir teyzeye bırakmış ve bir daha geri dönmemişti. Millie Teyze ondan bıktıktan sonra onu *başka bir* aile üyesine devretmişti. Kimse kalmayınca kadar beş kez tekrarlanmış ve hepsi de onu kalıcı olarak yanlarına almayı reddetmiş. Devletin himayesine girmiş, bir koruyucu aileden diğerine savrulmuştu. Bazıları iyi olsa da, diğerleri gerçek birer cehennem çukuruydu.

Arka kapı menteşeleri gıcırdayarak açıldı. Jase Hollister yanında Brook Lynn ile mutfığa adım attı, ikisi de pembe yanaklı ve nefes nefese kalmışlardı.

"Hey, dostum." Jase, Beck ile yumruklarını tokuşturdu. "Hey."

Jase ve West onunla birlikte sistemin içinde sıkışıp kalmışlardı ve onu kendisinin bile anlayamadığı bir şekilde anlamışlardı. İlk tanıştıklarında birbirlerine bağlanmışlar ve birbirlerinin tek ailesi olmuşlardı, iyi günde kötü günde birbirlerine destek olmuşlardı. Onları seviyordu. Onlar için ölebilirdi.

Brook Lynn Harlow'u fark etti ve kaşlarını çatı. "*Onun* burada ne işi var?"

Harlow o günkü hakaret sınırına dayanmış olmalı ki saçlarını omzunun üzerinden savurarak, "Beck beni gördü ve peşime düştü. Onunla evde özel zaman geçirmem için *ısrar etti*."

Sırtışını gizlemek için parmaklarını ağzına götürdü. "Bu doğru."

"Beck." Brook Lynn endişe saçıyordu. "Onu ya da yapabileceği kötülükleri bilmiyorsun. Onunla yatma, lütfen. O-"

Jase, kızı sürükleyerek götürürken, "Yollarımızı burada ayırıyoruz," diyerek kızın arkasından konuştu.

Geçtiğimiz birkaç ay, pek çok kişinin "azılı bir suçlu" olarak nitelendirdiği bu adamı yumuşatmıştı. Beck bir kez olsun değişimin en iyisi olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Jase'in dokuz yıllık hapis cezasından sonra yeni bir yerde yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı. Geniş açık alanlar ve toplum desteğinden etkilenerek Strawberry Valley'i seçti.

Zorluklarına rağmen onunla birlikte taşınmak Beck için hiç de zor olmamıştı. Arkadaşından bu kadar uzun süre ayrı kalmak yeterince kötüydü ama o ve West, Jase'e geri ödeyebileceklerinden çok daha fazlasını borçluydu. Ve aslında bu borç, Jase köhne çiftlik evini yenilerken Beck'in hiç şikâyet etmemesinin nedeniydi. Çevresi yavaş yavaş değişirken sırtımasının nedeni de buydu.

Harlow, "Benim gitmem gerekiyor," diye açıkladı.

Beck ona odaklandı. "İyi denemeydi tatlım ama hâlâ bitmemiş bir işimiz var. Evin içine nasıl girdin?" Zorla girildiğine dair tek bir iz bile görmemişti. Gerçi onu kovalamadan önce ya da sonra pek dikkat etmemişti.

"Şey... Bende bir anahtar var sayılır." Gömleğindeki görünmez bir tiftik parçasını çekiştirdi ve ekledi: "Evde yaptığın onarımları beğenmediğimi söylemek için kötü bir zaman mı?"

"Anahtarınız yok. Jase buradaki ilk günümüzde kilitleri değiştirdi." Adam yabancılara karşı güvensizdi. Hepsi öyleydi. Öyle olmayı öğrenmişlerdi.

"şey... aletlerini almak için arka bahçeye koşarken yeni anahtarları verandada bırakmış olabilir de olmayabilir de."

Ve o da tesadüfen yakınlardaydı, izliyordu? Ve hiçbiri fark etmemiş miydi? "Yarından itibaren anahtarınız çalışmayacak."

Okyanus mavisi gözlerinde bir öfke parıltısı, yenilgiyle çabucak söndü. Çenesini indirdi ve omuzlarını kamburlaştırdı, fotoğrafların çoğunda verdiği pozun aynısını verdi. "Evet. Anlamıştım."

Lanet olsun. Göğsü ağrımaya başladı. Bu kız genç hayatı boyunca kaç darbe almıştı?

Ve neden umursuyordu ki? Evet, resimleri ilgisini çekmişti. Evet, çok sekiydi. Ama tek bir kadına bu kadar zaman ve enerji ayırmak onun tarzı değildi.

"Madem açtınız, neden kapıya kadar gelip bizden yemek *istemediniz*?"

oldu. "Yardımaınıza ihtiyaım yok."

Ah. Gurur. Pek çok kişinin çöküşü. Bir zamanlar o da kimseye ihtiyaı olmadığına, kendi başına iyi olduğuna kendini ikna etmeye çalışmıştı. Bu arada, ne zaman mutlu bir aile görse, sanki üzerinden araba geçiyormuş gibi hissediyordu.

"Yardımaıma ihtiyaın vardı, yoksa burada olmazdın." Kadın ona ters ters bakarken, "Evi nasıl kaybettin ki?" diye ekledi.

"Bu seni ," diye kesin bir dille ifade etti.

"Annenin sigorta parasını çarçur ettin. Anladım." Satın alma işleminin gerçekteştiği gün, komisyoncu Glass kabadayısının yılın başlarında annesini kaybettiğinden ve bir işe girerek kendini alçaltmayı reddettiğinden bahsetmişti. Beck o sırada sadece yarım yamalak dinlemişti ve fotoğraf kutusunu bulduktan sonra tüm benliğiyle pişman olmuştu. şimdi de duymuş olabileceği diğer bilgileri toparlamaya çalışmış ama başarılı olamamıştı. "Nesin sen, Harlow Glass mı?"

Dudakları büzülmüş, bakışlarını üzerine çekmiş ve onu rehin almıştı. Bu dudaklar resimlerin vaat ettiğinden daha iyiydi. Dolgun ve kırmızıydı, her erkeğin yutmayı hayal ettiği türdendi... ve tarafından yutulmayı. Ayak ayak üstüne attı, şimdi ilk geldiği zamankinden daha gergindi.

"Ne demek istiyorsun? Ben neyim? Bu nasıl bir soru böyle?"

"Yasal olanından. Ne iş yapıyorsun? Yaşam koçu musun? Muhasebeci? İç çamaşırı mankeni mi?" Yüzünün tehlikeli güzelliğinden kaçınmaya dikkat ederek ona baktı - ama geri kalanı da akıl sağlığı için aynı derecede zararlı olduğunu kanıtladı. "Femme fatale?"

"Ben kalp kıran biri değilim, bu kesin. Son zamanlarda tanıştığım bazı insanlar gibi değilim."

"Beni mi kastediyorsun?"

"Evet, sen," dedi başını sallayarak. "Başka kim olacak? Aynı kadınla asla iki kez çıkmadın. En azından buraya geldiğinden beri."

Ya da hiç. "Yani?" Evet, yatmış. Ama neden olmasın? Seks iyi hissettiriyordu ve birkaç saat boyunca kendini zevke boğabilirdi. Düşünce yok. Sorun yoktu. Endişe yoktu. Terapinin onun versiyonu.

"Yani. Daha bitirmemiştin. Şu anda yatak odanda bir kadın var, ama sen hala burada -" kolunu mutfakta salladı "- benimle flört ediyorsun."

"Bu flört değil, tatlım. Bu bir sorgulama."

"Ha! Bir sorgulama tehdit edildiğimi ima eder, ama şu anda tehlikede olan tek yerim ağzım. Dik dik bakıyorsun."

miydi? "korkutuyor muyum... yoksa heyecanlandırıyor muyum?" Gözleri genişledi.

"İkisi de değil."

Kekeme. Çok sevimli. "Gerçek bir flörtlü nasıl tepki verdiğini görelim." Tezgâhın etrafında sinsice ilerledi.

Bir, iki kez geri adım attı ve yine atacaktı ama soba geri çekilmesini engelledi. Ellerini kızın yanlarına koyup onu kafeslerken bir zafer duygusu kapladı içini. Eğildi ve burnunun ucunu onunkine değdirdi, çilek ve cevizin baş döndürücü kokusu onunla alay ediyordu. "Eğer tanıştığın her erkek dudaklarına hayvani bir açlıkla bakmadıysa," dedi, sesi saklayamadığı bir ihtiyaçla kısıp ve boğuktu, "şok olurdum."

Parmak uçlarını söz konusu dudakların üzerinde gezdirdi, bu hareket doğası gereği o kadar şehvetli, o kadar masumdu ki, adam onu bozmak için her şeyini verebilirdi... Bir tat çalmak için.

Kısasa , bir tatlıya karşılık başka bir tatlı.

"Şok olmaya hazır olun," diye fısıldadı.

"Aptal adamlar." Yakından bakınca resimlerin gözden kaçırdığı küçük ayrıntıları görebiliyordu. Gece yarısı kirpiklerindeki kıvrım. Burnunun üzerindeki çiller. Yanaklarının altındaki gül rengi kızarıklık. "Ama asıl meseleye gelelim

Mesele bu, tatlım. Bana borçlusun, sadece yemek için değil. Çektiğim zihinsel ıstırap için de."

"Zihinsel ıstırap," diye yineledi.

"Aynen öyle." Kontrol edemediği bir güç tarafından çekilerek bir santim kadar öne eğildi ve göğsü onunkine değdi.

Keskin bir şekilde nefes aldı, hızlı ve sık bir şekilde nefes verdi, farkındalıktan doğan içgüdüsel bir eylemdi ve aynı anda çelik gibi sertleşti.

"O turtayla birlikte benim de bir parçam öldü," dedi burnunun kenarını onunkine değdirerek.

"Öldü." Başka bir yankı.

"Mmm." Dudakları onunkileri öpmeye çok az kalmıştı, nefesleri birbirine karışıyordu ve lanet olsun. Bu kadına dokunmamak nasıl olur da bir başkasını soymaktan daha şehvetli olabilirdi? "Ne olduğunu sordum çünkü yeterli bir ödemeyi nasıl tasarlayabileceğimi bilmem gerekiyor. Varlığının her zerresiyle bir şeyi arzulamanın ne kadar acı verici olduğunu biliyor musun? İçmek için su istediğinden daha fazla istemenin?"

"Seviyorum." Onun içinde eridi, tüm yumuşaklığı adamın ağrıyan sertliğiyle kaynaştı. "Gerçekten, gerçekten istiyorum."

Teslim olmaya ne kadar yakındı?

Bir laneti kesti. Cevap önemli değildi. Önemi olamazdı. Buraya seks için gelmemişti ve daha önce söyledikleri doğrudu. Yatak odasında başka bir kadın bekliyordu. Bir sokak kedisinin ahlakına sahip olsa da, bir kadın yatağında beklerken başka bir kadınla öpüşmeyi reddediyordu. Bu asla geçmek istemediği bir çizgiydi.

Yoluna devam et. "İşte bu kadar çok istiyorum... turtayı."

Dehşetle farkına vardı ve onu itti. Cılız bir hareketti ama adam isteyerek geri adım attı.

"Flörtünüzün tadı için teşekkürler," dedi alaycı bir ifadeyle, "ama gördüğünüz gibi ağızımda kötü bir tat bıraktı."

Hayır. O anın içinde kaybolmuştu. Kahretsin, o da anın içinde kaybolmuştu.

Ağızını açtı, sonra . "Bak. Turtanı çaldığım için özür dilerim. Tamam mı? Sanırım... Kızgındım. Benim evimde yaşıyorsun, benim olmam gereken yerde, ve ben sadece... Özür dilerim. Bir daha yapmayacağım."

"Özrünüzü kabul ediyorum."

"Harika. Sanırım artık gideceğim." Kadın onun etrafında dönmeye çalıştı ama adam bir kolunu uzatarak onu durdurdu.

"Tüm malzemeleri buzdolabında ve kilerde, bulaşıkları da lavabonun yanındaki dolaplarda bulabilirsiniz."

Bir an için kekeleydi. "Bağışlama, bağlarla gelmemeli." "Sana sözlerini eyleme dökmen için bir şans veriyorum.

ve kaybımın acısını hafifletmeye yardımcı olur."

"Peki." Burnunun kenarını sıktı. "Senin için pişireceğim."

En seksi. Cümle. Cümle. "Bir turtayla başlayıp bir pasta, bir düzine kurabiye ve kekle bitirebilirsiniz."

"Vay canına, bu oldukça ilgi çekici."

"Biraz acı hissettiğimi söylemiş miydim?"

Ona hançer gibi baktı. "Umarım turtalarınızı, keklerinizi, kurabiyelerinizi ve çöreklerinizi kömürlü seviyorsunuzdur. Ben hiç yakmadığım bir tatlı pişirmedim."

"O kadar kötü olamazsın."

"Bahse girmek ister misin?" Kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde sallanırken mutfağın uzak tarafına doğru ilerledi ve Jase'in henüz değiştirmedığı tek şey olan fırının üzerindeki vantilatörün üzerindeki siyah lekeyi işaret etti. "İki başparmağı olan ve dokunduğu her şeyi mahveden şey nedir?" Başparmaklarını göğsünde birleştirdi. "Bu kız."

Vay canına. "Pişirmeyi unut. Teraziyi dengelemek için ne yapmanızı önerirsiniz?"

Saçının bir telini döndürdü ve şöyle dedi: "Ben... Bilmiyorum... Bahçe mi? Güllerin utanç verici görüntüsünü fark etmeden edemedim."

"Biz de yapamazdık. Taşındığımızda." Çocuklar haftalardır Jase'i bir peyzajcı tutması için sıkıştırıyorlardı, bu görev Jase'in değil onun sorumluluğundaydı çünkü Jase otların biçilmesinden yabancı otların temizlenmesine kadar her şeyin belli bir şekilde yapılmasını -onun istediği gibi- ya da yeniden yapılmasını bekliyordu. Ama hayatında yeni bir insanın yaratacağı kaosla uğraşmak istemediği için işe almayı ertelemişti.

Ama... Harlow arkadaki aşırı büyümüş gül ağaçlarıyla ilgilenirken, ona gizlice geçmişini sorabilir, onunla ilgili merakını giderebilir ve sonunda yoluna devam edebilirdi. Hayatına devam etmek tanıdıktı. Tanıdık şeyleri severdi.

"Pekâlâ," dedi ve sözlerini başını sallayarak noktaladı. "Yarın sabah başlayabilirsin. Tabii benim bilmediğim bir işin yoksa?"

"Yok. Sabah erkenden burada olacağım."

Şüpheci doğası ortaya çıktı. "Kirayı nasıl ödüyorsunuz? *Hatta nerede kiralıyorsun?*"

Bir anlık panik, hemen geçti. "Bak. Geç oldu. Çok yorgunum." Özlemle çıkışa baktı. "Gitmem gerek. Tamam mı?"

İyi değil. Kafasının içinde alarm zilleri çaldı. "Nerede yaşıyorsun, Harlow?"

"Gördüğünüz gibi, bir işim olmadığını söylediğimde, gurur duyduğum bir işim olmadığını kastetmiştim." Neredeyse manik bir şekilde güldü. "Ben, şey... Ben bir striptizciyim. Evet, bu doğru. Yaşamak için kıyafetlerimi çıkarıp bir direğin üzerinde dans ediyorum ve çok para kazanıyorum. Tonlarca para. *Çok fazla*. En harika daireye sahibim. Şehirde. Striptiz kulübünün hemen yanında. Çalıştığım yerde."

"Striptiz kulübünün adı ne?"

"Boobie Bungalow," diye teklif etti hiç vakit kaybetmeden, artık hikâyesine daha çok güveniyordu.

Neredeyse dili boğazına kaçacaktı. Yalancı, yalancı.

"Ne?" Kadın ona ters ters baktı. "Bu çok özel bir şey."

"Bilmem gerekirdi. Ben çok özel bir adamım ve yollardan geçtim." "Öyle mi?" diye ciyakladı.

"Var." Müşteriler bazen tekleri dağıtırken iş yapmayı tercih ederdi. "Seni gördüğümü hatırlamıyorum ve sen unutacağım türden bir kadın değilsin."

"Şey, daha yeni başladım."

Öldürmek için içeri girmeden önce en masum sırıtışını sundu. "Bir fikrim var. Neden borcunu başka bir şekilde kapatmıyoruz? Yarın planladığımız gibi gelirsın ama bahçeyle uğraşmak yerine bana kucak dansı yaparsın."

Gömleğinin yakasını çekiştirirken yanaklarının rengi soldu. "Hayır. Kalbim bahçecilikle ilgili."

"Emin misin? Daha sonra sana puan verebilir, bir dahaki sefere nasıl daha iyi bir iş çıkarabileceğin konusunda tavsiyelerde bulunabilirim."

"Çok eminim."

Abartılı bir iç çekiş yaptı. ". Ama fikrini değiştirirsen
-"

"Yapmayacağım."

"Ama eğer , cevabım evet." Ona ön kapıya kadar eşlik etti. "Yarına kadar, Harlow Glass."

Yutkundu. "Yarına kadar, Beck Ockley."

Kadın doğru koşarken, adam garaj yolunda araba olmadığını fark etti ve "Eve nasıl gidiyorsun tatlım?" diye seslendi.

Durdu ama sırtını ona dönmedi. "Sokağın aşağısında sevimli küçük bir Camaro göremiyor orada olmadığı anlamına gelmez, değil mi?"

Sonra ayaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı .

Bir şeyler ters gidiyordu. Kapıyı kapatırken onun peşinden gitme dürtüsünü frenlemek zorunda kaldı. Bir kadını iradesi dışında alıkoymak sadece sorunlara yol açardı, hem de sadece ahlaki açıdan değil. O ve arkadaşları bir kez daha kanunla karşı karşıya gelmeyi göze alamazdı.

Jase sonuncusunun bedelini çok ağır ödemişti.

On yıl önce, West'in kız arkadaşı bir kardeşlik partisinde saldırıya uğramıştı. Tessa'nın gözyaşları içindeki itirafı de durdurulamaz bir öfke uyandırmıştı. Jase ve Beck onu kardeşleri gibi sevmişlerdi.

Birlikte sorumlu piçin düşmüşler ve onu kan revan içinde bırakmışlardı. Çekip gitmeliydiler, iyileşmesine ve sistemin onu suçu için cezalandırmasına izin vermeliydiler, ancak en iyi zamanlarda duygusal olarak en dengeli adamlar değillerdi ve balina avlamaya devam ettiler.

Durumla hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünen düşünceler Beck'i bombardımana tutmuştu. Onu on dört seksle tanıştıran üvey annesinin düşünceleri. Yasadışı her dokunuşun onu nasıl suçluluk ve utançla doldurduğunu ama aynı zamanda iyi, hatta özel hissettirdiğini hatırlıyordu. Kendisine defalarca onu memnun etmenin sevgisini kazanacağını, onu elinde tutacağını ve bir aile olacaklarını nasıl söylediğini. Ve daha sonra, bir gülümseme ve el sallayarak bir sonraki eve taşınmasına izin verdiğinde, nasıl da ağlamıştı. Tessa'nın saldırganını yumruklayıp tekmelerken, her darbede hayal kırıklığını, ihaneti ve kendi geçmişine duyduğu öfkeyi kusmuştu.

Tecavüzcü -Pax Gillis- kana bulanmış yerde ölmüştü.

Beck onun adını asla unutmamış, vicdan azabının etkisinden asla kurtulamamıştı.

Birinin hayatının sona ermesine yardım ettiği için korkunç bir bedel ödemeliydi - bu hayat bir pisliğe ait olsa bile. Ama o ve West kurtulmuştu, Jase suçu tek başına üstlenmiş, arkadaşlarının hayallerinin peşinden gitme şansı olmasını istemiş, sessiz kalmalarını talep etmişti. Tek bir kurala göre hareket ettikleri için -biri ne isterse, diğerleri de sorgusuz sualsiz onu yapardı- buna boyun eğmişlerdi ama yıllar geçtikçe suçlulukları ve pişmanlıkları daha da derinleşmişti.

Beck bir noktada ortaya çıkmalıydı, Jase'in cezasını azaltmaya çalışmak için bile olsa. On sentten beş sente, belki. Sonunda hayatıyla ilgili iyi bir şey yapıyordu. Onun gözetimi altında Tessa, West'le kavga ettikten sonra bir araba kazasında ölmüş, West de kokain çekerek MIT'deki bursunu kaybetmişti.

West'in temizlenmesine yardım eden Beck bile değildi. Adam her şeyi kendi başına yapmış, doğuştan pazarlamacı olan Beck'in milyonlar karşılığında satabileceği bir bilgisayar programı yaratmış, hisseleri üçe bölmelerine ve Jase'in payını hapisten çıktıktan sonra kullanması için yatırımlarına izin vermişti.

Ve lanet olsun, Beck'in bir biraya ihtiyacı vardı. Hayır, sorunlarından uzaklaşmak için bir şeye ihtiyacı vardı. Neyse ki yatak odasında bir tane bekliyordu.

Koridorda sinsice ilerledi, kapıyı açtı. Kadınsı giysiler yere saçılmıştı ve Tawny'nin çıplak ve hazır bir şekilde uzandığı yatağa doğru gidiyordu.

"Seni özledim." Bir parmak ucunu göğüslerinin ağırlığının arasında gezdirdi. "Bana Güneybatı'nın kötü cadısından kurtulduğunu söyle, ben de sana kötü, çok kötü şeyler yapayım."

"O bir cadı değil ve onun hakkında konuşmayacağız." Kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Ama yine de o kötü, kötü şeyleri yapacaksın."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HARLOW kanayan ellerinden az önce "budadığı" çalının parçalanmış kalıntılarına ^{baktı} ve sızlandı. Üç saat boyunca hayatında hiç çalışmadığı kadar çok çalışmış, kızgın bir yaz güneşinin ölümcül parıltısı altında kavrulmuştu ve sonuç *bu* muydu?

Pek adil
görünmüyordu.
"Susadın mı?"

Kadının sesi Harlow'un acıma partisini yarıda kesti ve başını kaldırdığında sarışın ve çok güzel Brook Lynn Dillon'ın karşısında durduğunu gördü, hayattan o kadar mutluydu ki gerçekten parlıyordu. Kıskançlık Harlow'un içini kemirdi ama buna aldırmadı. Brook Lynn onun mutluluğunu hak ediyordu.

O ve kocaman altın kalbi yıllarca parti kızı kız kardeşi Jessie Kay'in peşinden koşmuş, bir yandan da kirayı ödeyebilmek için iki tam zamanlı işte çalışmıştı ve tüm bunları bir iç kulak rahatsızlığıyla uğraşırken yapmıştı. Harlow bu rahatsızlığın adının ne olduğundan emin değildi; tek bildiği kızın kulaklarındaki cihazların fısıltıları çığlıklar kadar yüksek sesle duymasını engellediği idi.

Harlow şeytani bakışlarını Brook Lynn'e hiç çevirmemiş olsa da -onun büyüklüğünde bir zorbanın bile aşmayacağı çizgiler vardı- Jessie Kay ve kız kardeşlerin en iyi arkadaşı Kenna Starr o kadar şanslı değildi.

"Arsenik mi yoksa çamaşır suyu mu öneriyorsunuz?" Harlow şaka yaptı.

"Kasabadaki herkesin size ikram etmek istediği şeyi isteyip istemediğinizi sormadım," dedi Brook Lynn kararlı bir şekilde ve Harlow'un irkilmesine neden oldu. "Susayıp susamadığını sordum."

"Öyleyim," dedi, ayağa kalkarak. "Teşekkür ederim."

Yaşlı, çirkin bir köpek şakacı bir şekilde Brook Lynn'in topuklarını ısırırken, o bir bardak buz gibi su uzattı.

Harlow zarif bir yudum alarak bir hanımefendi gibi davranmaya çalıştı, ama cennetin tadı kontrolünün bağına kopardı ve her damlasını içerek geri kalanını yuttu. Dilini ıslatan ve çöl kadar kuru boğazını nemlendiren hiçbir sıvı daha soğuk ya da daha rahatlatıcı olmamıştı.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı, kendini yeniden insan gibi hissediyordu.

Brook Lynn bardağa el koydu. "Aslında bana teşekkür etmemelisin. Beck'e teşekkür etmelisin."

Sadece onun adı bile kalp atışlarının hızlanmasına ve kaburgalarına çarpmasına neden oldu. Saatlerce arka kapıya bakmış, onun dışarı çıkıp kendisini kontrol etmesini istemişti. Şüphesiz onun üzerinde bıraktığı sarhoş edici etkileri biriktirmişti.

"O burada mı?" Hâlâ Tawny ile yatakta mıydı? Elleri sıkı küçük yumruklar halinde kıvrıldı.

"Hayır," dedi Brook Lynn. "Bir toplantı için çağrıldı ama o yokken seninle ilgilenmemi söyledi."

Huzurlu bir heyecan ve ardından gelen sinir bozucu bir farkındalık. Onu görece kadar önemsememiş miydi? Vay be. Siktir et onu. Onu rahatsız etmiş, basit bir bakışla nefessiz bırakmış ve titretmişti ama ne olmuş yani? Fiziksel çekim asla uzun sürmezdi. Ve o da sürmedi! Tek gecelik ilişkilerin kralı.

Harlow'un kullanılmaya ve bir kenara atılmaya, vücuduna kabul ettiği adam için sonradan akla gelen bir şey olmaya hiç niyeti yoktu. Sevgi ve şefkat istiyordu, kitaplarda okuduğu ve filmlerde gördüğü türden. Çiftlerin en kötü zamanlarda bile bir arada kalmak için savaştıkları türden. Koruyan türden. Savunan. El üstünde tutulan.

Bir özlem acısı onu yerle bir etti. İsim takma olmayacaktı. Ayıplamak yok. Değersiz hissettirilmek yok.

Evde eğitim almak için liseyi bırakmadan önce erkek arkadaşları olmuştu.

Bir *sürü* erkek arkadaşı. Beck hızında onlarla çıkmış ve terk etmişti, içindeki boşluğu dolduracak birini, birini arıyordu. Kasabanın hemen güneyindeki süt fabrikası Dairyland'de bir makine patlayıp, babası da dahil olmak üzere iş gücünün yarısını öldürdüğünde bu boşluk bir şekilde daha da büyümüştü.

Ne kadar korkunç olursa olsun, sevinmesi gerekirdi, değil mi? Tüm sorunları bir anda yok olup gitmeliydi. Ama bu gerçeklikten daha uzak olamazdı.

Brook Lynn döndü ve başka bir şey söylemeden, köpek arkasından zıplayarak uzaklaştı.

"Brook Lynn," diye seslendi ve kız arkasını dönmeden durdu. "Davranışlarım için özür dilerim. Geçmişte, yani... ve son zamanlarda." RIP, yaban mersinli turta.

"Bu harika, sevindim" diye cevap verdi, "ama eylemler sözlerden daha önemlidir ve şu ana kadar hiçbir şey kanıtlamadınız."

"Biliyorum. Ama değiştiğimi kanıtlayabilmek için hâlâ buradayım ve kendimi buna maruz bırakıyorum."

"Lütfen. Sizin deyiminizle bu bir ödeme." Brook Lynn omzunun üzerinden baktı, intikam alan bir meleğe çok benziyordu. "Ama merak ediyorum. Bahçeyi bilerek mi mahvediyorsun? Beck'e saldırmamanın bir yolu... ne için? Sana karşı ne gibi bir suç işledi? Geri kalanımızla aynı suçu mu? Sadece var olmak mı?"

Çenesi düştü ve omuzları içe doğru çekildi. *Bunu hak ediyorum. Gerçekten hak ediyorum.* "O yanlış bir şey yapmadı. O harika biri." Öyleydi de. Bir patron olarak ya da onun için her ne ise -borç sahibi miydi? dikilmiyor, kendi işini yapmasına izin veriyordu ve burada olmayacağını bildiğinden, ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlamak için adımlar atmıştı. Ama Beck, şu adam? o kadar emin değildi. Bir tane vardı-ve bitti, elbette, ama aynı zamanda Harlow'un atalarından kalma evini satmamış olmasına rağmen satın aldığı gerçeği. Banka, annesinin birkaç yıl önce evi teminat göstererek küçük bir kredi çekmiş olması nedeniyle Harlow'u evden zorla çıkarmış ve ev üzerindeki hak iddiasını geçersiz kılmıştı. Annesi öldüğünde Harlow bir iş bulmaya çalışmıştı.

Kasabadaki her işyerini ziyaret etmiş ve vitrinlere duvar resimleri ya da aile üyelerinin portrelerini yapmak istemişti. Hatta evleri boyamak için bile. Bu talepleri reddedilince, çöp toplayıcılığı, kuş pisliği temizleyiciliği, bunyon kazıyıcılığı gibi her türlü pozisyona başvurmuş ama herkes onu geri çevirmişti. Çoğu gülmüştü. Şehre taşınmak akıllıca olurdu. Eski Harlow'u kimse tanııyordu ve mutlaka birileri onu *bir yerlerde bir iş için işe* alacaktı. Ama kalbi Strawberry Valley için atıyordu. Annesi burada büyümüştü. *O da* burada büyümüştü. Kendisine duydukları nefrete rağmen kasaba halkının ona zarar vermeyeceğine güveniyordu ki bu, yabancılarla dolu bir şehir için söyleyebileceğinden çok daha fazlaydı.

Ayrıca beş aşamalı bir planı vardı. İlk olarak? Kötülüğün vücut bulmuş hali olmadığını kanıtlamak. Şimdiye kadar şans yoktu ama öğrendiği gibi, koşullar bir anda değişebilirdi.

"Nasıl bahçe yapılacağını bilmiyorum," diye itiraf etti, "ama deniyorum."

Sarışının kaşlarından biri havaya kalktı, yüzünde tam bir inançsızlık ifadesi vardı. "O zaman sanırım daha çok denemelisin."

"Angel?" Boğuk bir erkek sesi gün ışığına karıştı, ardından arka kapı açılırken menteşeler gıcırdadı.

Brook Lynn nişanlısı Jase'i selamlamak için sıçradı. Harlow'a başıyla selam verdi, yeşil gözleri Brook Lynn'e odaklanmadan önce kurnaz ve meraklıydı.

"Seni özledim," dedi Harlow'un duyabileceğini umursamadan. Parmaklarını kızın solgun saçlarında gezdirdi.

Brook Lynn hayranlık dolu bir gülümsemeye, "Sadece birkaç dakikalığına gitmişim," diye cevap verdi.

"Bir saniye çok uzun. Belki de şu konuştuğumuz ameliyatı olmanın ve sonunda seni yanıma bağlamanın zamanı gelmiştir."

Brook Lynn kıkırdadı. "Bu vücuda fazladan iki yüz elli kilo eklemek, zombi kışını tekmelememi zorlaştıracak."

"Seni koruyacağım."

"Aslında, ilk ısırılanlardan biri olacağınızdan oldukça eminim."

Dudaklarını ısırdı. "Peki, tamam. Zombiye dönüştüğümde sana ne yapacağımı göstereyim."

İki aşk kuşu Harlow'a *Güzel ve Çirkin*'i hatırlattı. En iyi haliyle romantizm. Jase iri bir adamdı, uzun boylu ve kaslıydı, siyah saçları kötü çocuk sivri uçlarıyla şekillendirilmişti. Söylentilere göre Brook Lynn bu tarzdan hoşlandığını söylemişti ve ertesi gün saçını değiştirmişti. Boynunun altından pantolonunun beline kadar uzanan dövmeleleri vardı. Belki başka yerlerde de. Harlow onu sadece evin dışında çalışırken gömleksiz görmüştü; onun gibi bir adamın gerçekten var olduğuna hayret etmişti.

Brook Lynn ise kırılgan ve bir oyuncak bebek kadar işe yaramaz görünüyordu, ancak herkes onun bir çocuk oyuncağından olabildiğince uzak olduğunu biliyordu. Sadece kasabanın yeni ejderhasını evcilleştirmekle kalmamış -ki bu başlı başına bir başarı- aynı zamanda kendi gelişen catering işine de başlamıştı.

Onların aşkı Harlow'un sonsuza dek mutlu olma hayaline ilham vermişti ve eğer tuval ve boyalar sıfır dolarlık bütçesinin dışında olmasaydı, onları bir portrede ölümsüzleştirecekti.

Onlar içeride kaybolurken, elindeki kirin tozunu aldı. Artık buna gerek yok, diye karar verdi. En azından bugün değil. Küçük bir bahçe araştırması yapana kadar olmazdı. Bu da kasabaya gitmek, alaylarla yüzleşmek demekti.

Evinden kovulmadan önce de, ama özellikle de kovulduktan sonra, arazisinden uzaklaşmaya nadiren cesaret ediyordu. İş arayışı onu birkaç kez şehre götürmüştü ama istenmediği yerlere gitmeye cesaret etmenin bedelini ağır bir şekilde ödemesi gerektiğini çabucak öğrenmişti.

Al bakalım. İyi bir kız gibi ilacını al.

Başı aşağıda, omuzları içeride, asfaltsız ve dar bir yolun kenarına doğru ilerledi. Çok geçmeden bir araba yavaşladı ve şoförün önünü kesmesine izin verdi.

Bu ilgi onu sinirlendirdi ve kendini karnındaki yaraları ovarken buldu. Bazen gömleğini çıra olarak kullanan alevlerin göbeğinden köprücük kemiğine kadar her yeri yaladığını hâlâ hissedebildiğini düşünüyordu.

Ama hayatının en kötü gününü düşünmeyecekti. Dikkatinin dağılması, yanından geçip camını indiren ve ona kıs kıs gülmek için eğilen bir sonraki sürücünden daha fazla arkadaşı değildi. Adımlarını hızlandırdı ve araç nihayet tepenin ardında gözden kaybolduğunda rahat bir nefes aldı.

Gelen üçüncü araba da ona ayak uydurarak yanına yanaştı.

"Harlow Glass," dedi şoför alaycı bir ifadeyle.

Bir iniltiyi bastırdı. Scott Cameron. Lisedeyken Popüler Sporcu Çocuk'tu ve meşhur "Glass Pass "i ilk alanlardan biriydi. Onun özel acımasız işten çıkarma yöntemi. Scott'ın durumunda bu özellikle acımasızdı çünkü onunla birlikte olmak için uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşını terk etmişti ama Harlow onu ilk buluşmalarının ertesi günü terk etmişti.

Evet, o kız olmuştu.

Birisi onu arayıp kızın vahşi doğada görüldüğünü söylemiş olmalı. "Söylemem gerek, Glass. Pek iyi görünmüyorsun."

Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti. Güneşten yanmıştı, terlemişti ve üzerinde giysi kadar kir vardı. "Aynı şeyi senin için söyleyemeyeceğim." Şapkasının siperliği altında altın sarısı saçları mükemmel bir şekilde toplanmış görünüyordu. Beyaz gömleği gıcır gıcır, kırışık ve teni pırıl pırıl bronzlaşmıştı. "Harika görünüyorsun."

Adamın gözleri kısıldı, bu da kızın sesinde hiç alay olmadığı halde alay duyduğunu düşünmesine neden oldu.

İç çekti. "Ve evet, daha iyiydim."

"Kasabaya mı gidiyorsun?"

İlerlemeye devam ederken başını salladı. "Öyleyim."

"Yaklaşık dört mil uzakta."

"Evet."

"Yoğun yaz sıcaklığında yaklaşık bir saatlik yürüyüş."

"Evet," dedi tekrar. Hatırlatmalar gereksizdi. "Eminim seni bırakmamı istersin."

Aslına bakarsanız-

"Bir tane bulmada iyi şanslar." Neşeyle gülerek bastı ve hızla ilerleyerek ona toprak ve çakıl fırlattı.

Öksürerek elini yüzünün önünde salladı. *Şikayet edemem. Sadece bir doz daha ilaç.*

Öğleden sonra geç saatlerde Fragaria Sokağı'na varmıştı, yorgunluk kol ve bacaklarını jöleye çevirmekle tehdit ediyordu. Yılın bu zamanı, yüzlerce dönümlük yabancı tarlalardan yayılan çilek kokusu havayı kaplardı.

Bir avuç araba geçip gidiyor ve birçok insan kaldırımlarda dolaşıyordu. Etrafındaki binalar maviden sarıya ve kırmızıya kadar farklı renklerde ve farklı boyutlardaydı. Bazıları uzun, bazıları kısaydı. Bazıları geniş, bazıları inceydi. Bazıları tuğladan, bazıları ahşaptan yapılmıştı. Gerçek bir tasarım karmaşasıydı ve her santimini seviyordu.

Virgil Porter ve Anthony Rodriguez birer rocker'a oturmuş, Bay Rodriguez'in salonu Style Me Tender'in önünde dama oynuyorlardı. Harlow gölgelerde kaldı ve çoğu insan onu fark etmedi, bunu tercih ederdi ama her zamanki gibi bu ikisi onu hemen fark etmeyi başardı.

"Nasılsınız Bayan Glass?" Bay Porter aradı. Swat Team 8'in sahibiydi. -"Pireleri, keneleri, gümüş balıklarını, hamamböceklerini, arıları, karıncaları, fareleri ve sıçanları öldürüyoruz"- ve onun iyiliğini gerçekten önemsiyor gibi görünen birkaç kişiden biriydi, ama olmalıydı. En parlak günlerinde oğluna korkunç isimler takmıştı.

"İyiyim, teşekkür ederim," diye mırıldandı, daha fazla soru sormaktan vazgeçerek. Yalan söylemek onu her zaman suçlu hissettirirdi ama gerçekler hiçbir zaman hoşuna gitmezdi. *Gördüğünüz gibi Bay Porter, ben evsizim, kendi mülkümde hırsız olarak yakalandım ve şu anda işsizim. Peki ya siz? Hâlâ karaciğer lekelerinizle başınız dertte mi?*

"Cevabınızı yeniden ifade etmek isterseniz dinlemeye hazırım Bayan Glass. Güzel bir bardak tatlı çay eşliğinde konuşabiliriz." Elindekini salladı, buzlar şingirdiyordu. "Belki Brook Lynn'in bana getirdiği çilekli çörekleri bile yiyebiliriz."

Ağzı sulandı, midesi acı veren bir açlıkla burkuldu ama kendini "Hayır, teşekkür ederim" demeye zorladı. Kasaba meydanından ne kadar çabuk çıkarsa, morali o kadar çabuk düzelecekti.

"Harlow?"

Tanıdık erkek sesi sokağın karşısından geliyordu. Arkasını döndüğünde sinir sistemi neredeyse patlayacaktı; işte oradaydı, Beck Ockley. Ve bu hiç adil değildi. Yemek için yeterince iyi görünüyordu. Saçlarındaki altın rengi çizgiler güneş ışığında daha da parlıyordu ve kusursuz, güneşte kızarmış teni bir şekilde usta bir ressam tarafından boyanmış gibiydi. Gözenekleri var mıydı ki? Yuvarlanmıştı

Beyaz düğmeli ceketinin kollarını yukarı sıyırdı ve hafif bir saç tozuyla kaslı ön kollarını ortaya çıkardı.

"Ah, merhaba," dedi ve el salladı.

Ona hem kötü hem de erdemli bir şekilde sırtarak nefesini çaldı.

Lincoln West yanında duruyordu, biraz daha uzun boyluydu ama bir o kadar da kaslı, bir o kadar da güzeldi; son yemeği gözüne kestirdiği kadınlar olacak idam mahkûmu bir adamın için için yanan yoğunluğuyla. Gerçi bu sessiz vaadini hiç yerine getirmemişti. Beck'in aksine, şehre geldiğinden beri tek bir randevuya bile çıkmayarak kendini tutmaya çalışıyordu.

İkilinin yanında iş kıyafetleri giymiş, tanıdık olmayan bir adam ve kadın vardı. Her ikisi de çekiciydi ve erkek otuzlu yaşlarının sonlarında görünse de, zarif bir kızıl saçlı olan kadın yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu. Harlow'la aşağı yukarı aynı yaşıydı ama ondan bin kat daha başarılıydı.

Kalbe saplanan bir bıçaktan bahsediyoruz.

Bayan Başarılı Beck'in yeni bir fethi miydi? Ya da yakında olacak bir fetih mi? Onun sabah hareket edeceğini biliyor muydu?

Beck gruba bir şeyler mırıldandı ve Harlow uzaklaştı. Burada kalması için bir neden yoktu ama kalmaması için de her türlü neden vardı. Ama Beck caddeyi hızla geçip ona ayak uydurarak onu şok etti.

"Seni dışarıda gördüğüme şaşırdım," dedi.

Oh, onun sesi! Ne kadar derin ve boğuk olabileceğini, söylediği her kelimenin bir vaat olduğunu unutmuştu.

Kontrol edemediği bir güç tarafından kendisine çekilen bakışlarını kaldırıp ona baktı. Adam da ona bakıyordu ve bir an ile bir sonraki an arasında hava elektrikle doldu. Duyguların fısıltıları teninde geziniyor, tüylerini diken diken ediyordu.

"Hâlâ bahçenizde köle gibi çalışmamı mı bekliyordunuz?" diye sordu. " gibi bir şey." Ağırlaşmış gözleri onun üzerinde gezindi, güçlüydü, şehvetli... neredeyse sahiplenici. "Boobie Bungalow'daki vardiyacı için şehre mi gidiyorsun?"

Ona anlattığı hikâyeyi hatırladıkça yanakları yanıyordu. Eğer buna inanıyorsa yalan sayılmazdı, değil mi? Aşk romanlarını seven biri olarak, sık sık uzak bir diyarın prensi tarafından kurtarılan şanssız bir kadın -bir striptizci de olabilirdi, neden olmasın- olmanın hayalini kurardı.

"Belki bu hafta izinliyimdir. Belki ben oradayken diğer kızlar para kaybediyordur ve ben de onlara kira kazanmaları için bir şans vermeyi düşündüm."

"Ne kadar nazıksınız." Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı, eğlencesi de en az geri kalanı kadar baştan çıkarıcıydı. "Nereye gidiyorsun, tatlım?"

Tatlım. Kalbi haince çarptı, kanı tehlikeli bir şekilde ısındı, terledi ve lanet olsun, onun için kesinlikle hiçbir şey ifade etmeyen bir şeye bu kadar güçlü tepki verdiği için kendinden nefret etti. Tanıştığı her kadına bir sevgi sözcüğüyle hitap ediyordu. Bu da onu rahatsız ediyordu çünkü... Sırf bu yüzden.

Kendi ilacından bir kaşık alması gerekiyordu, tıpkı onun sık sık kendi ilacını tatmak zorunda kaldığı gibi.

"Kütüphaneye gidiyorum, şekerim. Neden?"

"Benim sorum da bu." Avucunu kürek kemikleri arasında düzleştirdi, omurgasının çıkıntılarından aşağı kaydırıp ve poposunun kıvrımının hemen üzerinde durdu. Bu dokunuş masumdu, açıkça cinsel bir yanı yoktu ama yine de sinirlerini bozmuştu. "Neden kütüphaneye gidiyorsun?"

Cevap vermek için ağzını açtığı anda -ne söyleyeceğini bilmiyordu- Tim Whatson Beck'in diğer tarafına yanaştı.

"Hey, dostum. Konuşabilir miyiz?"

Beck, Harlow'un gömleğinin eteğini yumruklamadan önce sertleşti ve onu kendisiyle birlikte durmaya zorladı. Parmak eklemlerinin arkası Harlow'a sürtündü, ten tene değdi ve Harlow'un içinden sıcak ve karanlık bir şey fişkırdı.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Şimdi.

"Hey," dedi tanıdığı belli olan Tim'e. Az önce içinde uyandırdığı istekten habersiz miydi? "Nasıl gidiyor?"

"Pek iyi değil. Yardıma ihtiyacım var. Kız arkadaşım çok sinirli. Üç aylık yıldönümümüzü unuttum ve beni terk etmekle tehdit ediyor. Ne yapmalıyım?"

Beck, yeni Sevgili Abby mi? "Ona düşünceli ve kişisel bir hediye vermelisin. Bir portreden daha düşünceli ya da kişisel bir şey yoktur ve programımda bir boşluk var. Yapabilirim."

"Ne düşünüyorsun Beck?" Tim onun sözünü kesti.

Beck, "Ona düşünceli ve kişisel bir hediye verin," diye yanıtladı. "Bir portreden daha düşünceli ya da kişisel bir şey olamaz."

Tim sanki her duasının cevabını almış gibi başını salladı ve Beck onu nazikçe ileri itmek için serbest bıraktı.

"Şimdi," dedi. "Nerede kalmıştık?"

Tenin tenime geliyor. "Ah, sana bu sabah gül ağaçlarını nasıl mahvettiğimi anlatıyordum -kazara!- ve kütüphaneye nasıl gittiğimi

onları nasıl düzeltereceğimi öğrenmek için. Beni affetme sürecindeydin." "Bir saniye bekle." Onun önüne geçti.

Hazırlıksız bir şekilde adamın güçlü göğsüne çarptı ve geriye doğru sekti. Adamın kolları onu kafeslemek ve sabit tutmak için etrafını sardı.

"Vay canına. Seni yakaladım."

Nabzının her noktası aniden sıçradı ve ona bakarken dünyanın geri kalanı yok oldu, her saniye sadece Beck'in etrafında dönüyordu. Göğsü Beck'in göğsüne bastırdı, nefesi sanki aralarındaki hava bir şekilde kalınlaşmış gibi daha hızlı ve daha sık geliyordu.

"İyi misin?" diye sordu, gözlerindeki parıltı endişeden başka bir şey değildi. Onun yerine, daha önce hissettiği sıcak ve karanlık şey şimdi ona geri yansıyor.

"Hayır. Yani evet. Belki de. Bilmiyorum."

Elini yukarı, yukarı kaldırdı, parmakları kısa süre sonra kadının ensesindeki tüylerle oynadı, gıdıkladı. "Sanırım *evet* demek istiyorsun *Beck, her şeyi daha iyi yapıyorsun.*"

Kadın ürperdi ve adamın gömleğini avuçladı. Vücudunun sert hatları belli belirsiz ama kesin bir şekilde yer değiştirerek, kadının kişisel alanından geriye kalanları tüketmesini sağladı. Adam onun dudaklarına baktı...

Onu arzuluyor muydu?

Onun kendisini arzulamasını istiyordu.

Hayır. Hayır. Onun için doğru adam değildi, istikrarlı ya da güvenilir değildi. Kararlılığını pekiştirerek ondan uzaklaştı ve bir anda dünya yeniden odak noktasına geldi. Bir ağız dolusu çilek kokulu havayı içine çekti, ancak o zaman adamın baş döndürücü miskini soluduğunu fark etti - onu uyuşturduğu belli olan bir misk.

Başını salladı ve kaşlarını çattı. "Geriye dönelim. Güllerimi mi mahvettin?"

"Evet. Artık en yeni suçumu biliyorsun. Artık kendi evine dönmelisin.

Toplantı. Seni tutmama izin verme."

Beck, her zamanki gibi kadınların adamı, ona göz kırptı. "Tozlu eski kitapları karıştırmak ve şehirdeki en sevimli küçük turta hırsız ile nasıl bahçe yapılacağını öğrenmek varken neden iş arkadaşlarımla öğle yemeği yemek isteyeyim ki?"

En ufak bir kırgınlık olmadan söylendi. Zevkle söyledi. Onu gerçekten affetmiş miydi? Gerçekten onunla vakit geçirmek *istiyor muydu*? Heyecan çiçek açmıştı ama hayal kırıklığıyla yıkılmıştı. Tanıştığı her kadına kendini özel hissettirme konusunda ustaydı ve kadın bunu bir daha unutamazdı.

"Üzgünüm," dedi, "ama yalnız daha iyi çalışıyorum."

"Benimle hiç çalışmadığın için böyle . gel." Bir kolunu Harlow'un omuzlarına doladı ve onu ileri doğru itti, temas Harlow'un dokunmaya aç duyuları için neredeyse çok fazlaydı. Yanlarından geçtikleri bir avuç kadın ona özlemle baktı, sonra Harlow'a dik dik baktı ama Harlow bunu fark etmemiş gibiydi. "Kütüphanede işimiz bitince öğle yemeği yeriz, sen de bana çocukluğunu anlatırsın."

"Sıkılacaksın."

"Perçinleneceğim, garanti. İnanılmaz derecede ilginç bir deneksiniz Bayan Glass."

Bir çizgi. Kesinlikle. Sırf aykırı olmak için, "İlk regl dönemimden başlayayım mı?" dedi.

"Gördün mü?" Alçak, çakıllı sesi geri dönmüştü. Adam onu daha sıkı sıkı ve kadın kendini tutamadı; yanağını adamın omzuna sürttü. "Detayları öğrenmek için şimdiden ağzım köpürüyor."

"Seni uyarmak adil olur. Çocukluğum sizi ağlatacak. Eğer ağlatmazsa, duaya ihtiyacın var demektir."

"O kadar kötü, ha?"

Daha da kötüsü. "Bana çocukluğunu anlatır *mısın*?"

"Çocukluğumda seninle ilgili hikâyeler var mı?" diye sordu iyi niyetle.

İşte, saptırmaya başladı. "Belki de öyledir. Tek bildiğim, her yaz Çilek Vadisi'ni ziyaret eden ve gecelerini yatak odamın penceresinden içeriyi gözetleyerek geçiren çocuk sensin."

"Pek sayılmaz. Dışarıda kalmaktan asla memnun olmazdım. İçeri tırmanırdım. Ve evet, beni davet ederdiniz. Bundan emin olurdum."

"Kendinden çok eminsin." Nefes nefese kalmasına rağmen tsk-tsk yaptı. "Ben bir buz kraliçesiydim. Seni görmezden gelirdim."

"Ben bir kaynak makinesiydim. Seni eritebilirdim."

Kıs kıs güldü, sonra iç geçirdi. *Beni çok kolay etkiliyor.* "Çocukluğumu öğrenmek istiyorsan, tamam." Yemek düşüncesi karşı konulamayacak kadar baş döndürücüydü. "Nerede yiyeceğimizi ben seçtiğim ve her şeyin parasını sen ödediğin sürece." Dün ona verdiği sandviç dışında, sadece sincapların geride bıraktığı iki cevizi yemeyi başarmıştı.

Parmaklarını kolunda aşağı yukarı gezdirerek, "Hesabı almak için bir oyun bile yapmayacak mısın?" dedi.

Dünyayı sarsan karıncalanmaları görmezden gel. Lezzetli yanmayı görmezden gel. "Şaka mı yapıyorsun? Asla!"

Kıkırdadı ve bir süre sonra şehrin merkezinde kırmızı-beyaz küçük bir bina olan kütüphaneye ulaştılar. Bir dizi beton merdiven Fransız kapılarına açılıyor ve dört sütun etrafı saran bir korkuluğu taşıyordu. Bir tarafta gururla dalgalanan bir Amerikan bayrağı, diğer tarafta ise beyaz yaprakları ve parlak sarı merkezi olan bir çiçeği sergileyen kasaba bayrağı dalgalanıyordu.

"Bekle." Beck ona içeri kadar eşlik etmeye çalışırken bir panik parlaması iyi mizahını gölgeledi. Topuklarını sıktı. "Kendimi hazırlamak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Ne için?"

Kesinlikle aşağılayıcı bir deneyim olacaktı. Tanık olacağı bir şey.

Oh, kahretsin! Kadın adamın elinden kurtuldu. Bu mükemmel adamın önünde insanların öfkesine maruz kalma düşüncesi katlanılamayacak kadar fazlaydı. "Ben burada bekleyeceğim. Sen içeri gir ve kitapları al, tamam mı? *Sonra* da yemek yeriz."

"Ve tüm ağır işleri kendim mi yapacağım?" Beck başını salladı. "Hayır. Bunu birlikte yapacağız."

Alnında ve üst dudağında boncuk boncuk ter vardı, hatta ensesinden aşağıya damlıyordu ki damarlarının içinde buz kristalleri filizlendiği için bu tuhaftı. "Ben sadece... Ben oraya girmeyeceğim. Tamam mı?"

"Ne yani, benimle görünmek istemiyor musun?" Adam kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Ya bunu senin için değerli kılacağıma söz veririm?"

O anlamadı. Onun gibi hayatının her alanında kutsanmış bir adam asla anlamazdı.

Ondan uzaklaşarak, "Özür dilerim Beck, ama işte bana ihtiyaç olduğunu hatırladım. Özel bir parti." Döndü ve arkasına bakmadan hızla uzaklaştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün Beck'in Oklahoma City'de bir toplantısı vardı. Bu fırsatı yeni bir dikkat dağıtıcı bulmak için kullanmaya karar verdi.

Bütün gece dönüp durmuş, zihni bir volkan gibi hareket etmişti. Kimseyle uzun süreli bir şeyler yaşamak için yeterince iyi olmadığını biliyordu ama Harlow onunla insan içine çıkmayı reddederek işi bambaşka bir boyuta taşımıştı. Aslında ondan kaçmıştı.

Keşke onun fotoğraflarını hiç görmeseydi, keşke dün onu yolun karşısında, yanaklarına ve kollarına bulaşmış kirle, güneş ışığında mavi mavi parlayacak kadar siyah saçlarıyla, pembe teniyle, her zamankinden daha belirgin çilleriyle çok sevimli görünürken hiç görmeseydi. Hayranlık uyandıracak kadar sevimliydi. Sahip olduğunu bilmediği bir Taşralı Kız Çıldırdaydı fantezisi.

Beyaz gömleği o kadar ince ve terden o kadar nemliydi ki sütyeninin dış hatlarını . Mantıklı bir beyaz pamuk, sırf *ona yaslandığı* için kırmızı dantelden daha seksiydi. Meme uçlarının gözlerinin önünde büzüşmesi de yardımcı olmamıştı.

Ona duyduğu arzu hızlı ve keskin bir şekilde gelmişti, onu çıldırtacak, bir köpek gibi nefes nefese bırakacak kadar güçlüydü. Onu tatma ağzı sulandı ve elleri ona dokunmak için kaşındı. Eğer kız onu biraz olsun cesaretlendirseydi, günün geri kalanını onunla ziyafet çekerek geçirebilirdi.

Ama onu cesaretlendirmemişti ve şimdi memnundu. Harlow Glass genelde peşinden koştuğu kadınlara hiç benzemiyordu; iyi vakit geçirme peşinde değildi ve sabahları sessizce gitmezdi. Adamın geçmişini merak ettiğini çoktan belli etmişti ve kendi çocukluğuyla ilgili hikâyeler anlatır anlatmaz onun da çocukluğuyla ilgili hikâyeler anlatmasını isteyecekti.

, ihtiyacı olmayan bir karmaşaydı, bu yüzden başka birini bulacaktı. Kolayca. Ve bunu bugün yapacaktı.

Elindeki kalem ikiye ayrıldı.

Dane Michaelson'ın yeni asistanı. Sarah mı? Samantha mı? Her neyse. Parçaları toplamak ve ona yeni bir tane vermek için koşarak geldi. Ona şöyle bir baktı. Kahverengi saçları ve delici yeşil gözleriyle sade ama güzeldi. Bunun bir önemi yoktu. Kadın . Ve buna sahip olabilirdi

Bir. Onu nasıl elde edebilirse edecekti ve bacaklarının arasında geçirdiği birkaç saat boyunca her şeyin yolunda olduğuna inanarak kendini kandırabilirdi. Düşünce yoktu. Sorun yok. Endişe yok, diye hatırlattı kendine. Sadece zevk.

Adam ona gülümsedi, o da ona gülümsedi. Güzeldi. Bu iyiydi. Bu tanıdıktı. "Hepsi bu kadar Sasha," dedi Dane. "Teşekkür ederim."

Beck'e omzunun üzerinden son bir bakış atarak ofisten çıktı. Beck ona göz kırptı.

"Beni şaşırtıyorsun. Flört mü? Bir iş toplantısında mı?" Dane onun , hurda ahşaptan yapılmış özenli bir masanın arkasında rahat bir şekilde oturuyordu. Milyarder bir petrol kralına göre saçma bir şekilde gençti. Yirmi sekiz, Beck'in yaşındaydı. Birbirlerini ne zamandır tanıyorlardı? Neredeyse altı yıldır mı? Gerçi yakın zamana kadar sadece telefonlaşıyorlardı.

Adam Strawberry Valley'de büyümüştü ve birkaç yıllığına büyük, kötü şehre taşınmış olsa da memleketiyle bağlarını asla koparamamış, hatta kollarına yaban çileği dövmesi yaptırmıştı.

"Ve şimdi de beni görmezden geliyorsun," diye mırıldandı Dane. "Tam on dakikadır sessizlik içinde oturuyoruz. Bana yeni güvenlik programından bahsetmek istiyor musun, istemiyor musun? Burada olmanın sebebi bu, değil mi?"

"Ne söylersem söyleyeyim satın alacağınızı ikimiz de biliyoruz. West kaliteli işler yapıyor ve başka hiçbir yerde daha iyi bir sistem bulamazsınız."

"En azından müzakere ediyormuş gibi yapabilir miyiz?"

"Hayır. Harlow Glass hakkında konuşmayı tercih ederim. Onu tanıyor musun?" Lanet .

Ellerini ondan temizlemeye ne oldu?

Onu bu kadar özel yapan neydi? Evet, çocukluğunda onun fotoğraflarını görmüştü. Evet, onun nasıl bir kız olduğu ve nasıl bir kadın haline geldiği hakkında daha fazla şey bilmek için delice bir ihtiyaç duyuyordu. Ama ona olan bu saplantısı onun karakterine uymuyordu.

"Biliyor musun?" Dane söyledi. "Hayır. Bilir misin? Evet. Utangaç ve şeker gibi bir kızken bir gecede dikenli tel gibi bir kıza dönüştü ve sonunda ilkokulun en acımasız kızı oldu." Çenesini oynattı. "Kenna'yı ağlatırdı."

Dane'in nişanlısı Kenna çivi gibi sertti, bu yüzden onun yıkıldığını hayal etmek zordu ve striptizci özentisi Harlow'u okul bahçesinde bir terör olarak hayal etmek de aynı derecede zordu. Ama muhtemelen çoğu insan ona bakıp bir katil görmüyordu.

Dane ona düşünceli düşünceli baktı. "Ona bu ilgi neden?"

"Onunla bitmemiş bir işimiz var." Başka bir şey söylemedi, duyguları çok kişiseldi, çok hamdı. "Onun hakkında başka ne biliyorsun?"

"Çok fazla değil. Bir keresinde Kenna ve Brook Lynn'in onun hakkında konuşmalarına kulak misafiri olmuşum ve anladığım kadarıyla, ilk yılında evde eğitim almak için devlet okulunu bırakmış ve ondan sonra da evinden nadiren çıkmış." Dane sandalyesinde arkasına yaslandı ve kalemını masasının kenarına vurdu. "İtiraf etmeliyim ki, merakınız beni her şeyden çok şaşırtıyor."

"Neden?"

"Tarihimizde ilk kez bir iş toplantısını kişisel bir gevezelik festivaline dönüştürdünüz."

, değil mi? Lanet olsun! Küçük bir değişiklikti ama yine de bir değişiklikti.

Biraz fazla hızlı bir şekilde ayağa kalkmadan önce kravatını düzeltti. "Pekâlâ. Toplantı sona ermiştir. West'e yeni programını en kısa zamanda istediğini ve tam fiyatını ödeyeceğini söyleyeceğim."

"En azından bana arkadaşlık indirimi yapabilirsin."

"İstenen fiyatın tamamı dostluk indirimidir. Diğer herkes iki katını ödemek zorunda kalacak." Harlow hakkında daha fazla soru sormak gibi aptalca bir şey yapmadan önce ofisten çıktı.

Asistan onu fark etti ve ayağa fırlayarak eteğini düzeltti. "Bu kadar erken mi ayrılıyorsunuz Bay Ockley?"

Sadece mükemmel bir dikkat dağıtıcı değil, aynı zamanda mükemmel bir son aracı olduğuna karar verdi. Harlow onun için özel bir şey değildi ve daha fazla değişikliğe yol açmayacaktı; bunu kanıtlayacaktı. "Şimdi gözlerim senin üzerinde," dedi Harlow'un önündeki tezgâha yaslanarak, "ayrılmak aklımdaki son şey."

Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı ve saçının bir tutamını şakacı bir şekilde parmağının etrafında döndürdü. "Teşekkür ederim. Gururum okşandı."

"O zaman memnun oldum." Ama memnun muydu? Kelimeleri ezbere söylemişti ve kesinlikle coşkudan yoksundu. Keyfi neredeydi? Zafer duygusu?

Yoksa bu da Harlow'un kapısına konacak bir başka değişiklik miydi?

"Benimle akşam yemeği yer misin?" diye sordu, ellerini yumruk yaparak.

Yeşil gözler genişledi, kiraz kırmızısı ağız küçük bir O harfi oluşturdu. Ne zaman?"

"Bu geceye ne dersin? Seni ne kadar erken görürsem o kadar iyi." Varlığının her zerresiyle *bunu* .

Rakamları sıralarken neredeyse heyecandan mırıldanıyordu.
"Dakikaları sayıyor olacağım."

Beck eve vardığında çiftlik evi boştu. West ofisteydi, Brook Lynn ve Jase ise catering işi You've Got It Coming için sandviç dağıtıyorlardı.

Beck evrak çantasını yatak odasının zeminine fırlattı ve Harlow'un resimlerinin dağınık olduğu masasının önündeki sandalyeye çöktü. Kıpırdamadan durdu. Hüzünlü okyanus suyu gözleri ona bakıyor, bakışlarını esir alıyor, yardım etmesi... kurtarması için sessizce yalvarıyordu. Bağırsakları düğümlendi. O kimsenin kurtarıcısı değildi. O çok berbat durumdaydı.

Ona bir bakın. Geleceği hiç düşünmeden bir andan diğerine zıplıyordu. Bağlılık düşüncesi bile onu terletirdi. Değişime karşı her şeyi tüketen bir nefreti vardı. İlk cinsel deneyimini evli bir anne figürüyle yaşamıştı. Yumruk yumruğa bir kavgada bir adamın öldürülmesine yardım etmiş ve ardından en iyi arkadaşının dokuz yıl boyunca hapiste çürümesine izin vermişti.

Beck dirseklerini dizlerine dayadı ve başını havaya kaldırdığı ellerinin arasına aldı. Belli ki *onu* kurtaracak birine ihtiyacı vardı.

Sanki kurtarılabilmiş gibi.

Ama belki de Harlow için çok geç değildi. Bir kurtarıcı olmasa da, onun gibi bir adamın bile yardım etmek için yapabileceği şeyler *vardı*. Mesela ona maddi destek sağlayabilir, hatta belki onu her fırsatta aşağılanmayacağı bir şehre taşıyabilirdi. Ve onun için bonus: Gözden ırak, gönülden ırak olacaktı.

Evet. Sabit hattı aldı ve telefon etmeye başladı, Harlow'un adına bir vakıf kurmak için harekete geçti, emlakçısına Oklahoma City'de ne tür bir ev araması gerektiğini söyledi. Sonra West'i aradı.

"Bilgisayar başında mısın?" diye sordu selamlamak yerine.

"Herhangi bir yıl içinde en çok kadınla yatan yarışmacılardan biri misiniz?"

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Sihrini konuştur ve bana Harlow Glass'ın nasıl para kazandığını anlat." Bu kadar uzun süre hayatta kalabilmek için bir yerlerden biraz para getiriyor olmalıydı.

"Pekâlâ." Parmaklar klavyenin üzerinde tıkırdıyor, bir dakika diğerine karışıyordu. "Tamam, bu garip."

"Ne?"

"Benim süper gücüm bilgi bulmaktır - bu arada onun için kurduğun güven çok güzel - ama Harlow'un çalıştığı yeri bulamıyorum. Ya da nerede kaldığını. Bilinen bir adresi yok ve vergi ödememiş. Hiç kredi kartı ve çek hesabı yok. Kayıtlı bir araç etiketi de yok."

Lanet olsun. "Teşekkürler, West."

"Ne zaman istersen, . Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Endişelenme. Sadece... bana bir iyilik yap ve kazmaya devam et." Telefonu kapattı, aklı bir karış havada. Harlow hangi cehennemde kalıyordu? Nasıl dolaşıyordu? Nasıl yemek yiyordu?

Sonuncusunun cevabı kesin bir şekilde öyle *değildi* ve bir an için görüşü karardı, öfkesi yüzeye çıktı. Hiç kimse bu şekilde yaşamak zorunda kalmamalıydı ve Harlow'un hoşuna gitsin ya da , onun durumunda buna katlanmayacaktı.

*

Ertesi öğleden sonra geç saatlerde Beck deli gömleği ve süngerli oda için hazırdu. Güzel bir tatil olurdu. Harlow o sabah bahçede çalışmaya gelmemişti ve onu kasabada bulma şansı da yoktu. Etrafa sormuştu ama kimse onu görmemişti. Birkaç kişi bir linç çetesi oluşturup onu aramaya çıkmayı teklif etmişti ve o da yumruklarıyla karşılık verme dürtüsünü dizginlemek zorunda kalmıştı. Kız ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu.

Şimdi topları, dış kabuğu sınırlı sayıda üretilmiş 1965 Shelby GT 350 olan, şimdiye kadar yapılmış en pahalı bilardo masalarından birinde diziyordu. Normalde her santimetresine büyük özen gösterirdi. *Kıymetlim benim*. Bugün keçeyi sökmek, metal ve ahşabı parça parça ayırmak istiyordu.

Sandra ile randevusu... Sally?... Gelmiş Geçmiş En Kötüler listesine girebilirdi. Bütün akşam Harlow'u düşünmüş, nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etmişti. Cevap alamamaktan dolayı hayal kırıklığına uğrayan adam, *Sally* geceyi onun evinde geçirmesi için neredeyse yalvarıncaya kadar kızla arasını iyice açmıştı. Seksten daha iyi bir dikkat dağıtıcı olamazdı ama kız soyunurken aklı yine Harlow'a dönmüştü. Az önce yediği güzel biftek yemeğini düşündü ve Harlow'un hiç yemek yiyip yemediğini merak etti.

Güzel bir kadın kucağında kıvranırken ereksiyon olamaması şaşırtıcı değildi.

İşi yapmadan gitmişti ve aşağılanması hâlâ devam ediyordu.

"Sıra sende," dedi Jase, parmaklarını yüzünün önünde şıklatarak.

Beck ıstakasını kaldırdı ve neredeyse tahtayı ikiye ayıracaktı, o kadar sıkı tutuyordu ki.

"Dikkatli ol. Neyin var senin?"

"Ben iyiyim." Sorunlarını Jase'in kucağına bırakmasına imkân yoktu. Adam çok uzun süredir çok fazla yük taşımıştı. Bir tane daha eklemenden Beck ölecekti.

"Yalan söyleme. Bize değil."

Açıklama, Jase'in hafta başında kurduğu bench press'in üzerinde yükselen West'ten geldi. Evin arka tarafına bir egzersiz odası inşa etmiş olmasına rağmen, giderek daha fazla ekipman evin diğer alanlarına taşınıyor ve egzersiz yapma havasında olan herkesin olmayanlarla vakit geçirmesine izin veriyordu.

Koyu renk saç tutamları West'in yüzüne yapışmıştı ve alnını silmek için attığı gömleği kullandı. Göğsündeki kas ve sinir iplerinden ter damlıyor, tek dövmesini, yani kalbinin üzerine kazınmış *Tessa* ismini es geçiyordu.

Beck'in elinden ıstakayı kaptı. "Kötü çocuklar şimdiye kadar icat edilmiş en iyi oyunu oynayamazlar."

Beck'ten iki buçuk santim daha uzun olan West, et pazarındaki en güçlü rakibiydi. Gerçi hiç rekabet etmemişlerdi. West yılın sadece iki ayında çıkıyor, bir kadın seçiyor ve tüm zaman boyunca onunla kalıyor, ancak saat sıfırlandığında uydurma bir nedenle onu terk ediyordu.

Kendince nedenleri vardı, bu yüzden Beck onu suçlamadı. "Tamam, ." Beck ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Beni yakaladın. İyi değilim ama iyi olacağım. Endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmek istiyorsak endişeleniriz," dedi Jase. "Onuncu sınıfta Kara Bradburry ile parka gittiğinden beri seni bu kadar sinirli görmemiştik." West bir kahkaha attı. "Dostum. Çok gergindin, tir tir titriyordun, sütyenini bile açamadın."

O zamanlar tek deneyimi Kara'nın iki katından daha yaşlı bir kadındı ve ona her adımda ne yapması gerektiğini söylemişti.

Harika. Şimdi bir içkiye ihtiyacı vardı.

Mini buzdolabından bir bira aldı ve yarısını içti. "Sanki siz randevularınızda daha iyisini yaptınız." O zamanlar üçü de yarı aleni öpüşme seanslarında hiçbir sorun görmemişti, çünkü onlar

Ergenler ve gençler aptaldı, en çok da erkekler; iki beyinleri vardı ve güneyde olan genellikle hayatla ilgili en önemli kararları verirdi. Şöyle bir şeydi: *O. O. O. O değil-iyi, o da olur.*

West bir atış hazırladı ve bakışları Beck'in üzerindeyken köşe cebine bir katı batırdı. "Dur tahmin edeyim. Bu Harlow Glass hakkında."

Onun adının anılması bile dün geceki gevşek odun deneyiminin bir anormallik olduğunu kanıtlıyordu ve bu onu rahatlattığı kadar kızdırıyordu da.

"Güzel bir kız," dedi Jase, konuşma tonuyla.

Güzel mi? Okyanusa su birikintisi demek gibi. "O muhteşem."

West doğruldu ve sıırttı. Gerçek bir sırtıştı ve bunu görmek güzeldi. Son birkaç hafta onun için zor geçmişti, Tessa'nın ölüm yıldönümü onu çok etkilemişti. "Harlow hakkında şiirsel bir şeyler mi söyleyeceksin? Çünkü programımda kötü şiirler yok."

West saate göre yaşıyordu ve eğer istediği olsaydı, o da saate göre ölecekti.

"Hiçbir şey hakkında şiirsel konuşmam," dedi Beck. "Turta hariç. Ve kek. Belki arada bir kurabiye de yiyebilirim ama o da duruma göre değişir. İçinde kuru üzüm olan her şey bir kutuya doldurulmalı ve üzerine Gönderene İade damgası vurularak cehenneme gönderilmelidir."

Jase kıs kıs güldü. "Şiir için bu nasıl? 'Güller kırmızıdır, menekşeler mavi. Beck Harlow'u istiyor, bunun doğru olduğunu biliyorum."

Beck şişeyi ağzına götürürken kıpırdamadan durdu, neredeyse bir şok dalgasına kapılacaktı. Jase neredeyse sonsuza dek hiç şaka yapmamıştı ve Beck o ana kadar arkadaşının eğlenceli yanını ne kadar özlediğini fark etmemişti.

"Beck, adamım," dedi Jase ona kaşlarını çatarak. "Bana bir tür efsanevi yaratıkmişim gibi bakma. Sana geçmişini geride bırakmanı söyledikten sonra olmaz. Bıraktım."

"Biliyorum. Özür dilerim. Seni çok seviyorum, hepsi bu." Beck birasını bir kenara bıraktı ve ıstakasını West'in elinden aldı. Kendi atışını hazırladı... ve bir kaybeden gibi, sağlam bir vuruş yapamadı. Genellikle iki eli arkadan bağlıyken gözleri kapalı oyunu kazanabilirdi.

Evet, *o kadar* iyiydi.

"Ben de seni çok seviyorum." Jase omzunu sıvazladıktan sonra kalan tek çizgilerden birine yöneldi. "Ama yine de Harlow'dan hoşlandığını itiraf etmeni istiyorum."

Adam kendi gücünü bilmiyordu ve neredeyse Beck'i yere çarpıyordu, ama Beck bunun her saniyesine bayılmadıysa lanet olsun, sevecen

jest bir şekilde her türlü karanlık duyguyu delip geçiyor.

"Ondan hoşlanıyorum, tamam mı?" dedi. "Şimdi mutlu musun? Onu merak ediyorum ve onun için endişeleniyorum. Onu aklımdan çıkaramıyorum."

West, "Bu yeni bir şey," dedi.

"Bana söylüyorsun. Ama o benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Dostum. Tıpkı Jase'in Brook Lynn'le ilk tanıştığı zamanki gibi konuşuyorsun." West bir atış daha yaptı ve tabii ki iki katı madde yuvalarına uçtu. "Sıfır fındık gücüyle hep 'vah vah' diyorsun. Sadece sineye çek ve onun için bir oyun yap. Pas geçecektir. Hep öyle yaparlar."

Belki de. Ama sonra ne olacaktı? Ondan uzaklaşmadan önce hayatının geri kalanını finanse etmeyi planladığını mı söyleyecekti? Diğerleri gibi onu da unutup bir sonraki fethine, bir sonraki anına mı geçecekti?

İşte bu noktada işler zorlaşıyordu. Onu unutmak istemiyordu. Onun etrafında , canı her istediğinde onu kontrol , ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak istiyordu... Kahretsin, onu koruma hakkını istiyordu.

Kendinden başka birini korumak mı? Lütfen.

Göğsündeki ağrı geri döndü, öldüremediği sinir bozucu bir sinek gibi. Onun, kendisinin asla sahip olamayacağı bir şeye sahip olmasını istiyordu: sonsuza dek mutlu bir hayat. Ama çok iyi bildiği gibi, para ve güvenlik bu kadarını yapabiliirdi. Onun gibi kadınlar genellikle daha fazlasını isterdi. Aşık olmayı, fiziksel olduğu kadar duygusal olarak da bağlanmayı hayal ederlerdi. Daha önce hiç yapmadığı ve yapabileceğinden bile emin olmadığı bir şey.

Bira şişesiyle arkadaşlarını selamladıktan sonra içindekileri boşalttı.

Jase ona acıdı ve konuyu değiştirdi. "Brook Lynn'in futbol ziyafetinin sorumluluğunu üstlendiğini duymaktan memnun olacaksınız."

"O zaman emin ellerdeyiz." En iyisi. Beck ve West son sekiz yıldır maddi durumu iyi olmayan çocuklar için bir futbol takımını finanse ediyor ve koçluk yapıyor, her sezonu büyük bir kutlamayla bitiriyorlardı. Etkileşimi sevseler de planlamadan nefret ediyorlardı.

West, "Brook Lynn çifte gökkuşağının sonundaki tek boynuzlu at gibidir," dedi. "Ve madem konu partilerden açıldı, sizi uyarmalıyım. Charlene Burns'den bir telefon aldım. Her yıl düzenlenen Berryween Festivali'nden sorumlu, Cadılar Bayramı'nda bir tür Strawberry Valley oyunu. Bizden bir stant kurmamızı istedi."

"Ne için?" Beck sordu.

"Öpüşmek. O da olmazsa, ne istersek."

"Birileri bizi çok iyi tanımıyor," dedi Jase. "Aksi takdirde bize on sayfalık bir kısıtlama listesi verirdi. Başlangıç olarak."

West, "Charlene'e kendi standımızı kurmayacağımızı, ancak *tüm* stantların ücretini ödemekten memnuniyet duyacağımızı söyledim," dedi ve ekledi: "You've Got It Coming'in etkinliğe özel yemek servisi yapmasına izin verildiği sürece."

Jase West'in omzuna bir şaplak attı. "İyi adam."

West soğukkanlı davranmaya çalıştı ama kulaklarına kadar yayılan gülümsemesi onu verdi. "Yeni mi fark ediyorsun? Berbat birisin."

Ön kapı gıcırdayarak açılıp kapandı ve hemen ardından ayak sesleri duyuldu. "Jase?" Brook Lynn seslendi.

Arkadaşı öyle bir parladı ki Beck gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Buraya gel, meleşim."

Ayak sesleri hızlandı ve Jase ilerledi. Çift kapı aralığında karşılaştı, kolları otomatik olarak birbirlerine dolandı. Beck ve West bir an için söze dökülmeyen bir kıskançlık ve aynı zamanda memnuniyet duydular. Jase böyle bir mutluluğu hak ediyordu ve bunu görmek inanılmazdı.

"Kahvaltı teslimatlarını bitirdin mi?" Jase ona sordu.

"Nihayet. Normalden on bir tane daha vardı."

"Haber yayılıyor."

Beck'in bir yanı, işinde elde ettiği büyük başarıdan nefret ediyordu. Ne kadar çok çalışırsa, ona yemek pişirmek için o kadar az zamanı oluyordu. "Sadece Halibut için" adlı başka bir güveç gibi. *Benim için!* Bencilce bir zihniyetti elbette ama onun yemeklerini tadan herkes bunu anlayabilirdi.

Keşke Harlow pişirebilseydi.

Bunun ne önemi var ki?

"Bu arada," dedi Brook Lynn, Jase'in etrafını kolaçan ederek. "Harlow Glass'ı kasabada gördüm."

Beck oyuna olan tüm ilgisini kaybetti. hiç ilgisi de yoktu. "Nerede o?"

"Şey, şey. İlgilenebileceğini düşünmüştüm," dedi ve başını salladı. "Sadece yanıldığımı, senin-"

Beck onun yerine kısık bir sesle "Nerede?" diye sordu. "Kütüphanenin etrafında dolanıyordu."

Yine mi kütüphane? Oyun odasından koşarak çıktı, cüzdanını aldı ve "Birazdan dönerim" diye seslendi. Anahtara ihtiyacı yoktu. Arabasında parmak iziyle çalışan bir düğme vardı.

Arkadaşlarının kahkahaları onu dışarıya kadar takip etti ama o umursamadı. O kadar hızlı sürdü ki yolda patinaj izleri bıraktı, yemyeşil ağaçlar, inişli çıkışlı tepeler ve yabancı çilek tarlaları vızır vızır geçerken hız rekorları kırdı, bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Ancak kasaba meydanına ulaştığında yavaşladı. Yayalar kaldırımlarda yürüyor, okula gidemeyecek kadar küçük çocuklar kırmızı-beyaz çizgili büyük bir şemsiyenin altında kovalamaca oynuyordu.

Onu gören herkes gülümsüyor ve el sallıyordu ve bu onun içinde garip bir şeyler yapıyordu.

Kütüphanenin arkasına park etti, park yeri boştu. Harlow'dan hiç iz yoktu. Eğer çoktan gitmişse... onu aramak için kasabayı birbirine katabilirdi. Öfkeyle ön tarafa doğru yürüdü ve sonunda nefes alabildiğini hissetti.

Kapıda durmuş, kendi kendine mırıldanıyordu. "Bunu yapabilirim. Yapabilirim. Kadın taşaklarım var ve büyükler. Kocaman."

Bir sırtışla savaştı. Kadın taşakları mı?

Henüz onu fark etmemişti, bu yüzden bir anlığına onu içine çekti. Koyu renk saçlarının parıltısını. Artık kirden arınmış olan teninin ışıltısı, sayabileceği... diliyle izini sürebileceği daha fazla çil ortaya çıkarıyordu. Ama yanaklarının biraz çukurlaştığını kaşlarını çatarak fark etti. Bugün yemek yemiş miydi?

Eğlencesinden geriye kalanlar da gitti. Yine çok ince bir gömlek ve beline bol gelen, kendisine büyük gelen bir kot şort giymişti. Sandaletlerinin tokaları yıpranmıştı.

Ne kadar fakirdi?

"Harlow," dedi, onun adının tadını sevmişti.

Hiçbir şey. Ondan hiçbir tepki gelmedi.

"Bunu yapabilirim," diye mırıldandı.

Aradaki mesafeyi kapattı, parmak uçlarını kızın elmacık kemiğinin sıcak sateninde gezdirdi. Bir hataydı. Sadece nefesi kesilip ona doğru savrulduğu, avuçlarından biri göğsünde çırpınırken diğeri onu itmek için uzandığı için değil, aynı zamanda temas onu yukarı kaldırdığı için. Onu başka bir dokunuş için çaresiz bıraktı. Ondan geldiği sürece *herhangi bir* dokunuş.

Adamın kimliği anlaşıldığında paniği şaşkınlığa dönüştü. "Beck." Hızlanan nefes alışını kontrol etmek için bir dakika bekledi. "Burada ne işin var?"

"Burada ne yaptığımı sanıyorsun? Baştan çıkarma sanatı üzerine çalışmama devam etmek için geldim."

"Lütfen." O muhteşem bebek mavileri, mükemmelleştirmek için yıllarca çalıştığı bir kaplamayı kesiyor, temizlemek için her şeyi yapabileceği kara ruhuna ulaşıyor gibiydi. "Sen zaten bir uzmansın ve bunu biliyorsun."

"Demek şimdiden cazibeme yenik düştün?" Bir erkek umut edebilir.

"Ben mi? Sana boyun eğmek mi? Asla!" Saçlarını omzunun üzerinden savurarak meydan okurcasına, "Benim için bir kardeş gibisin," dedi.

Ses tonunu yumuşatmaya özen göstererek, "Dün benden bu yüzden mi kaçtın?" dedi. Omzunu kapı direğine yaslarken hoşgörülü bir ifade takınmayı bile başardı. "Hayalini kurmaktan vazgeçemediğin bir üvey kardeş gibi olduğum için mi?"

Yanaklarında güzel bir kızarıklık oluştu ve hatta boynundan aşağıya, yakasının altına kadar uzandı. Böyle bir kızarıklık ona fikirler veriyordu. Kötü, çok kötü fikirler. "Senden kaçmadım," diye itiraf etti, "o kapılardan geçtikten sonra olacaklardan kaçtım."

Rahatlama onu ona ulaşmaya itti. *Ona dokunmaya* çalışsa bile bu hareketi durduramazdı. Parmaklarını birbirine doladı, teninin hissi onu kışkırtıyor ve kızdırıyordu. İlk başta dirense de kısa sürede sakinleşti, aralarında elle tutulur bir kıvılcım patladı, adamın içine, onun içinde dönmeye başladı. Farkındalıkla ürperdi ve farkında olmadan onun kişisel alanından geriye kalanları sildi, ona en ilkel düzeyde daha yakın olma ihtiyacı duydu. Ondan almak için. Ona vermek için.

"Beck?" diye fısıldadı, aniden nefes nefese kalmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Bilmiyordu. Ona karşı tepkilerini kontrol edemiyor gibi görünüyordu, vücudu onun için yanıyordu.

Kadından -ve kendisinden- hüsrana uğrayan adam onu serbest bıraktı ve geri çekildi. "Dün gece Bungalow'da vardığın mı vardı? O yüzden mi bu sabah gelmedin?"

Sanki onu hâlâ orada hissediyormuş gibi bileğini ovuşturdu ve bu sadece adamın ona daha uzun süre, daha sert dokunmak istemesine neden oldu. "Evet. Evet, doğru. Müdavimlerden biriyle sorun yaşadım."

"Meşhur çarpışmalarınızdan birinde elini mi tuttu?"

"Evet. Neyse ki fedailer daha temas etmeden onu dışarı attılar."

En azından hikâyesine sadık kalıyordu. "Ellerimi kendime saklayacağıma söz veriyorum... en azından bir süreliğine... eğer fikrini değiştirirsen ve bana kucak dansı yapmak istersen."

"Üzgünüm ama yine de senin için bahçıvanlık yapmayı planlıyorum. Nasıl bahçe yapılacağını *öğrendikten* sonra."

"Neden kendi evinizin mahremiyetinde, bir bilgisayarda araştırma yapmıyorsunuz? Bir bilgisayarınız var, değil mi? Ya da en azından internet erişimi olan bir telefonun." *Bana doğruyu söyle, tatlım. Bir kez olsun.*

"Belki de eski tercih ediyordumdur. Bunu hiç düşündün mü?"

Yalandan ziyade bir varsayım. *Artık senin peşindeyim, tatlım.* "İçeri girelim o zaman."

Alt dudağını dişledi. "Kütüphaneci gençken yaptığım bir şey yüzünden benden nefret ediyor."

"Ah. Halkla ilişkiler sorunlarını çözmek benim uzmanlık alanım." Kolunu onun omuzlarına attı, yumuşaklığını bir kez daha sertliğine bastırmanın doğruluğunu görmezden geldi ve onu ileri doğru itti. "Bana beş dakika ver, seni sevecek."

"İmkânsız," dedi Harlow, ama bu kez onun kendisini kapıdan geçirmesine izin verdi.

Kadının bakışlarının tatlı yoğunluğunu profilinde hissetti ve onunla ilgili diğer her şey gibi bu da onu derinden etkiledi. "Eğer başarırsam bana ne vereceksin?"

"Sonsuz minnettarlığım."

"Bu kesinlikle iyi bir başlangıç."

Oda küçüktü ve düzinelerce rafla tıka basa doluydu. Kısa boylu, yuvarlak hatlı, arkaya taranmış saçlarında gümüş çizgiler olan bir kadın kasanın etrafında bir askeri komutan titizliğiyle dolaşırken eski kitapların ve tozun kokusu onu rahatsız ediyordu. Boynunda asılı duran gözlükler her adımında zıplıyordu.

"Harlow Glass." Yüz hatları hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Burada istenmiyorsunuz. Burayı karartmamanız size defalarca söylendi."

"Bayan Cavanaugh," dedi Beck, elbisesinin yakasına iştirilmiş isim okuyarak. "Sonunda sizinle tanışmak çok güzel." Elini tuttu ve parmak eklemlerini öptü. "Sizin gibi bir kadının bu değerli eserleri koruduğunu bilseydim çok daha erken gelirdim."

"Evet. Şey." Boğazını temizledi ve dikkatini Harlow'a geri verdi. "Yapmaman gerektiğini biliyorsun-"

"Umarım araya girmemize aldırılmazsınız ama Harlow değerli vaktinizden bir dakika ayırıp bir zamanlar size yaşattığı tüm sıkıntılar için içtenlikle özür dilemeyi umuyordu," diye yumuşak bir şekilde araya girdi. "Bilgiye değer veren bir kadın olarak, söyleyeceklerini duymak isteyeceğinizi biliyorum."

Yaşlı kadının yüz hatlarında farklı duygular oynadı ama sonunda sertçe başını salladı. "Pekâlâ. Konuş."

Harlow tam da bunu yaptı. "On yıl önce Aptal Kitaplara Karşı Öğrenciler protestosu düzenlediğim için çok ama çok özür dilerim. Biri beni aşk romanı okurken yakaladı ve çok utandım. Protesto benim havalı puanlar kazanma yolumdu, ancak tüm zaman boyunca, özellikle de kitaplar yanarken içimden düş almam gerektiğini hissettim. Kitaplar harikadır. Haydi kitaplar!"

Öğrenciler Aptal Kitaplara Karşı mı? Dostum.

"Evet, öyle. Zaman tüm gerçekleri kanıtlayacaktır," dedi Bayan Cavanaugh, nişastası üzerinde kalmıştı.

"Öyle olacak." Beck onun parmak eklemlerine bir öpücük daha kondurdu. "Harlow, tatlım, neden Bayan Cavanaugh'a okumak istediğin ve değer verdiğin kitaplardan bahsetmiyorsun?"

"Buna gerek kalmayacak." Bayan Cavanaugh gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirdi ve gözlerini ona dikti. "Harlow'un da bildiği gibi, kütüphane kartına sahip olması sonsuza dek yasaklandı. Politikalarımızı değiştiremem. Kart yoksa, kitap da yok."

"Anlıyorum," dedi Beck hoşgörölü bir gülümsemeyle, "bu yüzden kitapları benim kartıma yükleyeceğiz. Tabii ki gerekli evrakları doldurduktan sonra."

Kütüphaneci bir kez daha sertçe başını sallayana kadar birkaç sessizlik atışı geçti. "Umarım ne yaptığını biliyordur, genç adam."

Kadın uzaklaşırken Harlow ona baktı, şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Beck," diye fısıldadı ve kollarını ona dolayarak sarıldı.

İlk başta ona sarılmadı. Göğüslerinin yumuşaklığı göğsüne bastırdı ve anında bir ısı patlaması onu sardı, tüm vücudu neredeyse alevler içinde kaldı.

"Teşekkür . Sen en iyisisin. Teşekkür ," diye tekrarladı.

Yavaşça kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı, muhtemelen çok sıkı, ama kız aldırıyor gibiydi. "Ne zaman istersen, tatlım." Ses tonundaki kısıklık onu utandırmıştı. Bir kedi gibi titremeye başladığında, teması sonlandırması gerektiğini biliyordu. Hızlı, neredeyse sarsıcı bir hareketle onu uzaklaştırdı ve boğazını temizledi.

Kapının üzerinde çalan bir zil onu davranışları için bir bahane bulmak zorunda kalmaktan kurtardı ve kadınsı bir ses aniden "Beck! Gerçekten buradasın." Çekici bir esmer sırtarak ona doğru yürüdü. "Arabayı arka tarafta fark ettim ve merhaba demek için geldim."

Onu nereden tanıyordu?

Bir tahmin. "Hey, güzelim." Eski alışkanlıklarına geri dönerken güvenle göz kırptı.

Harlow homurdandı. "Hazır buradayken, he-sluttery'nin sonuçları üzerine birkaç kitaba göz atmak isteyebilirsin."

"Aşırı eğlence ve geçici zevk mi demek istiyorsunuz?"

Ağzı tiksintiyle kıvrıldı. "Konu gönül meseleleri olduğunda, geçici olmasını isteyeceğin tek şey cinsel yolla bulaşan bir hastalıktır."

İçten içe, onun geçici olan her şeye karşı çıkacağını biliyordu. Şimdi hayal kırıklığına benzer bir şeyin kabaran dalgasıyla mücadele etmek için yanağının içini ısırmak zorunda kaldı.

Esmer kız ona ulaştı, Harlow'a kaşlarını çatarak baktı ve tırnaklarını kravatında gezdirdi. "Birkaç hafta önce bana çıkma teklif etmiştin. Hatırlıyor musun?"

"Gerçekten unutabileceğimi mi sanıyorsun?" diye cevap verdi yumuşak bir sesle, hâlâ bir şey anlamamıştı.

Başını salladı, rahatlamıştı ve "O zaman sana hayır demiştim ama o zamandan beri pişmanım" dedi.

Kelimeler hafızasını canlandırdı. Bu doğru. Zoru oynamış, onu geri çevirmiş ve o da başka birine geçmişti. Zarar yok, faul yok.

"Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz. Umarım mutlu olursunuz... geçici olarak." Harlow dikkatini Beck'in üzerinde tutarak ona hançer gibi baktı. "Bu arada ben dışarıda olacağım. Kartınızı ve bahçenizle ilgilenirken takip etmemi istediğiniz kitapları almanız için size on dakika vereceğim ve sonra gideceğim. Gitmem gereken yerler var."

Gitmesini istemedi, gözünün önünden ayrılmasını istemedi ama "Gitmek istiyorsan git. Seni durdurmayacağım." Şimdi değil, hiçbir zaman.

O konuşurken, esmer kadın kolunu onunkine doladı, açık bir hak iddia etme girişimiydi bu. Adam neredeyse kızın elini bırakacaktı ama bu his o kadar yeni, o kadar beklenmedikti ki, o kadar farklıydı ki, kol ve bacaklarını yerine kilitledi.

Harlow ondan kıza, kızdan ona baktı, çocukluk resimlerinde fark ettiği ciddiyet kısa süre sonra yüz hatlarını maskeleydi. "Kitapları unut, senin de canın cehenneme," diye tükürerek kapıya doğru döndü. "İkinizin de canı cehenneme."

O biliyordu. O anda, her türlü şüphenin ötesinde biliyordu. Ondan hoşlanıyordu ama bir kardeş olarak değil. Bu kadar sert saldırmasının tek nedeni kıskançlıktı.

"Harlow," diye .

"Ne?" diye tersledi.

"Yakınımda kal. Senin için geleceğim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

HARLOW kütüphanenin ön kapısının önünde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Eski ahşap kalaslar gıcırıyor ve sızlanıyordu, ılık bir esinti nemli boynunu serinletiyordu. Zihni çalkalanıyordu.

Ne kadar aptaldı? Suzie Quaid kütüphaneye girmişti ve Harlow neredeyse kıskançlıktan çatlayacaktı. Hepsi Beck gülümseyip cazibesini konuşturduğu içindi. Ama Güneybatı'nın büyük fahişesi *her zaman* gülümser ve cazibesini kullanırdı. Taş gibi sert Bayan Cavanaugh'u bile yumuşatmıştı.

Harlow onun formuna sadık kalmasını ve bir zamanlar Profesyonel Jöle Güreşçisi Olma İhtimali En Yüksek kıza ilgi göstermesini neden umursasındı ki?

Beck muhteşem, hoş, muhteşem, karizmatik ve muhteşem olabilirdi ama yine de Harlow'un erkeği değildi. Onun için asla doğru erkek olmayacaktı. Geçici olarak bile. *Özellikle* geçici olarak. Onun kadını olmanın mutluluğunu öğrenip onu kaybetmek mi? Hayır, teşekkürler.

Gözleri ödüldeydi: istikrar. Aşık olmak, bir yuva kurmak ve bir aile kurmak. Arzuları asla onunkilerle uyuşmayacaktı. En iyisi, sahip olduğu gibi bahçesiyle ilgilenmek ve sonra yoluna devam etmektir.

Tam zamanında kütüphaneden çıktı ve en yıkıcı gülümsemesini takındı. Aldığı kitapları ona uzattı.

"Sonra görüşürüz, tatlım." Mutlu bir ıslık uzaklaştı.

"Baby Got Back" gibi geldi.

Cidden mi? Hepsi bu muydu? Onu burada öylece bırakacak mıydı?

Suzie ile bir öğle yemeği ayarlamış mıydı? Ya da belki akşam yemeği - ardından yatak odası dansı?

Sinirleri iyice gerildi ve Harlow dikkatini dağıtmak için kitapları göğsüne bastırdı. Üç ciltli kitabın her biri bin kilo ağırlığında olmalıydı ve kolları titremeye başladı. İlerlerken gölgede kalmak için elinden geleni yaptı. Bay Porter ve Bay Rodriguez artık dama oynamıyorlardı. Jessie Kay Dillon ve yardımcısı Sunny Day sandalyelerde oturmuş, bir şişeden viski içiyor ve yanlarından geçen erkekleri puanlıyorlardı.

Jessie Kay ıslık çaldı. "Oh, bebeğim. Sana on puan veriyorum. Bağlanmak istiyor gibi görünüyorsun. Gel de bana bunun tadına bir bak!"

"Oh, şekerim, şekerim," diye seslendi Sunny. "Eminim annenle sağlıklı bir ilişkin vardır. Benimle evlenir misin?"

Erkekler dikkatleri üzerlerine çekerken, Harlow fark edilmeden kaçmak için elinden geleni yaptı.

Başarısız oldu.

"Bakın kim benim bölgeme girdi." Sunny gökyüzünü yumrukladı. "Kedi dövüşü isteyen var mı?"

Yürümeye devam edin. Harlow erkek değildi ama yine de ona bir puan verildi.

İki kız da kocaman sıfırları havaya kaldırdı.

Jessie Kay'in dolabının her yerine birden fazla kez sürtük kelimesini yazdım. Sunny'nin eski erkek arkadaşı Scott'la çıktım ama bir gün sonra onu terk ettim. Bu hak edildi.

Kötü seçimler, kötü sonuçlar. İstisna yok.

"Negatif sayılarımız olmadığı için şanslısın Glass," diye bağırdı Jessie Kay.

Belki Harlow bir kez olsun nazik olmayı denese daha iyi sonuçlar alabilirdi. "Bugün çok güzel görünüyorsun Sunny," dedi gülümseyerek. Zorla, evet, ama aynı zamanda içten. Sarışın tam bir afetti. "Ve Jessie Kay, bence seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun."

Sunny'nin nefesi kesildi. "Seni pis, kokuşmuş *kaltak*. Ne cüretle çirkin olduğumuzu ima edersin!"

Çirkin mi? *Şaka yapıyor olmalısın.* Kimse ona şüpheyile yaklaşmaz mı?

Beş adımlık planının biraz değiştirilmesi gerekebilir.

Baş aşağı. Omuzlar içeride. Yürüyüş hızlı. Köşeyi döndüğünde, Bay Brooks'un antika dükkânının vitrinine büyük boy bir %10 İndirim tabelası asmaya çalıştığını fark etti.

Harlow aceleyle yanına geldi. "Dur, sana yardım edeyim." Kitaplarını ayaklarının dibine koydu ve tabelaya uzandı.

Bay Brooks, kadının ellerini kendi uzak tutmak için neredeyse devriliyordu. "Yine benden çalmaya mı çalışıyorsun, Harlow Glass?"

"Hayır, hayır. Ben sadece-"

"Tabelaya saygısızlık et ve onu birinin bahçesine dik. *Biliyorum.*"

"Beni rahat bırak," diye yalvarırcasına kitaplarını topladı. "Ben artık o kız değilim. Sadece sana yardım etmek istedim."

"Kim olduğunu çok iyi biliyorum. Şimdi git. Git!" Havayı tekmeledi.

"İyi. Sırt gerginliğinizin tadını çıkarın." Yaşlı Bayan Winthorp'un caddenin karşısında bir poşet yiyecek taşıdığını görerek oradan uzaklaştı.

Göz geldiler. Bayan Winthorp döndü ve diğer yöne doğru yürüdü.

Güzelmiş.

Belki de Harlow evde eğitim programını seçmek yerine okulda kalmalıydı. Okulu bıraktığında çoktan değişmişti ve çocuklar yeni Harlow'la vakit geçirmek zorunda kalacaklardı ve sonunda onu sevmeye başlayacaklardı. Ancak fiziksel olarak uzun süre hareketsiz oturamıyordu. Çok fazla acı çekiyordu.

Parmakları yara izlerini ovma için kaşınıyordu, bu alışkanlık yerleşmişti. Saldırüyı düşünmek, hayatta kaldığının kanıtını hissetmek istiyordu. Ama tek yapabildiği kitapları daha sıkı sıkıya tutmaktı.

Dışarı çıkabilecek kadar güçlendiğinde, arkadaşları onunla hiçbir şey yapmak istememişti.

Annesi ona *sadece zamana ihtiyaçları* olduğunu söylemişti. *Sen dengesiz bir evde yetişmiş iyi bir kızsın ve bu benim hatam. Baban gerçek yüzünü gösterdiği anda onu terk etmeliydim. Ama yapmadım ve bedelini sen ödedin. Şimdi bunu telafi edeceğim. Bu bedende nefes olduğu sürece, sana bakmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.*

Sözüne sadık kalarak Harlow'u her sabah kahvaltı ve kucaklamayla uyandırırđı. Harlow'u derslerinde cesaretlendirmiş ve her başarısını övmüştü. Her gece Harlow'un yastığına notlar bırakmış, kendine güvenini arttırmak için olumlu ifadeler kullanmış.

Sen parlak bir ışıksın.

Yapamayacağınız hiçbir şey yok.

İçten dışa parlayan gerçek bir güzelsiniz.

"Seni çok özledim anne," diye fısıldadı gökyüzüne.

Martha Glass bir merdivenden düşmüştü ve o sırada sadece morarmış gibi görünse de çarpmanın etkisiyle kan pıhtısı atmış ve sabaha karşı ölmüştü.

Harlow'un çenesi titredi, yanağından aşağı süzülen tek bir damla gözyaşı güneş kadar sıcak ve yakıcıydı. Sıcaklığın düşmesini dört gözle beklediği kadar, sıcaklığın düşmesini dört gözle beklemiyordu. Çilek Vadisi'nde dört mevsim vardı ama dünyanın geri kalanından farklı olarak bu mevsimler "cehennemden daha sıcak", "kasırga", "kısa süreli yoğun, buz gibi soğuk" ve "cehennemden daha sıcaktan önceki ısınma" olarak sınıflandırılıyordu.

Cehennem." Çadırı çoğu zaman sauna gibiydi ama kar ve buz yağdığında kendini dondurucu gibi hissediyordu.

Arkasından ayak sesleri duyuldu ve kendini savunmak için kolunu kaldırarak arkasına döndü. Çatık kaşlı bir Scott Cameron ona doğru hızla ilerliyordu ve kadın onun yolundan çekildi. Adam ona doğru eğildi ve kendi omzuyla kızın omzunu kasıtlı bir şekilde itti.

"Nereye gittiğine dikkat et," diye tükürdü.

Tökezledi, yüzüstü düşmekten postanenin duvarı kurtardı onu. "Neden bir çift testis büyütüyor ve bir erkek gibi davranmıyorsun?" diye seslendi, kelimeleri tutamadı. Bir kız, sonuçları ne olursa olsun yumruk atmaya başlamadan önce sadece bir süre kum torbası olabilirdi.

Scott arkasını döndü, omuzlarındaki kaslar gerildi ve bir an için Scott'ın ona dönüp... ne yapacağını düşündü? Ona vuracağını mı? Onun hakkında en kötüsünü düşünmek istemiyordu ama adam ona fazla seçenek bırakmıyordu. Sonunda bakışları onun arkasına geçti ve genişledi ve yoluna devam etmek için döndü.

Sonunda bir şey onun lehine olmuştu ama bu onu sadece daha fazla üzüyordu. Bir adamın onu yumruklamamış ya da ona korkunç bir isim takmamış olması gününün en önemli olayı mıydı? Vay canına.

Kasabanın dışına doğru yürüdü, ara sıra birinin bahçesindeki çöpleri toplamak için durdu, bu sırada sivrisinekler -yani uçan vampirler- küçük bir Harlow yemeği için aç olan sürüler halinde ona saldırdı. Şeytani emicilerden birini öldürmek için koluna vurduğunda, ensesindeki karıncalanma bir izleyicisi olduğunu gösteriyordu. Gerilerek karışık manzarayı inceledi - ağaçlar, sık çalılar, çıtır çıtır yapraklardan oluşan ölü yığınlar- ama bir takipçiye dair hiçbir iz bulamadı. Beyni eriyor olmalıydı. Virgil Porter'ın evine varana kadar durmadan yoluna devam etti. Posta kutusunun önüne bir çalı çırpı yığını ve postacı Bay Fritz huysuz bir tipti.

Aracından inmek zorunda kalırsa teslimat yapabilir.

Temizlemeye çalışmasının onuncu dakikasında, Bay Porter'ın oturma odasındaki hareket dikkatini çekti. Bay Porter'ın oğlu Daniel Porter'ın bakışlarıyla karşılaştığında kalbi kaburgalarına çarparak bir panik şarkısı söyledi.

Birkaç yıl önce ordu için ayrılmıştı ve fısıltılara göre Çilek Vadisi'ne sadece birkaç gün önce dönmüştü. Ve vay canına, üstsüzdü, kasları ve dövmeleleri vardı, elleri kalçasında durmuş onu izliyordu. İzinsiz girdiği için onu azarlamak üzere miydi?

Harlow kitaplarını kaptı ve hızla yola koyuldu. Yolun yarısına geldiğinde bacakları o kadar şiddetli titremeye başladı ki yere düşüp bir daha kalkamayacağından korktu. Her nasılsa akreplere karşı tetikte olarak ve yakındaki yılanların tıslamalarını dinleyerek ilerleyecek gücü buldu.

Nihayet hedefine ulaşmış, kolları sonunda dayanamayıp kitapları çadırının önüne bırakmıştı. Pazuları titriyor ve yanıyordu ve yarın ağrıyacaklarını biliyordu. İç geçirerek kitapların önüne çöktü ve son bilmem kaç aylık evini gözden geçirdi. Fermuarı bozuk küçük mavi bir çadır, daha da küçük bir göletin yanında duruyordu. Sahip olduğu tek tencerede su kaynattığı bir ateş çukuru oluşturmak için bir dal yığınının etrafına bir daire yığmıştı. Her yerde sincap tepecikleri vardı, toprak her yöne savruluyordu ama en azından birkaç meşe gölge sağlıyordu... ve kuşların kaka yapması için dallar.

Beck'in "çay" için geldiğini hayal etti. Sanitized pond water.

Kraliçe arı ne kadar da düşmüş. En yükseklerden en alçaklara. Lüksün kucağından *buraya*. Gerçek bir ev yok. Hiçbir güvenlik yok. Canım ne zaman isterse yiyip içebileceğim bir yer yok. Rahat bir yatak ya da herhangi bir modern kolaylık yok.

Dikkatini yeni kitaplarına verdi... ve şok içinde gözlerini kırıştırdı. *Süper Cahiller İçin Bahçecilik. Hayalinizdeki Erkeği Baştan Çıkarmanın 101 Yolu. Erkek Penisi: Gerçekten Bilmeniz Gerekenler.*

Ama... ama... küçük kasaba kütüphanesi ne zaman *böyle* kitaplar taşımaya başlamıştı? Süper seksi iblis ele geçirilmiş savaşçılarla ilgili bir paranormal romantizm serisini çok açık saçık olduğu için neredeyse yasaklıyorlardı!

Bahçe kitabına uzandı, gerçekten uzandı ama parmakları bir şekilde *Hayalindeki Erkeği Baştan Çıkar* kitabının omurgasına dolandı ve sayfaları karıştırdı - ve vay canına! Resimler vardı. Son güneş ışığı da kaybolana kadar "okumaya" devam etti.

Şimdi işimize dönelim. Bulduğu çakmakla küçük bir ateş yaktı.

-Gecenin bu saatinde kimse dumanı fark etmezdi ve bir tencere suyu kaynamaya bıraktı. Karnını doyurduktan sonra günü sonlandırdı ve çadırına yerleşti. Üstündeki yırtık, siyah kadife denizindeki elmas iğne uçları olan yıldızlara bakmasına izin veriyordu. Tanrı'nın en güzel yarattıklarından biri, Çilek Vadisi'nden sonra ikinci sırada. Çilek Vadisi demişken, gerçeklerle yüzleşme vakti gelmişti. Beş adımlık planının sadece ince ayarlara değil, hurdaya da ihtiyacı vardı. Bu gidişle yüz adımlık bir plan işe yaramayacaktı.

Farklı sonuçlar almak istiyorsa, farklı bir şey yapması gerekiyordu. En bariz seçenek basitti. Sonunda yürek burkan şehre taşınma vermek.

Panik ve kalp ağrısı anında birleşti. Hayır. O değil. Henüz değil. Burası onun eviydi ve hayallerinin erkeği burada yaşıyordu. Burada yaşamalıydı. Birbirlerine aşık olacaklar ve çocuklarını burada büyüteceklerdi.

Ama onu kim isterdi ki? Daniel Porter bir asker olarak düşmanca insanlarla ve durumlarla başa çıkmaya alışkındı. Geçmiş affedebilir miydi?

Birkaç yıl önce Jeffery James kasabaya taşınmıştı. Onun hakkında söylentiler duymuştu elbette ama onunla kişisel bir deneyimi yoktu. Elbette ondan hoşlanmıyordu ama bunun ne önemi vardı ki? Aşk destek, şefkat ve istikrarla büyüyebilirdi.

İşte yine o kelime. *İstikrar*. Ana gemi. Kutsal kase. Ona bu kadar değerli bir şeyi kim verebilirdi? Lincoln West, belki.

Yakışıklı, tatlı ve Jeffery gibi, onunla gerçek kişisel deneyimi yoktu. Ayrıca adam atalarının evinde yaşıyordu. Eğer birbirlerine aşık olurlarsa, tekrar oraya taşınabilirdi. Ve Beck'i hemen kapı dışarı edebilirdi, diye düşündü gülümseyerek.

West hakkında bildiği şey: kasabada kimseyle çıkmamış olmasıydı... şimdi düşününce bu biraz tuhaftı. Sadece yakışıklı değildi, *yakışıklıydı* ve Beck kadar çok hayranı vardı. Sadece her fırsatta onların üzerine atlamıyordu. Boyu 1.80'in üzerindeydi, zayıf ve kaslıydı ve hoş biriydi. Karşılaştığı herkese gülümsüyordu ve farklı türde bilgisayar programları yaratarak şeytan gibi çalışıyordu.

Adamın işini biliyordu çünkü açıldıktan bir gün sonra kasabadaki ofisini ziyaret etmişti. Şehirdeki asistanı da oradaydı ve Harlow sorular sorup özgeçmişini sunmuştu. Özgeçmiş çok ilginçti. Geçmiş işler: sıfır. Deneyim: hiç. Güçlü yönleri: Hala arıyor. Duvarlarını duvar resimleriyle süslemeyi ya da bunun dışında resepsiyonist olmayı umuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde - ne yazık ki - hiç görüşmeye çağırılmamıştı; kasabadaki tek ankesörlü telefonun numarasını listelemiş ve günlerce onun yanında kamp kurmuştu.

Ama belki de West'ten bir işe ihtiyacı yoktu... belki de sadece *ona* ihtiyacı vardı. Ne tür kadınları tercih ederdi?

Eğer cevap bazen ürkek, bazen alingan evsiz , bu işi çantada keklik görüyordu. Değilse, onun ilgisini başka bir şekilde kazanması gerekecekti.

Ki bu sorun olmamalıydı. Beck sağ , artık bir kullanım kılavuzu vardı.
Uykuya dalarken aylar sonra ilk kez umutluydu.
Ne yazık ki rüyasında gördüğü West'in yüzü değildi...

*

WEST VE JASE, Beck evin içinde dolaşırken onunla konuşmaya çalıştı.

"Üzgünüm çocuklar ama yapamam," dedi. "Şimdi olmaz."

Hiç soru sormadılar ve bunun için minnettardı. Kendini yatak odasına kilitledi ve yatağının ucuna çöktü, dirseklerini dizlerine dayadı ve başını yukarı kaldırdığı ellerinin arasına aldı, sadece nefes almaya, düşüncelerini hizalamaya ve belki de duygularının en kötüsünden kurtulmaya çalıştı. Az önce tanık olduğu şey...

Harlow'u takip etmiş, onun bazı sırlarını ortaya çıkarmayı ummuştı. Belki de onun mahremiyetine bu şekilde girmemeliydi, ama cevaplar istiyordu ve Harlow cevap vermeye isteksizdi, denese de başka türlü alamayacağını fark etmişti.

Gerekeni yapmıştı.

Elbette, kaba saba bir adam kasıtlı olarak ona çarptığında neredeyse yoldan sapacaktı. Beck'in kaldığı bazı koruyucu ailelerde kızların ve kadınların zihinsel, duygusal ve hatta fiziksel olarak istismar edildiğini görmüş ve bu onu her zaman çileden çıkarmıştı.

Benim gözetimimde değil.

Sadece daha sonra adamın peşinden gidebileceği düşüncesi Harlow'u takip etmeye devam etmesini sağladı.

Onun topraklarında yoksulluk içinde yaşadı. İnsanlar ona çöp muamelesi yapıyordu ve o da sanki kefareтини ödemek zorundaymış gibi her bir parçasını kabul ediyordu. Yine de, yorgun ve aç olmasına rağmen, şimdi ona zarar verenlere yardım edecek gücü buldu.

Giysilerini nasıl temizlediğini, nasıl duş aldığını merak etti, çünkü her ikisini de bir şekilde yapmayı başardığını biliyordu.

Onun ne yediğini, ne *zaman* yediğini merak ediyordu. Onu takip etmek için saatler harcamıştı ama o tek bir lokma bile yemek yememişti. Sahip olduğu tek su, kaydattığı suydı. Yaklaşan kış aylarında ne yapmayı planladığını, yardım için ona gelmeden önce donarak ölmesine izin verip vermeyeceğini merak etti.

Merak etti ve sinirlendi. Resimlerdeki küçük kız bu şekilde yaşamamalıydı. Olduğu kadın bu şekilde yaşamamalıydı. Bir sürü odası olan bir evi vardı. Yiyecek dolu bir buzdolabı vardı. Temiz suya sınırsız erişimi vardı. Battaniye yığınları, paltolarla dolu bir dolabı vardı. Kızın ihtiyaç duyabileceği ya da isteyebileceği her şeye sahipti. Yine de dışarıda acı mı çekiyordu?

Onun aptal gururu, diye düşündü, azı dişleri birbirine geçerken çenesi ağrıyordu. Eğer şimdi ona giderse, onu reddedecekti. Buna hiç şüphe yoktu. Plan yapma zamanı.

Onu orada bırakmaktan nefret etmişti, neredeyse başaramayacaktı ama bunun onun o çadırdaki son gecesi olacağını, doğa koşullarına ve vahşi hayvanlara maruz kalacağı son gece olacağını düşünerek kendini teselli etmişti. Çakallar, yılanlar ve akrepler orada yaşıyordu ve aptal kadın çok lezzetli bir yemek olacaktı.

Ne olmuş yani, bu kadar uzun süre hayatta kalabilmişse. Yarın hayatı *büyük ölçüde* değişecekti. Ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

ALTINCI BÖLÜM

PIRIL PIRIL SABAH GÜNEŞİ

Harlow'un çadırındaki gözyaşlarının arasından süzülerek onu daha kalkmaya hazır olmadan uyandırdı. Yorgun ve donuk gözlerini araladı, kabarık beyaz bulutları ve tepesinde dönüp duran bir karatavuk sürüsünü gördü. Uğursuz bir manzarayla karışık neşeli bir görüntü. Yaşasın.

Otmak için mücadele etti, vücudu tahmin ettiği kadar ağrıyordu. Aslında daha çok.

Günün planı: Bir saat boyunca bahçecilik hakkında okumak, öğrendiklerini Beck'in güllerine uygulamak, West'i bulmak ve onunla flört etmek.

Kusursuz.

Diş fırçası, diş macunu, saç fırçası ve azalan bir rulo tuvalet kâğıdı gibi yetersiz malzemelerden oluşan sepetini topladı ve çadırdan sürünerek çıktı.

Tiz bir çılgılık dudaklarını yırttı. Davetsiz misafir!

Beck, sadece Beck, diye fark etti bir an sonra, bir elini hızla atan kalbinin üzerine koyarak. Buraya ilk taşındığında ateş çukurunun yanına yuvarlamayı başardığı kayanın üzerinde oturmuş, kısık gözlerle ona bakıyordu. Dün gece yaktığı ateş çoktan sönmüştü ve havada görüşünü engelleyecek hiçbir duman izi yoktu. Rüyalarına işkence eden adamın sert, inatçı ifadesinden iri, güçlü bedenine kadar her santimini görüyordu. Genelde kolayca sergilediği o büyüleyici yüz ifadesi artık yoktu. Şimdi, demir gibi sert bir kararlılık derisini gözlerinin ve ağzının etrafında geriyordu.

Değişim şaşırtıcı ve güzeldi. Adam bir sanat eseriymiş ve kadının imkânsız, ne pahasına olursa olsun onun yatağında geçireceği birkaç saati arzulamasına neden oluyordu. Saçları diken diken olmuş, telleri en soluk ketenden en koyu samur rengine kadar altın ve kahverenginin binlerce farklı tonunu barındırıyordu. Gözleri duygusal bir şekilde eğik, elmacık kemikleri keskin ve çenesi kararlılıkla kare şeklindeydi. Geniş omuzları her yükü taşıyabilecekmiş gibi görünüyordu ve kız onun bir koluyla kendisini diğeriyle koruyacak türden bir adam olmasını diledi.

Ama değil, o yüzden bana göre değil.

"Bana bakışından hoşlandığımdan emin değilim," dedi. "Ama önemli değil. Buraya gel ve konuş benimle."

Yutkunarak yolun geri kalanını çadırdan çıkmak için çabaladı. "Beni nasıl buldun?"

"Başka nasıl olacak? Seni takip ettim," diye cevap verdi, sesi sert ve esnek değildi. "Benden uzun zaman önce yardım istemeliydin."

Aşağılanma duygusu her yerini yaktı. "Daha yeni uyandım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. İzin verirsiniz..." *Bir kurşun gibi kaçıp saklanacağım ve yeniden toparlanacağım.*

Gözünün altından bir kas sıçradı. "Mahremiyetine sahip olacaksın, tamam, ama bunu benim evimde yapacaksın."

Benimkini! "Bunu tercih ederdim-" "Yemek var.

Bir ziyafet."

"-Günümü başlangıçta yaptığım gibi devam ettirmek- Bir ziyafet mi?" Kadından bir inilti kaçtı.

"Öyle ya da böyle, benimle geliyorsun. Gerekirse seni taşıyım." Göz kapakları küçük yarıklara kadar daraldı, kirpikleri gözbebeklerindeki ani karanlık beklentiye gizledi. "Ve Harlow, ne kadar kızgın olsam da, umarım buna mecbur kalırım."

Şu anda neler olduğunu anlamıyordu. Ama o zaman neden anlasın ki? Erkek türüyle ilgili deneyimi, ortaokul ve lisede Glass Pass almış erkek çocuklarla sınırlıydı.

"Tamam. Seninle geleceğim. Ama yürüyeceğim." Ellerinin üzerinde olması onun felaketi olabilirdi. "West orada mı?" diye sordu ve bunu sonsuza dek sürecek planını başlatmak için bir fırsat olarak kullanmaya karar verdi. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Kaşları daha da çatıldı. "Evet. Neden?"

"Öylesine," diye cevap verdi, hem heyecanlı hem de gergindi. Sepetini çadırına yerleştirdi. Diş fırçasını ise cebine koydu.

Beck ona ilerlemesini işaret etti.

"Burada kamp yapmak için izin istemeliydim, biliyorum," dedi, "ama sadece bir gece için olduğunu söylersem beni affedersin, değil mi?"

"Tek bir gece değildi ve bunu ikimiz de biliyoruz." Yanında durdu, ona dokunmamaya dikkat etti. "Bana yalan söyleme. Bir daha asla."

Meydan okuyan ses tonu geri dönmüştü, vermeye istekli olduğundan daha fazlasını talep ediyordu.

"Sen striptizci değilsin," dedi.

"Ben de öyleyim! Hayal gücümde," diye mırıldandı. Hayalinde pek çok şey vardı. Beş çocuğa bakan boşanmış bir anne... ve şehrin en zengin CEO'sunun dikkatini çeken biri. Üç çocuğu olan yetenekli bir cerrah.

...en yakışıklı hastasının dikkatini çekmeyi başaran, onun hayatını kurtarmak için kariyerini riske atmaya hazır parlak bir bilim insanı. Hatta toprakları savaşla harap olmuş uzak bir dünyadan gelen bir prenesti... ve düşman ordusunun liderinin dikkatini çekerek uzun zamandır arzulanan barışı başlattı.

Televizyonu ya da bilgisayarı olmadığı için kendini eğlendirmek zorundaydı ve pişmanlık duymayan bir kitap kurdu olarak çok fazla ilham kaynağı vardı.

"Her ne olursa olsun-" Beck bir dalı onun yolundan itti "-şehirde yaşamıyorsun. Ne bir araban ne de bir işin var. Çiftlik evinden kovulduğundan beri bu topraklarda yaşıyorsun. Yaşamaktan kastım tabii ki var olmak. Atladığım bir şey var mı?"

"Hayır." Kız ileri atıldı ve onun sayesinde dikenler tarafından kesilmedi. Bir pislik için, kesinlikle düşünceli biriydi. "Teşekkür ederim."

"Bir değil."

Sesi hâlâ kızgın geliyordu.

Eve vardıklarında ona ön kapıyı açtı. Oturma odasına girdi ve kahvaltı kokusunu alır almaz hızlandı. Gerçekten de mutfak masasının üzerinde bir ziyafet vardı, ayrıca iki boş tabak ve iki bardak portakal suyu. Midesi guruldadı, dizlerinin bağı çözüldü, ağzı sulandı.

"Otur." Elini kızın beline koydu ve onu hafifçe ileri doğru itti.

Kadın itaat eder etmez, adam tabağını her yemekten kaşık kaşık doldurmaya başladı. Çırpılmış yumurta. Pastırma. Sosis köftesi. Sosis halkaları. Krepler. Waffle. Bisküvi ve sos. İçindekiler yan tarafa dökülmeye başladı. Tabağı kadının önüne koyduktan sonra yanındaki koltuğa oturdu.

"Ye," dedi.

Yaptı, ve oh, vay canına. Tadı! Turtadan aşırıldığı yaban mersini suyundan bile daha iyiydi.

"İyi, değil mi?" dedi ve ses tonundaki gururu duydu.

"Bunu sen mi pişirdin?" diye sordu bir ağız dolusu yumurtanın etrafında. Kadınsı ve düzgün, görgülü bir kız gibi davranmak için kendini çiğnemeyi bırakacak kadar uzun süre zorlayamadı.

"Bu benim uzmanlık alanım."

Kahvaltı. Tabii ki. Seks maceralarından sonraki her sabah için. "Mükemmel teselli ödülünüz için sizi takdir ediyorum."

"Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum, tatlım."

"Kadınlarınıza bir ilişki yerine verdiğiniz şey bu, değil mi?"

Çatalı tabağına çarptı. Onun tabağında hâlâ yemek vardı, onunki ise yalanıp temizlenmişti.

"Bunu yiyecek misin?" Tereyağı ve şurup damlayan waffle'ı işaret etti.

"Bu bir teselli ödülü değil. Bu bir kahvaltı. Ne eksik ne fazla." Adam tabağı ona doğru itti ve o da tabağa yumuldu.

"Uzun süreli ilişkilerle sorunun ne?" "İlişkiler yara izi bırakır," dedi.

"Bazen." "Her zaman."

"O yaralar iyileşebilir."

"Bazen," dedi onu taklit ederek. "Ama çok daha iyi bir şey verebilecekken neden herhangi bir zihinsel ya da duygusal zararı göze alayım?"

Kızarak, "Bir ilişkiden daha iyi ne olabilir ki?" dedi. "Sanırım bunu tartışmıştık. Zevk. Çok ama çok fazla zevk."

Sesinin boğukluğu onu yaklaştırmaya ve sunduğu her şeyi deneyimlemeye davet ediyordu...

Titreme dalgasını görmezden gelmek için elinden geleni yaparak pastırmasına odaklandı. Her ısırık bir öncekinden daha iyiydi ve bitirdiğinde neredeyse tabağı yiyecekti. Çok güzeldi! Ama aynı zamanda geri gelmekle de tehdit ediyordu.

Her neyse. Her ısırık buna değmişti. Yeni yiyecek bebeğini okşayarak, "Teşekkürler Beck. Gerçekten."

"Bitti mi?"

"Evet."

Ayağa kalktı ve elini uzattı. Kadın tereddüt etti ama sonunda kendisine bu kadar iyi bakan adamı inkar edemedi. Parmaklarını onunkilere doladı, adamın avuçlarındaki nasırlar teninde lezzetli bir sürtünme yarattı.

Adam onun titreyen bacaklarının üzerinde durmasına yardım ederken sakın davranmaya çalıştı. Onu koridora, sağdaki ikinci odaya götürdü. Eski yatak odasına. Nereden biliyordu ki?

"Benim odam," dedi.

"Ciddi misin?" Buraya son gelişinde yaptığı gibi, çiçekli yorganıyla kraliçe yatağının yasını tutmak için bir an durdu,

Antika komodinleri, tavan pervazları dökülen tonozlu tavanı ve çizdiği çarpık resimler.

Harlow, annesinin ölümünden hemen sonra yaşadığı duygusal çöküntüye geri döndü; büyülü masal diyarında farklı renklerdeki boyaları etrafa saçmış ve geriye kaotik bir karmaşa bırakmıştı.

"Duvar resimlerini mahveden sen miydin?" diye sordu.

Gözlerini dikmiş bakıyordu, fark etti ve adam onun düşüncelerinin yönünü kolayca tahmin etti. "Evet. Annemin cenazesinin olduğu gün."

"Kaybınız için üzgünüm. Yaptığın şey için de üzgünüm. Görüntüleri sevmiştim ve onları saklamayı umuyordum ama sen hiçbir şeyin kurtarılamayacağından emin olmuştun."

Bu sözler onu şok etti. "Sanatımı gerçekten beğendin mi?" "Onları *sen mi çizdin?*"

"Şey, evet. Neden bu kadar şaşırdın?"

"Yeteneğin inanılmaz tatlım," diyerek onun sorusuna kulak asmadı.

"Teşekkür ." Adamın övgüsü karşısında parlayan Harlow yatak odasının geri kalanını inceledi. "Hayranın olduğunu asla tahmin edemezdim. Yani, sen karar verdin

bej duvarlara uyması için."

"Bej rengi sevmiyor musun?" "Bej sıkıcıdır."

"Bundan önce yaşadığım evin duvarları bejdi." "Ve şimdi biraz renkle yaşayamıyor musun?"

O altın rengi gözlerde bir anlık kızgınlık parladı ve yerini görmeye alışık olduğu çapkın ışıltıya bıraktı. "Çarşaf larımı gördün mü? Maviler."

Yatağa bakmayacak.

"Neden bir duş alıp rahatlamıyorsun?" dedi. "Küvetin yanındaki dolapta havlular ve lavabonun yanında temiz giysiler var. Ve, tatlım? Eğer pencereden kaçarsan seni yakalarım. Sonrasında olacaklardan hoşlanmayacaksın." Durakladı, yavaşça, hınzırca gülümsedi. "Ya da belki biraz fazla hoşuna gidecek."

Ne kadar utanç verici. Onun üzerindeki etkisini biliyordu. "Beck-

" "Duş." Kapıyı kapatıp onu içeri kapattı.

Güzel. Banyoya doğru ilerledi. Bir zamanlar duvarlar en sevdiği renk olan pembeyle döşenmişti. Şimdi her şey beyaz, siyah ve kromdu: modern bir erkek için şık ve seksi. Ama bu değişiklikler artık onu o kadar da rahatsız etmiyordu. Belki de ona Beck'i hatırlattıkları içindi.

Dişlerini bir kez, iyi bir önlem için iki kez fırçaladı, sonra soyundu ve duşun sıcak spreyinin altına girdi. Buhar havayı doldurdu, Beck'in kokusu -erkeksi ve boğucu- saçlarını şampuanlayıp kremlerken ona katıldı. Soğuk duşlara, sahipleri işe gittikten sonra yakındaki evlerin dış hortumlarından gizlice almak zorunda kaldığı için alışmıştı ve onları tercih etmeye başlamıştı. En azından kendine böyle söylemişti. Şimdi burada, sadece kendini kandırdığını, durumu hakkında kendini daha iyi hissetmeye çalıştığını itiraf ediyordu.

Su üzerine yağmaya devam ederken, ahırın siyah-beyaz zeminine yerleşti. İş bittiğinde Beck onunla sohbet etmek isteyecek miydi? Evet. Onu bu topraklardan sonsuza dek kovar mıydı?

Bunu yapmaya hakkı vardı ama... ama... Sıcak gözyaşları gözlerini yaktı. Neden işler bir kez olsun onun istediği gibi gitmiyordu? Sadece bir kez?

*

BECK oturma odasında oturmuş, Harlow'u çıplak, dokunmak için ruhunu satabileceği kilometrelerce uzunluktaki nefis teninin üzerinden sabun ve su damlarken hayal etmemeye çalışıyordu. Deniyor ve başarısız oluyordu. Ellerin onun üzerinde olmasını, bir şeyler yapmasını istiyordu. Kötü şeyler. Tatlı şeyler. Onu kıvrandırmak, nefesini kesmek ve daha fazlası için yalvartmak. Her zaman daha fazlası. Arzuları artmıştı, tıpkı ona verdiği tepkiler gibi. Ama sonra, nadiren hissetmesine izin verdiği öfke, kısıtlamalarından geriye kalanları da yakıp yok etmişti. Harlow kendini cezalandırmak için yaşıyordu.

olsun ya da olmasın, bu saçmalık bugün sona erdi.

Şu andan itibaren sadece zevki bilecekti.

Hayatında ilk kez belirli bir kadın için yanıp tutuşuyordu ve ona olan arzuları doyurulana kadar başka hiç kimse onunla birlikte olamayacaktı. Onu rahatsız eden ama durdurmaya yetmeyen bir başka değişiklik. Onu istiyordu, o da onu istiyordu ve bu yüzden ona sahip olacaktı.

"O burada mı?" Jase odaya girerken sordu.

"Evet. Gençken hangi suçları işlediğini öğrendin mi?" Jase dün gece Beck'in biraz telkiniyle kardeşlik görevini yerine getirmiş ve kız arkadaşını Harlow'un geçmişi hakkında derinlemesine sorgulamıştı.

"Tipik kabadayı davranışları. İnsanlara korkunç isimler takar, onlarla dalga geçer, onları ağlatırdı. Diğer kızların erkek arkadaşlarını çaldı, ancak kısa süre sonra erkekleri terk etti. Üçüncü sınıfın yarısında okulu bırakınca her şey sona erdi."

"Tam olarak neden okulu bıraktı?"

"Brook Lynn bilmiyordu. Görünüşe göre kimse bilmiyor."

Ona bir şey olmuş olmalı. Çocuklar sırtlamak ve kıkırdamak için okulu bırakmazdı. Özellikle de okulu demir yumrukla yönetenler.

"Ona ne olduğunu araştırması için birini tutmamı mı istiyorsun?" Jase sordu.

"Çoktan yaptım." Aramayı dün gece yapmıştı.

"Evet ama sizinkiler değil. Benim adamlarım sizinkilerin bilmediği yerlere bakacak."

Yasadışı yerler. "Oraya gitmek istemiyorum." Jase'e güveniyordu ama Harlow'un başkalarının dikkatini çekmesini de istemiyordu. "Ama teşekkür ederim."

"Sorun değil. Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin yeter."

"Yapacağım." Borular mırıldanarak düşün az önce kapatıldığını işaret etti. Heyecanını bastırmak zorunda kaldı. "Jessie Kay'in Brook Lynn'in sandviçlerine yardım etmek için yolda olduğunu biliyorum, ama kızın onu arasın ve öfkeyi kafese koymasını söylesin. İsim takmak yok. Hakaret yok." Jessie Kay ve Sunny'nin dün Harlow'un gırtlığına nasıl sarıldıklarını görmek yeni parlak koruyucu içgüdülerini jilet gibi keskinleştirmişti. "Jessie Kay medeni davranmayı beceremiyorsa Harlow'dan uzak durmalı."

"Beni boktan bir fırtınanın ortasına atıyorsun, dostum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum ve özür dilerim." Jase'den *bir şey* istemekten nefret ederdi. "Ben de minnettarım."

"Hey, şikayet etmiyordum," dedi Jase sırtarak. "Makyajlı seksi severim."

"O zaman sanırım bana borçlusun."

Jase homurdandı ve odadan çıktı. Tam zamanında. Çıplak ayakların hafif pıtırıtısı ahşap zeminde yankılandı. Harlow köşeyi döndü.

-Beck de sanki karnına tekme yemiş gibi tepki verdi.

Parmakları gergin bir hareketle gömleğinin eteğini kıvırdı. Adamın planladığı şey için *çok* gergin olmalıydı.

Islak saçları boynuna ve kollarına yapışmıştı. Beyaz tişörtü yer yer nemliydi ve dantelli, kıpkırmızı sütyeninin hatlarını ortaya çıkarıyordu. Bedenini tahmin etmek zorundaydı: küçük ama mükemmeldi.

Küçük erikleri eline almak için sabırsızlanıyordu.

Giydiği şort en rahat eşofman altından kesilmişti, belini saracak ve yolculuğun sonuna kadar sıkıca tutacak kilometrelerce uzun bacakları ortaya çıkarıyordu.

Kanepeyi işaret ederek, "Otursana," dedi.

Bir ayağından diğerine geçerek olduğu yerde kaldı. "Beck, geçmişim hakkında konuşmak istemiyorum."

"O zaman yapmayacaksın." Tekrar kanepeyi işaret etti. "Otur. Lütfen."

Kaşlarını çatarak ona doğru yürüdü ve hafifçe eğildi. Onun karşısındaki sandalyeye yerleşti, mesafe istiyordu, hatta kafasını boşaltmak için buna ihtiyacı vardı. Ama bunun bir faydası olmadı. Kadının kokusu belli belirsiz değişmişti, çilekler şimdi sandal ağacıyla tozlanmıştı, havayı doyuruyor, burnunu dolduruyor, doğrudan kafasına ve kasıklarına gidiyordu.

"İsteseniz de istemeseniz de geleceğiniz hakkında konuşacağız. Sen, Harlow Glass, derhal geçerli olmak üzere WOH Industries için çalışacaksın." Bir değişiklik daha. Onunla ilgili diğer her şey gibi çok fazla, çok hızlıydı ve başını döndürmeye yetiyordu. Ama onunla ilgilenmenin ve onu yakınında tutmanın daha iyi bir yolu yoktu.

"Bekle." Sanki onu yanlış duyduğundan eminmiş gibi başını salladı. "Tekrar gel."

"Yeteneğiniz kıyaslanamaz. Bu yüzden-"

"Ama siz sadece benim yıkık duvar resimlerimi gördünüz. Yeteneğimin kıyaslanamaz olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sormak zorunda olduğuna inanamıyorum. Senin süper gücün resim yapmakken, benimki X-ray görüşü. Sıçramaların altından resmin özünü görebiliyorum." Ve tamam, kutuda onun muhteşem çalışmalarının fotoğrafları vardı. "Şimdi devam edebilir miyim?"

Alt dudağını dişledi ve başını salladı.

"West'in oyunlarında kullandığı setleri ve karakterleri tasarlayacaksınız. Bunları kağıt üzerinde yapacaksın, o da bunları dijital olarak tarayacak. Bugün ilerleyen saatlerde ön bahçeme bir karavan teslim edilecek ve içinde yaşayacaksın. Hizmetlerin için bir imza ikramiyesi, işe aldığım herkese vereceğim bir ikramiye." Muhtemelen. "Her zaman normal saatlerde çalışmayız."

"Ama... ama... özgeçmişimi bile görmediniz. Dürüst olmak gerekirse, burada dükkânı ilk açtığınızda asistanlarınızdan birine vermiştim."

"Asistan, Strawberry Valley'den bir resepsiyonisti işe alacak kadar uzun kaldı, bir sanatçıyı değil. Ayrıca özgeçmişinizi görmeme gerek yok. İşiniz kendi adına konuşuyor." Kadın ona bakmaya devam edince, devam etmeye karar verdi. "Teşekkür edin ama işinizin kolay olacağını düşünerek hata yapmayın. Yedi gün yirmi dört saat emrimizde olacaksınız."

hafta. Eğer sabahın ikisinde bir karakter taslağı çizmenizi istiyorsak, çizeceksiniz."

"Çalışanlarınız arasında bir sanatçıya *ihtiyacınız* var mı?"

"Evet. West çok fazla çalışıyor ve sürekli serbest çalışanları işe almak çok zaman alıyor. Bu onun omuzlarından büyük bir yükü kaldıracak."

"Peki neden bugüne kadar bir sanatçı tutmadınız?"

Gerçeği itiraf etmek yerine -yeni işe alımlar genellikle kurdeşen dökmesine neden oluyordu- "Belki de doğru köleyi bulamadım. Yani, henüz doğru kişiyi."

Dudakları, adamın istediği gibi köşelerinden seğirdi.

Sonra bir araba kapısının çarpma sesi duyuldu ve kadın kaskatı kesildi. "Misafir mi bekliyordun?"

"Sadece Jessie Kay."

Harlow'un yanaklarının rengi soldu. "Burada olduğuma *çok* kızacak. Sen bir kedi kavgasını ayırmak zorunda kalmadan önce arkadan sıvışsam iyi olacak."

"Birincisi, ben asla bir kedi kavgasını ayırmazdım. İzlerdim. İkincisi, aptal olma. Burası onun evi değil ve sen de benim misafirimsin. O halleder."

Kadının ona yönelttiği hayranlık onu rahatsız ediyordu ve çok da ateşliydi.

Jessie Kay durup önce Harlow'a, sonra Beck'e baktı. Sonra ayaklarını sürüyerek mutfağa gitti, "Brook Lynn. Pencereye bir tuğla koymadan önce yemek pişirmeye başlayalım."

Sertlik yavaş yavaş Harlow'u terk etti. "Pekâlâ. Beklediğimden daha iyi geçti."

Gömlüksüz, terli bir West egzersiz odasından dışarı fırladı ve nedenini tahmin etmeye gerek yoktu. Jessie Kay'e bir bakış atmayı umuyordu.

West, o kızın yanında, yiyebildiğin kadar ye büfesinde açlıktan ölmek üzere olan adam gibiydi.

Sorun şu ki, yemek için bilet almayı reddetti.

Strawberry Valley'ye ilk geldiğinde Beck ona çıkma teklif etmiş, onunla yatmış ve dostça ayrıldıklarında Jase'le takılmaya başlamıştı. Yine tek seferlik bir anlaşmaydı ama olan olmuştu. Ona olan ilgisi ancak Beck ve Jase'in onunla birlikte olmasından sonra gelişen West için zaman aşımı süresi asla dolmayacaktı. O sonsuza dek sınırların dışındaydı.

"Merhaba West," dedi Harlow gülümseyerek ve adama el sallayarak. "Henüz resmi olarak tanıştırılmadık. Ben Harlow Glass ve sizi tanıma fırsatını çok isterim. Bana katılır mısınız? Eminim Beck de tam gitmek üzereydi."

? "Değildim."

Kızardı ama apkın davetini geri çekmedi.

West gülümseyip yanlarına gitmeden önce ikisinin arasına baktı. "Pekala. Bu ilginç olacak."

YEDİNCİ BÖLÜM

West, Beck'in yanına uzanırken HARLOW kanepeye daha rahat gömülüyormuş gibi yaptı. Bu arada o hiç de rahat değildi. Bu hayatının en sinir bozucu deneyimi olabilirdi. İstemek istediği adam, istememesi gereken adamla yan yanaydı; ilki onu bir eğlenceyle, diğeri ise takdir etmediği öfkeli bir bakışla izliyordu.

Yara izi olayından önce sahip olduğu özgüveni geri kazanmaya çalışarak West'e kirpiklerini kırptırdı. Baştan çıkarma kitabına göre cesur olmalıydı ve ilgi göstermekten korkmamalıydı. Sevgisinin nesnesinin onunla bir şansı olduğunu ve onunla birlikte olmak için ne kadar ileri gidebileceğini bilmesine izin vermeliydi.

"Bana kendinden bahset," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Her ayrıntıyla ilgileniyorum ve burada oturup dinlemekten başka hiçbir şeyden zevk almam."

Beck arkadaşının omzunu sertçe itti. "Pekâlâ. Artık resmen görevden alınıyorsunuz."

West arkasına yaslandı, kollarını ortasında kavuşturdu ve bir bileğini dizinin üzerine koydu. "Neden ayrılayım ki? Şu anda programım tamamen açık ve ortaya çıkarmam gereken bir geçmişim var."

Beck dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve Harlow'a daha dikkatle odaklandı. "Yeni bir şirket politikası uygulamaya kondu. Çalışanlarla flört etmek yok. Asla."

"Ama flört etmiyordum." Flört *etmeye çalışmak* daha doğru bir tanım olurdu. "Yeni işverenim hakkında bilgi edinmek beni işte nelerin beklediğine dair bir fikir verecek." Şu anda WOH'ta olan ve daha sonra West'in (olası) sonsuza dek kız arkadaşı olacak olan.

"Seni yeni *tuttuğum* iş için olduğuna göre..." Beck kıpırdandı, dizi onunkine değdi ve kadının nefesini kesmesine neden oldu. "Sana *kendimle* ilgili her şeyi anlatmama ne dersin?"

"Sen mi? Kendinden mi bahsediyorsun?" Nefes nefese kalmış sesi onu ama yine de devam etti. "Saçmalama."

"Evet Beck," dedi West, artık gülümsemesine engel olamayarak. "Devam et ve bize hayatın hakkında her şeyi anlat. Mecazi anlamda meraktan *ölüyoruz*."

Beck'ten hayvana benzer yumuşak bir hırıltı yükseldi, şiddeti onu şaşırttı. "Sana başka yerde ihtiyaç yok mu Westley?"

Onun derdi ? Kıskanç bir erkek arkadaş gibi davranıyordu... Kadın bir kez daha nefesini tuttu, bu seferki şokla doluydu. Kıskanıyor muydu?

Hayır. Hayır, tabii ki hayır. Tek seferlik bir adam olarak, böyle bir duygu ona yakışmazdı. Değil mi?

"Program tamamen açık, mu?" West ellerini birbirine sürttü. "Çocukken yaşadığınız ilk anınızla başlayın ve gizli aşkınızla bitirin."
_"

"Git." Beck kapıyı işaret etti.

"Ben," diye bitirdi West kahkahayla. Sesini bir öksürükle örtmeye çalıştı, sonra kol saatine baktı. "Şey. Müsait olduğumu abartmış olabilirim." Boğazını temizledi ve ayağa kalkarak uzaklaşmaya başladı. "Sanırım duyuyorum- O da ne Jase?" diye seslendi, ama kimse bir şey söylememişti. "Bana mı ihtiyacın var? Sorun değil. Hemen geliyorum." Harlow'a göz kırpmak için kapı aralığında durakladı. "Bunu bir ara tekrar yapmamız gerekecek."

"Evet, lütfen." İlk görüşte aşk mıydı? Hayır. Bu romantizm miydi? Belki de. İlk etkileşimlere bakılırsa, yaşadığı en kötü şey değildi. *Hadi, ben!*

Beck uzun bir süre sessiz ve düşünceli bir şekilde ona baktı. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?"

"Hayır, aslında bilmiyorum." Onu West'e ispiyonlayacak, hatta belki de onu uyaracaktı.

Çok büyük bir motorun mırıltısı duyuldu, ardından çakılların çatırdama sesi geldi. Perdelerdeki aralıktan yepyeni, lüks bir karavana attı. Beck imza ikramiyesi konusunda son derece ciddi idi.

Heyecan dalgaları onu ayağa kaldırdı. "O gerçekten benim mi? Ne olursa olsun?"

"İş teklifimi kabul ediyor musun?"

Ve sonunda ücretli bir sanatçı olma hayalinin gerçekleştiğini mi görecekt?

"Evet!"

Yavaşça oturduğu yerden kalktı, hem tehditkâr hem de koruyucu bir tavırla onun üzerinde yükseldi. "O zaman senindir. Ne olursa olsun."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, binlerce kez teşekkür ederim, Beck." Ona sarılmak istedi. Ona bir dağ gibi tırmanmak istedi. Omzunu okşamakla yetindi. "Sonsuza dek minnettar kalacağım."

Bakışları onunkilere kilitlendi, o altın rengi gözbebeklerinde alevler adeta dans ediyordu. "Senin minnettarlığını istemiyorum, Harlow."

Sesinin sert tonu nefesinin kesilmesine neden oldu. Kalbi kontrolden çıkarken ona bakarak bekledi ama adam ona ne istediğini hiç söylemedi.

*

HARLOW HAYRET ETTİ. Tek bir gün içinde dünyası alt üst olmuş ve ters yüz edilmişti. Tekrar.

Aylarca derme çatma bir çadırdaki uyuduktan sonra, nihayet gerçek bir yatakta uyumuştı, mutlak yumuşaklık onu sarıyordu. Kendine ait bir banyoda sıcak bir duş almış, buhar sönene kadar oyalanmıştı. zaman açlık hissi gelse karnını doyurmuş ve ne zaman ağzı kurusa uzun bir bardak meyve suyu içmişti.

Hayat birdenbire, inanılmaz bir şekilde mükemmelleşmişti ve yeni sabahın parlak ışığında, yeni karavanındaki yeni yatağında yayılırken güldü. Büyük boy yatak aracın arkasını kaplıyor, çarşafı tenini okşuyordu. Artık eski giysiler, başkalarının attığı eski püskü battaniyeler, kendi yaktığı ateşler ve güneşin titrek ışınlarıyla ısınarak yaklaşan kıştan korkmuyordu.

Komodinin üzerinde yepyeni bir cep telefonu duruyordu. Uygulamaları ve her şeyi olan gerçek bir telefon. Bir orduyu doyuracak kadar yemek yemiş olmasına rağmen buzdolabı tamamen doluydu.

Tek bir eksiği vardı. İyi talihini paylaşacak biri.

Beck'in yanında yattığını, güçlü kollarının onu kucakladığını, ılık nefesinin saçlarını gıdıkladığını ve etrafını saran elektrik dalgalarını hayal etti. Aptal Harlow. Onun velinimetini olabilirdi, ama o güzel fahişe kabuğunun altında gizlenen bir beyaz şövalye yoktu. O geçiciydi. O ise sonsuzdu.

"Tak, ," dedi söz konusu erkek, karavana girerken. çalışıyor. "Kalk ve parla, dikenli çalı."

"Thornbush?" Yorganı göğsüne bastırma zahmetine girmeden doğrulup oturdu. Kıyafetleri üzerindeyken uykuya dalmıştı ve bunun için aniden minnettar oldu. görmek içinde zincirleme bir his reaksiyonu başlattı. Teninde karıncalanmalar, damarlarında bir yangın, her ikisi de ciğerlerindeki havayı çalışıyordu.

"Senin için uygun olanı bulana kadar farklı takma adlar deniyorum," dedi omuz silkerek.

"*Balım ve tatlım* demenin nesi yanlış?" "Sana uymuyorlar."

Vay canına. Tamam. Karnına büyük bir yumruk yemişti. Ama o bunu içine attı ve ona yapabileceği en parlak gülümsemeyi sundu.

Gözlerini devirdi. "Bu iyi bir şey. Sen unutulmazsın. Diğerleri değildi." Oh.

"İşte size bir fikir," dedi sevincini gizlemeye çalışarak. "Deneyin *Harlow*. Çok kolay. Benimle birlikte söyle, Harr-r-looow." "Hayyy-booow."

Kadın kıkırdadı. Güldü, sonra iki kâğıt kahve fincanı uzattı, ağızlarından kafein, şeker ve krema kokusu yayılıyordu. "Bir tane ister misin?"

"Evet!"

İkisini de küçük mutfaktaki granit tezgâhın üzerine yerleştirdi. Onun ulaşamayacağı bir yere. "Yükselmek ve parlamak" için açık bir teşvik.

"Sen acımasız, zalim bir ."

"Yapmam gerekeni yapıyorum." Omzunu açık kapının çerçevesine dayamıştı, koyu renk, ince çizgili takım elbisesi içinde insanlık dışı güzellikte görünüyordu, saçları yüzünden geriye taranmıştı, çenesinde hafif bir kirli sakal parıltısı vardı.

Kalp atışlarım hızlanmıyor. Kanım soğuyor, ısınmıyor.

"Bu benim için çalıştığın ilk gün," dedi. "WOH Industries için demek istiyorsun."

"Hayır. Kendimi kastediyorum." Kaşlarını kaldırarak, ikinci kez karşı çıkmasına cesaret etti. "Gergin misin?"

"Pek sayılmaz."

"Olmalısın. Geç kalırsan patronun sana bağırır." "Sen benim patronum ve aracımsın."

"Aynen öyle. Hep geç kalıyorum."

Bugün onu anlamak mümkün olmayacaktı. Not edildi.

"Yola çıkmadan önce, muhtemelen temel kuralları gözden geçirmeliyim." Ona cevap verme şansı tanımadı. "Ofiste size Bayan Glass diyeceğim. Siz de bana Bay Ockley diyeceksiniz." Bir neşe parıltısı yüz ifadesini aydınlattı, bir şekilde imkansızı başararak onu daha da güzelleştirdi. "Ya da bana *efendim* diyebilirsiniz. Evet, kesinlikle *efendim*."

"Asla olmaz. Biz erotik bir romanın parçası değiliz," dedi.

"Erotica, hmm?" Sırıttışı geniş ve yıkıcıydı. "Efendim, okuduğunuz tüm şeyleri anlatın."

Ondan tamamen büyülenmemeye çalışarak güldü. "Daha dün gece penguenlerin çiftleşme alışkanlıklarını okudum. Çiftleşme alışkanlıkları olduğunu biliyor muydun?"

."

"Aramızdaki kıvılcımı mahvetmenin yolu."

"Aramızda kıvılcım mı çıktı?" diye sordu, sırf tersini düşünmek için.

"Giyin," dedi. "Ya da giyinme. Evet, muhtemelen . Büyük bir gün bizi bekliyor ve ilham almak için biraz göz boyamaya ihtiyacım var."

Bir an için onun övgülerinin ısıltısının tadını çıkarmak istedi. Onu göz bebeği olarak mı görüyordu? Sonra onun yara izlerini görmediğini hatırladı. "Cinsel tacize erken başlamanı görmezden geleceğim ve sen yatak odamdan çıkar çıkmaz giyineceğim."

"Neden? Daha önce görmediğim bir şeyiniz yok ki."

"Aslında biliyorum," dedi ve ona bir yastık fırlattı. Yastık göğsünün geniş kısmına çarptı ve zararsız bir şekilde yere düştü. Güldü, sesi de en az geri kalanı kadar güzeldi. "Tek bildiğin, benim *her şeyimin* senin gördüklerinden daha iyi olduğu." Değildi. Hem de hiç değildi. O kadar yara bere içindeydi ki, onun gibi zevk sahibi olmayan bir adamın bile midesi bulanırdı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bakışları kadının göğsüne kaydı. "Göster bana." Bir vıraklama. Ama bu bir talep miydi yoksa bir yalvarış mı?

Arzu panikle karıştı ve yutkundü. "Bana yalvarsan bile olmaz."

"Daha önce hiç yalvarmadım." Sesi kısıldı, boğuklaştı. "Ama her şeyin bir ilki vardır, değil mi?"

Aralarındaki hava kalınlaşmaya, ağırlaşmaya başladı, nefes almasını zorlaştırdı, bu alışmaya başladığı bir histi. Acı çekiyordu. Sadece onun kendisine verebilecek gibi görüldüğü şeyi arzuluyordu.

Taktiksel bir hata yaptığını fark etti. Bir çapkına meydan okumuştı. "Sadece... çık dışarı," diye başardı. "Lütfen."

Bakışları yavaşça onun üzerinde gezindi, ısındı, ısındı ve ısındı. "İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

Hayır. "Lütfen," diye tekrarladı.

"Pekâlâ. Geri çekilmenize izin vereceğim. Bu seferlik." Odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

BECK, Harlow'un buzdolabından bir bira aldı. Uyumamıştı, yani teknik olarak bu sabah sadece dün gecenin bir uzantısıydı. Dolaplara ve raflara bakarken uzun, derin bir yudum aldı. En sevdiği birayı gördü. En sevdiği sandviç etini. En sevdiği peynirleri. Onun nelerden hoşlandığını bilmiyordu ve bir günlüğüne bile olsa bu şeyi boş bırakmayı reddetmişti. Şimdi bir sahiplenme duygusu yükseliyordu. *Benim yemeğim, onun buzdolabı. Eşyalarımız. Birlikte.*

Yumruğunu kapıya vurdu. Buna ihtiyacı yoktu.

Harlow'un ürünleri görünce verdiği tepkiyi hatırladı. Marka isimleri ya da adamın dört gıda grubunun her birinin düzgün bir şekilde temsil edildiğinden emin olması umurunda değildi. Yemek yiyeceği basit gerçeğine sevinmişti. Nokta. Ve bu onun kahrolası kalbini kırmıştı.

Evet. Alkol gözlükleri kulağa hiç bu kadar iyi bir fikir gibi gelmemişti. Biradan bir yudum daha aldı. Harlow'un durumu her geçen saniye daha da karmaşılaşıyordu ve bir şeylerin olması gerekiyordu. Yakında. Bir süredir bu noktaya doğru ilerliyordu; değişimden nefret eden bir adam, durduramadığı -durdurmak istemediği- bir değişimin eşiğindeydi. Her an patlamaya hazır bir düdüklü tencereydi... dakika... saniye...

Böyle bir şey olursa, o da onun peşine düşerdi. Ama herhangi bir patlamaya eşlik eden şey neydi? Yıkım. Eski alışkanlıklar zor ölür.

Ona ve onunla yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Bir gece asla yeterli olmazdı.

Çoğu insanın düşündüğünün aksine, onun tek gecelik ilişkileri sadece seksle ilgili değildi. Ya da kendi terapisi için bile değildi. Kısa bir süre için, kolayca geride bırakılabilecek bir çöp parçası değildi; yalvarmaya değer bir adamdı. Geçmiş olmayan, hataları ya da başarısızlıkları olmayan bir adam. Ve gittiğinde, hatırlanmaya değer bir fanteziydi.

Harlow için ne ifade ederdi? Kalp kırıklığı mı?

Biranın geri kalanını boşalttı ve cam şişeyi düşündüğünden daha büyük bir güçle geri dönüşüm kutusuna fırlattı. Normalde bir kadını kabul edebilir ya da terk edebilirdi. Biri onu istemezse, sorun değildi. Yakında bir başkası gelirdi. Ama sorunlara rağmen Harlow'u terk edemezdi. *Bunun* eziyetine rağmen. Onu çok çaresizce istiyordu. Onu hiç cesaretlendirmemesine rağmen istiyordu.

Ama lanet olsun ki West'e çok şey vermemişti.

Arkadaşıyla flört ettiğinde, Beck'in vücudundaki her kas gerilmişti. Kanı yakıtla dönüşmüş, damarlarının içine yanan bir kibrit düşmüştü. Merhaba, orman yangını. Neredeyse bir kavga başlatıyordu. Bir hiç yüzünden.

West'in bu sabahki sorgusu da yardımcı olmamıştı.

"Senin kız neden benimle görüşmeye çalışıyordu?" diye sormuştu arkadaşı.
"Ve hangi pozisyon için?"

Jase de oradaydı. Sırıtmıştı. "Senden en büyük zayıflığını söylemeni istedi mi?"

"Müthiş olmama beceriksizliğimi mi kastediyorsun?" Beck alay etmişti.
"Hayır. Çünkü *bana* hiçbir şey sormadı. West'e sordu. Nedenini hiç bilmiyorum." Adamdan etkilenmiş miydi?

Çok kötü oldu. Onu ilk Beck bulmuştu. Kız ona aitti. Lanet olsun. Ona sahip olabilirdi ama onu sahiplenemezdi.

Harlow yatak odasından düz beyaz bir tişört ve jean etekle taze, sevimli ve genç bir görünümle çıktı. Dün gece çadırını yakmış ve kamp alanındaki yetersiz eşyalarını toplamış, kendisi ve diğerleri ilk taşındığında evde her şeyi attığı için kendini bir pislik gibi hissetmişti. Fotoğraflar hariç her şeyi. Bu eşyalar ona aitti, çocukluğundan kalan tek şeydi ve adam onları düşüncesizce şehir çöplüğünde yok etmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sen..." *Çarpıcı, her şeye değer, her şeye değer.* "Yapacaksın." Her şeye değer mi? Her şeye mi? Tabii ki hayır.

"Tam olarak ofise uygun değil, biliyorum," dedi kotun düzelterek. "Ama elimdekinin en iyisi bu."

Kadının tedirginliği onu dehşete düşürdü. Bu muhteşem kadın sadece kendinden emin ve güvende olmalıydı. Ve lanet olsun, ondan ayrılmanın bir yolunu bulmalıydı. Çabuk.

"Dediğim gibi, yapacaksın."

Ona kaşlarını çattı. "Hayatındaki kadınlar için her zaman güzel sözler söyleyen iflah olmaz bir çapkın için şu anda berbat görünüyorsun."

O haklıydı. Flört onun varsayılanıydı, iltifat onun para birimiydi. Ona umutsuz bir özlemle bakarken hakaret etmek yerine övgüler yağdırması gerekirdi ama bunu bir türlü başaramıyordu. Eğer ona gülümserse, eğer gülerse, yüzü aydınlanırdı. Güle güle, kontrolünden geriye ne kaldıysa.

"Hadi. Gidelim." Saat sekizden önce ofiste olmayı tercih ediyordu, şehrin geri kalanı canlandığında ve kaldırımında ona yaklaşmak bir spor haline geldiğinde.

On dakikalık yolculuk sessizlik içinde geçti ve bundan memnundu. Zamanı sakinleşmek için kullandı.

Resepsiyon görevlisi Cora lobideki masasında oturuyordu ve onu gördüğünde gülümsedi. "Günaydın Bay Ockley."

"Günaydın, Cora. Bu-"

Yaşlı kadın tısladı. "Onun kim olduğunu biliyorum. Birçok öğrencimin ağlamasına neden olan zorba o."

Cora eski bir öğretmendi ve cehennemden gelen bir işaret parmağı vardı. Onu ne zaman size doğru tutsa, alevlerin yükseldiğini ve ayaklarınızı yaladığını hissediyordunuz. "Şimdi Cora," dedi.

"Özür dilerim," diye araya girdi Harlow, kendi başına öne çıkarak. "Çocukluğumda yaptıklarımın her gün pişmanlık duyuyorum ve umarım artık farklı bir insan olduğumu kanıtlamam için bana bir şans verirsiniz."

Beck onun mazeret üretmemesini sevdi. Yaptığı hatayı kabul etti ve tüm sorumluluğu üstlendi.

Cora o kadar kolay ikna olmadı. "Zaman gösterecek Bayan Glass. Zaman gösterecek."

"Katılıyorum."

Bir destek gösterisi olarak kolunu Harlow'un beline doladı ama bu kararından hemen pişman oldu. Kız ona mükemmel uyuyordu. Fazla mükemmel. "Bize ihtiyacın olursa ofisimde olacağız." Beck onu binaya doğru götürürken, "West'in inekliği hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Duvarlar bej rengi," dedi Harlow ve bir attı. Kadının renk eksikliğine odaklanacağını bilmeliydi.

Onu ofisindeki koltuğa, kendisini de masanın arkasına sonra, "Çocukken neden kabadayıydın?" diye sordu.

Çenesini yukarı kaldırdı, tanıdığı ve nefret etmeye başladığı inatçı bir hareketti bu. Ama sanki tanıdık bir desenin izini sürüyormuş gibi parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi. "Belki de doğuştan çürümüşümdür."

Şimdi onun numaralarına odaklanan adam başını salladı. "Jase'e sordurdum. Ayrıca küçükken çekilmiş fotoğraflarını gördüm." Yalan söylemek için bir neden yoktu, söylememek için de her neden vardı. Aralarında sarsıcı bir güven oluşmuştu ve tek bir yalan bu güvenin yıkılmasına neden olabilirdi. "Bir zamanlar, hüznü gözleri olan bir sevgiliydin."

"Resimler mi?" Farkına gözlerini kırıştırdı. "Kutumu bulmuşsun. Benim kutumda.

-Dolabınız." "Evet."

"Ama... neden onları da diğer her şey gibi çöpe atmadınız?"

Koltuğunda kıpırdandı, aniden rahatsız oldu. "Belki de yetişkin Harlow'un çıplak bir resmini bulacağımı umuyordum."

En güzel pembe yanaklarını aydınlattı. "Evet, eminim kasabadaki insanlar Jase'in kulağına o kadar da tatlı *olmadığım* zamanlar hakkında bir şeyler fısıldamıştır."

"Yaptılar, ama bir zamanlar ne yaptığınla ilgilenmiyorum, sadece neden yaptığınla ilgileniyorum. Benim de ilginç bir çocukluğum var."

Küçük bir sesle, "Gerçekten mi?" dedi.

Kendisi hakkında biraz bilgi sahibi olursa yumuşayacağını umarak itiraf etti: "Birkaç koruyucu aileden kaçtım. Birçok kavgaya karıştım ve birkaç çirkin istismarda daha bulundum. Arkamda kırık kalplerden oluşan bir iz bıraktım."

Ağzını açtı, kapattı. Açtı, kapattı. "Koruyucu ailede miydin?"

"Evet. Şimdi, sana ne oldu?"

Eteğinin kenarını çekiştirerek, "Orijinal bir şey değil, gerçekten. Babam bana isimler takardı, ben de başkalarına isimler takardım."

Küçük Harlow'un sözlü ve zihinsel tacize maruz kaldığı düşüncesi onu öfkeliendirdi. "Baban şimdi gitti mi?"

"Evet."

Çok yazık oldu. Beck kendi taciz tarzını uygulamaktan keyif alırdı. "Neden zorba olmayı *bıraktın*?"

Başka tarafa baktı, dudaklarını yaladı. "Önce ne yapmamı istiyorsun patron?"

Kahretsin, çok fazla şey için çok erken zorlamıştı. Onun açılmasını sağlamak için ne gerekiyordu? Ve neden umursuyordu ki? Onun nefis küçük bedeninin tadını çıkarmak için sırlarını bilmek zorunda değildi.

Bilgisayar ekranına ve cevaplanmayı bekleyen binlerce e-postaya odaklanarak, "Ben işimi hallederken sen orada otur ve güzel görün," diye homurdandı. "Son oyun sözleşmesindeki set veya karakter açıklamalarını görmedim."

Harlow'u engellemeyi başarmıştı... ta ki kadın kanepede kıpırdayana kadar. Kot eteği kalçalarına kadar yükselmişti. *Ne kadar güzel kalçalar.* Dilini dizlerinden kotun kenarına kadar takip etmeye bayılacaktı. Parmaklarını hafifçe ittiğinde, dili yolculuğu tamamlayabilecek ve-

"Beck," dedi nefes nefese. "Her ne düşünüyorsan..."

Ona baktığını fark etti, masasının kenarını kavırıyor, cam duvarların üzerindeki panjurları çekip üzerine atlama ihtiyacıyla kaynıyordu. "Hoşuna gider. Güzelce sor, sana göstereyim."

Binanın ön kapısı açıldı, güneş ışığı S&S Financial'dan Mark ve Kimberly ile birlikte içeri doldu. Sağdaki. Saat sekizdeki toplantısı. Hoş bir dikkat dağıtıcı.

"Boş ver." Şirket kısa bir süre önce müşteri olarak kaydolmuştu ve şimdi Beck'in işletim sistemlerini daha ayrıntılı bir şekilde açıklaması gerekiyordu.

"Bay Ockley." Cora'nın sesi hoparlörden döküldü. "Bay. Timberlane ve Bayan Potus sizi görmeye geldiler." Telefonu eline aldı. "Onları geri gönder."

İkili ofisine doğru ilerlerken Harlow, "Dışarı çıkayım mı?" diye sordu.

Artık ona ulaşamayacak mıyız? "Kendini işin iç işleyişine alıştırmalısın. Burada kal ve zihnine notlar al."

"Evet, efendim." Okyanus suyu bakışları Mark içeri girerken üzerinde oyalandı ve Beck gerildi, boğazının gerisinde bir küfür mayalandı... ta ki Mark dikkatini Kimberly'ye çevirip genç kadına bir kez daha bakana kadar, yüz ifadesini iğrenç bir özlem kapladı. Kendisine de ve tişörtündeki bir parça tüyü yoldu.

Beck'in kalbi bu utangaç hareket karşısında eridi. Diğer kadını fersah fersah gölgede bırakıyordu ama bundan haberi yoktu.

Mark boğazını temizledi.

Toplantı. Tamam. Beck ayağa kalktı, masanın etrafında yürüdü ve her ikisiyle de el sıkıştı. "Sizi tekrar görmek güzel."

Kimberly tatlı tatlı gülümsedi. Ama zaten onunla ilgili her şey tatlıydı. Tanıştıkları andan beri ona şekeri hatırlatıyordu, karşılaştığı herkese karşı nazikti. Ona çıkma teklif etmeyi düşünmüştü ama şimdi bunu yapmadığı için memnundu. Biraz baharatlı kadınları tercih ettiğini fark etmeye başlamıştı.

Harlow ayağa kalktı. Kimberly ona hoş geldin anlamında başını salladı ve Mark soru sormak için kaşlarını kaldırdı.

"En yeni elemanımız," diye açıkladı Beck. "Bizi dinleyecek ve işi öğrenecek. Durup söylediğimiz her şeyi tekrar etmesini istemekten çekinmeyin."

Harlow'un rengi soldu ve Beck kahkahasını yutmak zorunda kaldı. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," diye mırıldandı.

Herkes yerine oturdu ve Beck bir saatten fazla bir süre boyunca West'in en yeni programının ayrıntılarını anlattı. Harlow'un her şey hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu, iş arkadaşlarını izlediğinden daha çok onu izliyordu ama Harlow'un ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu.

"Lütfen yanlış anlamayın," dedi Kimberly, bir tutam saçını düzelterek, "ama biraz kayboldum. Aklımda tutmam gereken çok fazla bilgi var."

"Biliyorum, bu yüzden içinizden birinin bu haftayı Strawberry Valley'de geçirmesi en iyisi olur." Onunki gibi çoğu şirket S&S Financial'dakileri eğitmesi için bir çalışanını gönderirdi ama Beck'in çalışma şekli bu değildi. Rutinindeki değişikliğe bir de yerinin değişmesi sonunda çılgına dönecekti. "Seni daha kapsamlı bir şekilde eğitebilirim."

Kimberly başını salladı. "Teşekkür ederim. Kalmaktan mutluluk duyarım."

"Harika." Tekrar Harlow'a baktı. Tırnakları kanepenin kollarına batmış, Kimberly'ye hançer gibi bakarken parmak eklemlerinin rengi solmuştu.

Kızgın mıydı?

İmkansız. Bu duygunun hiçbir anlamı yoktu. Kimberly'yi eğitecekti, başka bir şey değil. Ama onu eğitmek için onunla zaman geçirmesi gerekiyordu. Harlow kıskanıyor muydu?

Beck'in başı döndü. Daha önce hiçbir kadınla, başka bir potansiyel fetih tarafından tehdit edildiğini hissedecek ya da onu uzun vadede göz dikmeye değer bir ödül olarak görece kadar uzun süre birlikte olmamıştı. Harlow'un onu kazanmaya kararlı olduğu düşüncesi... bu düşünce onu sarhoş ediyor, zaten hazır olan vücudunda tahribat yaratıyordu.

Bu doğru tepki olamazdı. Bu tür bir yoğunluk normal olamazdı. Bir kalem aldı ve kalçasına vurdu. Ya da, belki de normaldi. Jase kesinlikle Brook Lynn olmadan çalışamazdı. Yine de dürüst olmak gerekirse, Jase aşıktı.

Aşk. Alarm zilleri aniden çaldı. Beck Harlow'u istiyordu ama ona aşık olmasına izin verirse lanetlenirdi. Ona ya da herhangi birine ihtiyaç duymaya. İhtiyaç dikenli bir kafesten başka bir şey değildi. Sizi hapsediyor, ondan kaçmaya çalıştığınız her an sizi kanayan parçalara ayırıyordu.

Buradan çıkmam lazım. Ayağa kalktı, sandalyesi arkasından kaydı. "Size Strawberry Inn'i göstereyim," dedi Kimberly'ye. "Bayan Glass burada kalacak ve konuştuğumuz her şeyi detaylandıran notlar yazacak."

"Öyle mi?" Harlow boğazını temizledi, başını salladı. "Yani, yapacağım. Evet."

Kimberly'ye elini uzattı. "mi?"

"Evet. Teşekkür ." Parmaklarını onun parmaklarına doladı ve ayağa kalktı.

Onu ve Mark'ı ofisten dışarı çıkardı ve ensesinde bir karıncalanma hissetti. Dönüp Harlow'a baktı; kendini durduramıyordu.

Bakışları buluştu, o an tamamen elektrikliydi. Sistemine bir şok, iliklerine kadar hissettiği bir şok. Kimberly'ye tutunmak aniden yanlış geldi. Harlow'un yanına koşmak iyi bir fikir gibi göründü. Ama kızıl saçlı kızı bırakmadı ve Harlow'a dönmedi.

Ayrılmak en iyisiydi. Kendini olası bir kayıptan korumazsa, kim koruyacaktı?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

NE GÜNÜ AMA. Harlow karavanının içinde volta atıyor, dikkatini dağıtacak bir şeyler arıyor ama bulamıyordu. Aklı tekrar tekrar Beck'e dönüyor, ona eziyet ediyordu.

O sabah ofisten ayrılmış ve üç saatten fazla bir süre dışarıda kalmıştı. Kapıdan çıkarken kolunun zarif Kimberly'nin beline kolayca dolanmasına bakılırsa, Harlow fahişenin-ah, hanımefendinin-handa bir odası olduğunda ikisinin ne yaptığını tahmin edebiliyordu.

Beck'in kim olduğu Harlow'un umurunda değildi. Piç kurusu!

Toplantı sırasında konuşulanlarla ilgili notlarını daktilo ettikten sonra - falan filan güvenlik duvarı ve falan filan HTML falan filan - zamanının geri kalanını baştan çıkarma kitabının talimatlarına göre West'e mektup yazarak geçirdi. Ve, tamam, evet, aynı zamanda kara kara düşünmüş, her geçen saniye daha da öfkelenmişti. Beck onu işteki ilk gününde terk etmeye nasıl cüret ederdi!

En azından yiyeceklerle dönmüştü. Kasabadaki tek "fine dining" deneyimi olan Two Farms'tan sığır straganof kartonları, sahibinin ve sadece sahibinin söylediğine göre. Harlow, Beck'in giysilerinde kırıksıklık ve cildinde ruj lekesi aramış olsa da -iyi bir çalışan patronunun her zaman şık görünmesini sağlardı- ikisini de bulamamıştı ve gerginliğinin bir kısmı boşalmıştı. Ama sadece bir kısmı ve sadece birkaç saniyeliğine.

"Bu kadar çapkın olmak zorunda mısın?" diye patladı ve hemen ağzını kapalı tutmuş olmayı diledi. Adam gitmeden hemen önce, sanki içine girmek için bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi ona bakmıştı. Ama yine de Kimberly koluna yapışmış bir halde çekip gitmişti.

"Kimberly ile flört etmedim. Onunla iş yaptım. Ve evet, az önce *iş yapmak* fiilini kullandım. Ben zekiyim." Ellerini masanın üzerinde düzleştirdi ve Harlow'a doğru eğildi, sanki yanlış bir şey yapmış gibi agresif ve neredeyse kızgındı. "Flörtün ne *olduğuna* dair başka bir örneğe ihtiyacın var mı?"

Öfke ortaya çıkmıştı. "Örneğini kendine sakla. Nerede olduğunu biliyorum."

Ona ters ters baktı. "Dikkatli ol, tatlım. Kıskanmış gibisin."

"Annen kıskanıyor," diye tersledi. Bir çocuk gibi. Ama o ona *Tatlım*. Özel lakaplarına ne oldu?

Gözlerini kısarak dilini bir kesici dişin üzerinde gezdirdi. "Cidden şu anda bir anne şakası mı yapıyorsun? Senin biriyle yatman gerek Harlow."

Onun kabalığı karşısında nefesi kesilmişti.

"Ama işte iyi haber," diye ekledi. "Sana yardım hazırım."

Bu, ona karşı yaptığı ilk tam anlamıyla seks yapalım hamlesiydi ve kız yanıt olarak, "Kendine gel! Benim zevkime göre çok fazla kitle kaynağı oldun. Ayrıca, sana söyledim. Bir ilişki istiyorum."

"Bir ilişki mi?" Beck alay etti. "Uzun süreli acı ve ıstırap mı demek istiyorsun?"

"Masaya getirdiğim tek şey acı ve ıstırap olduğu için mi?" Notlarını masasına fırlattı, mektuplarını ve öğle yemeğini topladı ve ofisten . Ve tamam, evet, işteki ilk gününün ortasında gemiyi terk etmişti. Pek de uygun bir çalışan davranışı sayılmazdı. Beck kadar berbattı. Eve dönüş yolu boyunca, ona neden bu kadar olduğunu merak etmişti. O yanlış bir şey yapmamıştı. Aslında yapmamıştı. Onun patronuydu. Arkadaşıydı. Sahip olduğu tek arkadaşı. Erkek ve kız arkadaş değillerdi ve ne kadar kötü olurlarsa olsunlar onu hayatındaki seçimlerinden dolayı suçlamaya hakkı yoktu.

Parmakları kıpırdadı ve aniden eline bir fırça alıp duygularını sanatına dökmek için *can* attı. Geçmişte, isyankâr ruh hali olursa olsun, yoktan bir şey yaratma görevi onu sakinleştirmişti. Ama hiç malzemesi yoktu. Sadece kalem ve kâğıt vardı. West'e mektuplarını yazdığı kağıtlar. Her neyse işte. İşe yarayacaklardı.

Mini mutfağa oturdu, bir sayfayı boş tarafına çevirdi ve bir kalem aldı. Hayal gücünün onu yönlendirmesine izin verdiğinde, ne çizdiğinden emin değildi... ta ki Beck'in çenesinin kare kıvrımını fark edene kadar.

Mantıklı olduğunu düşündü. O güzel bir özneydi ve son birkaç gün içinde - daha iyi düşünmesine rağmen- düşüncelerini ele geçirmiş ve arzularını tamamen tüketmişti.

İşini bitirdiğinde, eleştirel bir gözle yaptığı işi inceledi. Kendi sırtını sıvazlamak için değil ama evet, kesinlikle kendi sırtını sıvazlayacaktı. Her ayrıntıyı yakalamıştı. Saçlarının düşüşünden, kaşlarının kavisine, sevecenliğinden sıyrıldığında ortaya çıkan ateşli, kararlı ifadeye kadar.

Kapısının çalınmasıyla irkildi. Sarsılarak doğruldu ve suçlayıcı resmi arkasına itti.

"Harlow?" Brook Lynn aradı. "Orada mısın?"

Beck değil, diye fark etti, tuttuğunu bilmediği nefesini bırakarak. *Hayal kırıklığına uğramadım.*

"Bir dakika." Resmi bir dolaba yerleştirdi ve aceleyle kapıya yöneldi, kapıyı açtığında gün ışığı ve Brook Lynn'den daha fazlası vardı. Jessie Kay ve Daphne, Jase'in eskiden çıktığı kadın, kızın iki yanında duruyordu. Üç kadının da elinde birden fazla giysi torbası vardı.

"Serseri şıklığı bir Cumartesi gecesi barbeküsü için iyi olabilir ya da olmayabilir -evet, muhtemelen değil- ama ofis için kesinlikle iyi değil." Jessie Kay içeri doğru ve Harlow'u geri çekilmeye ya da biçilmeye zorladı. "Dillon tarzı bir makyaj zamanı."

Serseri şıklığı mı? *Bir kaltak keseceğim!*

Oha. Sakin ol. Neden bu kadar savunmacıydı? Jessie Kay haklıydı. Harlow'un ofise uygun olmaktan uzaklaşmasının tek yolu Beck'in önerisini kabul edip daha fazla ten göstermesi olurdu.

Bekle. Geri dönüyorum. Ona yardım etmeye mi gelmişler?

Harlow bir elini kalbinin üzerine koydu, ifade edebileceğinden emin olmadığı bir şekilde duygulandı.

Diğerleri Jessie Kay'i takip etti.

Brook Lynn kız kardeşine, "Beck bize içeri girmememizi söyledi," dedi. "Kıyafetleri teslim edip gitmemizi söyledi."

"Beck benim patronum değil. Yılda bir milyon dolar indirimle olamayacağından değil."

Daphne, "Bu oldukça büyük bir indirim," dedi. "Geçen hafta iki milyondur."

"Ekonomi," dedi Jessie Kay, sanki bu tek kelime her şeyi açıklıyormuş gibi. "Bu arada." Lazer keskinliğinde bir yoğunlukla Harlow'a odaklandı. "Dillon tarzı, gerekirse zorla demektir, bu yüzden kendine bir iyilik yap ve harekete geç."

Brook Lynn kız kardeşinin koluna vurdu. "Kaba!"

"Bizi bekletme şekli mi?" Jessie Kay başıyla onayladı. "I biliyorum."

Harlow'un duyduğu küçümseme omuriliğinin sertleşmesine neden oldu. Bu üçlü ona yardım etmek için burada olabilirdi ama buraya isteyerek gelmemişlerdi. "Eğer bana hakaret ederseniz," dedi, eski ruhunun bir kısmı geri dönmüştü, "gidebilirsiniz."

"Sorun çıkarmak için burada değiliz, söz veriyorum." Nazik gözleri ve misafirperver tavırlarıyla güzel bir esmer olan Daphne ona gülümsedi. "Tanıştırılmadık. Ben-"

"Oh, kim olduğunu biliyorum." Jase'in dokuz yaşındaki kızının annesi. Haftalar boyunca kasabadaki herkesin konuştuğu tek şey, hamile olduğunu söylemeden Jase'i nasıl terk ettiği ve Jase'in çocuğunu nasıl daha yeni öğrendiği idi. Ama Daphne o zamandan beri geçmişindeki yanlışları düzeltmek için elinden gelen her şeyi yapmış ve başarılı olmuştu, Harlow da bu yüzden ona hayranlık duyuyordu. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Getirdiğiniz kıyafetleri Beck mi seçti?" Çantalarda sütyen ve külottan başka bir şey bulamayacak mıydı?

"Kesinlikle öyleydi. Bu konuda da çok kararlıydı," diye ekledi esmer kadın. "Ama kaçmak zorunda kaldı ve ben buna sevindim. Jase senin Beck'le takıldığından bahsettiğinden beri seninle konuşmak için yanıp tutuşuyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu şaşırarak. "Ben mi?" "Zorbayı yakından gör" anlamında mı, yoksa "hadi arkadaş olalım" anlamında mı?

Daphne'nin başı yana eğildi, kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Neden sen değil?"

Harlow uygun bir yanıt vermekte zorlandı. *Yollarını sayayım mı?* "Başlangıç olarak, şeytana benzetildim."

"Bu doğru," dedi Jessie Kay. "Biliyorum çünkü onu şeytana benzetmiştim."

"Pekala." Brook Lynn boğazını temizledi. "Güçlü Aygırlarımıza ne dersiniz? Duyduğuma göre ünlü lisemiz bu yıl eyalet şampiyonu olacakmış."

"Beck'le nasıl tanıştınız?" Daphne kız kardeşleri görmezden gelerek Harlow'a sordu.

Jessie Kay başparmağını Harlow'a doğru kaldırdı. "Evin yanındaki ormanda kamp yapıyor. Kulağa geldiği kadar şaşırtıcı değil. Ben bile vahşi doğada hayatta kalabilirim... kredi kartları, bir çanta dolusu kadın ürünü ve bir şişe ağrı kesiciyle."

Brook Lynn gözlerini devirdi. "Evet. Sen gerçek bir hayatta kalma uzmanısın. Tanışma faslı bittiğine göre artık işe koyulalım. Kıyafetleri denemeye başlamaya ne dersin?"

Kendini yatak odasına kilitlemek, düşüncelerini toplamak ve duygularını kontrol altına almak için bir bahane mi? Evet! Tezgâhın üzerine bıraktığı mektuplarla birlikte çantaları kaptı, Beck'in resminin bulunduğu kilitli olmayan dolaba endişeyle baktı ve geri çekildi. içindekileri yatağının üzerine attı. Görünürde ne bir sütyen ne de bir çift külot vardı. Sadece takım elbiseler, yazlık elbiseler, cüzdanlar, mücevherler ve ayakkabılar vardı. Her şey onun bedenindeydi.

Yumuşak kaşmiri, yumuşak ipeği ve şimdiye kadar gördüğü en güzel desenleri elleri titredi. Eşyaların çoğu mavinin farklı tonlarındaydı -gözlerini vurgulamak için- ancak birkaçı pembe kurdelelerle süslenmişti.

Beck bunu onun için neden yapsın ki? Özellikle de bugünkü davranışlarından sonra?

"Görmek istiyoruz," diye Brook Lynn.

Harlow soyundu, aynadaki yansımasına bir an baktı ve ürperdi. Frankenstein'ın kız kardeşine bakmak gibiydi. Sayısız yara izi pembe, pürüzlü ve kaçınılmazdı, her biri içinde aşılınmış deri olan bir kare oluşturuyordu. Hasar köprücük kemiğinden beline kadar uzanıyordu ve bunun çirkin olduğunu söylemek kibarlık olurdu. Ruh eşi, her kimse, önce onun kişiliğine aşık olmalı ve geri kalanıyla yaşamayı öğrenmeliydi.

Titreyerek yazlık elbiselerin en güzelini giydi; Grek tasarımıydı, spaghetti askıları, daldırma yakası ve kıvrımlı belinden düşen pileleri vardı. Etek önden dizlerinin hemen üstüne kadar uzanıyordu ama arkadan uzun, şeffaf treni ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Kendini hiç bu kadar kadınsı hissetmemişti, en parlak dönemlerinde bile... Yine de bu elbiseyi insan içinde giymesi mümkün değildi. Çok fazla yara izi görünüyordu.

Seçimlerinin en mütevazı olanını giyerken kadınsı içgüdüleri protesto çığlıkları atıyordu. Kapanan kollu ve kepçe yakalı bir elbise. En azından masmavi kumaş kıvrımlarına yapışıyordu.

Elini kapı kolunun üzerine koydu, o kadar da titremediğini fark etti ve canlandı. Kızlar ona yardım etmeye zorlanmış olabilirlerdi ama buradaydılar ve evi ateşe vermiyorlardı. Yatak odasından çıkarken içini umut kapladı, adımları yıllardır olmadığı kadar hafifti.

*

O GECE, BECK yeni sandalyesine oturdu - teslim aldığı ve yatak odasındaki pencerenin yanına yerleştirdiği pelüş siyah deri canavar. Dışarıya baktı. Ay yüksek ve ama aynı zamanda ürkütücüydü; bulutlar geçip gitmiş, yıldızları gizlemiş ve ön bahçeye park edilmiş karavanı aydınlatacak hiçbir ışık vermemişti.

Harlow onun için satın aldığı kıyafetler hakkında ne düşünüyordu? Neyi tercih ederdi? Tam şu anda üzerinde ne vardı?

Bunu öğrenemeyecekti.

Bir ilişki istiyorum, diye bağırıyordu bugün erken saatlerde ona.

Sandalyenin kollarını sıktı. Ona veremeyeceği tek şeyi istiyordu. Ve şimdi o korkunç *R* kelimesi de devreye girdiğine göre, ona duyduğu arzu nihayet soğumuş olmalıydı. Bir kişiye bağlanmak mı? En kötü zamanlarda bile ona sadık kalacak tek bir kişiye güvenmek mi? Kesinlikle hayır. Asla. Ama arzusu soğumamıştı. İçini daha da gayretle tırmalıyor, tasmaından kurtulmak için çırpınıyordu.

Kimberly için bir oyun oynamalıydı. Çok hoş olabilirdi ve onun zevkleri baharatlı olabilirdi ama o bir kadındı ve eğlenebilirlerdi. Drama ya da endişe olmadan bir zevk anı yaşayabilirdi. Bunun yerine, kibarca parmak eklemlerini öpmüş ve onu otel kapısında bırakmıştı. Hain bedeni Harlow'un yerine geçecek biriyle ilgilenmiyordu. Bu hiç mantıklı değildi!

Bir yanı siyah saçlı cadıdan ona bunu yaptığı, kendisini iki büküm ve hissettirdiği için nefret ediyordu. Kargaşa berbat bir şeydi. Çocukluğunda bunu yeterince .

Ve lanet olsun! İlk kez bir huzursuzluk yaşadığında Harlow'u hayatından çıkarmalıydı. Her şeyin eskiden olduğu gibi olması için elinden gelen her şeyi yapmalıydı. Olması gerektiği gibi. Onsuz hayatı gayet iyiydi. Kolay ve karmaşık olmayan, tam da sevdiği gibi.

Ama onu hayatından çıkarmamıştı ve artık yeni bir gerçekliği vardı. Her ruh halinin, içmek için sudan daha çok arzuladığı bir kadının etrafında döndüğü bir gerçeklik. Bu onu çok korkutuyordu. Onu tedirgin ediyor ve panikletiyordu. Bu şekilde daha ne kadar devam edebileceğinden emin değildi.

Homurdanarak önündeki duvarı tekmeledi ve arkasında bir çatlak bıraktı. Harlow onun arzularından daha fazlasını değiştirmişti. Onun en eski kuralını değiştirmişti: kanun güçlerinin dikkatini çekecek hiçbir şey yapma. O yeni kıyafetlerini denerken, sonunda Scott Cameron'ı ziyaret etmiş ve konuşma neredeyse saldırı ve darpla sonuçlanmıştı.

Adam kapısını açar açmaz Beck, "Harlow Glass'tan uzak dur," demişti. Aşağı yukarı aynı boydaydılar ama Beck ondan en az elli kilo kas ve bir o kadar da beceri farkıyla . Cameron bunu biliyordu, muhtemelen iki parmağını çenesinde gezdirirken parmak eklemlerindeki yara izlerini fark etmişti. "Yapmazsan seni pişman ederim."

Cameron onunla alay etmişti. "Şimdi de onun peşinden mi koşuyorsun, şehir çocuğu?"

"O benim için çalışıyor ve ben bana ait olanı korurum. Onu nasıl ittiğini gördüm ve eğer bir daha olursa, çekip . Hatta belki de

sürünüyor."

Cameron gözlerini kısmıştı. "Camdan evde yaşıyorsan taş atmamalısın. Ben kadın dövücü değilim, ama iyi bir kırbaçlanmaya ihtiyacı olan biri varsa, o da budur. O sadece sahip olamayacağı erkekleri istiyor. Ama sen onu çok istediğin için farklı olduğunu düşünüyorsun ve bunu anlıyorum. Tıpkı davranışlarım konusunda beni uyarmak için burada olmadığını anladığım gibi. Sadece açık bir oyun alanı istiyorsun."

"Şu anda ne istediğimin bir önemi yok. Sadece gelecekte ne yapacağın önemli." "Erkek , sana açıkça söyleyeceğim. bir zehir ve seni mahvedecek hayatınız."

"Erkek erkeğe-çocuk, acın kendini gösteriyor. Geçmişin üstesinden gelmelisin ve bunu hemen yapmalısın." Geçmiş sadece bir çapa görevi görür, sizi aşağıya, aşağıya sürükler ve ancak çok geç olduğunda boğulduğunuzu fark edersiniz. Jase, Beck'i hayatına devam etmesi için her teşvik ettiğinde ona bunu söylemeye çalışmamış mıydı? Suçluluk duygusunu ve utancını bir kenara bırakıp umuda tutunması için... geleceğe. "Sana yaptığı şeyi uzun zaman önce yaptı. O artık aynı kişi değil."

Cameron güldü. "Sen gidicisin, buna hiç şüphe yok. Glass Pass'i aldığında, seni uyarmadığımı söyleme." Kapıyı Beck'in suratına kapattı.

Adama ulaşmak için neredeyse o şeyi menteşelerinden sökecekti. Harlow kırbaçlanmayı mı hak etmişti? Bunlar kavga sözleri. Ama Beck her ne kadar kendisine ait olanı korusa da, Harlow onun değildi -gerçekte değil- bu yüzden çekip gitmişti.

Birasının geri kalanını bir dikişte mideye indirdi, aklı başka bir olaya gitti. Birkaç hafta önce Jase içkiyi fazla kaçırmış ve seks ile sevişme arasındaki farktan bahsedip durmuştu. Sevişmenin nasıl derin ve kalıcı bir sevginin ifadesi olduğunu, bir anlam ifade ettiğini, aşırı duygusal getirisi olan önemli bir eylem olduğunu anlatmıştı.

Seni en iyi şekilde savunmasız bırakıyor, diye eklemişti Jase. Birlikte olduğunuz kadına taparsınız. O senin eşin, o özel kişi ve o da sana tapıyor.

Eğer o *özel kişi* sizi delirtecek güce sahipse, Harlow kesinlikle Beck'in kişisiydi. Ama Jase'in bahsettiği gibi her sağlıklı ilişki için binlerce berbat örnek vardı. Beck gibi biri gerçekten de az sayıdaki şanslı kişiden biri olabilir miydi?

Sırf Jase kadar mutlu olma şansı için denemeye değer miydi?

Kapısına sert bir şekilde vuruldu. "Beck," diye seslendi West. "Bir dakikan var mı?"

Arkadaşları için mi? "Her zaman." Yanındaki lambayı yaktı ve boş şişeyi bir kenara koydu. "Ne var ne yok?"

West yeni favori kıyafetini giyerek içeri girdi. Bir çift eşofman altı. Yine spor yapıyordu. Aklını belli bir sarışından uzak tutmaya mı çalışıyordu? Yatağın kenarına yaslandı ve "Senin kızı düşünüyordum." dedi.

"O benim kızım değil." Ama bu sözler ağzında acı bir tat bırakmıştı. Onun öyle olmasını istiyor muydu?

"Kendine yalan söylemeyi bırak. Onun tadına bakmak için sol taşağını bile verirsin ve bunu biliyorsun," dedi West.

"Haklısın. Yapardım." Ondan uzak durmanın kendisine hiçbir faydası olmamıştı. Belki de pes edip ona gitmenin zamanı gelmişti.

"Bu da bir başlangıç."

Arkadaşının elindeki buruşuk kâğıt parçasını fark etti. "Ne buldun?"

"Size göstermeden önce, onu cesaretlendirmedigimi bilmeniz gerekiyor" derken West'ten gerginlik yayılıyordu.

Beck hareketsiz kaldı. Hayır. Kahretsin. Hayır! Hayır! West Harlow'a ilgi duyduğunu iddia ettiyse.

Yürüyüp .

"Jessie Kay eşyalarını karıştırırken bunu kız kardeşine vermiş, o da Jase'e, o da bana verdi." West kâğıdı uzattı. "Şimdi de ben sana veriyorum."

Beck kâğıdı kaptı ve sandalyesine geri çöktü. Kâğıdı açtı ve yüzünün bir gravürünü buldu. Çok gerçekçi bir çizim.

Bunu Harlow çizmişti, buna şüphe yok. Peki ya vermeyi seçtiği ifade? Ofisinde oturdukları sırada Harlow'un ona fırlattığı, koltuğunda kalmak için savaşmak zorunda kaldığı, onun tadına bakmaya aç olduğu ifade.

Memnuniyet onu doldurdu ve sırttı.

Sonra West, "Ters çevir." dedi.

İtaat etti ve bir mektup buldu. Okurken sırtışını kaybetti, göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi.

~~Sevgili~~ West. Seninle tanışmak başıma gelebilecek en güzel şey olma potansiyeline sahip. Eşsiz ~~seksilikte~~ bir adama benziyorsun ve seni daha yakından tanıma şansını çok isterim. ~~Akşam yemeği ve kahve~~ nasıl olur? Yakında konuşuruz, Harlow

Bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir öfke onu tüketti. West'i istedi. West, "Onunla buluşacağım ama sadece ilgilenmediğimi söylemek için," diye garanti verdi.

Onu.

İstediğin kişiyi seni geri istemeye zorlayamazsın. Seni terk etmeye kararlı bir kadını yanında kalmaya ikna edemezsin. Hatırlatmalar, henüz iyileşmeye başlamış olan yaraları yeniden açarken bile onu toprakladı.

"İlgileniyor olsan da benim için fark etmezdi," diye mırıldanmayı başardı. "Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Olmayacağım. Onunla olmaz."

Bunu şimdi söyledi. Ama Harlow tüm gücüyle onun peşine düşerse, West sonunda pes edecekti. O bir erkeğin uzun süre direnebileceği türden bir kadın değildi.

Beck neredeyse duvarı tekrar tekmeleyecekti. *Ne de olsa cezalı değildi.*

West ayağa kalktı ve onun omzunu sıvazladı. "Seni seviyorum dostum ve asla seni üzecek bir şey yapmam."

"Ben de seni seviyorum. Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım."

Arkadaşı ikna olmamış bir şekilde, "Benim için hiçbir şey senin mutluluğundan daha önemli değil. Ben bir keşten başka bir şey değilken yanımda durdun. Ne zaman temizlenmeye çalışsam beni destekledin ve sonunda gücü bulduğumda beni neşelendirdin. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Beck arkadaşının endişeli bakışlarına bir dakika daha baktı, adamın geçmişlerini romantikleştirdiğinden emindi. Yardım mı? Ona mı? Hayır. Sonra küstah bir omuz silkmeye gerginliği kesti. "Şu anda kaybolmanı istiyorum. Bu kadar güzel bir suratın kendiliğinden oluştuğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Güzellik z'lerime ihtiyacım var."

West sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi oyalandı, iç çekti ve sonunda kapıyı arkasından sessizce kapatarak çıktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

UYKU HIÇ GELMEDİ. Beck saatlerce dönüp durdu ve sonunda pes edip kara bir lanetle yataktan kalktı ve giyindi. Buradan gitmesi gerekiyordu.

Aklında bir varış noktası olmadan araba kullandı ve sonunda şehre, en sevdiği otel barına vardı. Çok fazla viski içti ve ona yaklaşan her kadınla flört etti. Her zamanki kadın tipiydi. Her zaman tercih ettiği türden. Kolay ve eğlenceli. Karmaşa yok, yaygara yok. Ama bir süre sonra çok garip bir şey oldu. Kadınlar onu rahatsız etmeye başladı. Utangaç bir şekilde saçının tutamlarıyla oynuyorlar, ona doğru eğilerek fazla parfüm koklatıyor ve göğüs dekoltesine bakıyorlardı. Yırtıcılar onu mal ve hizmetleri için kullanmaya kararlıydı.

Sonunda huysuz ve kaba biri oldu ve dağıldılar. İyi ki kurtulduk! Bir oda tutmadan önce birkaç kadeh daha viski içti. Sabaha karşı ayıldı ve West'i arayarak ofise gelemeyeceğini söyledi. Sonra bir zamanlar Jase'i bulması için tuttuğu kadını aradı.

Hapisten erken çıktı. Hiç bir kadın, işini ilk sıraya koyuyor.

Otuz beş yaşında bir savunma avukatı olan Patricia, bağlanma konusunda her zaman onun kadar temkinli görünmüştü. Ona çöküşün eşliğindeymiş gibi hissettirmezdi. Bir ilişki talep etmeyecek ve ona tüm dünyası kontrolden çıkıyormuş gibi hissettirmeyecekti.

Harlow West'i istedi. Güzel. Ona sahip olabilirdi. Beck ona engel olamazdı. Eski yöntemlerine geri dönecekti. Tercih ettiği şeye.

Patricia'yı Oklahoma City'nin göbeğindeki apartman dairesinden aldı. Duvarları bej rengiydi ve onları görünce Patricia'nın yumruğunu duvarlara geçiresi geliyordu. Ama Mickey Mantle'da yemek yerken sadece flört etti, işleri güzel ve hafif tuttu. Daha sonra Bricktown'a doğru yürüdüler. Altın, pembe ve mor ışıklar çeşitli binalardan parlıyor, ördekler yüzerek geçerken kanaldan yansıyor. Hava serindi, mükemmel sıcaklıktaydı ama yaban çileği kokusunu özliyordu.

Evinin kokusu, kalbi ya da ciğerleri kadar gerekli.

Bu ne zaman olmuştu? İlk başta, doğal tatlılıktan nefret etmişti ve aslında araba egzozunun kokusunu, birbiriyle çatışan parfümleri ve

Kolonyalar.

"Dur bakalım, kaplan. Tutuşun beni eziyor." Patricia adamın elinden kurtulduktan sonra çantasından elektrikli bir sigara çıkardı. Bir nefes çekti, buharı rüzgârda uçtu. "Bir sorun mu var?"

Toparlan. "Seninleyim. Ne yanlış olabilir ki?" Bu sözler geçmişte dudaklarından ne kadar kolay dökülürdü. Bu gece mi? İçten içe ürperdi.

Patricia onu inceledi, gözleri kurnazdı. "Bana sadece duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söylediğini biliyorum, ama sorun değil. Duyduklarım hoşuma gidiyor." Kadın adamın kravatını düzeltti ve adam neredeyse geri çekilecekti - sanki bu kadar temas bile Harlow'a ihanetmiş gibi. "Hadi evime dönelim ve dünyanın geri kalanının varlığını unutalım."

Bir anlık mutluluk, ne eksik ne fazla.

Harlow'suz bir an. Gerçekten istediği tek kadın.

Göğsündeki ağrı, onunla ilk tanıştığından beri onu rahatsız eden ağrı, tüm gücüyle geri döndü. Lanet olsun, onu unutmak istiyorsa Patricia'nın içine girmeliydi. Ama başka bir kadını yedek olarak kullanmak ona Kimberly ile olduğu kadar çirkin geliyordu.

Neden? Seks sadece seksti. Değil mi?

Daha iyi bir şey yaşamamışken gerçeği nasıl bilebilirim? "Kahretsin," diye hırladı. Patricia'yı kırmızı tuğlalı patikadan çekip beton zemine, gelip geçenlerin yolundan uzaklaştırdı. "Bunu yapamam. Özür dilerim. Yapmak istiyorum,

ama yapamam."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Seni iş üstünde gördüm.

Daha önce hiç *yapamam* dememiştin."

"Biliyorum, ama işler... değişti." Bu kelimeyi söylemek bile çenesine iki kez sağ kroşe yemekten daha acı vericiydi.

Patricia bir an için kekeleydi. "Siz, Beck Ockley, kendinizi birine mi adadınız?"

Havayı yumuşatmak için söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı -*ben seninleyken dünyada başka kimse yok tatlım- ama* ne kadar çabalasa da, onu etkileyecek ve pohpohlayacak enerjisi yoktu. Nefesini bıraktı ve gerçeği kabul ederek sonunda başını salladı. "Beni istemiyor ve şu anda ondan hoşlandığımdan bile emin değilim ama yine de beni kendine çekiyor."

Patricia'nın ağzının kenarları hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Merak etme. Anlıyorum.

Ben de senin olduğun yerdeydim." "Ne oldu?"

"Peri masalı sona erdiğinde hep böyle olur sanırım. Onu kaybettim."

Beck'in kalbi daha hızlı atıyor, nefesi kısa aralıklarla kesiliyordu. Sonra da "Hiç iyileşemedim," diye ekleyerek her şeyi daha da kötüleştirdi.

*

Beck'te bir sorun vardı. Sonraki üç hafta boyunca Harlow'la çok az konuştu. Her sabah saat yedide karavanın kapısını çaldı. İki sert vuruş, hepsi bu, ama asla içeri girmedi ve yeni kıyafetleri için ona iltifat etmedi. İnek okuluna giderlerken sessiz kaldı ve oradayken ona sadece talimatların yazılı olduğu sayfaları uzattı. Şu seti ve şu karakteri çiz. Daha sonra West's'te çalışırken onu ofisinde bırakıyor, o yokmuş gibi davranıyordu.

Şu anki berbat muamelesine rağmen, kendisini onun başkalarıyla etkileşimini izlerken buldu. Elbette tamamen bilimsel bir temelde. Onun fark ettiğinden daha iyi bir adam olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bir genç futbol takımına koçluk yapıyordu. Hayır kurumlarına para ve tavsiye almak için gelen kasaba üyelerine zaman bağışlıyordu. Yeterince tatlı çay içtiğinden emin olmak için Cora'yı kontrol etti. Bir kenara attığı fetihlerine bile iyi davranıyordu.

Tawny, aralarındaki ateşi yeniden alevlendirmek umuduyla onu ziyarete geldiğinde, nazıkçe şöyle demişti: "Sana sahip olan her erkek şanslı sayılır tatlım, ama sen onun dünyasının merkezi olmayı hak ediyorsun ve bu benim tarzım değil."

Kimberly kulak misafiri olmuştu - bir pislikti ve Beck'e sarılmıştı. "düşüncelisin," demişti ona.

Harlow zihinsel olarak ikisini de terslemiş ve birlikte kaçıp binlerce düşünceli bebek yapmaları gerektiğini düşünmüştü.

Kendimden nefret ediyorum. Kimberly, Harlow'un olmadığı, olmak istediği her şeydi ve kıskançlık onu içten içe yiyip bitiriyordu.

West'i baştan çıkarmaya devam etme şansı olmamıştı, çünkü ona mektuplarından birini sunacak cesareti toplayamamıştı; ama sonra, henüz doğru olanı yazmamıştı. Hepsinde bir terslik vardı. Ve West'in kısa bir süre önce onu kenara çekip, "Biz arkadaş olacağız, daha fazlası değil. Bu fikre alış, çabuk."

O zamanlar endişelenmemişti. Arkadaş mı? Muhteşem! Kendini aşk romanlarına adanmış biri olarak, bir aşk romanından büyük bir tutkunun doğabileceğini biliyordu.

Arkadaşlık. Ama bugünlerde West bir odaya girdiğinde sanki zehirli bir atıkmış gibi o odayı terk ediyor.

Umut hızla azalıyordu.

Ofisinin kapısı hızla açılarak onu irkiltti. Beck içeri girdi, adımları bir panterinki kadar zarif, güçlü ve şıktı. "Aç mısın?" derken ona bakmıyordu. Brook Lynn öğle yemeği getirmiş."

"Gerçekten mi!" Harlow bir saniye sonra ayağa kalkmış ve onun etrafında koşmaya başlamıştı. Omzu adamın göğsüne değdi, adamın sıcaklığı bir anda içine işledi ve tüm kızlık organları aynı anda şarkı söylemeye başladı.

Yürümeye devam et. Yürümeye devam et.

Brook Lynn elinde sandviçlerle dolu bir sepetle ofisteki herkese, "Yeni tariflerimden birkaçı için deneklere ihtiyacım var ve sizler benim kobaylarım olacaksınız. Yani. Bal ve peynir, hindi ve kızılılık turşusu, fıstık ezmesi ve muz, marshmallow ve pastırma ve domates turşulu somon var. İstedığınızı seçin."

"Pastırma ve marshmallow istiyorum!" Harlow, kilometrelerce ötedeki tek kemiği bulmuş aç bir köpeği anımsatırcasına aceleyle dışarı fırladı. Brook Lynn en tuhaf malzemelerden en iyi yiyecekleri yaratırdı ama hiçbir şey pastırmanın yerini tutamazdı. Asla.

Ama Kimberly aynı anda aynı sözleri söylemişti ve sonunda birbirlerine bakarak diğerinin pes etmesini istediler. Pastırma savaşında kibarlık diye bir şey yoktu.

Beş adımlık plan, hatırladın mı? "Ben hindi ve kızılılık alacağım," dedi Harlow, hayal kırıklığı keskin ama umarım gizliydi. "Tabii bunu başka biri istemediyse?"

Kimse sesini çıkarmadı.

Brook Lynn'in bakışları Harlow'un üzerinde kibarca olması gerekenden bir saniye daha uzun süre kaldı, sandviçleri uzatırken yüzünde tuhaf bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Teşekkür ederim," dedi Harlow.

"Yedikten sonra," diye duyurdu Brook Lynn, "herkesin bana sandviçin tamamen harika mı, harika sınırında mı, yoksa harika olmaya yakın bile değil mi olduğunu söylemesini istiyorum."

Harlow kıymetli sandviçi göğsüne bastırarak, "Olur," dedi. Zaten şikâyet edecek neyi vardı ki? Bundan bir ısırık alsa aklını başından alacak, pastırmanın varlığını bile unutturacaktı.

Çok uzak!

Tekrar ediyorum: Ona bir iki dakikalığına pastırmayı unutturmak.

Daha iyi.

Döndüğünde Beck'in de Brook Lynn gibi şaşkın bir ifadeyle onu izlediğini gördü, sanki onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyormuş gibiydi. Ki bunu hiç anlamıyordu! O yanlış bir şey yapmamıştı.

Zorla gülümsedi. Gerçekten de bir sandviçi olmasının sebebi oydu. Ona verdiği iş olmasaydı, Brook Lynn onunla asla konuşmazdı, hele hele ona cennetten bir lokma hediye etmezdi.

"Ben ofisimde olacağım," dedi.

"Sanırım ofisimi kastediyorsunuz," diye düzeltti.

"Sanırım içeride olduğum için içeri girmeyi reddettiğiniz ilk seferde haklarınızdan vazgeçtiniz." Etrafından dolaştı ve kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Kimberly onun arkasından içeri girdi, hem gülümsüyor hem de hayıflanıyordu. "Öğle yemeğimizi birlikte yiyebileceğimizi düşünmüştüm. Bilirsin, küçük bir kız bağı kurarız."

Harlow kadından binlerce güneşin tutkusuyla nefret etmek istedi ama bunu tam olarak başaramadı ve kanepeyi işaret etti. "Biraz paslanmışım ama denemeye hazırım."

Kızıl saçlı kadın kanepeye uzandı ve pastırmalı sandviçine yumuldu, zevkle inledi. Harlow kendi sandviçini ısırdı ve anında ağzında bir orgazm yaşadı.

Bundan sonra olanlar, yemekten başka bir şeyin farkında olsalardı ikisini de utandırırdu. Sandviçlere vahşiler gibi saldırdılar, terbiyeden eser yoktu ve son kırıntı tüketilene kadar hava almaya çıkmadılar.

Kimberly, "Sana bir soru sormam gerekiyor, umarım haddimi aşmıyorumdur," dedi ve paketin ağzını kapatıp çöp sepetine attı.

"Devam et."

"Beck biriyle görüşüyor mu?"

Harlow gerildi. "*Görüşmeyi* tanımla." "Çıkmak."

"*Çıkmayı* tanımla."

Kimberly sanki yeni ve eğlenceli bir oyun oynuyorlarmış gibi kıkırdadı. "Biriyle yatıyor mu?"

"Hayır. Kızlarıyla birlikteyken pek uyuduğunu sanmıyorum." Harlow çenesine vurdu ve ekledi, "Ben onu daha çok pat diye kapıdan çıkan, seksin bittiği anda sen-olmadan-bitiren biri olarak görüyorum."

Kimberly iç çekti. "Onun bir oyuncu olduğundan şüphelenmiştim. Aksini umuyordum." "Sen... onu istiyor musun?"

". O çok *lezzetli*." Saldırın!

Hayır, hayır. "Evet, aslında sen onun için mükemmelsin." Harlow'un tırnakları kalçalarına batarken bakışları lobide Cora'yla birlikte duran Beck'e kaydı. Kollarını sıvamış, ellerini ceplerine sokmuştu. Eşi benzeri olmayan bir adam. Güçlü, güzel ve ulaşılmaz. Güneşin doğuşuyla birlikte uçup gidecek bir rüya.

Annesi, "*Ölü bir çiçeğe su verme*" derdi. Bilgece sözler. Keşke vücudu umursasaydı.

"Ondan hoşlanıyorsun," Kimberly soluk soluğa. "Oh, Harlow. Çok özür dilerim. Bilmiyordum, fark etmemiştim..."

Bir dakika boyunca kekeleydi. "Ben... O benim... O benim patronum. Ve arkadaşım." Daha doğrusu eskiden öyleydi. Ona sessiz davranmaya başlamadan önce. "West'le ilgileniyorum."

Kimberly gözlerini kırptırdı, başını salladı. "Batı mı? Cidden mi? Ama... Ona Beck'e baktığın gibi baktığını hiç görmemişim."

"Yanılıyorsun." Kız yanılıyor olmalıydı. "Çilek Vadisi hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu konuyu değiştirerek.

İtiraz etmek ister gibi görünse de Kimberly, "Sıcak ama güzel," diyerek onunla birlikte gitti.

"Güzel mi? Bu muhteşem. Enfes!"

Kimberly gülümseyerek eteğindeki bir sandviç kırıntısını fırçaladı. "Haklısın, haklısın."

Beck ofise girerken, "Bu bir ilk olurdu," dedi.

Harlow'un sahip olduğu her sinir ucu ani bir farkındalıkla sarsıldı.

"Kimberly, tatlım." En yıkıcı ses tonunu kullanarak Harlow'un Hackles. "Bayan Glass ile biraz yalnız kalmam gerekiyor." Kapıda bekledi ve kapıyı açık tuttu. "Bize izin verirsiniz..."

"Elbette." Kimberly ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeden önce Harlow'a cesaret verici bir gülümseme attı.

"Sanırım bugün için ihtiyacın olanı aldın," dedi Beck ona. "Neden yola çıkmıyorsun? Seni yedide alırım."

Harlow'un ağzındaki nem kurudu. "Yedi mi?"

"Randevumuz için," diye yanıtladı Beck.

Kimberly'nin bakışları Harlow'a kaydı. "Bu konuda seninle gerçekten konuşmam gerek Beck."

"Korkarım bunun beklemesi gerekecek tatlım. Bayan Glass ile görüşmem acil." Onu nazıkçe iterek odadan çıkardı ve kapıyı kapattı.

"Randevu mu?" Harlow mırıldandı.

Yüz hatları boştu, hiçbir şey belli etmiyordu. "Bugün erken saatlerde bana çıkma teklif etti. Ben de evet dedim."

"Çok tatlı biri," dedi, sesi boş çıkıyordu. "Harika vakit geçireceksin."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum." Kimberly'nin boşalttığı yere yerleşti ve Harlow içinde karanlık bir şeyin bıçaklandığını hissetti, kızın kalan vücut ısısının şimdi onun etrafına yayılmasından hoşlanmıyordu. "Yeni kıyafetlerini giydiğini fark ettim, ama sadece aynılarını tekrar tekrar giyiyorsun, diğerlerini değil." Bir kolunu kanepenin üstünden sarkıttı ve arkasına yaslandı, sert bir rahatlama ve tam bir baştan çıkarma pozu. Çok sayıda cam duvar ve pencere sayesinde içeriye süzülen güneş ışığı saçlarının zengin tonlarına vuruyordu. "Neden?"

Parmakları otomatik olarak yara izlerini aradı, iz sürdü, iz sürdü. "Çok açıklar."

Ağzının bir köşesi sevimli, orantısız bir gülümsemeye dönüştü. "Neden, Bayan Glass. Biraz iffetli biri misiniz?"

Vücudundaki iğrenç izlere gelince mi? "Evet, efendim. Öyleyim."

"Peki, şimdi. Bu beni şaşırttı."

"Bu seni tam olarak neden şaşırttı?" Onun cazibesine her fırsatta direnmişti. Bekaret kemeri takıp takmadığını merak etmeliydi.

"Sen çok . Seni güzel şeylerle örtülü görmek istiyorum. Hepsi bu."

Sersemletici.

Sanki çok fazla şey anlatmış gibi aniden tedirgin oldu, ayağa kalktı ve en sağ köşedeki ıslak bara doğru ilerleyerek kendine üç parmak viski doldurdu. "Burada olma sebebim. West yeni bir bilgisayar oyunu tasarlaması için işe alındı."

Tamam. Pekâlâ. İşe koyulma zamanı. "Tebrikler o zaman."

"Evet, ama parti için zamanımız yok. Sizin için bir karakter kadrosu oluşturma sürecindeyim."

Heyecan alevlendi. "Acele edebilir misiniz? Şikayet etmiyorum ama istediğiniz son çizimi günler önce bitirdim." Ve bir tane daha yapmak için can atıyordu.

"Bugün daha sonra yaptıracağım. Ayrıca boyaları, fırçaları ve tuvali karavana teslim ettirmeyi düşünüyordum. Portremi çizmen için seni tutmak istiyorum."

Neredeyse koltuğundan sıçrayacaktı ama tek bir düşünceyle kendini tuttu. *Çok aceleci görünmemeliydi.* "Tamam," dedi bir kâğıt parçasının kenarıyla oynayarak. "Eğer ısrar ediyorsan. Ve fiyatı da uygunsa." Onun sayısız resmini çizmişti, ama onu ölçeğine göre boyama ve tam renkli olarak görme düşüncesi onu sarhoş etti. Altın, kahverengi ve bronzun farklı tonlarıyla oynayabilir, hatta gözlerinin derinliklerinde saklı zümrüt beneklerini doğru şekilde ortaya çıkarmak için bolca yeşil kullanabilirdi.

Belki de Kimberly onu yakalamıştı. Belki de Harlow Beck'e işle ilgisi olmayan nedenlerle bakmıştı.

"Bir rakam söyle." Yavaşça kanepeye doğru yürüdü ve elindeki viskiyi bıraktı. "Her neyse, lolipop, ödeyeceğim."

Son üç haftadır hiç kullanmadığı düşünülürse, bu yeni sevgi sözcüğü onu şaşırtmıştı. Diğerlerine hiç söylemediği tatlı ve yenilebilir bir şey olan *lolipopu* seçmiş olması...

Ben onun için özelim.

Oh, hayır, hayır, hayır. Kırmızı alarm! Kırmızı alarm! Onun gerçek tehlikesi buydu.

Bir şekilde *herkesin* kendini özel hissetmesini sağlardı.

"Bunu söylemek çok cüretkârca," dedi sessizce.

"Ama yine de doğru."

Dirseklerini masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Pekâlâ. Fiyat.." İlham geldi ve bir şekilde gülümsedi. "Bir hafta boyunca seks yapamazsın."

Gözleri küçük yarıklara kadar kısılmıştı ama kızgın görünmüyordu. "Neden benim seks hayatımla ilgileniyorsun?"

"*Seni* önemsiyorum ve bence perhiz karakterinin gelişmesine yardımcı olacaktır."

Hiçbir şeyi kaçırmadı. "Pekala, kabul ediyorum." Kutlamak için zaman yoktu. "İki uyarıyla birlikte," diye ekledi. "Resim bitene kadar hafta başlamayacak." Şimdi gülümsüyordu ve bu hınzırca bir gülümsemediydi. "Ayrıca resmin çıplak olmasını istiyorum."

Nefesi boğazında düğümlendi, ancak bir rüzgârla dışarı çıktı. "Ben... Sen... Affedersiniz?"

"Çıplak. Yani üzerimde kıyafet olmayacak. Eğer soyunmak istersen, bu da sorun olmaz."

Bu onun seks hayatını engellemeye cüret etmenin cezasıydı, değil mi? "Önerdiğin şeyin resmini ya da çizimini hiç yapmadım ve yeteneğim olduğundan da emin değilim." Ya da hayatta kalabileceğinden.

"Yeteneğinize inancım tam. Ve bir sanatçı, bir *profesyonel* olarak, beni kesinlikle objektif gözlerle görmeni bekliyorum. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

"Elbette," dedi. Onu kesinlikle, yüzde yüz tarafsız gözlerle görebilirdi... eğer görünmezlik pelerini giymişse. Ama o zaman bile şüpheli olurdu. "Neden çıplak istiyorsun?" diye sordu, isteğini geri çekmesi için onu utandırmayı umarak.

"Belki de senin için soyunma düşüncesi hoşuma gidiyordur." Sesi alçak ve boğuk çıkmıştı, sınırsız bir cazibenin okşayışıydı ve kadının ürpermesine neden oluyordu. "Belki de gözlerinin çıplak tenimde gezinmesi ve ellerinin vücudumun şekillerini şekillendirmesi fikri hoşuma gidiyordur."

Yutkundu. Şimdiye kadar sadece erkek çocuklarla muhatap olmuş, erkeklerle hiç muhatap olmamıştı, bu kadar bariz bir ifadeye nasıl karşılık vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Ya da," dedi, sesi her zamanki eğlenceli ve flörtöz tonuna dönmüştü. "Belki de narsistim ve her santimetrekaremi ölümsüzleştirmek istiyorum. İnsan bunu nasıl bilebilir ki?"

Nasıl, gerçekten. "Ne zaman başlamak istersiniz?" "Bu gece."

Bunu ona hatırlattığım için kendimden nefret edeceğim ama... "Randevun ne olacak? Kimberly'ye zarar veremem, vermeyeceğim."

"Sanırım ikimiz de onun beni iptal etmek üzere olduğunu biliyoruz. Bu da bana ikinizin ne konuştuğunu merak ettiriyor."

Rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, "Asla emanete ihanet etmem," dedi.

"Fikrini değiştirebilirdim ama değiştirmeyeceğim. Düşünce yapınıza hayranım." Bakışları kadının boynunda dalgalanan nabzına kaydı. "Yedide geleceğim ve akşam yemeği getireceğim."

"Evet. Bunu isterim." Hem de çok. Ve kalbini çarptıran şey yemek düşüncesi değil, onun kendi alanında olması düşüncesi idi. Tek başına. Çıplak. Elinin altında.

Nefesini içine çekti. Oh...kahretsin. En kötüsü olmuştu, değil mi?

Kimberly bunu ama Harlow, gerçek neredeyse kemiklerinde titreşene kadar bunu inkâr etmek için elinden geleni yapmıştı. Kendini nasıl kandırmıştı ki?

Beck'e çoktan aşık olmuşken West'e aşık olabileceğini düşünmek? "Sorun nedir, güvercin?" diye sordu nazikçe. Masanın etrafına geldi ve oturdu. sandalyesini çevirerek onu bacaklarının arasına hapsetti. "Bir an pırıl pırıl, bir an somurtkandın."

O her zaman kadını çok iyi okurken, kadın her zaman onun ruh halini anlamakta zorlanıyordu. Hayat adil değildi. "Şu anda konuşmak istediğim bir şey değil," dedi ona yalan söylemeyi reddederek. Ama bu konuyu biriyle konuşması *gerekliyordu*.

Kime karşı? Sırdaşı yoktu ve başkalarına açıkladığı her sır ona karşı bir silah olarak kullanılabilirdi. "Spor olsun diye Harlow'u küçük düşürme" oyunu.

"Bana güvenmen için ne yapmam gerekiyor, hmm?"

Ciddi miydi? "Beck, son üç haftadır bana kolera taşıyıcısıymışım gibi davranıyorsun. Neden güvenimi *istiyorsun*?"

"Sen benim arkadaşısın."

Ama ben daha fazlası olmak istiyorum. "Evet," dedi ve boğazını temizledi. "Haklısın. Öyleyim."

"O yüzden benimle bir arkadaş gibi konuş. Geçmişini benimle paylaş. Lisede seni neyin değiştirdiğini anlat."

Ağzı kurudu. Hep bu konuya geri dönüyorlardı. "Arkadaşın olmayı kabul unut. Biz düşmanız."

"Bana kolay olanı söyleyeceksin ama zor olan hiçbir şeyi söylemeyeceksin." "Beni neyin değiştirdiğini düşünmekten hoşlanmıyorum. Acıtıyor."

"Acı azalır. Bandajı yırtın ve yaranın iyileşmesi için bir şans verin."

"Hayır." Eğer ona söylerse, göstermek zorunda kalacaktı. Eğer gösterirse, onu bir daha asla istemeyecekti. Ve şu anda onu istiyordu. İstemek zorundaydı. Ona bakma şekli.

Burnu neredeyse onunkine değene kadar eğildi. "Bir gün Harlow, bana açılacaksın."

"Bir gün," diye fısıldadı. "Belki. Ama muhtemelen değil."

Adam kadının ensesini kavradı, adamın sıcaklığı kadının nefesini kesti. "Kesinlikle. Ve birden fazla şekilde. Bundan emin olacağım."

ONUNCU BÖLÜM

BECK, Harlow'un kapısını ^{çaldı}. Bu hayatının en büyük hatası olabilirdi ama aynı zamanda en sevdiği hata olacağından da şüpheleniyordu.

Neredeyse bir ay boyunca, seksi küçük parça onun için aldığı seksi yazlık elbiselerle ofiste dolaşırken bile ellerini kendine saklamıştı, malzeme yasadışı olması gereken bir şekilde mükemmel vücuduna yapışuyordu. Onu görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı. West'i arzuluyordu. Ya da en azından West'i arzuladığını düşünüyordu. Beck onu her geçen gün daha da yakından izliyor, adamla ilişkilerinde romantik hiçbir şey görmüyor ve her şeyi garip buluyordu.

Tabii bir de Beck'e duyduğu inkâr edilemez çekim vardı. Ne kadar çok sevgilisi olsa da, yıllar boyunca ne kadar çok tecrübe edinmiş olsa da, gözleri bağlı olsa bile bir kadının ona duyduğu arzuyu fark edebilirdi. Harlow ne zaman ona doğru baksa, elektrikli mavileri, vücudunda üçüncü derece yaralar açmanın eğlenceli olacağını düşündürtecek kadar sıcak bir özlem yansıtıyordu. Ve ona yaklaştığında, nefes alış veriş değişiyordu. Ona dokunduğunda tüyleri diken diken oluyordu. Ona çıplak poz vermekten bahsettiğinde, yüz ifadesi sanki çoktan yataktaymışlar gibi uyuşmuştu.

Onu, onun kendisini istediği gibi istiyordu. Ve tüm ilişki konuşmalarına rağmen, onun kendisine şeye razı olacaktı; kendi isimlerini unutacakları kadar ateşli bir tutku gecesine. Baştan çıkarma hakkını talep ediyordu.

Üzerinde bir atlet ve bir çift şortla kapıyı açtı ve hoş geldin dercesine endişeyle gülümsedi. "Tam zamanında."

Cildi temas için yanıyordu ama kollarını iki yanında tuttu. "Her zaman."

"Geç kaldığın zamanlar hariç, değil mi?" Kadın geri adım atınca, adam içeri girdi ve getirdiği yemek tabağını ona uzattı.

Gözleri zevkle açıldı. "Pastırma kokusu alıyorum."

"Brook Lynn'e sana tercih ettiğin ilaçla birlikte bir çeşit biber dolması hazırlattım."

"Ciddi misin?"

Onun başını sallamasıyla tabağın folyosunu yırttı ve sevinçle ciyakladı.

"Pastırma ve lokum değil, biliyorum ama lokumu bitmiş-"

"Bu mükemmel!" Kollarını ona dolayarak kendini ona doğru attı. "Teşekkür ederim Beck. Çok teşekkür ederim."

Vücudunun yumuşaklığı onunkinin sert, erkeksi düzlemlerine uyuyordu. Artık düzgün beslendiği için daha kıvrımlıydı ve bu adamın hoşuna gidiyordu. Hem de çok. Kadının çilek kokusu biber ve domuz pastırmasının kokusunu gölgede bırakarak adamın beynini bulandırdı ve kadının sıcaklığı adamın üzerinde gezinerek onu ısıttı, ona uzun ve sert bir kıştan sonra güneşin ilk ışıklarını hatırlattı. Ona planladığından daha sıkı sarıldı, içinde bir beklenti oluştu, yanma sadece daha da kötüleşti ve daha iyi oldu.

Onu kucağına alıp mutfak tezgâhının üzerine koyma dürtüsü neredeyse onu boğuyordu. Şortun tek düğmesi vardı. Muhtemelen fermuarda yüz on beş diş vardı. Bileğinin bir çekişi onu bir çift külotun içinde bırakacaktı. Parmaklarını... ağzını... onun tatlı noktasından ayıran bir kumaş şeridi.

Henüz değil. Onu serbest bırakmak için kendini zorladı. Bunu, kızın içine kapanıklığını ve kasaba halkının nefretini düşünmüştü ve liseden beri biriyle çıktığından şüpheliydi. O zamanlar ne kadar ileri gittiğinden emin değildi, sadece onun yaşındaki erkeklerin bir harita ve el feneriyle orgazmın yolunu bilemeyeceklerini biliyordu. Her seferinde bir adım atması gerekiyordu.

Hâlâ gülümseyerek, göğsünü sızlatacak kadar parlak bir şekilde parlayarak mutfak masasına doğru zıpladı. Adamın onu ne kadar çok istediği hakkında bir fikri var mıydı?

Daha önce, her zaman tatlı olan Kimberly sonunda bir çift pençesini pastırmalı sandviç için ortaya çıkarmıştı. Bu yiyeceğe piyango kazancından daha fazla göz dikmiş gibi görünen Harlow, nezaketle iddiasından vazgeçmişti. Geçtiğimiz bilmem kaç ayı aç geçirmiş olan kız, hiç yokluk nedir bilmeyen birine kendi isteğiyle yiyecek vermişti. İşte o saniye, o an, hayatın o kesiti Beck'in buz gibi yüzünü eritmişti.

Ondan sonra, gerçeği inkar etmek yoktu. Kendini tutmak yok, rezervi ufulanmış bir yığından başka bir şey değil. Harlow'u istiyordu ve ona sahip olacaktı. Sonuçları ne olursa olsun.

"Aç değil misin?" Harlow biberlerden birini uzatarak sordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi, sesi alçaktı, çakıl taşından başka bir şey değildi. Masada onun yanındaki koltuğa oturdu, omuzlarının ve kalçalarının birbirine değdiğinden emin oldu.

Kızın nefesinin kesildiğini duydu, kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu gördü.

-Damarlarında bir ateşin daha tutuştuğunu hissetti. Hep birlikte dikkatlerini yemeğe çevirdiler. Muhtemelen farklı nedenlerden dolayı. Sessizce yediler.

Aralarındaki hava hâlâ keskinleşen bir gerilimle çatırdıyordu. Bugün onun pek çok işaretini kaçırmıştı ama bu yakınlık... bunu inkâr edemezdi.

Bir yudum su içerken eli titredi. Alt dudağından bir damla yaladı ve o küçük pembe diliyle yalayabileceği diğer şeyleri hayal ederek acı verici bir şekilde sertleşti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu sandviç paketinin kenarını katlayarak.

"Dürüstçe mi? Cevaba hazır değilsin." Saçının ucunu çekiştirdi. "Ayrıca, ilk tanıştığımızda bana söylediğin yalanlar hakkında konuşmayı tercih ederim."

Utancı omuzlarının çökmesine neden oldu. "Bunun için özür dilerim. Ama sana söz veriyorum, gerçek ne kadar acı verici olursa olsun sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim."

"Güzel. Bana geçmişin hakkında bir şeyler anlatarak bunu kanıtla." Kız itiraz etmek için ağzını açtığı anda, "Çiftlik eviyle ilgili en sevdiğin anıyla başla," diye ekledi. Onun hakkında daha fazla şey öğrenme ihtiyacı henüz azalmamıştı.

"En sevdiğim anı..." Zihni sürüklenirken gözlerinde uzaklara dalan bir parıltı belirdi. "Noel, babamın ölümünden yaklaşık bir yıl sonra. Annem ve ben tüm evi kurdeleler ve fiyonklarla süslemiştik ve sonrasında annem balkabağı baharatlı kurabiyeler pişirmişti. İlk defa kimsenin çabalarımızı kusurlu bulmasından korkmuyorduk."

"Daha önce korkuyor muydun?" diye sordu nazikçe. "Babandan mı?" Başını isteksizce salladı ama bu bir yanıttı ve bir ilerlemeydi.

"Size isimler taktığından bahsettiğinizi biliyorum. Seni hiç fiziksel olarak incitti mi?"

"Bunu yapmasına gerek yoktu. Sözleri yeterince zarar verdi."

Beck onun elini tuttu ve parmaklarını birleştirdi. "Bazen bu daha kötü. Fiziksel hasar iyileşir. İçsel yaralar ise iltihaplanabilir."

Kadın onu sıkıca tuttu ve göğsündeki ağrı geri geldi. Ama artık buna alışmıştı. Neredeyse eski bir arkadaş gibiydi. "Sen de yaralıydın," dedi, sorudan ziyade bir ifadeydi bu.

Hayır, konuşmuyordu. Onun hakkında konuşmuyorlardı. "Duymadın mı?" Onu bırakıp dizlerini kavrarken gülümsedi. "Ben Süper Aşığım. Çelikten daha güçlü ve daha sert."

Gözlerini devirdi. "Sen de saptırıyorsun."

"Hayır, gerçekleri söylüyorum. Şimdi, en sevdiğin yemek nedir?" "Pastırma. Herkesin değil mi?"

"En sevdiğin içki?"

"Limonata. Peki ya sen?" diye sordu. "Çiftlik eviyle ilgili en sevdiğin anıyı kastediyorum. Ve sakın cevap vermeden flört etmeye ya da alay etmeye kalkma. Seni karavanımdan atarım."

"Sert, Harlow. Sert. Ama tamam, iyi. Koridorumda bir yaban mersinli turta hırsızı bulmak hoşuma gitti." Kız kapıyı gösterdiğinde, "Ciddiyim. Hem korkmuş hem de kararlı görünüyordun, sanki savunmasızdın ama çalınan tatlıyı korumak için adam öldürebilirdin."

"Yapardım," dedi, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Tatmak istediği bir gülümsemeydi bu.

"Bunny," dedi, en ilkel içgüdülerinden doğan ona dokunma ihtiyacıyla şortunun eteğini parmaklamak uzandı. "Resim için beni hangi pozisyonda istediğini uzun uzun düşündün mü?"

Yanaklarına renk geldi, nefesi boğazında düğümlendi. "Evet. Kanepenin üzerine eğilmiş olmalısın, popon yeni bir şaplaktan dolayı kıpkırmızı."

"Acı ve cezayı seviyorsun, değil mi? Bildiğim iyi oldu. Gönderdiğim malzemeleri al da başlayalım," dedi ve kadın cevap vermek için çırpınırken gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

*

BİR KEZ DAHA Beck'te farklı bir şeyler vardı. Ancak bu değişiklik yelpazenin diğer ucundan geliyordu ve Harlow'u tedirgin ediyordu. Çekiciydi, her zamankinden daha çekiciydi ve açıkça baştan çıkarmaya kararlıydı. Karşı koyacak gücü var mıydı?

"Bekle," dedi. "Düşünüyordum da. Seni önce kıyafetlerinle boyamalayım. Bilirsin, kendini daha rahat hissetmen için."

"Güven bana. Ben çıplakken her zaman rahatım."

Eminim öylesindir.

Bir düğmeyi daha açtı. Çevik parmakları gömleğin yarısına kadar inmişti bile ve adamın göğsünde gördükleri onu büyüledi. Uçları altın sarısı siyah tüylerle kaplı, iyi tanımlanmış göğüs kasları. Bronzlaşmış, lekesiz bir ten. Tek bir bakışta onu sarhoş edebilecek bir karın kasları. Tamamen kusursuz ve tamamen ilahi biriydi.

Geçmişteki sevgilileri de muhtemelen aynı derecede kusursuzdu. Tawny'ye bakın. Kimberly, onunla yatmamıştı ama çıkmayı düşünmüştü. Ve sonra Harlow vardı. Üstü yamalı bir yorgan gibiydi. "İstemiyor musun

Bana aşağıda güvenmeden önce üst kısımlarını doğru yaptığımdan emin olmak ister misin?"

Gözlerinde hınzır bir ışıltı şimdi baygın bir arzuyla eğilmişti. "Tuval için çok büyük olacağımı mı düşünüyorsun?"

Öldür beni. Hemen öldür beni. "Pantolonunu çıkarma!"

"Emin misin?" diyerek gömleğinden sıyrıldı. Biraz bile değil, ama kendini başını sallamaya zorladı.

Sanki ona büyük bir iyilik yapıyormuş gibi derin bir iç çekti. "Pekâlâ. Pantolon üzerinde kalacak. şimdilik."

"Kanepeye otur," diye talimat verdi ve dolaptan şövaleyi, boyaları ve fırçaları çıkardı. Daha önce ona ihtiyaç duyacağı her şeyin bir listesini vermişti ve akrilik boya ya da yağlı boya konusunda anlık bir karar vermek zorunda kalmıştı. Sonunda yağlı boyayı tercih etmişti. Akrilik, geciktiriciyle karıştırıldığında bile çok hızlı kuruyor, renklerin karışmasını zorlaştırıyordu.

"Ne kadar yanıldığınız konusunda dürüst davranarak duygularınızı incitmek istemem," dedi, "ama ben bile yatağın görsel olarak daha çekici bir arka plan oluşturacağını biliyorum."

Yatak. Üzerine uzandı, yastıklara yaslandı.

Dükkânını kurarken titremeler onu rahatsız etti. "olmalısın."

"Benden istediğin her şeyi yapabilirim, sevgilim." Sesi yine kısılmış ve boğuklaşmıştı, bir okşayışın gücüyle onu okşuyordu. "Tek yapman gereken bana söylemek, o zaman tamamdır."

Fırçasını eline alırken eli daha da titredi. "Personel ile flört etmemen gerekiyor."

"Bu bizim sırrımız olacak," dedi. "Daha önce portre çalışması yapmıştın."

Onun silüetini kazımaya başladı. "Evet. Annem en sevdiğim konuydu."

"Tuvallere ne oldu? Çünkü ben taşındığımda evde hiç yoktu. Onları görebilirdim."

Neden ona söylemedin? "Onları yaktım." Kül olmalarını izledim.

Kaşlarını çattı, birden kalp krizi geçirmiş kadar ciddileşti. "Neden?"

"Onlara baktığımda hissettiklerim hoşuma gitmedi." "Annenin sana karşı nazik olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi, ama onun görüntüsünü her gördüğümde, hiçbir zaman benden beklediği kadın olamadığımı hatırladım. Onu eve bağlı tuttuğum yılları hatırladım ve ben sadece... Sanırım sonunda onu özgür bırakmaya karar verdim."

"Sen onu sevdin. O da seni sevdi," dedi, sesinde kıskançlık olduğunu tahmin ettiği bir duygu ağır basıyordu.

"Evet. Hem de çok." Gözlerinden yaşlar süzüldü, tuvaldeki çizgiler bulanıklaştı. Bir an durakladı, birkaç derin nefes alarak kendini sakinleştirdi ve devam etti. "Peki ya ailen?"

Sessiz kaldı. Tabii ki. Onun hayatına burnunu sokabilirdi ama onun hayatına burnunu sokmaya hakkı .

"Biyolojik mi? Evlatlık mı?" diye sordu. Daha fazla sessizlik.

"Biliyor musun," dedi kızgınlığını gizlemeye çalışmadan, "sana kendimle ilgili her şeyi anlatmam için ısrar ediyorsun ama ne zaman sana soru sorsam çeneni kapatıyorsun. Bu gerçekten adil değil. Bu bilgilerle seni daha iyi tanımaktan başka bir şey yapmayacağım."

Bir dakika daha geçtikten sonra, "Annem ben beş yaşındayken öldü. Babam beni bir süreliğine akrabalarına rehin bıraktı ve ben çok yorulduktan sonra iyi kalpli babam benim üzerimdeki haklarından vazgeçti."

"Ah, bebeğim. Çok özür dilerim." Bekle. *Ona bebeğim mi dedim?* Bu utanç verici dil sürçmesi o kadar doğal bir şekilde ortaya çıkmıştı ki onu korkutmuştu.

Neyse ki Beck fark etmemiş gibiydi. Sadece omuzlarını kaldırdı ve "Neyse o," dedi.

"Hayır. Bu şekilde düşünmeyi reddediyorum. Olanlar seni açıkça incitti. Olmaması gereken bir şeydi." Ebeveynlerinden birini kaybetmiş, diğeri tarafından da reddedilmişti. Harlow, babası gömülür gömülmez annesi onu bir kenara atsaydı ne yapacağını hayal bile edemiyordu. "Sen daha iyisini hak ediyordun."

Beck boğazını temizledi. "Sanatçılar ilhamla çalışır," diyerek konuşmayı farklı bir yöne çekti. "Seninki ne?"

"Hemen hemen her şey" diyerek değişikliğe itiraz etmedi.

"Tsk-tsk. Harlow gecenin ilk yalanını söyledi. Bunu sana vereceğim ama bir sonraki sana pahalıya patlayacak."

"Yalan söylemedim," dedi ciddi bir şekilde. Ama... *bir sonraki bana neye mal olacak?*

"Eğer şey size ilham verseydi, en başta resim yapmayı asla bırakmazdınız."

"Malzemeleri satın alamayacak kadar fakirdim."

"Yoksul ya da değil, resim yapmak isteseydin bir yolunu bulurdun."

. "düzeltmeme izin verin." Fırçasını tuvalin üzerinde gezdirerek ona renklerle hayat vermeye başladı. "Her şey bana ilham verir... kendimi güvende hissettiğimde."

"*Güvenli*. Yatağınızda üstsüz bir adam olduğunu düşünürsek ilginç bir kelime seçimi."

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. "Hmm," diye mırıldandı, gerçek bir yanıt vermek istemiyordu. Ve bir kalp atışı, belki de bir sonsuzluk için, sanatında tamamen kayboldu... Beck'te kayboldu. Onun güzelliğinde ve karizmasında. Onun şehvetinde. Gözlerindeydi, hem yataktan hem de tuvalden ona bakıyordu. Çok geçmeden sanki fırçayı boyanın üzerinde gezdirmek fiziksel bir egzersizmiş gibi nefes nefese kalmıştı. Cildi ateşten yanıyor, uzuvları sadece titremekle kalmıyor, elektrikle uğulduyordu.

"Orada iyi misin?" diye sordu. "Biraz kızarmış görünüyorsun."

"İyiyim," dedi nefes nefese. "Çok iyiyim."

"Yine mi yalan

söylüyorsun?"

"Hayır."

"Spidy hislerim bana aksini söylüyor."

"Sen Superlover'sın, hatırladın mı? X-ray görüşün var, aşırı gelişmiş duyuların değil. Ama ya yalan söylüyorsam? O zaman ne yapardın?" İçindeki hınzır taraf bunu bilmek zorundaydı.

Yer değiştirdi, daha yüksek bir eğimde durdu, bacakları açık ve dizleri bükülmüştü, onun için mükemmel bir beşik oluşturuyordu. "Sana göstereyim," dedi ve ona bir parmağını salladı. "Buraya gel."

Kendini korumak onu "Asla olmaz" diye cevap

vermeye zorladı. "Buraya gel," diye ısrar etti.

"Lütfen, Harlow." Lütfen...

Uzuvları hain gibi davranıyor, beyninin izni olmadan hareket ediyordu. Fırçasını bıraktı ve şövalenin arkasından çıktı. Odanın yarısına geldiğinde neler olduğunu fark etti ve durdu.

Şüphelenerek, "Bana ne yapacaksın?" diye sordu. Adam

yavaşça gülümsedi. "Yapmak için can attığım her şeyi."

Kırmızı alarm! Belli ki ona zevk dolu bir gece yaşatmayı planlıyordu... ama her zamanki gibi sabah her şeyi bitirecekti.

"Çalışmaya devam etmek istiyorsan, tamam," dedi. "Bırak bedenim tuvalin, dilin de fırçan olsun."

Çok barizdi. Öfke alevlendi, çelişkili duygularının ormanında bir halojen lamba gibi yandı. *Beni gerçekten istiyor. Beni! Ama yine de beni bir kenara atacak.*

Daha sonra onu kovacak mıydı?

Tırnakları avuçlarına battı. Her kadına uyguladığı rutin bu muydu? Onu küçük bir romantizmle kandırmak, hafif bir

sonra da onu kendisine dokunmaya ikna ederek batırdı mı?

Piç kurusu! Ona bir ders verilmesi gerekiyordu.

Bayan Glass'ın sınıfına hoş geldiniz.

"Biliyor musun Beckham," dedi güneşli bir gülümsemeyle, keşke daha orijinal bir lakap bulabilseydi, belki de övmek aşağılayan bir lakap, "benim için yapmanı istediğim birkaç şey var." Kalçalarını salladığından emin olarak onun yanına doğru yolculuğunu tamamladığında, yeşil benekleri her zamankinden daha parlak olan gözlerinde çiğ bir açlık parıltıydı. Bu onu şaşırttı, tökezlemesine neden oldu.

Bu onun için bir oyun. Tabii ki sadece bir oyun.

Yatağın kenarına oturdu ve adamın elini elinin içine aldı. Karıncalanmalar, sıcaklık.

İkisini de görmezden geldi.

Adam hareketsiz kaldı, boynundaki nabız hızlandı. Eğilip yalamak için duyduğu dürtüyle savaştı - daha önce hiç eğlenmediği bir dürtü. Lisedeyken, morluk onun için özel bir şeydi ama bu hiçbir zaman tutkuyla ilgili olmamıştı. Sadece erkekleri kendi malı olarak işaretlemişti.

"Ellerini garip bir şekilde yerleştirmişsin," dedi ve işine geri döndü. "Onlarla *her zaman* böyle yapmalısın." Parmaklarından birini katladı, sonra bir başkasını, bir başkasını ve bir başkasını, sadece birini bırakarak. Ortadaki. "Evet, bu doğru. Gidip kendini becermeni istiyorum!"

Bakışları onunkilere dikildi ve daraldı.

"Ne yaptığınızı biliyorum," dedi. "Beni sıradaki tek ve son kişi olarak sıraya diziyorsun ve ben buna katlanmayacağım."

"Şimdi, şimdi, tatlım. Duygularımı incitiyorsun."

"Sanki senin gerçekten duyguların varmış gibi!" Adamın göğsüne bir tokat attı. "Ama tahmin et ne oldu? Var. Ve neyin hoş olmadığını bilmek ister misin? Bir kızı seks için kullanmak ve sonrasında onu görmezden gelmek!"

Kadın bir darbe daha vurmak için dirseğini geri çektiğinde, adam onun bileğini yakaladı. Sırıtmadı, sıırıtmadı, sadece ona saf bir arzuyla baktı. "Sen de seks yapmak istiyorsun. Kabul et bunu."

En azından numara yapmayı bırakmıştı. "Hiçbir şey itiraf etmiyorum."

"Buna geri döndük, değil mi?" Onu öne doğru çekti, aynı zamanda etrafında döndürdü. Kadın yatağa çarptı ve zıpladı, Beck onun üzerinde hareket etti. "Öncelikle, sonrasında seni görmezden gelmezdim. Dost kalacağız. İkincisi, eğer bu parmakları alsam," dedi, yüzüne doğru sallayarak, "tercih ettiğin parmak bile olsa, ve onları şortunun altına soksam... külotunun... seni ıslak bulurum. Değil mi?"

Piç kurusu bunu bir soru olarak bile sormadı.

"Hayır!" *Beni sırlıklam bulacaksın.* "Sakın yapmaya kalkma. I... Ben başka birini istiyorum."

"Batı mı?" Adam kararlı bir şekilde başını salladı. "Böyle düşündüğünü biliyorum bebeğim, ama yanılıyorsun. Beni istiyorsun."

West'i gerçekten istemediğini anlamıştı, teşekkürler, ama Beck'e gerçeği yüksek sesle itiraf etme zevkini tattırmayacaktı. En azından tam gerçeği değil.

"Hayalimdeki erkeği istiyorum ve sen o değilsin."

Öfkelenmek şöyle dursun, parmak uçlarını kızın yanağının kıvrımlarında gezdirirken, "Bana ondan bahset o zaman," dedi ipek gibi.

Hain vücudunun kontrolünü ele geçirmek için savaşıyor, öfkesini gösterdi. "Öncelikle, o evlilikle ilgileniyor, kaçamakla değil."

Beck güldü. Gerçekten güldü. "West'in evlenilecek türden biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Neden öyle düşünmeyeyim ki? Kadın nüfusu arasında dolaşıp durmuyor."

Bel altı vuruş. Adam irkildi, iyi niyeti bir anda yok oldu. "Sen Victoria döneminden kalma bir bakire değilsin, Harlow. Seks yapmak için evlenmek zorunda değilsin."

"Haklısın. zorunda değilim ama yapmak istiyorum. Ya da en azından böyle büyük bir adım atmadan önce o yolda olduğumu bilmek istiyorum. Yeniden bir ailenin parçası olmak istiyorum."

Kaşlarını çatması karanlık ve ölümcüldü. "Evlenmeden önce *pratik* yaptınız mı?"

"Bu seni ," diye mırıldandı. "Bunu pek bir şey ifade etmiyor olarak kabul ediyorum."

"Ya da çok fazla." Ya da hiç. Her neyse.

"Ve ailenin West'i de kapsamasını mı istiyorsun?" dedi. "Peki. Hadi o zaman. Şu işi bitirelim de yolumuza devam edelim." Ayağa kalktı, gömleğini çekti ve onu ayağa kaldırmadan önce göğsünün yarısına kadar ilikledi. Onu kapıya doğru çekerken sıkı sıkı tuttu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve. Dostum, West'i daha iyi tanımana yardımcı olacağım."

Sesi sonlara doğru kesilmiş miydi? Yoksa bu onun hüsnükuruntusu muydu? "Yardıma ihtiyacım yok."

", yoksa onu çoktan olurdun."

"İşleri ağırdan almakta yanlış bir şey yok."

"Ama ertelemenin yanlış bir tarafı yok. Unutma," dedi, cırcır böcekleri öterken ve çekirgeler *vızıldarken* onu gece boyunca sürüklemeye devam ederek, "istediğin buydu."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BECK bu gece elini aşırı oynamıştı ama artık geri dönüşü yoktu. Oynamaya devam etmeli ya da çekilmeliydi ve çekilmeye hazır olmaya yakın bile değildi. Harlow bir hastalıktı ve onu yatağa atmak tek tedaviydi. Onu kazanmanın tek yolu ona West hakkında ne kadar yanıldığını göstermekse, öyle olsun.

Onu verandaya çekti, ay ışığı ve lamba ışığı üzerine döküldü, narin yüz hatlarına saygıdan başka bir şey yapmadı. O anda, en tatlı rüyalarından ve en kötü kâbuslarından fırlamış bir kadındı. Oyunun kurallarını değiştiren biri. Güzel, neredeyse ruhani bir kadındı ve gözleri sabah gökyüzünü andırıyordu. Sonsuz, derinliksiz. Nefes kesici. İçgüdülerini öfke ve arzusunun keskin bir karışımıyla burkuldu.

"Umarım buna hazırsındır," dedi. Hazır olmadığı kesindi. Kapıyı açtı, mutfaktan gelen sesleri duydu ve kaçmayı düşünmesi ihtimaline karşı bir kolunu Harlow'un beline doladı. Kızın ona uyma şekli...

"Hazır olmak zorunda değilim. Bununla birlikte gitmeyeceğim." Sanki temas kurmaya açmış gibi ona sokularak sözleriyle çelişti ve lanet olsun, ona duyduğu ihtiyaç öfkesini yakıp yok etti.

Ona sahip olmalıydı. Yakında. Yolu buydu.

Köpekler oturma odasında uyuyordu ama Sparkles -Brook Lynn'in gölgesi-botlarının ahşap zemine vurmasıyla uyandı ve kulakları seğirerek başını kaldırdı. Beck'e kötü kötü baktı.

"Yürümeye devam et," dedi Harlow'a. Cehennemden gelen it akşam yemeği vaktinin geldiğine karar verebilirdi. Ya da yine ayakkabılarına işeme zamanı.

Büyük girişleri fark edilince konuşmalar kesildi. "Merhaba

Harlow," dedi Daphne. "Seni tekrar görmek çok güzel."

"Teşekkür ," dedi Harlow, ona karşı titreyerek. "Sana da."

"Beck Amca! Tahmin et ne oldu?" Jase'in dokuz yaşındaki kızı Hope koltuğunda zıplıyor, atkuyruğu saçları ileri geri sallanıyordu. "Monopoly oynadık ve ben kazandım."

West şefkatle, "Sadece bir zorba olduğun için," dedi. Jessie Kay'e odaklandığında yüz hatları karardı. "Ve sen de acılı bir eziksin."

"Otelinizde kalıp pire istilasına uğrama riskini almayı reddettiğim için mi?"

"Neye yakalanacağım belli olmasa da sizde kaldım."

Jessie Kay ona tısladı.

"Bu da gitme işaretimiz. Git köpeğini getir Hope." Daphne lavaboya boş bir bardak koydu ve Harlow'a, "Steve, cehennem zebanisi -yani prens- eskiden Jase'le yaşıyordu ama Hope benden nefret etmesine rağmen ondan ayrılmaya dayanamıyor," dedi.

"Bütün köpekler senden nefret eder," diye hatırlattı Beck ona. "Bu doğru."

"Ama, Mah-mah." Hope ayağını yere vurdu. "Beck Amca daha yeni geldi ve bir arkadaşını da getirdi, o yüzden-"

"Steve," diye ısrar etti Daphne. "Şimdi."

"Tamam." Hope ayağa kalktı. "Ama bunu da büyüyen şikâyet listeme ekliyorum."

Jase küçük kızın elini sıktı ve parmak eklemlerini öptü. "Yarın günü Brook Lynn ve benimle geçireceğine söz verdiğini unutma."

"Sadece bebekler unuttur ve ben bebek değilim," diye homurdandı.

Brook Lynn, "Ama yorgunsun, bu yüzden bir kirpiden daha huysuzsun," dedi.

Daphne onu mutfaktan çıkarırken Hope, "Bu bir hakaret *değil*," dedi. "Kirpiler çok şirin."

Jessie Kay ayağa kalktı. "Pekâlâ. Bu benim de gitmem için bir işaret." Brook Lynn'i yanağından öpmek için eğildi. "Sonra görüşürüz, kardeşim. Jase, bu gece ona iyi davran." West'e kaşlarını çatı, sonra hızla bakışlarını kaçırdı. Beck'in yanından geçerken onun yanağını okşadı.

West esniyormuş gibi yaptı. "Pekala. Bu gece erken yatmayı planladım ve -"

Beck, Jase'e bakıp çenesini eğerek çıkışı işaret etmeden önce, "Kal," dedi.

Jase ipucunu aldı ve Brook Lynn'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Pekâlâ, kiranı ödeme zamanı meleğim. Geceyi otellerimde kaç kez izin verdiğimi unutmadım."

"İzin mi? Benden iki kat ücret aldınız!"

"Evet, ama paranın sana kazandırdığı tek şey zaman. Hala faiz ödemek zorundasınız."

Brook Lynn kıkırdayarak el salladı ve Jase'i mutfaktan çıkarken takip ederek, "İyi geceler çocuklar," diye seslendi.

"İyi geceler," diye karşılık verdi herkes.

Sonunda. West, Harlow ve Beck yalnızdı.

Beck eğilerek Harlow'un kulağına fısıldadı, "Devam et. Ona en iyi halini göster." Onu masaya doğru biraz itti.

West, "Biri bana ipucu versin," dedi. " oluyor?"

"Ben gidiyorum, bu," dedi Harlow. Kararlı sözler, sümüklü bir ton. Kendini Beck'in elinden kurtarmaya çalıştı.

"Oh, hayır." Beck sadece tutuşunu sıkılaştırdı. "Siz iki çılgın çocuk birbirinizi daha iyi tanırken biz de bir bardak tatlı çay içeceğiz."

Harlow ellerini kalçalarına sabitledi. "Biliyor musun? Haklısın. Birbirimizi tanıyacağız. Ama senin varlığın gereksiz Beck. Git buradan."

"bir şey olmayacak."

"İhtiyacımız yok-"

"Eğer West'le evlenir ve sonsuza dek mutlu yaşarsanız, benim etrafınızda olmama alışmanız gerekecek" diye fısıldayarak sözünü kesti.

Ağzını kapattı, sonra çenesini kaldırdı ve "Bu çok üzücü bir nokta," diye homurdandı. West'e fazla parlak bir gülümseme fırlattı ve Jase'in boşalttığı sandalyeye oturdu. "Sen varsan ben de varım."

Beck bir sürahi çay ve üç bardağı masaya taşıyıp çiftin arasına yerleşirken sinirden titriyordu. "Kız arkadaşımın nasıl bir erkekle birlikte olmak istediğine dair bazı fikirleri var," diye açıkladı, "ve ikinizin uyumlu olup olmadığınızı bilmek istiyorum."

West'in yüz hatlarında anlayış belirdi ve bir gülümseme neredeyse serbest kaldı. Boğazını temizledi ve en umursamaz ifadesini takındı. "Elbette. Her neyse."

Beck çayı doldurdu, bardakları dağıttı ve Harlow kendi bardağını bir can simidiymiş gibi kavradı.

"Başla bakalım tatlı bezelye," dedi. "İyi dostum Lincoln'e -bilmiyorsan söyleyeyim, bu onun ilk adı- biraz kendinden bahset."

"Peki." Sesinde hafif bir titreme vardı. "Yirmi altı yaşındayım ve hiç evlenmedim."

"Madalya ister misiniz?" West, cep telefonuna bakıp kendi yarattığı oyunlardan birini oynarken mırıldandı.

Beck'e ters ters baktı ama Beck sadece kaşlarını çatmakla yetindi.

Tanımadığınız erkeklerle plan yapmayın.

"Evet, aslında bir madalya istiyorum, ateşli olduğumu ama bunun farkında olmadığımı düşünürsek, bu beni daha da ateşli yapıyor." Titreme kaybolmuş, sümüklü tavır yerini sağlam bir şekilde almıştı. "Kimsenin beni kapmaması bir mucize. Ama sonra, çoğu erkek aptal, yani..."

West gülümsedi, hatasını fark etti ve ekranına ters ters baktı.

Beck dirseklerini masaya dayadı. "Tek önemli olanın dış güzellik olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

"Pek sayılmaz. Benim kişiliğim de ateşli. Ama Beck, sevgilim." Şimdi de şekerli tatlı bir ton. Fazla tatlı. "Sen bu tanışma seansının bir parçası değilsin, her ne kadar tam bir üçüncü tekerlek olmakta ısrar etsen de, o yüzden hepimize bir iyilik yap ve aptal dudaklarını kapat."

Sonra da onu kovdu. West'e bakarak parmak uçlarını gömleğinin yakasında gezdirdi, o kadar kadınsıydı ki Beck'in tüm erkeksi içgüdüleri bir sonraki yemeğe aç bir şekilde hırladı. "Ee, Lincoln. Kaç yaşındasın?"

West cevap vermeye tenezzül etmeden önce video oyununu biraz daha oynadı. "Yirmi sekiz yaşındayım ama seksen yaşında bir koma kurbanının dayanıklılığına sahibim. Korkunç bir aşığım. Daha da kötü sarılırım."

"Eh, bu beceriler öğretilir," dedi ve uzanıp omzunu okşadı. "Her neyse, bu kadar başarılı olmak için oldukça gençsin. Bu etkileyici."

Etkileyiciydi. Beck, o adam olmasaydı sonunun ne olacağından emin değildi.

West omuz silkti. "Çok çalışıyorum," dedi ve ekledi, "muhtemelen fazla çalışıyorum. Hayatımdaki insanları görmezden gelme eğilimindeyim. Özellikle de kadınları."

"Böylesine yoğun bir çalışma programının ne kadar yorucu olabileceğini anlıyorum ve bunun için seni takdir ediyorum." Kadın adamın omzunu bir kez daha okşadı ve Beck neredeyse ikisini birbirinden ayıracaktı. "Umarım hayatındaki şanslı hanımlar da benim kadar anlayışlıdır."

"Sanırım," dedi West ve tekrar omuz silkti.

"Vay canına, şu kaslara bak West. İnanılmaz derecede güçlüsün, değil mi?" Sandalyesini West'inkine yaklaştırırken muhtemelen Beck'in izlediğinden emin olmak için ona doğru bir bakış daha attı. "Biliyorsun," dedi, parmağının ucu West'in bardağının kenarıyla oynarken. Bir damla buğu yakaladığında dudaklarına götürüp emdi ve Beck'in kasıklarının fermuarının arkasından seğirmesine neden oldu. "Benim de kendime göre bir yeteneğim var ama oldukça yaramaz."

West başını kaldırdı, telefonu unutmuştu. "Anlat."

"Evet. Yap." Beck yenilenmiş bir öfkeyle, hatta daha fazla arzuyla kaydadı. Harlow'un yüzündeki bir tutam saçı düzeltti. Tek bir dokunuştı ama daha fazlası için açgözlüydü.

Nefesi kesildi ama ondan uzaklaşarak West'e yaklaştı, ta ki ağzı kulağının dibine gelene kadar. Fısıltı sayılabilecek kadar alçak ama Beck'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Park etme konusunda çok iyiyimdir," dedi.

Bana bir çatal sapla. Benden bu kadar. Konuşma bitti. Saplantısının nesnesinin başka bir erkeği tahrik etmek için elinden gelenin en iyisini yapmasını izlemekle işim bitti. "West'in bunları duymasına gerek yok. Hadi gidelim."

"İki ilçe öteden gelen oğlanlar bile kamyonlarının arka koltuğunda benimle öpüşmeyi hayal ediyordu," diye devam etti zahmetsiz bir duygusallıkla. "Çok esnek biriymdir."

Beck elindeki bardağı masaya çarptı, çay bardağın kenarlarından taşıtı. "Harlow sonsuza dek yuva kurmak istiyor," diye bağırdı. "Senin harika bir damat olacağını düşünüyor."

"Evlilik mi?" West tiksintiyle alay etti. "Ben mi? Tabii hayır. Asla."

"Başkalarının *evlenmesine* çok sıcak bakıyor ama iş kendisine gelince *Yeni Evlilik Oyunu'nun* adının Kendi Mezarını Kaz oyunu olması gerektiğini düşünüyor," diye açıkladı Beck, sohbet yeni bir yöne doğru ilerlediği için rahatlamıştı.

Harlow kırılğan bir gülümseme takındı. "Belki de henüz doğru insanla tanışmadın, Lincoln. Sana Lincoln dememin bir sakıncası yok, değil mi?"

"Bana ne dersiniz deyin ama ben doğru insanla tanıştım." Sesi çatallaştı. "O öldü." Sandalyesi arkasından kayarak ayağa kalktı ve mutfaktan dışarı çıktı.

Harlow Beck'in üzerine yürüdü, esnek ve istekli kadın görüntüsü kaybolmuştu. "Umarım kendinle mutlusundur. Bunu sen yaptın."

"Ben mi?"

"Evet, sen." Kelimeler bir tıslamadan başka bir şey değildi. "Başka kimsenin sevgisini kazanamayacağımı, seninle sıkışıp kaldığımı, senin en yeni fethin olmaya mahkûm olduğumu bilmemi istedin."

"Bana mı takıldın?" diye hırladı.

"Evet, bu doğru. Sen düşündüğün gibi bir ödül değilsin Beck Ockley, ama belki West öyledir. Belki de uğruna savaşmaya değerdir. Belki de senin aksine onun bir kalbi ve kendinden başka biriyle ilgilenme yeteneği vardır."

"Benim bir kalbim var. Önemişiyorum."

Onu duymamış gibiydi, yoluna devam ediyordu. "Biliyorsun, şehirde bir sürü erkek var. Neden tüm çabalarımı sadece birine odaklayayım ki? Eminim birçok erkek yeni beni tanıma şansı ister. Onları karavanıma geri getirebilirim."

"Karavanım."

"-ve tam da önerdiğin gibi evli olma pratiği yap." Beck önce karavanı yakıp kül edecekti.

Sahip olma duygusuyla savaşamayacak kadar kendinden geçmiş olan adam, ayağını sandalyenin altına doladı ve sandalyeyi daha da yaklaştırdı. Kalçaları birbirine değdi ve belki adamın kullandığı güçten, belki de kendi arzusundan dolayı nefesi kesildi.

Onu belinden kavradı ve kolayca masanın üzerine kaldırdı, bir saniye sonra ayaklarının üzerinde ve bacaklarının arasında ona bakıyordu.

"Seni istiyorum ve sana ne kadar çok istediğimi göstermenin zamanı geldi de geçiyor. O tatlı kıcını bu masanın üzerinde *tutacaksın* ve *bana* yeteneklerini göstereceksin. Bana. Başka kimseye değil." Ve sonra eli kızın ensesini kavrayıp onu öne doğru çekti.

*

Ne oluyordu?

Beck ağzını onunkine yapıştırırken soru Harlow'un zihninde yankılandı. Nefesi kesildi, ihtiyaç, arzu ve sıcaklıkla sarsıldı, çok fazla sıcaklık. İki saniye önce, bu geceki fiyaskoda payı olduğu için ona saldırmak istemişti. Ya şimdi? Sadece onun kollarında erimek istiyordu.

Adamın naneli ve şekerli tadı onu kışkırttı ve anında daha fazlasını arzuladı. Baş dönüyor, dilleri düello ediyordu ve dengesini sağlamak için adamın gömleğine tutunsa da kendini hâlâ dengesiz hissediyordu. *Bir erkeğin dünyasının merkezi olmayalı çok uzun zaman olmuştu ama hiç böyle olmamıştı.*

Ağzını ustalıkla kullandı, baskı şiddetliydi ama acıtmıyordu, sanki aynı anda hem zevk almak hem de korumak istediği bir hazineymiş gibi. Parmakları saç tutamlarının arasından kıvrıldı, başını eğerek ağzını daha da derinlere götürmesini sağladı.

Zevk içini yaktı, sahip olduğunu hiç bilmediği sinir uçları hislerle canlandı. Kanı damarlarında köpürdü ve hareketsiz oturmak imkânsız hale geldi. Ellerini göğsünün üzerinde, sırtının etrafında dolaştırdı, daha fazla dokunmak için çaresizdi, bunun için açgözlüydü.

Kaya kadar sert gerginlik düğümleri hissetti ve tırnaklarını derinlere geçirerek onu kendisine daha da yaklaştırdı. Adamın göğsü kadının göğsüne sürtünerek en lezzetli sürtünmeyi yarattı ve karnının derinliklerine ısı dalgaları gönderdi.

"Beck."

Alt dudağını ısırdı ve böylece, zaten vahşi olduğunu düşündüğü bir öpücük tamamen kontrolden çıktı ve hâlâ içinde barındırıyor olabileceği her türlü direnci parçaladı. Ellerini kadının omurgasındaki çıkıntılardan aşağı doğru okşadı ve arkasını kavradı. Onu sıktağında, ten tene temas ettiğinde, elbisesinin eteğinin yukarı kalktığını fark etti.

"Çok iyi hissediyorsun, Harlow."

Aptalca bir sevgi sözcüğü yerine onun adını söylemişti ve her nasılsa bu on bin kat daha tatlıydı. Kollarında tuttuğu kadını tanıdığını açıkça belli etmişti. Sanki hayatı buna bağılıymış gibi kimi öptüğünü biliyordu.

"Daha fazla," diye talep etti. "Lütfen, daha fazla."

"Seninle ilgileneceğim." Onu arkaya yatırdı ve çenesi boyunca ısırdı. Boynunu yalayıp emdi ve ardında ateşten bir iz bıraktı. Kızın nabzını hızlandırdı ve kız neredeyse masadan fırlayacaktı. Ağzının tenindeki sıcaklığı... ıslaklığı...

İnleyerek, mırıldanarak, onu yerinde tutmak için parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Çıkardığın sesler... beni öldürüyor, bebeğim."

Sadece adil, çünkü onun parçaları da acımasızca ölüyordu. Yalnızlık. Kalp kırıklığı. Yeniden yapamayacağı bir geçmiş için duyduğu suçluluk ve utanç. Burada, şimdi, sadece Beck vardı. Ve onun ağzı. Ve onun elleri. Zevk için vardı, onun zevki için, acı çekecek kadar ağrıyordu.

Sadece içgüdülerıyla hareket ediyordu, adamın kemerini kavrayıp kalçalarını kıvrarak onu öne doğru çekerken ne bir ustalığı ne de bir savunması vardı. Adamın uzun, sert boyu kalçalarının tepe noktasına çarptı ve kadın bir başka alçak, muhtaç inilti daha verdi.

"Kendine iyi bakacağını söylemiştin. Beck, lütfen."

Bu sefer onu fiziksel olarak zorlamasına gerek kalmamıştı. Adam tekrar tekrar ona sürtünüyor, her temas noktası kadının nefesini kesiyor ve daha fazlası için yalvarmasına neden oluyordu. Eğer külotunu yırtıp atmaya ve onu burada ve şimdi almaya karar verirse, ona izin verecekti. Herhangi birinin onları görebilecek olması önemli değildi. Bunun ne anlama geleceği ya da ilişkilerinin temelini nasıl değiştireceği hakkında hiçbir tartışma yapmamış olmaları da önemli değildi. Hayır...evet, evet...*işte böyle...işte!*

Adam daha sert ve daha hızlı bir şekilde kadının içine girerek masanın geriye doğru çekilmesine ve duvara çarpmasına neden oldu. Resimlerden biri sallanarak düşme tehlikesi geçirdi.

Beck, "Bacaklarını sar," diye emretti.

Kelimeler onu o anın dışına çekti. Bu sözleri daha önce de söylemişti - *bacaklarını bana dola- ama* ona değil... Başka bir kadına. Harlow'un evine girdiği gece Tawny'ye.

Bir ve bitti.

Bu geceden sonrası için hiçbir söz vermeyen bir adama kendini vermek üzereydi.

Önemliydi, diye düşündü, soğuk farkındalık onu tokatladı. Bu gecenin onun için bir anlamı olacaktı ama bu onun için uzun bir geceler silsilesinde bir gece olacaktı. Kadın daha fazlasını isteyecekti -her zaman daha fazlasını- ama adamın onunla işi bitecekti. Bir ve bitti. İstisna yok. Onun bir sonraki fethine geçmesini izlemek zorunda kalacaktı.

Harlow onun göğsünü itti. Kıpırdıyamayacak kadar güçlüydü ama başını kaldırdı. Işıktaki gözleri erimiş altın rengindeydi, dudakları pembe, nemli ve öpücükle şişmişti ve Harlow'un içinde hissettiği gerginlik gözlerinin etrafındaki ince çizgileri ortaya çıkardığında, hiç bu kadar yıkıcı derecede güzel görünmemişti. Savaştan yeni çıkmış, ödülünün tadını çıkarmaya kararlı bir savaşçı.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Hayır. Bunu yapamayız."

"*Yapabiliriz.*"

"Yapmamalıyız."

"Beni istiyorsun. Ben de seni istiyorum. Bir sorun görmüyorum."

Yapmazdı, değil mi? "*Asla* bir sorun görmüyorsun Beck. Hiç kimseyle. Ve *bu* benim için bir sorun."

Sanki boynuzları ve dişleri yeni çıkmış gibi onu serbest bırakarak dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Göğsünde bir hayal kırıklığı çılgılığı kabardı, ama onu yuttu.

"Seninle tek gecelik bir ilişki yaşamak istemiyorum," diye fısıldadı, titremesinin durmasını diliyordu. West ona göre bir erkek değildi ve asla da olmayacaktı -bunu anlıyordu- ama Beck de değildi, her ne kadar onu görünmez zincirlerle kendine çekse de ve kahretsin, bir topun içine kıvrılıp hıçkırı hıçkırı ağlama dürtüsü onu bombardımana tuttu.

", Harlow. Bunun için sana söz verebilirim."

"Biliyorum. Ama sunduğunuz şeyin tadına bakıp sonra da onu almak mı? Hayır," dedi başını sallayarak. *Zaten çok şey kaybettim.* "Ya bana sonsuza dek ver ya da hiçbir şey verme."

Ona özlemle baktı. Ona
dehşetle baktı.

Ona öfkeyle baktı.

Bir adım geri çekildi ve içinde uyandırdığı sinir uçları aniden protesto
çığlıkları atarak şarkı söylemeyi bıraktı. Onu yeterince görememişlerdi.
Yeterince almamıştı.

Yüz hatları kapandı, duygularını gizledi. "Sana ne bilmiyorum ama ne
kadar uzun sürerse sürsün, bu sonsuza dek sürmeyecek. Gelecek çok
öngörülemez."

"O zaman bir şey yok," dedi, gözleri dolmuştu. İçinden bir ses kız gibi
davranmasını ve onun için savaşmasını söylüyordu. Çekip gitmek kolay
olacaktı. Duygusal olarak iç burkucu ama kolay. Ve gerçekten, "kolay" onun
tek ödülü olacaktı. Onun için savaşmak zor olacaktı ama potansiyeli çok daha
büyük olacaktı. Ama incinme ve başarısızlık potansiyeli, hayatında kazandığı
az şeyi kaybetmek... Bu onu iliklerine kadar korkutuyordu.

"Bu yeterli değil," dedi.

Acı acı güldü. "Mesele de bu, tatlım. Ben asla değilim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

HARLOW yatağından fırladı ve yıpranmış bir kot şort ile lisede giydiğı amigo tişörtünü giydi -Go Stallions! Karavandaki çok az şey ona aitti. WOH çalışanı olarak kazandığı haftalık çeklerle hiçbir şeyin parasını ödememişti çünkü buna ihtiyacı yoktu; Beck ona her zaman nakit para ile birlikte yiyecek, tuvalet malzemeleri ve giyecek torbaları vererek küçük bir birikim yapmasını sağlamıştı. Bu yüzden, yakında kapı dışarı edileceğinden şüphelenerek eşyalarını toplamaya zahmet etmedi. Beck'in her zamanki gibi kapısını çalıp çalmayacağını, işe gidebilmeleri için "kalk ve parla" demeyip, utanç yürüyüşüne çıkmasını söyleyip söylemeyeceğini merak etti. Ya da belki de kendisine söylenmeden kendi başına gitmesini bekliyordu.

Saate bakıyordu. Her an cevap netleşebilirdi.

Kapıda iki sert tokat sesi duyuldu. "Harlow," diye bağırdı. "kalk. Gidelim."

Bir çığlık attı ve kapı kolunu çekiştirdi, bu anın gelmesi için sonsuza kadar beklediğı düşünülürse neden şaşırdığından emin değildi. Güneş ışığında duruyordu, koyu/açık saçları yüzünden geriye taranmıştı, göz kapakları daralmıştı, dün gecedan kalan gerginlik iki katına çıkmış gibiydi.

Ona baktı ve kaşlarını çatı. "Bugün ofise bu şekilde mi gitmek istiyorsun?"

Onu kovmuyor *ya da* kapı dışarı etmiyor muydu? "Şey... Ofiste hoş karşılanacağımdan emin değildim."

Bakışları onunkilere döndü ve daha da daraldı. "Benim hakkımda hep en kötüsünü düşünüyorsun."

Suçluluk duygusu kalbine eski moda bir tekme indirdi. "Senin için her zaman en kötüsünü düşünmüyorum. En kötüsünün başıma geleceğini düşünüyorum. Arada bir fark var."

"Kendine ne söylemen gerekiyorsa, tatlım. Hadi gidelim."

İlk kez arabanın kapısını ona açmamıştı ve çapkın tarafının tüm izleri kaybolmuştu. Daha fazla sohbet etmekten vazgeçerek radyoyu açtı ama sert rock kısa sürede kulaklarını tırmaladı.

Radyoyu kapattı ve "Sen-" dedi. "Dün gece hakkında konuşmak istemiyorum."

"Güzel. Ben de öyle." Hâlâ çok hamdı. Hâlâ sersemlemişti. Bir öpücük tüm savunmasını yerle bir etmiş, ona uzun vadeli hedeflerini unutturmuştu. "Sadece bu gece gelip gelmeyeceğini soracaktım, böylece portren üzerinde çalışabilirim."

"Hayır. Ben dışarı çıkıyorum."

"Kiminle?" Soru onu durduramadan ağzından fırladı ve arabadan atlamayı düşündü. Asfalt yemek bu konuşmadan daha az acı verici olurdu.

"Bu seni ."

Tırnaklarını kalçalarına geçirdi, derisini kesiyordu. Daha dün gece dilini onun ağzına sokmuştu ve şimdi ona sanki özel bir şey değilmiş gibi davranıyordu. Çünkü -dürüst olalım- öyle değildi. Onun için değildi. Ama onunla gerçekten seks yapsaydı ve bugün aynı rutini yaşamak zorunda kalsaydı ne kadar acı verirdi? *Şükürler olsun.*

"Haklısın. Söylediklerimi unut gitsin," dedi kaygısız bir ses tonuyla. Radyoyu tekrar açtı.

Ofise vardıklarında, onun arabanın yanına gelmesini beklemedi - ya da beklemedi. Kendi başına indi ve mümkün olduğunca rahat bir şekilde binanın içine girdi. Yeni karakterleri çizmek için ihtiyaç duyduğu malzemeler, söz verdiği gibi ofisinde bekliyordu. Tasvirler, kalemler ve not defterleri. Kimberly'den de bir not vardı.

Sevgili Harlow,

Senin bölgene tecavüz etmek istememiştim! Beck'le ilgilendiğinizi bilmiyordum. İçinin rahat etmesi için randevumuzu iptal ettiğimizi bilmelisin. Ayrıca, S&S Finans'a geri dönüyorum. Seni destekliyor olacağım. Bir playboyu evcilleştirebilecek biri varsa, o da sensin. Gül gibisin, dikenlerin . İz bırakıyorsun. (Ve bu iyi bir şey!) Düğünün için bana bir davetiye göndermeyi unutma.

Kimberly

Harlow'un kalbi haince çarpmaya başladı.

Beck'in odaya girdiğini, çantasını yere bırakırken çıkardığı tıkırtıyı, odadan çıkarken ayakkabılarının çıkardığı gümürtüyü duydu. Kapının kapanırken sesi. Kalbi küt küt atıyordu. Beck'in West'in o anda boş olan ofisine girdiğini görmek için başını kaldırıp baktı.

Hayal kırıklığı ve umutsuzluk üzerine çöktü. Beck onu kovmamış ya da kapı dışarı etmemişti ama kesinlikle hayatından çıkarmıştı. Ve nedeninden emin değildi. Ona tek gecelik bir ilişki istemediğini söylemişti ve ondan önce de uzun vadeli bir ilişkiyle ilgilendiğini biliyordu. Neden sanki onun kalbini sökmüş ve çiğnemiş gibi davranıyordu?

Belki Kimberly haklıydı. Belki Harlow bir iz bırakmıştı.

Fazla umutlanmamalıyım. Karakter profillerinin betimlemelerinin zihninde oynamasına ve elini yönlendirmesine izin vererek birkaç saat çalıştı. Sayfada birbirini ardına görüntüler canlandı ama hiçbirini onu tatmin etmedi. Hiçbir kıvılcım yoktu. Görüntüler anlatılara uyuyordu ama herhangi bir yaşam belirtisi yoktu. Kendini bilinçaltında Beck'in özelliklerini oyunun kahramanına eklerken bulduğunda, o gün için pes etmeye karar verdi.

Neler olup bittiği hakkında biriyle konuşması gerekiyordu. Umutsuzca tavsiyeye ihtiyacı vardı, deneyimsizliği onu boğuyordu. Aksi takdirde hiçbir şey yapamazdı. Ama kimi arayabilirdi ki?

Beck onun tek gerçek arkadaşıydı ama ona verdiği tek tavsiye *soyunup yatağa girmesiydi*.

Brook Lynn dinlemeye istekli olabilir. Kanka olmasalar da birbirlerinden nefret de etmiyorlardı. En azından Harlow öyle umuyordu. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Harlow telefonu aldı ve çevirdi. Beck için çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra ona isim ve numaralardan oluşan bir liste vermişti.

Brook Lynn üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Selam Beck. Naber?"

"Ah, ben Harlow."

"Oh. Um. Selam."

"Dinle. Aramamın tuhaf olduğunu biliyorum ve hiçbir zaman en büyük hayranım olmayacaksın ama gidecek başka yerim yok ve yardıma ihtiyacım var."

Bir garip sessizlik, iki. "Zombi kıyametiyle ilgili planlarınızı konuşmak için mi aradınız?"

"Hayır. Öyle bir şey değil." Harlow camdan West'in ofisine baktı. Beck'in kulağında bir telefon vardı. Başını geriye attı ve az önce konuşanın söylediklerine güldü. Bu geceki randevusuyla planlarını mı teyit ediyordu? Bir kıskançlık bıçağı göğsüne saplandı.

"O zaman ne istiyorsun, Harlow?" Brook Lynn sordu.

"Harlow mu? Harlow Glass gibi mi?" Jessie Kay arka planda konuştu. "Seni arayarak ne yapıyor?"

Onu görmezden gel. "Sorun Beck ve ben-"

Brook Lynn, "Seni burada durduracağım," dedi. "Sana onun hakkında hiçbir bilgi vermeyeceğim."

"Ona çamur mu atmak istiyor?" diye arka plandan başka bir ses yükseldi. Kenna Starr, belki.

"Pislik istemiyorum," diye atıldı. "Ayrıca, onun geçmişini zaten biliyorum."

"Nasıl?" Brook Lynn talep etti.

Tamam, bu arama bir hataydı. Not edildi. "Bana söyledi. Başka nasıl olabilir?" "Sana mı söyledi?"

"Evet." Ama bunun onun sorunuyla hiçbir ilgisi yoktu. "Bak, yapmamalıydım-"

"Sana ne söyledi?"

Lanet olsun! Kız her zaman sözünü keser miydi? "Beni affetmelisin Brook Lynn, ama sana onun kirli çamaşırlarını da vermeyeceğim. Seninle neyi paylaşıp neyi paylaşmadığını bilmiyorum. Onun güvenine ihanet etmeyeceğim."

Sessizlik.

Brook Lynn şimdi kapatır mı?

"Pekâlâ. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye tekrar sordu kız ve bu kez ses tonunu bir sıcaklık katmanı sardı.

Kafa karıştırmaktan bahsediyorum. Ama kasabanın ejderhasını kapmayı başaran cesur sarışın sonunda dinlemeye istekliyse... "Şey, Beck ve ben dün gece öpüştük ve şimdi-"

"Öpüştünüz mü?"

"Öpüştüler!" Jessie Kay talep etti.

Argh! "Lütfen araya girmeyi keser misin? Şu anda gezegendeki en sinir bozucu kişi sensin."

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi Brook Lynn. "Neredesin? Hayır, ne var biliyor musun, sorduğumu unut. Beck'in ofisinde sin. Duh. Arayan kimliğı. Birkaç dakika içinde Beck'e bir telefon gelecek. Kısa süre sonra da gidecek. Ondan kısa bir süre sonra da ben geleceğim -şu anda Two Farms'tayım- ve bu konuşmayı yüz yüze bitireceğiz."

Tıklayın.

Tamam. Vay canına. Ama kızın sözüne sadık kalan Beck, kafasını Harlow'un ofisine sokmadan önce cep telefonuna bir çağrı aldı.

"Gitmem gerekiyor," diye açıkladı. Onun bakışlarıyla karşılaşmadı. "Oh. Bir sorun mu var?" Sesi çok mu neşeli geliyordu?

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Birkaç saniye sonra gitmişti ve kadın onu şimdiden özlediğini fark etti.

Benim neyim var böyle?

Adımlamaya başladığında Cora'nın da bir telefon aldığını ve kısa süre sonra ayrıldığını fark etti. Sonra Brook Lynn kız kardeşi ve evet, Kenna Starr'la birlikte geldi. En iyi arkadaşı. Harlow potansiyel nefret çetesini umursamayacak kadar heyecanlıydı.

Kızlar ofisi istila etmiş, her biri masaya bir sandalye çekmişti. Brook Lynn sersemlemiş, Jessie Kay şüpheci ve kızıl saçlı Kenna şaşkın görünüyordu.

"Beck'in gitmesini nasıl sağladın?" Harlow sordu.

Brook Lynn, "Jase acil bir durum için onu aradı," dedi. "Yani Jase sonunda ona Tawny Ferguson'un eve nasıl gelip Beck hakkında sorular sorduğunu anlatıyor. Aslında şu anda orada."

Ne!

Yani, her neyse. Beck'in eski sevgilisinin bir önemi yoktu. İkinci kez asla geri dönmezdi. "Bana yardım etmek için buradasın, değil mi?" Harlow tereddütle sordu.

Brook Lynn ve Jessie hep bir ağızdan "Evet," dediler.

"Evet?" Kenna sordu. Çok güzel bir kadındı, saçları canlı alevler gibiydi, gözleri çelik grisiydi ve soluk teni hayranlık uyandıracak kadar çilliydi. Ve, ampul! West'in oyunundaki karakterlerden biri olan Midnight Romp için mükemmel bir model olabilirdi. Gündüzleri vahşi bir intikamcı, geceleri baştan çıkarıcı.

Brook Lynn, "Ee... öpüşme nasıldı?" diye sorduğunda Harlow ondan modellik yapmasını istemek için zihnine not alıyordu.

Jessie Kay, "Oh, hoşuna gitti, buna hiç şüphe yok," diye söze girdi. "O kısmı bana söylemesine gerek yoktu. Ben sadece deneyimlerimden biliyorum."

Bir parça kıskançlık. *Önemli de değil.*

"Jessie Kay haklı. Hoşuma gitti. Ama şimdi konuda ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Harlow. "Onu öpmekten fazlasını yapardım ama ben sonsuza dek istiyorum, o ise tek bir gece istiyor, bu yüzden ayrıldık ve şimdi bana şeytanmışım gibi davranıyor."

Kenna ağzını açtı.

Harlow, "Değilim," diye ısrar edince Kenna ağzını kapattı. "Artık değilim."

"Kulağa uydurma gibi geliyor. Beck *her zaman* iyidir," dedi Jessie Kay.

"Hatta

onun artıkları. Tekrar söylüyorum, bunu deneyimlerimden biliyorum."

"Sanırım onu gerçekten kızdırdım. Ama nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Jessie Kay bir parmağının ucuyla çenesine dokundu. "Bir kuşum var ama bunu dile getirmeden önce daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Bana tam olarak sana nasıl davrandığını anlat."

Sakin ol. "Beni tersliyor. Bana ters ters bakıyor ve arabamın kapısını benim için açmayı bıraktı. Bana *lolipop* ya da *güvercin* demiyor."

"Bekle. Biraz geriye gidelim. Harlow Glass'a yardım etmek istiyoruz... neden?" Kenna sordu.

Brook Lynn, "Onun bir zamanlar tanıdığımız kız olmama ihtimali çok yüksek," diye açıkladı.

Pek parlak bir onay ama kabul . "Yani şimdi ondan hoşlanıyor muyuz?" Kenna sordu.

"Karar veriyoruz." Brook Lynn sandalyeye daha da gömüldü. "Ama her halükarda bugün ona yardım edeceğiz."

"Yapabilir misin?" Harlow umut etmeye cesaret edemeyerek sordu. "Şüphelendiğin şey neydi, Jessie Kay? Hiç söylemedin."

"Sanırım, sonsuzluk arzuna rağmen seni hâlâ istiyor. Sen onu reddettiğin ve o da sana istediğini veremeyeceğini düşündüğü için, en sevdiği oyuncak elinden alınmış bir bebek gibi davranıyor."

İçinde kopan fırtına durdu, sadece durdu, güneş aniden pırıl pırıl parlamaya başladı.

"Oyun değiştirici, değil mi?" Jessie Kay sordu. "Şimdi Beck'in sana daha iyi davranmasını mı istiyorsun yoksa hâlâ sana bağlanmasını mı istiyorsun?"

"İkisi de mi?" Bağlanabilir miydi? Neden bu kadar çok kadınla birlikte oluyordu? Sadece yapabildiği için mi, yoksa onun zorbalığının ardında daha derin bir neden olduğu gibi, onun orospu davranışının ardında da daha derin bir neden var mıydı?

Beck'in geçmişi hakkında ne biliyordu? Annesinin kaybı, babasının reddi, onu evden kovan aile üyeleri. Koruyucu aile sistemi.

Bir evden diğetine sürüklenirken neler gördüğünü, neler duyduğunu ve neler yaşadığını kimse bilemezdi.

Zihinsel not: Koruyucu ailelerin çocuklarında ileride gelişebilecek çalışma sorunları.

Parmakları yüzünün önünde şakladı. Gözlerini kırıştırdı ve Jessie Kay'in dikkatini çekmek için masanın üzerine eğildiğini gördü.

"Nereye gittin?" diye sordu kız.

Harlow dirseklerini masaya dayadı, çenesini parmak eklemlerine dayadı.

"Bu önemli değil. Önemli olan ne? Çocuklar."

"Çocuklar mı?" Brook Lynn .

"Tek bildiğim onlar, ama Beck tam bir erkek ve ben onun yanında kendimi aşıyorum. Son randevum lisedeki ilk yılımda gerçekleşti ve aynı erkekle ikinci kez nadiren çıktım ve asla... Şey. Bilirsin işte." "Asla ne?" Jessie Kay koltuğunun kenarına tünedi. "Benim aklım şu anda bazı garip yerlere gidiyor."

Eğer bunu söylerse, geri dönüşü olmayacaktı. Bu kızlar onun sırlarından birini öğreneceklerdi ve Brook Lynn'in de söylediği gibi, henüz onun arkadaşı olup olmadıklarına karar vermemişlerdi. Ona ihanet edebilirler, bir zamanlar onlara saldırdığı gibi o da ona saldırabilirdi.

Yap işte. Söyle onlara. Nasıl tepki verecekleri ona karşı gerçek niyetlerini ortaya çıkaracaktı. Ve belki de kendisi için çıkarmayı başardığı küçük mutluluğu mahvedecekti, ama her neyse.

"Ben... Ben hiç... kimseyle birlikte olmadım, tamam mı?" diye fısıldayarak bitirdi.

"Ne!" Jessie Kay bağırdı. "Tatlı küçük kulaklarımın böyle bir yalan duymasına imkân yok. Kanıyorlar mı? Kanıyor gibi hissediyorum."

Ona kalem fırlatmak zorbalık olarak değerlendirilebilir mi?

"Biriyle yatmadığına emin misin?" Brook Lynn ona sordu.

"Yani kayıp bir adamın penisinin üzerine düşmüş ve sonra da bunu unutmuş olma ihtimalim var mı?" Sesi bir yıl süren kuraklık kadar kuruydu. "Hayır. Hayır, emin değilim."

"Ama... bakireydim," diye nefes nefese Kenna. "Sen park kraliçesiydin."

"Size söylendi mi bilmiyorum ama park etmek her zaman sekse yol açmaz."

Kızıl saçlı kaşlarını çattı. "Scott Cameron, Tyler Bishop ve Cory Yinny'nin şöyle dediğini çok net hatırlıyorum-"

Harlow sinirli bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. "Eminim çocuklar bir sürü şey söylemiştir ama ben ikinci aşamadan öteye geçmedim. Ve bundan utanmıyorum." Beklediği için memnundu. O zamanlar seks

bağlantıdan ziyade kontrolle ilgili olmuştur. Kalpten herhangi bir katılım olmadan bir güç oyunu. "Duyduğun her şey abartıydı."

Dedikoduların yanlışlığını anlayabilecek biri varsa o da Kenna'ydı. Onun itibarı da en az Harlow'unki kadar sarsılmıştı. Hatta daha da fazla. Bir partide sarhoş olduğu bir geceden sonra hamile kalmış ve bir anda kasabanın erkek yiyicisi haline gelmişti. Ama şimdi ona bir bakın. Gezegendeki en zengin adamlardan biriyle nişanlı.

"Beck henüz *V* kartını oynamadığını biliyor mu?" Jessie Kay sanki kanser teşhisini tartışıyorlarmış gibi sordu.

"Hayır." Tabii dün geceyi tahmin etmediyse, ki bu kesinlikle mümkündü. Ne kadar deneyimli olursa olsun, muhtemelen kızın kaç erkekle öpüştüğünü sayabilirdi. "Gerçeği ona söyleyecek olanın siz olmamasını tercih ederim." Lisedeyken erkekler iki şekilde tepki verirdi. Meydan okuyarak, ödülü kazanacak kişi olmak isterler ya da eğlenerek, sonunda vazgeçmesi için onu utandırmak isterlerdi.

Ama yine de Beck bir çocuk değildi. Onunla hiçbir şey yapmamaya karar verebilirdi.

Zaten yapmamış mıydı?

Jessie Kay ellerini kaldırarak, "Bana bakma," dedi. "*Kimseye* söylemeyi düşünmüyorum. O kadar çok gülerim ki daha *V* kelimesini ağzıma alamadan kusarım. Elbette *V* yüzünden değil, sen olduğun için."

Teşekkürler. "Bu harika. Harika. Bu arada siz bana *hiç* yardımcı olmadınız."

"Şey, Beck'i yatağa atmak istediğimde," diye başladı sarışın, "ben sadece-"

"Argh! Hayır. Sorun onu yatağa değil. Onu yatakta tutmak.

Orada." Gerçi bu gece başka bir kadınla çıksa, Harlow'u öptükten sonra onunla yatsa, Harlow onu yine de orada ağırlar mıydı?

Hayır. Tabii ki .

Muhtemelen hayır.

"O zaman ben yokum," dedi Jessie Kay. "Gerçi geçen gece Daniel Porter ile bir randevuya çıktım ve o da bana ikinci bir randevu teklif etti."

Kenna arkadaşına başparmağıyla onay vererek, "Çok seksi," dedi.

Diş çekmek bu kızlardan cevap almaktan daha kolay olurdu. "Daniel hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter!"

"Bugün biri dişi canavar gibi." Jessie Kay kız kardeşini dürttü. "Jase'i nasıl tuttun?"

"Benim onun karanlığındaki güneş ışığı olduğumu söylüyor. Ne? Öyleyim."

"Bu senin için harika bir şey ama ben kimsenin göz kamaştırıcı bulduğu biri değilim." Harlow'un omuzları çöktü.

Jessie Kay, "Beck için yemek pişirmeyi ve temizlik yapmayı deneyebilirsin," diye önerdi. "Erkekler bu tür şeylere bayılır. Ya da ben öyle duydum."

Başını iki yana salladı. "Erkeklerin kendi yaptıkları pislikleri bir kızın yardımını olmadan temizlemesi gerektiğine inanıyorum. Amin."

"Pekâlâ. Peki ya sen Ken," dedi Jessie Kay. "Dane'i nasıl tuttun?"

"Ona göre nefes aldım."

Bu. Harlow'un istediği buydu. Özel olmak. Değerli olmak. Beck ona böyle hissettiriyordu elbette, ama sadece anlık olarak. Ve anlık şeyler yeterince iyi değildi. "Açıkçası, nefes almak benim için yeterli olmayacak."

"O halde mantığın sesi olmama izin verin," dedi Kenna. "Kendiniz olun. Sana doğal geleni, senin için doğru olanı yap ve söyle. Eğer ihtiyacın olan o değilse, o zaman o senin için doğru kişi değildir ve senin zamanına ve çabana değmez. Yolunuza devam edin."

Nihayet! Tavsiye. Ve iyiydi. İhtiyacı olan tekme. Ama bu onu endişelendiriyordu da. Beck'in ihtiyacı olan kişi *o muydu*? Konuşma sırasında pek çok soru ortaya çıkmıştı. Görünüşe göre çok fazla. Neden böyle olduğu ve değişimden bu kadar nefret eden bir adamın kendini değiştirip değiştiremeyeceği.

Ne yazık ki hepsine cevap verebilecek tek bir şey vardı: zaman.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BECK, otelin balo salonunun arka köşesinde, lüksün tam tanımıyla çevrili bir yerde oturuyordu. Her biri binlerce kalp şeklinde kristale sahip çok sayıda avize, özenle yapılmış teneke bir tavanla çerçevelenmişti. Duvarlar erik rengi kadife ve parıltıyan ışıklarla kaplıydı; zemin ise abanoz ve fildişinden oluşan baş döndürücü bir desene sahipti. Yirmi beş masa boydan boya yerleştirilmiş, gül demetleri ve mumlarla süslenmişti. Brook Lynn buna klasik zarafet demişti.

Futbol takımındaki çocuklar "ooh" ve "ahh" diye mırıldanarak etraflarına kocaman gözlerle baktılar.

Bu gece kazandıkları sezonu kutluyorlardı ve yaşları sekiz ila on iki arasında değişmesine rağmen takım üyelerinin her biri resmi kıyafetler giymişti. O, West ve Jase'in ayarladığı ve Brook Lynn'in denetlediği bir şeydi bu.

Beck kendisine özel olarak dikilmiş bir smokin giymişti ama kravat boynunda bir ilmik gibi duruyordu. Harlow'u burada, yanında istiyordu ama onun yakınlarda bir yerde olmamasından da memnundu. İçinde korkunç bir çekişme patlak vermişti, her iki taraf da onu farklı bir yöne çekiyordu.

Ona bağlanmadan ona sahip olamazdı. Ona sahip olmak zorundaydı ama kendini adayamazdı. Bu onu sonsuza dek kaybetmenin en kesin yoluydu. Şimdiden onun kendisi için yeterince iyi ya da istikrarlı olmadığından şüpheleniyordu. Ve haklı olduğunu, onun öyle *olmadığını* anladığında, yaptığı ya da söylediği hiçbir şey onu onunla kalmaya ikna edemezdi.

Onunla kalmasını istese bile.

Lanet olsun! Eğer ziyafeti bir duvarı yumruklamadan atlatabilirse, bunu bir zafer olarak kabul edecekti. Onu düşünmemesi gerekiyordu. Her şeyi daha başlamadan bitirmiş olmasını umursamamalıydı. Hayatına devam edebilir, sonunda her şeyin eski haline dönebilirdi. Ama geri dönmek istemiyordu. Bir şekilde onun yeni normali olmuştu. Ve kahretsin, bir duvara yumruk atacaktı.

Jase yanına yaklaşarak onu durdurdu ve bir kadeh şampanya uzattı. "İşine yarayacak gibi görünüyorsun."

"Bu ve yaklaşık bin tane daha."

"Tawny için hâlâ üzgün müsün?"

Tawny. Görünüşe göre kıvrımlı sarışın, buluştuklarından beri eve geliyor ve Jase'i sorularla rahatsız ediyordu. *Beck başka kadınlarla görüşüyor muydu? Beck hiç aşık oldu mu? Beck çocuklar hakkında ne düşünüyor?*

Evet. Hayır. Hayır. Ve kız, lütfen. Çocuk onun geleceğinde yoktu ve asla da olmayacaktı. Kestirmeyi bile düşünmüştü, hâlâ da düşünebilirdi.

"Hayır. Bunu aştım." Tawny ile oturmuş ve ona bir çift olmadıklarını ve asla bir çift olmayacaklarını söyleyerek nazik bir kalp kalbe sahip olmuştu. O konuşurken, Tawny onun kucağına tırmanmaya ve elini pantolonunun içine sokmaya çalışmıştı.

Ona bir daha seks yapmayacaklarını söyleyerek sertleşmek zorunda kalmıştı ve en başından beri bu konuda netti.

Gözyaşlarına üzereyken oradan ayrıldığında Beck bir bira içmiş ve şişeyi duvara fırlatıp paramparça olmasını izlemişti.

"O zaman neden bu kadar sinirlisin?" Jase sordu.

Beck yine de sorunlarını Jase'in kucağına bırakmaktansa iki taşağını birden kesmeyi tercih ederdi. "Ben iyiyim."

Jase ona kaşlarını çatı.

"İyi olacağım," diye düzeltti.

Brook Lynn geldi ve büyük adamın yanına sokuldu, Beck'e sakarin tatlılığıyla gülümsedi. "Bugün Harlow'u gördüğümü söylemiş miydim? Her ne yapıyorsan devam et. *Perişan* görünüyor."

Bu sözler karnıma saplanan bir bıçak gibiydi. "Ne zaman bu kadar gaddar oldun?" Ne zaman mı?

Bugün Harlow'a tam bir pislik gibi davrandı. Peki neden? Ona istediğini vermediği için mi?

Adam da ona istediğini vermemişti ama yine de medeni kalmayı başarmıştı. "Harlow'un mutsuz olmasını istemiyorum."

Brook Lynn onu hoşlandığından daha dikkatle inceledi. "Yani... onu mutlu görmek istiyorsun, yerleştin mi?"

"Evet." Mutlu ve yerleşik olmayı, bir koca ve aile sahibi olma hayallerinin gerçekleşmesini *hak ediyordu*. Beck'in sunamadığı kalıcılığı.

Yapamaz mısın yoksa mısın?

Elini yumruk yaptı.

"Güzel. Seni test ediyordum ve sen de geçtin." Brook Lynn ona gülümsedi. "*En iyi* fikrim var. Sen ve ben birlikte çalışacağız ve

Ona mükemmel erkeği bulacağız. Elbette arkadaşlarınızla başlayacağız, güvendiğiniz ve ona ihtiyacı olanı verebilecek erkeklerle."

Beck'in göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseldi, ağzından kurtulmaya çalışmadan önce boğazında kaldı. Harlow'a başka bir erkek mi bulacaktı? Bu hayatta olmaz.

Brook Lynn alt dudağını dişledi. "Üzgün müsün? Üzgün görünüyorsun. Onun mutlu olmasını istediğini söylemiştin, değil mi? Yanlış , değil mi?"

"Yapmadın." Her kelime sanki kıyma makinesinden geçirilmiş gibiydi.

"Güzel. İyi, istikrarlı bir adam istiyor. Kim istemez ki? İstikrarın onu daha mutlu edeceğinden emin ve ben de aynı fikirdeyim. O yüzden dediğim gibi arkadaşlarını düşün ve onun için kimin iyi bir eş olacağını bul. Seçimlerinizi yarın tartışacağız." Brook Lynn bu sözlerle Jase'i dans pistine çekti.

Beck ani ağrıyı önlemek için göğsünü ovuşturdu. Bir garson elinde bir tepsi şampanya kadehiyle geçti. Elindekini boşaltıp yerine yenisini koydu ve onu da boşalttı.

Odanın öbür ucundan West onu fark etti ve kısa süre sonra Beck'e bir bardak daha ikram etmek üzere yanına gitti.

Beck o kadar hızlı tuttu ki, sıvı bardağın ağzından taşı. "Teşekkürler," diye mırıldandı ve şampanya tek bir yudumda boşa gitti. Arkadaşının elinde ne zaman alkol olsa paniğe kapılırdı. Onun geçidi.

"Dışarı çıkıp işini yaparak bana borcunu öde."

Brook Lynn'in "en iyi" fikrini unutmak için umutsuzca "Benim şeyim ne?" diye sordu.

"Ne düşünüyorsun? Bekar annelerle dans etmek."

Başka bir deyişle, flört etmek. İlk kez havasında değildi. "Bunun için bir şişe alkolün tamamına ihtiyacım var."

"Neden? Sen genelde balonun güzelisin."

"Bu gece değil."

"Smokinimin içindeyken benden korktuğun için mi? Bildiğim iyi oldu. Ama bekâr annelerden biri kız kardeşini getirdi ve ben de onu istemeye karar verdim. Gözün korksun ya da korkmasın, bir adım öne çıkıp takım için bir tane almanı istiyorum."

Onu istiyorum sözlerinin West'ten gelmesi şaşırtıcı değildi. Beck son sekiz yıldır her yıl bir kez bu adamdan benzer bir şey duymuştu. Sonucu tahmin edebilmesinin nedeni de buydu. West kızı kazanacaktı.

hep yapardı. Onunla her türlü zamanı geçirir, üzerine titrer ve onu hediyelere boğardı. Sonra da uydurma bir nedenle tam iki ay içinde onu terk eder ve aylarca kendinden nefret ederdi.

"Hangisi?" Beck sordu. Pasif bir şekilde izlemeyecekti. Bu kez olmazdı. Şu anda kendini zar zor ayakta tutabiliyordu ve West için başka bir sarmalı, kalbi kırılmış başka bir kadını riske atmak istemiyordu.

West otuz yaşlarında, kısa sarı saçlı ve mavi gözlü güzel bir kızı işaret etti. "Onu."

"Üzgünüm dostum, ama onu daha önce gördüm. Artık ."

West neredeyse rahatlamış görünüyordu. "Peki ya Harlow?"

Göğsündeki ağrı derinleşti. "Ne olmuş ona? Biz arkadaşız, hepsi bu."

"Çıkarları olan arkadaşlar mı?"

"Sadece arkadaşız." *Onu bir uzvumu özlediğim gibi özlesem bile.* "Sarışın-"

". O senin." West onun omzunu sıvazladı. "Ben yolunuzda durun."

West'in tepkisinin bu olacağını biliyordu. Tıpkı West ona sorarsa, adamın planlarının nasıl işleyeceğine dair kuşkuvarına rağmen savaşımadan sarışını geri çekeceğini bildiği gibi.

Beck yoldan geçen bir garsondan iki kadeh şampanya daha aldı ve içti. Bundan sonra gece biraz bulanık geçti. Yemek servis edildiğinde yemeğini yedi, ekibin her üyesini öven bir konuşma yaptı. Donna ile flört etti ve dans etti... Dana'yla mı? Her neyse. West'in sarışını. Acil servis hemşiresiydi, yeni boşanmıştı, çocuğu yoktu ve hayatına biraz renk katmak istiyordu.

"Hâlâ arıyorsan," dedi, "bu onu benimle bulamadığın anlamına mı geliyor?"

Gülümsemesi geniş ve şakacıydı. "Henüz değil."

"Ama çok tatlı bir kız olduğun için denemeye devam etmeme izin mi vereceksin?"

"Ben böyle bir vericiyim."

"O zaman en iyi oyunumu getirsem iyi olur."

Kıkırdadı. "Yani gerçekten bir B oyunun mu var?"

"Ve bir C oyunu. Ama sadece gerçekten çaresiz olduğumda bu şekilde

." "Yani benim için çaresiz değil misin?" Surat asar gibi yaptı.

"Tatlım, sen kapıdan içeri girdiğinde çaresizliği atladım ve doğrudan salyalarım akmaya başladı." Kelimeler her zamanki gibi ona kolayca geliyordu ama

dilinden boş bir şekilde döküldü. Eskiden bu tür şakalaşmalardan, büyük gösteriden önceki alaylardan hoşlanırdı. Şimdi ise daha önce hiç bu kadar mutsuz olduğundan emin değildi.

Donna/Dana parmaklarını onun saçlarında gezdirdi ve neredeyse geri çekiliyordu. Harlow'un dün gece aynı şeyi nasıl yaptığını hatırladı. Kafa derisinin nasıl karıncalandığını ve kanının nasıl ısındığını. Bunu yaparken nasıl görüldüğünü. Sanki zevkten sarhoş olmuş gibiydi...ondan. Sanki o özel bir şeydi, hoşlanabileceği sıradan bir adam değildi.

"Bana kendinizden bahsedin," dedi Donna/Dana.

"Ve seni ölümüne sıkmak mı? Hayatta olmaz. Senin hakkında bir şeyler duymayı tercih ederim."

Kadın gevezelik ederken aklı hiç istemediği bir yöne doğru sürüklendi. Brook Lynn ondan Harlow için bir erkek bulmasını bekliyordu. Bir sevgili. Potansiyel bir koca. Bunu gerçekten yapabilir miydi? Yapmalı mıydı?

Kendini adamış kadınlar onun için görünmezdi. Kocasını kendisiyle aldattığını bildiği koruyucu anne Carol'a karşı duyduğu utancı asla unutmamıştı. Yıllar geçtikçe, sadakatsizlik yüzünden birbiri ardına parçalanan aileleri izledikçe suçluluk duygusu daha da artmıştı.

Belki... belki de tüm sorunlarının cevabı Brook Lynn'in tam olarak istediği şeyi yapmaktı. Eğer Harlow başka bir adamla ciddi bir ilişki yaşarsa -Beck bir lanet yuttu- ona duyduğu özlem sonunda ortadan kalkabilirdi.

"Beck?" Donna/Dana onun yanağına sokularak konuştu. "Hâlâ benimle misin?"

Geri adım atarak aralarındaki mesafeyi açtı ve onun parmak eklemlerini öptü. "Gerçekten olmayı tercih edeceğim başka bir yer olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Umarım öyle değildir."

Sadece West, Jase ve uykulu Brook Lynn kalana kadar giderek daha fazla aile partiden ayrıldı.

"Arabayı ben kullanıyorum Beck," dedi West. "Bu gecenin geri kalanının nasıl geçmesini istersin?"

Brook Lynn'i çok yakın, çok sıkı tutan Jase'e baktı. Brook Lynn, onu canı pahasına koruyacağını bildiği erkeğine yaslandı. Kendisini ve Donna/Dana'yı evine götürmeye razı olan West'e baktı, sonra da işi bittiğinde onu bırakması için arabada bekledi. Hatta onu ve Donna/Dana'yı, Harlow'un gösteriyi en ön sıradan izleyebileceği kendi evlerine götürmeye bile hazırды. Kendisine gülümseyen Donna/Dana'ya baktı, en az onun kadar çakırkeyifti ve muhtemelen istediği her şeyi yapmaya hazırды. Kıyafetlerini çıkarmadan, vücudu onun için yanmadan ve verebileceğinden fazlasını istemeden önce onu durdurmayacaktı.

West onun kolunu dürtükledi. "Peki ne ?"

*

HARLOW, Beck'i tespit ettiğini düşünene kadar bütün bir akşamı cep telefonunda geçmiş, terk edilmiş çocukların hayatlarının ilerleyen dönemlerinde karşılaşılabilecekleri sorunları araştırmak için veri kullanmıştı. Şiddetli kopma bozukluğu. Sevdiği her şeyi defalarca kaybettikten sonra, her şeyden ve herkesten uzak durmayı öğrenmişti.

Ölümler gibi uyumak için yatağa girdiğinde kalbi onun için acımişti, ancak uyandı-

Bam, bam, bam. "Aç , Harlow." İşte bu.

Gözleri yanarken bornozunu giydi ve karavanın kapısına doğru sendeleyerek yürüdü. Beck'in kadınlardan oluşan bir geçit töreninin içinden geçip gittiği bir kâbustan, Beck'in gecenin bir yarısı ete kemiğe bürünmüş bir şekilde kapısında dikildiği bir kâbusa.

Bam, bam. "Kendinizi göstermek için iki saniyeniz var, sonra tekmeleyerek içeri gireceğim."

"Geliyorum, geliyorum. Atalarınızı tutun." Kapıyı açtı ve nefesi kesildi. Verandadaki lambadan sızan küçük bir ışık Beck'in üzerine vurdu. Smokin giymişti. Neredeyse dokunulamayacak kadar güzel ve zengin bir adamdı, sanki bir dergiden fırlamış gibiydi. Koyu renk saçları diken diken olmuş, gözleri ateş ve kararlılıkla parlıyordu.

"Aptal kadın." Dudakları ince bir çizgi halinde sıkışmış, kelimeleri bulanıklaşmıştı. "Seni öldürmek için buraya gelmiş bir yabancı olabilirim."

"Sarhoş musun sen?"

"Richter ölçeğine göre sadece 3.65... ya da belki 6.53... Bunun ne önemi var ki?" Onu nazikçe geri iterek içeri girdi. Bacağına bir tekme atarak kapıyı kapattı. "Kendini daha iyi korumalısın, popsicle."

Yeni lakaplar. Umursamaması gerekirken bunu duymak heyecan vericiydi. "Burada ne yapıyorsun? Saat sabahın ikisi."

Sanki kız onun yerine konuşmuş gibi başını salladı. "Saat sabahın ikisi ve sen benim için çalışıyorsun. Gecenin bir yarısı çizim yapmanı isteyeceğim zamanlar olacağını söylemiştim."

"Yani resim yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu, kendine nefes alacak yer açmak için geri adım atarak. Adamın yakınlığı onu rahatsız ediyor, daha önce yaptığı şey için acı çekmesine neden oluyordu.

Daha önce sahip olduğu, bir daha asla sahip olamayacağı şeye. Ağzı ve elleri onun üzerindeydi, vücudu onunkine sürtünüyordu.

"Hayır, çizim yapmanı istemiyorum. Saçmalama. Konuşmak, Brook Lynn ve benim neye karar verdiğimizi sana anlatmak istiyorum." Adamın bakışları kızın üzerinde gezinirken, her şeyi birden rahatladı. Arkasına yaslandı, kendini duvara dayadı ve ona yavaşça ve hınzırca gülümsedi. Karşı koyamadığı yıkıcı bir gülümsemeydi bu. "Bu gecelikleri akşam yemeğine götürmek ve sonra da üzerinizden çıkarmak istiyorum."

Titredi. "Onlar... aç değiller."

"Fark etmez. Başka bir şey giymeliydin." Ona doğru bir adım attı. "Bana neden burada olduğumu unutturuyorsun."

Dikkatli ol. Ona çekincelerini unutturabilirdi. "Sen ve Brook Lynn neye karar verdiniz?"

Durdu, gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi ama hemen kayboldu. "Bu konuyu şimdi konuşmayalım." Tekrar ayağa kalktı, doğru sinsice ilerleyerek mutfak tezgahına yasladı. Adamdan ısı yayıldı ve kızın içinden bir inilti kaçtı. "Bu gece seni özledim. Yanımda olmanı istedim, olmadığın için nefret ettim."

Kalbinin hızlı atışını duyabiliyor muydu? "Neredeydin?"

"West ve benim koçluğunu yaptığımız futbol takımı için bir ziyafet. Şışt, sakın söyleme." Bir parmağını dudaklarının üzerine koydu ve kız onu yalama dürtüsüyle savaştı, rahatlama ve arzu içinden akıyordu. "Kadınlar öğrendiklerinde çılgına dönüyorlar."

Şaka yapmıyorum. O da onlardan biriydi. "Kimsesiz çocuklara koçluk yaptığını zaten biliyordum. Senin işlerinin ufak tefek kısımlarıyla ilgileniyordum, hatırladın mı?" Her hafta aynı güne gelmesine rağmen bir sonraki antrenmanın ne zaman bir türlü hatırlayamayan annelerin telefonlarını yanıtlamak gibi. "Çocuklar iyi vakit geçirdi mi?"

"En iyisi. Ve Donna/Dana'yı gönderdim. Onu istemedim."

"Donna/Dana?"

Başını salladı. "Benimle yatardı ve daha fazlasını istemezdi."

Kıskançlık iç organlarına güçlü bir tekme indirdi ama ardından şaşkınlığın tatlı okşaması geldi. Olabildiğince kolay bir yatak arkadaşı olabilecekken, sarhoşken bunu elinin tersiyle itmiş ve olabildiğince kolay olmaktan uzak Harlow'la birlikte olmaya mı gelmişti?

"et," diye ısrar etti, onun karşısında eriyerek.

"Yapabiliyorken senin tadını çıkarmayı tercih ederim." Burnunu onun çene çizgisine dayadı ve bornozunun yakalarıyla oynadı. İpek, kızarmış tenine sürtünerek onu gıdıkladı. "Sana kaba davrandığım için özür dilerim. Bana sahip oldun"

O kadar çok düğüm atmışım ki artık kendimde değilim." Adam onun kulağını ısırdı. "Ve lanet olsun, ama bunun iyi bir şey olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Zaten zayıf olan dizleri bükülmek üzereydi. Düşecekti ama adam onu yakaladı ve tezgâhın üzerine yatırdı. İri elleri çıplak kalçalarına yerleşti. Bornozu kısaydı ama oturduğu yerde mikro miniydi.

Kadının bacaklarını ayırdı ve sanki orada olmaya hakkı varmış gibi bacaklarının arasında durdu. "Çok güzelsin." Parmakları yakalarda aşağı yukarı gezinmeye devam ederken bakışları parmaklarında kaldı. Yukarı doğru her süzülüşünde elbisenin kumaşını daha da aralıyordu.

Altında çıplak değildi ama çıplak da olabilirdi. Sadece bir atlet ve bir çift külot giymişti. Böylesine güçlü bir arzuya karşı küçük bir koruma. "Ben güzel değilim. Güzelim yani. Gerçekten değilim." Onun gerçekte ne kadar güzel olmadığını görmesini istemiyordu ama tenini biraz daha ortaya çıkarmasına da engel olamıyordu. Henüz değil.

"Voynich El Yazması'ndan daha gizemlisin, bunu biliyor musun?" dedi. "Belki de bu yüzden beni kendine bağlamayı başardın. Yarattığın bulmacayı çözmek istiyorum."

"Bulmacaları sever
misin?" "Daha önce
hiç sevmemiştim."

"Ama beni çözmek istiyorsun?"

Adam onu duymuyor gibiydi, bakışları kadının omuzlarındaydı ve bornozu düşmek üzereydi. "Ne kadar güzel bir ten."

Midesi bulanıyordu, sonunda üstünü örttü. "Neden televizyon izlemiyoruz, hmm?" Yatak odasındaki tek televizyonu işaret etti.

"Seni izlemeyi tercih ederim." Adam kızın ayak bileğini kavrayıp çıplak ayağını kaldırdığında kızın nefesi kesildi ve adam hassas olduğunu bilmediği noktalara masaj yapmaya başladığında inlemeye başladı. "Bana en son ne zaman biriyle çıktığını anlat."

"Lisedeyken." Yaraları iyileştikten ve kasabada kimsenin onu affetmeyeceğini anladıktan sonra, tüm zamanını çiftlik evinde, yıllar içinde gözleri bozulan annesi için tıbbi belgeleri yazıya dökerek geçirmişti. Ne yazık ki Harlow annesi öldükten sonra işe devam edememiş, annesinin tüm katkılarını sorgulamadan geçmişte herhangi bir iş yaptığını kabul edememişti.

"Tahmin ettiğim gibi," dedi Beck, "bu da çitanın oldukça düşük olduğu anlamına geliyor." "Kesinlikle. Liseli erkekler domuzdur."

Adam kızın kemerine daha da bastırarak bir inilti daha çıkarmasını sağladı. "En uzun ilişkiniz neydi?"

"Sadece birkaç hafta." Ona temkinli bir şekilde baktı. "Eskiden kimin bana ilgi göstermediğine bağlı olarak bir erkekten diğerine geçtim. Eğer istediğim kişinin bir kız arkadaşı varsa, çok geçmeden kız arkadaşı olmazdı."

"Sana ilgi göstermeyen çocuklar var mıydı?"

"Sadece akıllı olanlar" dedi, konuşmasından çıkardığı anlam karşısında şaşırmişti.

"Ama sen değiştin. Seni ne değiştirdi?" diye sordu usulca, cevaplar için zorluyordu, her zaman zorluyordu.

Argh! Vücut ısısı beyaz ateşten kemik soğuğuna düştü ve ondan uzaklaştı. Adam diğer ayağını tutarak ona izin verdi. "Yine Olay'a geri döneceğini bilmeliydim."

"Olay. Yani tek bir durum. Anlat bana," dedi. "Hayır. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bunun hakkında *hiç* konuştunuz mu? Yoksa iltihaplanmasına izin mi verdiniz?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, buna bile cevap vermeyi reddetti. Eğer en ufak bir şey verirse, adam elinde hiçbir şey kalmayana kadar daha da fazlasını alacaktı.

"Ya sana *kendimle* ilgili bir sır verirsem?" diye sordu. "Başka kimseye söylemediğim bir şey."

Bir anda çaresizlik onu vurdu. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için *her şeyi* yapabilirdi, takas bile. "Evet. Tamam. Bana bir sır ver, ben de sana Olay'ı anlatayım. Ama sadece asgari gerçekleri."

Homurdandı ve başını salladı. "Sanki sırrımı bu kadar ucuza vereceğim. Bana her ayrıntıyı anlatacaksın."

"Beş sırrınız için beş detay." "On detay, iki sır."

"Dört ayrıntı, dört sır," diye karşı çıktı. "On iki ayrıntı, sır yok," diye ısrar etti.

Gözleri kısıldı. "Bana *tüm* sırlarını anlat, ben de sana benimkilerden birini anlatayım."

"Bana her şeyi anlatacak mısın?" "Her şeyi," diye iç geçirerek kabul etti.

Gülümsemesi genişledi. "Bir anlaşma yaptın bebeğim."

Özellikle hassas bir bölgeye vurdu ve kadın bir inilti daha çıkardı, sırtı kamburlaştı, göğüsleri üst kısmına doğru gerildi.

"Bu his... Oh... Oh!"

Sesi buğu ve baştan çıkarmadan başka bir şey , "Seni daha da iyi hissettirebilirim... her yerinde. Keşke izin verseydin."

Arzu, nihai teslimiyetin eşiğine gelene kadar daha da ısrarcı bir şekilde titreşti.

Bu çiçek ölmüş.

Toparlayabildiği azıcık iradesiyle ayağını adamın elinden çekti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak cee cee oynamaya çalışan ikiz boncukları gizledi. "Önce sen git," diye mırıldandı. "Bütün sırların."

"Peki ya sen?"

Yıllar boyunca öğretmenlerinin çoğunun ona attığı bakışı attı ona. Otoriter ama acıyan. "Ve bana seks maceralarıyla ilgili saçma sapan sırlar anlatmana izin mi vereyim?"

"Vay, vay. Bayan Glass kesinlikle benim numaramı biliyor. Hem de birden fazla şekilde." Uzun bir an boyunca tek yaptığı onun dudaklarına bakmak oldu. "İlk sır. Gençken iki kez tutuklandım."

"Ne kadar da ." Kendi kurallarından başka kural tanımayan bir kanun kaçağı. Tahmin etmeliydi.

Ve vay canına, aşk romanı köklerin ortaya çıkıyor.

Bakışlarını yoğunlaştırmış, onun her nüansını incelerken parmaklarını baldırlarından yukarı kaydırды, dizlerinde gıdıklama ve geri çekilme oyunu oynadı. "Bir kez hırsızlıktan, bir kez de bir adamı dövmekten, gerçi ondan sonra düzinelerce tutuklama daha olması gerekirdi. Paraya ihtiyacım vardı, bu yüzden boyumun ve yaşımın iki katı adamlarla dövüştüm. Başkalarının dövüldüğünü görmek için para ödemeye hazır olduğu kişilerle."

"Bu iyi bir bilgi," dedi her tarafı ağrıyarak, "ama en iyi saklanan sırrınız olduğu söylenemez. Eminim Jase ve West biliyordur."

"Haklısın. Öyle." Adam çenesini ovuşturdu ve kadın kirli sakalının hafif sıyrıklarını duydu. "Cinsel fetihlerimi bilmek istemezsin, sicilimi de bilmek istemezsin. Ne bilmek istiyorsun?"

Temas, herhangi bir temas için kaşınan elleriyle gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Bana yaşadığın en kötü koruyucu ailelerden birini anlat."

Kaskatı kesildi ve birkaç dakika sessizlik içinde geçti. İşte o andı, gerçeğin ortaya çıkacağı an. Eğer saparsa, buna hazır olmadığını anlayacaktı. Eğer yapmazsa, onu şaşırtacaktı.

Onu şaşırttı.

"Aralarından seçim yapabileceğiniz birkaç tane var," dedi. "Bir tane vardı... Babamın öfke sorunu vardı ve morlukları nasıl saklayacağını biliyordu. Bana vurur, dallarla ve küreklerle kırbaçlardı. Bazen sadece gözlerinin içine bakmak bile onu kızdırırdı."

Bile yükseldi, hızlı ve emin. "Ah, bebeğim." Kollarını ona doladı, sıkıca sarıldı ve elinden gelen tüm teselliği sundu. "Çok üzgünüm." İlk başta kaskatı kesildi. Saniye saniye gevşedi, ta ki ona sarılana kadar, o kadar sıkı sarılıyordu ki yarın morluklar oluşacaktı ama umurunda değildi, onun can simidi olmayı seviyordu.

"Başka bir koruyucu aile vardı," diye fısıldadı. "Daha kötüsü. Annesi geceleri gizlice odama girerdi..."

Hastalık şiddetlendi, kabarcıklı bir yanık. "Kaç ?" "On dört."

Çok genç. Çok genç. Rage sallanarak dışarı çıktı. "O kaltağı öldüreceğim!"

"Yaşıma göre büyüktüm."

"Sanki bunun bir önemi varmış gibi. Yaptığı şey her açıdan yanlıştı ve bunu biliyordu. Onu sadece öldürmeyeceğim. Ona hayal bile edemeyeceğin işkenceler yapacağım."

Köprücük kemiğini bir kez öptü, oyalandı, sonra yüzünü avuçlamak için geri çekilmeden önce tekrar öptü, avuç içleri sert ve nasırlı, tamamen mükemmeldi. "Başka bir sır daha bilmek ister misin? Sen başıma gelen en güzel şeylerden birisin Harlow. Çok tatlısın."

"Dünyanın gelmiş geçmiş en kötü pisliğine işkence etmek istediğin için mi tatlısın?"

"Evet." Başparmakları çenesini okşadı, tenini ısıttı, kolayca körüklediği ateş kıpırdadı ve yeni bir hayatla alevlendi.

Onu rahatlatma, geçmişindeki travmaları telafi etme ihtiyacı, bunun altında yanıyordu, canlı ve inkar edilemez, bir saplantı, sonu olmayan bir bağımlılık.

Bu muhteşem savaşçının bir fahişe olmadığını fark etti. O, kendisine dağıtılan elden kurtulmaya çalışan bir adamdı. Onu yargılamaya nasıl cüret ederdi? Seçimleri yüzünden ona kendini kötü hissettirmeye nasıl cüret ederdi?

Daha önce de ona karşı kötü davranmıştı ama bu kez öyle davranmayacaktı. Onu reddetmek -ikisini de reddetmek- yanlış bir yoldu. Onu bir başkasını istediğinden daha çok istiyordu, öyleyse neden ona sahip olmasındı? Neden ondan zevk almasındı?

Sonrasında, en kötüsü olur da onu serbest bırakırsa, en kötüsü olur. Sonsuza dek mutlu olmayı deneyecekti. Anlaşırdı.

"Beck," diye fısıldadı ve burnunu onun çene çizgisine sürttü. "Sen benim de başıma gelen en iyi şeylerden birisin ve ben de seninle olmak istiyorum."

Kıpırdamadı, hatta nefes almayı bırakmış gibiydi. "Ben en iyisi değilim, en kötüsüyüm. Sen değilsin."

"Sen en iyisisin. Ve seviyorum. Gerçekten biliyorum. İzin ver bunu kanıtlayayım." Utangaçlığını yenerek avucunu adamın bacaklarının arasına yerleştirdi ve yukarı doğru okşadı... aşağı doğru... ve vay canına, adam büyük, sert ve mükemmeldi. İnanılmaz derecede mükemmeldi.

Nefesini içine çekti. "Harlow."

Beck'in dudaklarından dökülen adı onu büyülemekte asla başarısız olmamıştı. "Lütfen, Beck."

Ondan insan sesine benzemeyen bir inilti yükseldi. "Evet, güzelim. Sana ihtiyacın olanı vereceğim. Benim ihtiyacım olanı." Göğüslerini avuçladı ve bornoz ve atlete rağmen, onun üzerindeki etkisi açık olmalıydı. "Sana vereceğim..." Kaşlarını çatı.

"Sorun nedir?"

"Başka biri." Tökezleyerek geri çekildi, ulaşamayacağı bir yerdeydi.

"Başka biri mi?" Kızın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Anlamıyorum."

"İhtiyacın olan şey ben değilim. Sen öyle söyledin."

Kanı soğudu, bir zamanlar aceleyle söylediği sözler şimdi onu ısırmak için geri geliyordu. "Öylesin."

"Hayır. Senin mutlu olmanı sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdim." Bir bira almak için buzdolabına doğru yürüdü.

"Buna ihtiyacın olduğuna emin misin?"

"Hiç bu kadar emin olmamıştım." Şişenin kapağını açtı ve içindekileri boşalttı. Şişeyi tezgâhın üzerine koyup ceketini çıkarırken daha dengeli görünüyordu. Kravatını da çıkardı ve sanki kumaş onu boğuyormuş gibi gömleğinin ilk üç düğmesini açtı.

"Kalorifer açık mı?" diye sordu. "Yazın ortasında kaloriferler neden açık?"

"Açık değil."

Üç düğme daha.

"Ateşin mi var?" Dudakları çok tatlı bir şekilde yanıyordu. Elini alnına götürdü, teni dudakları kadar sıcaktı ama nemli ya da hastalıklı değildi.

Onun dokunuşuna doğru eğildi, gözleri kapandı ama çok geçmeden o altın bakışlar tekrar ona döndü ve daraldı. "Yorgunum," dedi ve sesi kesinlikle öyle geliyordu. "Yatağa gitmeliyim."

Vücudu itiraz edercesine bağırırsa da zihni rahat bir nefes aldı. Az önce olanları -hâlâ olmasını istediği şeyleri- konuşmaları gerekiyordu ama adamın ayık olması daha iyi olacaktı.

"Pekala. Seni eve bırakayım."

Başını iki yana salladı. "Gitmek istemiyorum. Henüz gitmek istemiyorum. Televizyon izlememizi önermiştin, hatırladın mı?" Parmaklarını birleştirdi ve onu yatak odasına götürdü. Kısa bir yolculuktu ama sanki sonsuzluk gibi gelmişti. Yatağın üzerine yerleşti.

O benim yatağında. Titreyerek yorganı onun üzerine çekti. "Televizyonu unut ve biraz dinlen."

"Benimle kal." Elini tuttu ve onu yanına çekti.

Yatağında, benimle birlikte. Zihni bu olağanüstü olayı algılamakta zorlanıyordu. Dünyanın her yerinde kadınlar bu şekilde kucaklanmanın harikulade fenomenini yaşamıştı ama Harlow hiç yaşamamıştı. Bu bir ilkti ve bunun tek olmasını istemediğini anlaması sadece bir saniye sürdü. Adamın sıcaklığı onu koza gibi sarmış, bir zamanlar ona çok soğuk gelen dünyadan uzaklaştırmıştı. Adamın gücü onu sabitliyor, sert düzlemleri yumuşak kıvrımları için dinlenme yerleri sunuyordu. Erkeğin sarhoş edici şampanya kokusu kadının doğal kokusuyla birleşerek onların kokusu haline geldi.

"Bana sırrını söyle." Sıcak nefesi kızın alnında gezindi. "Senin hakkında daha fazla şey bilmek zorundayım. Bu bir zorunluluk. Bir zorunluluk."

"Şimdi olmaz." Anı mahvedecekti.

"Lütfen, kurabiyem."

"Ben... Ben sana sabah söylerim." Alkol vücudundan çıktığında. "Tamam mı?"

"Söz veriyor musun?"

Derin bir nefes aldı, . Yavaşça verdi. "Söz veriyorum." Adam onun şakağını öptü. "Uyu o zaman."

Uykuya dalmak istemiyordu. Uyanık kalmak ve sarılmanın, neredeyse el üstünde tutulmanın tadını çıkarmak istiyordu. Ama adamın kolları, sanki bu savunmasız anda onu kaybetmekten korkuyormuş gibi, onun etrafında çelik bantlar gibi sıkılaştı ve gülümseyerek uzaklaşması uzun sürmedi.

Kendisine itiraf etse de etmese de, kız onun için önemliydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HARLOW gözlerindeki bulanıklık geçene kadar gözlerini kırıştırdı ve yatak odası göründü. Pencerenin üzerindeki perde çubuğunun kenarından sarkan erkek gömleği ve kravatı dışında her şey bıraktığı gibiydi.

Ne-

Yatakta bir şey kıpırdadı, sıcak nefesi boynunu okşadı. Sertleşti, yavaşça başını çevirdi ve uyuyan bir Beck'le yüz yüze geldi.

Beck!

Bu doğru. Gecenin bir yarısı yanına gelmişti, resim çizmesini istiyor ama istemiyordu. Yatağa sürünerek girmiş ve onu yanına çekerek kendine yakın tutmuştu. Kolunu hâlâ kızın ortasına koymuş, kirpikleri yanaklarına dikenli gölgeler düşürüyordu.

Yumuşak ifadesi onu çocuksu, kaygısız gösteriyordu ve içinde bir şefkat kuyusu fokurdadı. Konuşmalarını hatırladı, elleri tenindeydi ve anında alev aldı, ona olan arzusu geri döndü - gerçekten hiç gitmiş miydi?

Neden yerden devam etmesinler ki?

Evet, oh, evet.

Elinden geldiğince gizlice yataktan sürünerek kalktı ve parmak uçlarında banyoya girdi, işlerini halledip dişlerini fırçaladıktan sonra tekrar yatağa girdi. Kıpırdamayan Beck şimdi sanki onu bekliyormuş gibi etrafına kıvrılmıştı, sıcak nefesi boynunu okşuyordu.

"Beck," diye fısıldadı, onu rahatlatıp uyandırmayı umarak.

Usulca iç çekti, bir bacağını arasına soktu ve bir elini göğüs kafesinin üzerine koydu. Beklenti onun gerilmesine neden oldu. Eğer elini birkaç santim yukarı kaldırırsa...

Yukarı... yukarı... kaydı ve nefesini tuttu -yap, *lütfe*n yap- ama adam onu tam avuçlamadan hemen önce durdu. İçinden sıcak titremeler geçti ve bir iniltiyi yuttu.

"Beck. ." *Lütfe*n.

Başparmağı tekrar tekrar yukarı doğru fırçaladı ve kadının içinden sıcak ürpertiler gönderdi. Her geçen saniye daha da çaresiz kalarak ona karşı kıvrandı. Yeterli olmayan işkence devam ettiğinde, aşağı doğru eğildi,

Sonunda onu avuçlamaya zorladı. Bu sırada başparmağı da -Ama yine de şişmiş meme ucuna temas etmedi.

Ciğerlerindeki hava boşaldı. "Beck," diye tekrarladı, yukarı doğru eğildi, kalçasına sürtündü -evet, evet!- daha fazlası vaadiyle adeta kendini delirtti.

Başparmağının hareketi yaklaştıkça yavaşladı, en çok ihtiyaç duyduğu yere yaklaştı ama yeterince yakın değildi.

Argh! "Beck. Ciddiyim. , uyan, yumurta ve fırın."

Başparmağı tekrar yukarı kalktı ve bu sefer... bu sefer onu okşadı. Dudaklarından bir zevk çılgılığı koptu, içinden zevk okları fırladı. Farkına da vardı. Bunu uykusunda yapıyor olamazdı. Yapamazdı işte. Etkisi çok ustaca, dokunuşu çok becerikliydi.

Kapağını çevirip açtı ve adamın kendisine kötü niyetle gülümsediğini gördü.

*

"Tarçın ve nane gibi kokuyorsun, bebeğim. Seni öpeceğimi umarak mı dişlerini fırçaladın?" Bu düşünce onu mahvetti. Onu mahvetmişti.

"Evet. Evet."

Beck direnmesi gerektiğini biliyordu. Buraya ona planı anlatma niyetiyle gelmişti. Ona başka birini ayarlayacaktı. Ama bakın ne hale gelmişti. Onun yatağında, ona sarılmış, onun için yanıp tutuşuyordu.

Ona karşı koyamadı. Her zaman seksi bir adam olmuştu ama hiç böyle olmamıştı. Kadın bir şekilde onun yozlaşmasına, görgü kurallarından sıyrılmasına ve bir hayvandan biraz daha fazlasına dönüşmesine neden olmuştu.

"Sana bağlanmayacağım halde beni istiyor musun?" Aralarında yanlış anlaşılma olmasın. "Benimle birlikte olmak istiyor musun?"

Sertleşti. "Yine de."

İçini burkan arzusuna suçluluk duygusu battı. Sözlerine rağmen verdiği tepki... *Kesinlikle* kalkmalı, giyinmeli ve gitmeliydi. Bunun yerine onun boynuna sokuldu, ona, sadece ona duyduğu ihtiyaç inkâr edilemezdi. "Sana kendini çok iyi hissettireceğim bebeğim."

"Bu," dedi, muhtaç küçük bir kedi gibi onun dokunuşuna doğru eğilerek, "harika bir başlangıç."

Bu sadece başlangıçtı. "Güzel." Başını kaldırdı. "O pozisyonundan ayrılma."

"Ama-"

"Ciddiyim." Kendini yataktan dışarı sürükleyerek banyoya gitti ve onun fırçasını ve macununu kullanarak hızla dişlerini fırçaladı. Naneli taze nefesi olan tek kişi o . Bunu yaptıktan sonra yatağa döndü ve ona bakarken kalan direnci de yok oldu. Kusursuz bir muamele, yutulmaya hazır.

Aciliyet onu zorladı, *onu al, şimdi, şimdi ama* yerinde durdu. "Yanlış anlaşılma olmaması için, bana ne kadar ileri gidebileceğimi söylemeni istiyorum."

Dudaklarını yaladı. "Ellerini... ağzını üzerime koyabilirsin. Bana zevk ver. Seni hayal ettim... Bütün gece senin için acı çektim."

Ona doğru sürünürken acımasız bir ihtiyaç onu hırpaladı. "Zevk... seks gibi mi?"

Şimdi tereddüt etti. "Ben... I..."

Pekala. Bunu hayır olarak kabul ederdi. Önemli değil. Elleri ve ağzıyla çok şey yapabilirdi. Kız da onunkilerle çok şey yapabilirdi. "Sanırım dün geceyi senin elinle bitirmiştik... tam burada." Avucunu ereksiyonuna dayadı ve içinden geçen jilet gibi keskin arzuyla tısladı.

"Evet," diye inledi, onu sıkarak. "Çok büyüsun."

Kadının alt dudağını hafifçe ısırdı ve hassas eti dişlerinin arasına aldı. "Seni memnun etmek için daha iyi." Atletini yukarı iterek göğüslerini ortaya çıkardı. Güzel, pembe uçlu göğüsleri-

"Bekle." Çılgınca ona karşı mücadele etmeye başladı. "Yapma. Gömleği üzerimde bırakacağım."

Ama artık çok geçti. Yara izlerini gördü. Köprücük kemiğinin hemen altından başlayıp göbeğine kadar uzanan, hatta göğüslerini bile kaplayan bir kolajdı bu. Sanki başka birinin derisi ona dikilmiş gibi pürüzlü pembe çizgiler ve büzülmüş deri parçaları vardı. Bu görüntü neredeyse onun felaketi olacaktı, çirkin olduğu için değil -kadının hiçbir yanı çirkin değildi- ama çektiği acı yüzünden.

Bir şefkat dalgası onu ele geçirdi ve bir yara izinin ucunu öptü... bir diğerinin ucunu. Ona ne olduğunu öğrenmeliydi ve şimdi öğrenmeliydi. Ama bakışları kızın yüzüne çevrildiğinde ve kızın omzunun üzerinden baktığını, onun kararını, reddini beklerken kaskatı kesildiğini fark ettiğinde, bunu yapamayacağına karar verdi. Şimdi olmazdı.

"Geçen her saniye daha da güzelleşiyorsun bebeğim. Bu nasıl mümkün olabilir?" Başını tekrar eğdi, yara izlerinden birinin kenarını öptü ve bu kez dilini büzülmüş kenarın üzerinde gezdirdi.

Üzerindeki gerginlik yavaşça eridi. Kolunu ona doladı, tırnakları kısa sürede sırtına battı. "Yalan söylemek zorunda değilsin. Bana yalan söylemek zorunda değilsin."

"Yalan söylemiyorum. Aslında, sana asla yalan söylemeyeceğim. Ne bu konuda ne de başka bir konuda. Sen bana söz verdin, şimdi ben de sana söz veriyorum." Dudaklarını meme ucunun üzerine yerleştirdi ve emerken kadın haykırdı, kalçaları yataktan kalktı. "Yabani bir çilek gibi, tatlı ve bağımlılık yapıcı ve ben sadece bir tanesine sahip olamam." Dikkatini diğerine verdi, sertçe emdi, daha sert emdi, sonra ağrıyı yatıştırmak için dilini ileri geri hareket ettirdi. Küçük boncuk onun bakımları altında şişti, daha fazlası için sessiz bir yalvarış.

"Beck." Bir nefes, kalçaları ihtiyaçla dalgalanıyor.

Tankı başının üzerinden çekti. Her engelin ortadan kalkması gerekiyordu. Mürekkep rengi saç telleri omuzlarına, yastığa döküldü ve parmaklarını göğüslerinin arasında, karnında gezdirirken daha fazla yara izi olduğunu hissetti. Fark ettiğinden çok daha fazla. Yorganı tekmeleyerek kadının geri kalanını ortaya çıkardı. Bazı yara izleri diğerlerinden daha büyüktü, açıkça daha derindi.

Onun için yanıp tutuşurken bir yara izini daha öptü, sonra bir başkasını... Parmakları hâlâ aşağı, aşağı iniyordu... Sonunda külotunun altına girdi. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Kadın ıslaktı. Hayır, sadece ıslak değildi. Sırılsıklamdı ve bembeyazdı, onu çok lezzetli bir şekilde yakıyordu.

Tadı şeker kadar tatlı olacak.

Sürtünürken... sürtünürken... nemini yayarken, arzusunu artırırken, kendi çaresizliğini körüklerken, "Bacaklarını benim için ayır, Harlow." diye mırıldandı.

İtaat ettiği anda, bir parmağını derinlere soktu ve oh, kahretsin, çok dardı. Alnında boncuk boncuk terler belirdi, iç çamaşırını yırtıp içine girme dürtüsü elle tutulur bir şeydi.

Kontrol! "Bir tane daha alabilir misin?"

"Evet. Lütfen, evet." Sanki ona nefes almak kadar gerekiymiş gibi ona sarılması, içinde patlayan hisleri daha da artırdı ve o anda *kadın* onun için gerekliydi.

Değerli kız. Adam ikinci parmağını soktuğunda, kız boğuk bir çığlık attı ve kalçalarını kaldırdı. İçgüdüsel bir hareketti bu ve karşı konulmaz bir açgözlülükle yapılmıştı. Avucunun topuğu kızın en çok acı çektiği yere bastırdı ve kızın vücudunun titremesi onunkini titrettikçe, bu çok gerekli kontrol gittikçe uzaklaştı.

"Dokun bana," diye talep etti.

"Ama... ben zaten öyle değil miyim?" Sonra anladı ve hevesle adamın iç çamaşırını yolundan itti.

Birkaç saniye önce bir zevk olan şey görkemli bir işkenceye dönüştü. Ritmi her türlü incelikten yoksun olsa da, sınırsız heyecanı ve coşkusu, başka hiç kimsenin olmadığı derinlerde bir yere dokundu.

Kadınları tanıyordu, tepkilerini biliyordu ve Harlow'un ona ezbere değil, en ilkel dürtülerle zevk verdiğini biliyordu. Aynı şey onun için de geçerliydi. Onunlayken rutine sadık kalamayacak kadar kendini kaptırmıştı -el şurada, ağız orada, şunu ver ki şunu alabilsin. Tek düşündüğü kadını şimdi, şimdi, şimdi damgalamak, ona tutunmak ve asla bırakmamaktı. Ona sahip olmak, tıpkı onun kendisine sahip olduğu gibi.

"Bir tane daha alabileceğini biliyorum." Üçüncü bir parmak soktu ve kızın nefesi kesildi. İnledi. Baş yastığın üzerinde sallanıyor, simsiyah ipek şeritler yüzüne dolanıyordu.

"Çok mu fazla? Seni incitiyor muyum?" Bu onu öldürecek ama duracaktı. "Sadece alışmak için... bir dakikaya ihtiyacım var."

Bekledi, tüm kasları hareket etme dürtüsüyle titriyordu... *hareket etmek zorundaydı*... ama kadının aldığı zevk onun için her şeyden daha önemliydi. "Çok iyi hissediyorsun. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim." Başparmağı daireler çizerek okşadı, bastırdı... kalbine yaklaştırdı.

Dizleri daha da açıldı ve yatağın içinde eriyip gitti, serbest kalmaya çok ama çok yakındı. İşte o zaman parmaklarını çekti.

Hayal kırıklığına uğramış bir çığlıkla onun bileğine yapıştı. "Hayır! Kal! Artık acımıyor."

"Geri döneceğim, merak etme." Hiçbir şey onu uzak tutamazdı.

Kadın isteksizce onu serbest bıraktı ve adam kadının özünü onun uzunluğuna yayarak tabandan uca kadar nemlendirdi. Kadının elini tekrar üzerine koydu, parmaklarını tekrar içine soktu. Kadın memnuniyetle içini çekti, onu tam da onun sevdiği gibi sert ve sıkı bir şekilde kavradı.

"Bana bak," diye emretti.

O bebek mavileri neredeyse odaklanamayacak kadar bulanıktı. Gözbebekleri şişmişti, ikiz arzu havuzlarından başka bir şey değildi, onu boğuyordu... ama gitmek için ne yol ama. "Parmaklarımı içine soktuğumda, uzunluğumu yukarı doğru sür. Ben çekerken, uzunluğumu aşağı doğru sür."

"Evet, evet."

Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirip dilini onunkilere değdirirken, parmaklarını onun derinliklerine, daha da derinliklerine soktu. Kadının iniltisi adamın ağzını doldurdu ve eli, tatlı, tatlı eli, adamın boyunu aştı. Parmaklarını geri çekti ve kadın aşağı doğru okşadı. Göğsünde bir yerden bir hırıltı yükseldi, bir

Var olduğunu hiç bilmediği, sahip olma kıvılcımının asla tam olarak sönmediği bir yer.

Benimkini.

Bu iddia onu çıldırtabilirdi -çıldırtmıştı da- ama umursama noktasını geçmişti. Derisi kas ve kemiklerin üzerinde çok sıkı duruyordu; her an dikiş yerlerinden patlayabilirdi.

"Daha hızlı," dedi ve nefes nefese kalma sesleri odayı doldurdu.

Etraflarındaki havanın elektriklendiğine yemin edebilirdi.

Kalçaları adamın her hareketini takip ederken, adam kalçalarını takip etti. Öpüşmeyi derinleştirdi, parmaklarını tekrar içeri kaydırıp ve son saniyede bileğinin açısını değiştirdi. Kadın onu sıkıca kavradı ve şaşkınlıkla haykırdı, iç duvarları kasıldı.

Zevk onun üzerinden akıp giderken, en yüce sesleri çıkardı ve ona hayatının tüm günleri boyunca peşini bırakmayacağını bildiği enfes bir tatmin ifadesi hediye etti. Sonra tırnakları sırtını keserek onu kendi malı olarak damgaladı ve o da uçurumun kenarından döndü.

Tamamen bir halde onun yanına yığıldı ve kalkıp bir havlu bulup onu temizleyecek gücü bulana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi.

Ellerini gözlerine sardı, yanakları muhteşem bir gül rengine büründü. Utanmış mıydı? Az önce yaptıklarından sonra mı?

Şefkat geri döndü, iki katına çıktı ve paçavrayı bir kenara fırlattı. Parmaklarını yüzünden çekti ve ona gülümsedi. "Sen bir hazinesin, bunu biliyor musun?" Yüzündeki bir tutam nemli saçı düzeltti. "Asla değişme."

Yorganı kavradı, okyanus suyu gözleri memnuniyetten baygındı -Ve korku. "Bu beni ektiğin kısım mı?"

Dudakları öpücükler yüzünden kızarmış ve şişmişti ve dikkatini dudaklarından çekip onun sözlerine vermesi biraz zaman aldı. "Seni uçurmak mı? Sen benim arkadaşımın, tavşan. Bana bağlısın."

"Şey. En azından bu da bir şeydir." Bakışlarını yere indirerek ayağa kalktı ve atlet ile şortunu giydi. "Dün gece Brook Lynn ve senin benim için yapmak istediğiniz bir şeyden bahsetmiştin."

Solunum yolu anında daraldı ve ensesinde boncuk boncuk ter birikti. Gömleğini çekiştirerek giydi ve gelişigüzel iliklerken titrediğini fark etti. Pantolonunu bağlama zahmetine girmede.

"Bunu sonra konuşalım, tamam mı?" Çok sonra... ya da asla. Evet. Asla kulağa hoş gelmiyor.

"Dün gece de böyle demiştin. Beck, neler oluyor?" Endişe yüz hatlarını kararttı. "Panik atak geçirmeden önce söyle bana."

"Panik yapmana gerek yok bebeğim. Kötü bir şey değil." Ona asla yalan söylemeyeceğini söylemişti ve söylemedi de. Söylememiştii. Brook Lynn'le planladıkları şey onun için kötü *değildi*.

O başka bir hikayeydi. "Beck."

Yakasını çekiştirerek, "Brook Lynn sana bir erkek bulmamızın iyi bir fikir olacağını düşünüyor. Benden daha iyi birini." Kumaş yırtıldı ve elini yanına bıraktı. Açıklamanın geri kalanını ancak boğuk bir sesle söyleyebildi. "Tüm ihtiyaçlarını karşılayacak biri."

Adam ona tekme atmış gibi sendeleyerek geri çekildi, yüzünün rengi soldu, solgun ve ağdalı bir hal aldı. "Sen ve Brook Lynn sanıyorsunuz ki..." Kadın cevap vermek için bocalarken adamın yüzünde incinmiş bir ifade belirdi. "Başka biriyle birlikte olmamı mı istiyorsun? Şimdiden mi?"

Asla! Neredeyse hırlayacaktı. Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesinden nefret ediyordu ve adamın her şey bitmeden hastanelik olma ihtimali çok yüksekti. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Mutlu olmayı hak ediyorsun. En iyisi bu."

Acı yerini öfkeye bıraktı. "Kimin en iyisi?"

"Benim olmadığı kesin," diye bağırdı ve hemen ardından utanç içinde başını öne eğdi. Ona bağırmaya hakkı yoktu. Suç sadece ve sadece onun omuzlarındaydı. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok." Kapıyı işaret etti. "Çık dışarı."

Hayır. Onu bu şekilde terk etmesinin imkanı yoktu. "Eğer başka bir erkek istemiyorsan, başka bir erkekle birlikte olma. Ama-"

"Dışarı!"

Ona ulaşabilmek için çaresizce başını salladı. "Bana söz verdiğin şeyi verene kadar gitmiyorum. Sırrını."

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim," diye tükürdü. "Söz vermiştin."

"Bu, beni başkasının üzerine atma planını öğrenmeden önceydi." İçi parçalanarak, "Bağlanabilseydim, bu seninle olurdu, Harlow. Seni istediğim gibi bir kadını hiç istemedim, ama ben yaratılmadım. Bir ilişki yaşayamam, bir aile istemiyorum. Bunları hâlâ istiyorsun, değil mi?"

Bir an sessiz kaldı. Yavaşça başını salladı.

Kabul etmesi sürpriz değildi, ama yine de bir şekilde almaya hazır olmadığı bir darbeydi. "Dediğim gibi, bunları sana veremem." Bu sözlerden nefret ediyordu. Son sözlerdi. Her ne ise, bu işin sonuydu. Dizlerinin üzerine çökmek ve söylediği her şeyi unutması için ona yalvarmak istedi.

Ama yapmadı. Sev ve kaybet. Bu onun hayat hikayesiydi. Onu sevebilse bile, kaybetmeye dayanamazdı.

Harlow ağzını açtı ve kapattı. Sessizce, uzun bir süre onun yüz hatlarını inceledi. Gördüğü şey omuzlarındaki nişastayı söküp atmıştı.

"Beni aldatacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır! Yapmayacağımı biliyorum. Sadakatsizliğin ilgili herkese verdiği zararı biliyorum ve asla bunun bir parçası olmayacağım. Ama kendimi bir başkasının mutluluğundan sorumlu olacak bir konuma da sokmayacağım."

"Kendi mutluluğumdan ben sorumluyum."

Bunu söylüyordu, hatta muhtemelen buna inanıyordu ama bir gün onu üzecek bir şey yapacaktı ve onunla birlikte olduğu için pişman olacaktı. Onu terk edecekti. "Senin sırrın," diye ısrar etti.

"Başka hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorsun," diye tersledi. "Sana ne olduğunu söyle, ben de sormayı bırakayım."

"Hayır."

"Anlat bana."

"Hayır!"

"Kahretsin, Harlow. Söyle bana! Bana borçlusun."

Ona ters ters baktı, göğsü o kadar hızlı inip kalkıyordu ki bayılacağından korktu. "Gerçekten bilmek istiyor musun? İyi! Biri üzerime benzin döküp kibrit çaktı."

Ateşe mi verilmişti? "Harlow," dedi, adı kırık bir fısıltıdan başka bir şey değildi. Ona doğru uzandı.

"Hayır! Sempatini kendine sakla," diye tükürdü, geriye doğru sarsılarak. "Bunu istemiyorum." "Çok kötü. Aptal gururun seni teselli edemez ama ben edebilirim."

"Sen mi? Beni nasıl rahatlatabilirsin Beck? Şu anda sen benim işkencecimsin."

Bir laneti ısırarak geri püskürttü. "Seni kimin incittiğini söyle." Adamı bulacaktı. Kızı. Her kim olursa olsun. Ondan sonra ne olduysa oldu.

İçindeki öfke boşaldı ve kollarını ortasına doladı. "Annem ve ben Dallas'a alışverişe gittik. O zamanlar hep alışveriş yapmak isterdim. Görünüşümü korumak zorundaydım, bilirsiniz." Acı bir kahkaha attı. "Eğer en iyisi değilsem, mutlu değildim. Ama de mutlu değildim. Ben

O gün her zamanki gibi herkese kaba davrandım. Satıcı kızlar. Yemek yerken garsonumuz. Hatta annem bile. Arabamıza doğru yürürken oldu. Kaldırım çok kalabalıktı. Her yerde insanlar vardı ve biri bana çarptı, beni geriye savurdu. Islak bir şeyin sıçradığını hissettim, sonra karnımda yakıcı bir acı hissettim. Geriye doğru düştüm ve başka birine çarptım ve daha da geriye itildim, kalabalığın içinde kayboldum, yanma daha da arttı. Sonra insanlar bağırmaya ve etrafımda koşmaya başladı. Annem bana ulaşmaya çalıştı ama önümde çok fazla insan vardı. Düştüm ve insanlar üzerimden geçerek beni ezdi ama en azından alevleri söndürdüler."

"Kimin yaptığını gördün mü?"

"Hayır, ama tahmin edebilirim. O gün yanlış yaptığım biri."

Yeterince iyi değil. Bir isim istiyordu ve hayatının geri kalanını alsa da bir isim alacaktı. Bunun yolları vardı. "Bana sonra ne olduğunu anlat."

"Kalabalık dağıldı ve annem sonunda bana ulaştı. İki yıl önce Dr. Chastain gelene kadar Strawberry Valley'nin tek doktoru olan Dr. Vargus ile yıllarca çalışmıştı. İkisi beni ellerinden geldiğince iyileştirdiler ve deri nakli için bir uzmanla görüşturdüler. Polise konuşmamaya karar verdik çünkü annem çarmıha gerileceğimden, bunu hak ettiğimin söyleneceğinden korkuyordu. Çünkü hak etmiştim."

"Hayır," dedi onun adına öfkelenerek. "Sen ."

Belki de onu kendine doğru çekmeye ne kadar yakın olduğundan şüphelenmişti, çünkü kapıya doğru ilerledi ve tokmağı çevirdi. "Artık sırrımı biliyorsun. Gidebilirsin."

"Harlow-"

"Bugün işe gitmeyeceğim. Bugün izinliyim."

"İyi, ama bırakmıyorsun." Birlikte değillerdi ama yine de onu kaybetme düşüncesine katlanamıyordu. Henüz değil.

Hiçbir zaman.

"İşi bıraktığımı söylemedim, sadece bir gün izin aldığımı "

"Tamam. Pekâlâ." En azından ona bu kadarını borçluydu. "Ama telefonunu gittiğin her yere götürmeni istiyorum. Tartışmadan önce, yapma. Ofiste olmayama yine de arıyor olacaksın."

"Tamam."

"Ve bu konuşmayı bitireceğiz."

"Bana başka erkekleri ayarlayacağını söylediğini mi kastediyorsun?" Sesinde binlerce acı, bir öfke ve sayısız incinmişlik notası vardı.

Dişlerini sıktı, burun kemiğini sıktı. "Evet." "Harika.
Sabırsızlanıyorum. Şimdi defol git."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

HARLOW boyalarını topladı ve çocukluğunun geçtiği eve doğru kısa bir mesafe yürüdü. Beck ve West ofiste, Jase de Brook Lynn ile bir yerlerde olduğu için ev boştu. Anahtarının başarısız olacağından, pencereden içeri bir taş fırlatmak zorunda kalacağından emindi ama yine de denemeye karar verdi. *Tıkla.*

Şok olmuştu, öfkesinin bir kısmı boşalmıştı - bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? - doğruca Beck'e ait olduğunu şimdi anladığı bir kokuyla doymuş olan eski odasına yöneldi. Ve öfkesi geri geldi. Duyguları açıkça kargaşa içindeydi ve umutsuzca bir çıkışa ihtiyacı vardı. Karavanda sahip olduğu birkaç tuval yeterli değildi. Karavanın kendisi de öyle.

Zemini ve tüm mobilyaları plastikle kapladı, koridordaki dolapta bulduğu merdiveni sürükledi ve istediği boyaları paletine sıktı.

Yaratma ihtiyacıyla titreyerek fırçasını duvarların üzerinde öfkeyle gezdirdi.

Koyu kesik çizgiler her neye dönüşürse dönüşsün, Beck sırf farklı olduğu için bundan kesinlikle nefret edecekti. Bu onun umurunda değildi. Resim yapmanın alternatifi onu bir karınca yuvasına kazıklamaktı. Kendini kazığa oturtmadan önce! Onun kollarında bir gece, bir saat için kurallarını bir kenara bırakmıştı. Ve evet, onu mümkün olduğunu bilmediği şekillerde memnun etmişti. Öpücüğü, ustaca. Dokunuşu, ustaca. Vücudu, onun için biçilmiş kaftandı. Kaybolmuş, akıntıya kapılmıştı ve tek dayanağı o olmuştu. Nefes almak sadece onun nefesini paylaştığı için önemliydi.

Ve sonra, adam yaralarını öptüğünde yaşadığı coşku ve ıstırap... O kadar saygılı, o kadar taparcaydı ki, ona bir hazine bile demişti. Ama başından beri onu başka bir adam için hediye paketi yapmayı planlamıştı.

Bir çığlık atarak duvara bir topak siyah boya fırlattı.

"Bağlanabilseydim, bu seninle olurdu." demişti. *Seni istediğim gibi bir kadını hiç istemedim. Ama ben o şekilde yaratılmadım.*

O zaman ve şimdi, kelimeler öfkesinin balonunu patlatmış, geriye sadece kafa karışıklığı kalmıştı. Neden bağlanamayacağına inanıyordu? Ona çoktan bağlandığının farkında değil miydi? En azından kısmen. Onu şu anda terk edebilirdi.

her zaman, ama tekrar tekrar onu önemsemişti. Ve onunla birlikte olmadığında onu özlediğini itiraf etmemiş miydi?

Belki de, sadece belki de, onunla bir geceden daha fazla birlikte olmak istiyordu. Belki de sadece buna bir etiket koymaktan korkuyordu. Ne de olsa bağlanma sorunları vardı. Ve neden olmasın? Hayatı boyunca sevdiği herkesi ve her şeyi kaybetmişti. Elbette West ve Jase hariç, ama onlara olan bağlılığının ne kadar derin olduğunun farkında olmayabilirdi. Sadece romantik anlamda bağlılığı küçümseyebilirdi.

Gözlerinden yaşlar süzüldü, umutsuzluk hissi onu bir topak boya daha atmaya itti. İstikrar onun için hâlâ önemliydi, her zaman da önemli olacaktı ve bunu Beck'ten alamayacaktı. Ama söyledikleri doğrudu. Gurur onu rahatlatmayacaktı. Gurur onu geceleri sıcak tutamaz ya da tatlı bir şekilde memnun edemezdi.

Onunla birlikte olmak için hayallerini feda etmesi ve kesinlikle gururunu tehlikeye atması gerekebilirdi. Onun için savaşmak ve kirli bir şekilde savaşmak zorunda kalacaktı. Ayrıca, onun başka erkeklerle çıkmak için yaptığı aptalca plana uyuyormuş gibi yaparken, onun başka kadınlarla çıkmasını izlemek zorunda kalacaktı. Öğrenerek ürperdi.

Onu istiyorum. Sadece onu. Hatta belki...

Zihni *L* kelimesinden uzak duruyordu. Aşk her şeyi tüketen, her şeyi kuşatan, bir duygu olduğu kadar bir eylemdi de. Aşk almaktan ziyade verirdi, başkasının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının üstünde tutardı.

Garip bir vızıltı dikkatini çekti ve etrafına bakarken kaşlarını çatı. Cep telefonunun köşesinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Beck ona hediye ettiğinden beri sadece araştırma yapmak için kullanıyordu ama annesi ölmeden önce de bir tane almıştı. Az önce bir mesaj geldiğini biliyordu.

Merdivenden inip duvardan uzaklaşırken, o ana kadar yarattığı şeyi inceledi. Dolunay ve kanlı bir gece yarısı gökyüzü. Mor renkli kalın bulutlar dalgalanıyordu ve neredeyse gök gürültüsünün titreşimini hissedebiliyordu. Birkaç şimşek uğursuzca parlıyordu.

Fena değildi. İstemeden yarattığı kaotik kara deliklerle bile.

Ellerini bir bezle temizledi ve telefonunu eline aldı, ekranı okurken çenesi sıkıştı.

Bebeğim: Bir okyanus diğer okyanusa ne dedi?

Beck, pislik lakabını programlamış olmalıydı. Bunu görmek gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Bu adam onu eğlendiriyor, ona bir seviyede meydan okuyordu.

İhtiyacı olduğunu bilmiyordu ve kabul etse de de ona tapıyordu. Ondan vazgeçemezdi. Vazgeçemezdi.

Kararını vermişti. Bedeli ne olursa olsun onun için savaşıacaktı.

Omuzlarından ağır bir yük kalktığında, "Ne?" diye yazdı.

Bebeğim: Hiçbir şey, sadece

salladılar Dudakları seğirdi.

Ugh! Peynir! Bebeğim:

Böyle bir kumsal yapma

Yüksek sesle güldü.

Bebeğim: Sadece LOL'd. İnkar etme.

Etrafında dönerek adamın odaya gizlice girmediğinden emin oldu.

Ona: Sana güldüm, seninle değil

Sert. Hey, ayağını bir ayı kapanına sıkıştırmayı mı tercih edersin yoksa beni iki gece yemeğe davet etmeyi mi?

"Duruma göre değişir," dedi telefona. "Biz birlikteyken bana başka bir adam çalışacak mısın?"

Ama o yazdı: Tabii, . Planımıza katılmaya karar verdim.

Sadece umduğun gibi değil, diye sessizce ekledi.

Bir, iki dakika bekledi ama adam cevap vermedi. *Hazır anlaşmamı beğenmediniz mi Bay Ockley?*

Bir kız umut edebilirdi. Harlow da öyle yaptı. Büyük ve korkunç bir fırtınanın ortasındaki tek cankurtaran salıydı.

Şöyle ekledi:

İşte benim yeni adamım için gereksinimlerim. 1) SV sakini 2) Çalışan 3) Dürüst 4) Nazik 5) Bejden nefret eder

Yine yanıt gelmedi. O da devam etti:

Oh, ve bir şey daha. Hangi randevuyu ayarlarsan ayarla, katılmak zorundasın. Tek başına. Yabancıları sevmem. Benim korumam olacaksın.

Gülümseyerek telefonu bir kenara bıraktı ve henüz boyayla kaplamadığı tek duvara yaklaştı. Belki de güneşli bir yaz günü yaratmanın zamanı gelmişti.

*

„BECK.“

Jase'in sesi Beck'i düşüncelerinin karanlık bataklığından çekip çıkardı ve başını kaldırıp baktı. "Ne?"

Jase ve West masasının önündeki koltuklarda oturuyorlardı. Onu bu sabah, geçmişte kullandığı özel dedektifi aramak için Harlow'un karavanından ayrıldıktan hemen sonra görmüşlerdi. Ona kimin zarar verdiğini bulma konusundaki kararlılığı azalmamıştı. Evin içinde tepinip duruyordu, nefesinin altında küfrediyordu ve onlar da bir tür müdahale yapmak için onu işe kadar takip etmişlerdi.

"En azından yeniden insan gibi görünüyor," dedi West. "Ya da birkaç dakikalığına öyle görünüyordu. Şimdi canavar moduna geri döndü."

Beck telefonunu bir kenara bıraktı ve Harlow'un son mesajlarını düşünmemeye çalıştı. Denedi... ve fena halde başarısız oldu.

Beck'in ona verdiği zevki unutmuştu.

Başka bir adamın kendisini baştan çıkarmasını izlemesini ve hapse girmemesini mi bekliyordu? Kalem elinde kırıldı ve parçaları odanın diğer ucuna fırlattı.

"Ve onu yine kaybettik," diye mırıldandı Jase.

Beck elini saçlarında gezdirerek, "Brook Lynn sağ olsun, Harlow'a bir eş bulmam gerekiyor," diye homurdandı.

"Mesele *bu mu* yani?" West haykırdı. "Dostum. Brook Lynn'e hayır de."

Jase ona acıyan bir gülümseme verdi. "Ona hayır demek istiyorsan, tamam. Ama o meseleyi kendi eline alacaktır."

Beck sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikti. "Ona hayır demeyeceğim. Harlow bir koca istiyor ve ben de onun mutlu olmasını istiyorum."

"Duyduğuma göre senden bir taahhüt istiyor," dedi Jase, "ama bu ille de evlilik anlamına gelmiyor."

"Evlilikle derdin ne senin?" West, bu konudaki kendi şikayetini açıkça unutarak sordu. "Hepimiz biliyoruz ki evlilik

Evlilik asla yürümez ama birbirini önemseyen iki insan her şeyi başarabilir."

"Aslında bu doğru değil," dedi Beck. West Tessa'yı önemsemişti, Tessa da West'i önemsemişti ama yine de onu kaybetmişti.

Beck kaza raporuna hiç inanmamıştı. Yağmur yüzünden kontrol kaybı mı? Hayır. West'le paylaştıkları daireden çıkarken Tessa'nın gözlerindeki umutsuzluğu görmüştü. Arkadaşı kafayı bulmuş ve ona bir GED partisi vermeyi unutmuştu ve o da sonunda kendini kaybederek arabasını bir sokak lambasına sürmüştü. Saldırıdan sonra bir daha toparlanamamış olması da yardımcı olmamıştı. Sık sık bu sefaletten kurtulmak istediğinden bahsederdi. İkisinin de kulak asmadığı bir yardım çağrısı.

Neden kendini benzer bir acıya hazırlasın ki?

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi.

Jase, Beck'in çerçeveletip işe getirdiği fotoğraflardan birini eline aldı. Genç Harlow bir lastik salıncakta oturmuş, kamerayı tutan kişiye gülümsüyordu. Büyük olasılıkla annesine. "Ben eski bir mahkûmum ama siz ikiniz bana kendimi akıl sağlığının parlayan bir yıldızı gibi hissettiriyorsunuz."

West onun sırtını sıvazlayarak, "Senin için her şeyi yaparım," dedi.

"Sadece çeneni kapa ve Harlow için bir erkek seçmeme yardım et." Beck sandalyesinin kollarını öyle bir kuvvetle kavradı ki her şeyin parçalanmasını bekledi. Şu anda, bir zamanlar bildiği hayata dönmek için tek umudu ona olan ilgisini kaybetmekti ve bunu gerçekleştirmenin tek yolu Brook Lynn'in planını uygulamaktı. "Onun için sadece en iyisi."

Bundan nefret ediyordu ama doğru olanı yapacaktı. Ve sonuçta Beck en iyisi değildi. Ne onun için, ne de başkası için. O sadece yeterli değildi.

"Peki ya S&S'den Mark Timberlane?" West kollarını iki yana açtı, hepsi *senin çözümünle buluşuyor*. "Kendi şirketini yönetiyor, tonla para kazanıyor ve yeni boşandı."

İstedığimi yaptığı için arkadaşımın hayatını sarsamıyorum. "O aradığım kişi değil."

Jase yavaşça sırtıttı. "Lütfen. Anlat."

"West'i duymadın mı? Mark yeni boşanmış. Evliliğini bir arada tutmak için savaştı, bu da gerçek bir yapışma gücüne sahip olmadığı anlamına geliyor. Bu yüzden Harlow için doğru kişi o değil. Sıradaki."

"Video oyunu için beni işe alan yeni adama ne dersin?" West önerdi.

"Harlow'un bazı eskizlerini gördü ve aklını kaçırdı."

"Hayır." Beck adamla çok zaman geçirmiş, başka bir bilgisayar dehası yerine West'i seçmesi için onu ikna etmeye çalışmıştı. "Kararsız biri."

"Ve bu Harlow için zor bir sınır mı?" Jase kahkahalarla güldü. "Kabul et dostum, onu kendinden başka kimseyle istemiyorsun."

Beck ayağa fırladı, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Duvara bir delik açma dürtüsü çok güçlüydü, karşı konulmazdı ve o ne halt ediyordu? Cevabı gayet açık olan bir şekilde geri çekildi.

"Peki ya Dorian Oliver?" Dorian Çilek Vadisi'nde yaşamıyordu ama Harlow'un diğer kriterlerine uyuyordu.

West ısıklık çaldı. "Bu adam *herkes* için mükemmel. Eğer o tarafa doğru sallansaydım, onun için her şeyi yapardım."

"Dorian'ı hatırlıyorum." Jase parmaklarını çıtlattı. "Onu Brook Lynn'den uzak tut. Kadınlar ona bakıp, ne ona, anlık aşk yaşıyorlar."

Doğru, ama o bir oyuncu değildi. West gibi o da seçiciydi. Ama ikisinin aksine o bağlılığı tercih ediyordu. Lisedeki sevgilisiyle evlenmişti ve eğer kanserden ölmeseydi hala onunla birlikte olacaktı.

Beck yıllar önce onunla bir yaz geçirmişti, ikisi de aynı aile tarafından evlat edinilmişti. İlk dakikadan itibaren birbirlerinden hoşlanmışlar ve yıllar boyunca iletişim halinde olmuşlardı.

Telefonunu ofisin öbür ucuna fırlatma dürtüsüyle savaştan Beck, telefonu eline aldı ve aramayı yaptı.

*

HARLOW, BECK'in gelip kapısını çalmasını bekliyordu. Akşamı onunla geçirmeyi kabul ettiği için değil, yatak odasının duvarlarına yaptığı şey yüzünden. Ancak kapı açıldığında, adam ona ters ters bakmıyordu. Gülümsedi ve pembe ve beyaz çiçeklerden oluşan bir buket uzattı.

"Senin için."

Bu da ne...? "Uh, teşekkür ?" Onu önceki üzüntüsünden vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?

Hediyeyi kabul etti, tatlı bir koku burnunu okşuyordu. "Bunlar ne için?"

"Bir nedene ihtiyacım var mı?"

Evet! Ama alt dudağını ısırdı ve başını salladı.

"Bana seni hatırlattılar," dedi sonra. "Yumuşak ve güzel, narin ve nemli."

Beni öldürüyor. "Eve gitmedin mi?"

"Hayır, neden?"

"Şey... Yatak odanızın duvarlarını boyadım sayılır."

Kaşlarını çattı. "Bir nevi mi?"

"Güzel. *Kesinlikle* boyalı."

"Bunu neden yapasın ki? Odamı olduğu gibi seviyordum."

"Yani? Şimdi daha çok seveceksin."

"Yapmayacağım."

Saçlarını omzunun üzerinden savurarak, "O zaman ," dedi.

Kaşlar çatıldı, kaşlar çatıldı. "Boyalarınızı alın. Bütün gece çalışman gerekiyorsa, bütün gece çalışacaksın, ama o duvarlar sabaha kadar bej olacak."

"Rüyada bile göremezsin. Buraya ilk taşındığınızda duvar resminin sizde kalmasını istiyordunuz."

"Ama artık bej rengine alıştım."

Sinir bozucu adam. "Duvarlar hakkında yarın konuşuruz."

"Harlow-"

"Brook Lynn geldi, yaptıklarımı gördü ve evinde bir duvar resmi yapıp yapamayacağımı sordu." Bir zombi duvar resmi, her şeyden önce, daha kolay hedef uygulaması için. "Yeteneği gördüğünde anlıyor."

"Ona hayır dedin mi, zaten bir işin var?"

"Lütfen. O kadar hızlı evet dedim ki rekor kırdım. Yemek için çalışacağım."

Kıpırdamadan durdu, havayı kokladı. "Orada turta var mı, Harlow?"

"Hayır," dedi kadın ve adamın omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. "Ben *iki* turta. Duvar henüz yapmadım ama avans talep ettim."

Kariyerinin en büyük baskınının peşindeki bir uyuşturucu köpeği gibi içeri doğru ilerledi. "Yaban mersini ve elma. Aferin kızıma."

İki kâse doldurdu, sonra küçük masasında ona katıldı. Bir ısırık aldı ve ikisi de inledi. Beklemek zordu, neredeyse imkânsızdı ama bir şekilde başarmıştı, bu anı onunla paylaşmak istiyordu. Ve şimdi bunu yaptığı için mutluydu.

Altın rengi gözleri ışıldayarak ona göz kırptı. Kız da kendini tutamayarak ona gülümsedi.

Ona doğru uzandı, ancak temas etmeden önce elini bıraktı. Sertleşerek omzunun üzerinden bir yere baktı. "Yani... Sana bir erkek buldum."

İnkâr bir gelgit dalgası gibi yükseldi. "Bu kadar çabuk mu?"

"Evet. Adı Dorian. Sana bir laptop getireyim de onu Google'da araştır. Bugünlerde hatunlar bunu yapıyor."

"Harika. Harika."

"İnsanların benimle ilgili paylaştığı resimleri görmelisin. Aslında-" Telefonunu geri çekti. "Şimdi bakacağız."

"Hayır, teşekkürler. Bunu Dorian'la ilgili tutalım," dedi, sırf onu dürtmek için.

Gözleri kısıldı ama telefonu sakladı. "Onu on beş yaşımdan beri tanıyorum. O bir itfaiyeci ve koruyucu ailemizin yanında yaşayan kıza göre tamamen yakışıklı. Zeki, kibar ve dürüst biri ama şehirde yaşıyor. Bu sizin için bir anlaşma kırıcıysa..."

"Hayır, dedi. Beck bu oyunu oynamak istiyordu, bu yüzden oynayacaklardı.

"Biraz zaman ayır, bunu düşün." Çatalını yere attı, metal çingirak cam kaseye çarptı. "Bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz. Seni üzdüğünü biliyorum."

Onu üzdü mü? "Hayır, hayır," dedi. "Bana ondan biraz daha bahset."

Beck iştahını kaybetmiş gibi elindeki kâseyi kenara itti, bu tepki Beck'in ruhunu heyecanlandırdı. Onun başka bir erkekle birlikte olduğu düşüncesine katlanamıyordu, değil mi?

Göğsünü kaşıyarak, "Televizyon izlemek ister misin? İyi şeyler olmalı." Yatak odasına geri döndü ve kendini yatağa attı.

"Kahretsin," dedi birkaç saniye sonra. "Gömleğimde turta var."

"Gömleksiz git." Lütfen.

Ona eziyet etmek için, yatak odasında ona katılmadan önce tatlısını bitirdi ve bir dilim daha yedi. Rahatlamıştı, ayakkabılarını tekmeliyordu ve evet, gömleğini çıkarmıştı. Adamın görüntüsü onu tutuklamıştı. Adam saf bir baştan çıkarma ve baştan çıkarıcılıktan çok daha fazlasıydı; bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş haliydi. Göğüs kasları kaya gibi sağlamdı, karnı ise ağzını sulandıran bir güzellik iziyle doluydu.

Ellerini kendine nasıl saklayacaktı? Daha iyi bir soru:

O nasıldı?

Neredeyse meydan okurcasına ayakkabılarını çıkardı ve onun yanına tırmandı. "Kenara çekil, ört domuz."

İtiraz etmeden itaat etti, hatta kolunu uzatarak ona sarılması için davet etti. Kadın da bu daveti kabul ederek başını onun göğsüne yasladı. Kalbi hızla atıyor, savaş tamtamları gibi çarpıyor, onun umuduna boyun eğiyordu.

İlk hamleyi o yapmayacaktı. Yapmayacaktı! Ama bunu onun için kolaylaştırmayacaktı da. "Dorian ismini sevdim."

"Çoğu kız öyle yapar." Parmağıyla uzaktan kumandayı oynatarak kanalları değiştirdi.

"Çok seksi."

Başka bir yeni kanal. "Bu aptalca. Door-e-ann büyük büyükannenin adı."

"Ya da ünlü bir erkek striptizciyi bekarlarla doldurabilirim."

Yine yeni bir kanal, bu seferki bir deri fiskesi, odayı ağır nefes alma sesleri, hışırdayan çarşaflar ve sızlayan yatak yaylarıyla dolduruyor, nabzını hızlandırıyor ve içini sıvı hale getiriyor.

"Bunu gördün mü?" diye sordu.

"Hayır. Bana bundan bahset."

Kumandayı bir kenara bıraktı, çıplak et denizine bakmamaya çalışırken parmaklarını kolunda aşağı yukarı gezdirdi. "Konu çok karmaşık. Yakından izlemeniz gerekecek."

"A sekmesini B yuvasına yerleştirmenin nasıl karıştıracağını anlayabiliyorum," diye mırıldandı.

Lanet olsun ona! Nabızı daha hızlı atmaya başladı. Ona saldırmasını mı istiyordu?

Farkındalık yerleşti. Fark etti. Yüzde yüz, hiç şüphesiz onun kendisine saldırmasını istiyordu. Eğer ilk hamleyi onun yapmasını sağlayabilirse, hemen karşılık verme iznine sahip olduğunu hissedecekti. Ne sinsice.

Ondan daha uzun yaşayacağım. Kumandayı kaydirdi ve televizyonu kapattı. "Hadi bir oyun oynayalım."

"İyi fikir." Saçlarının uçlarıyla oynadı. "Kendini başka insanlar olarak hayal etmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum. Örneğin striptizci."

"Orada durabilirsin. Senin için soyunmayacağım."

"Sanki bunu bilmiyormuşum gibi. Bir rol oyunu öneriyorum. Sen direkt düşmüş bir striptizcisin. Ben bir doktorum ve yarın işe dönebilmenizi sağlamak için sizi çok kapsamlı bir muayeneden geçirmem gerekiyor."

Onun whoremone's alkışladı. Ama kendini koruma duygusu galip geldi. Çoğu kız onun teklifinden *rahatsız* olurdu.

Adamın göğsüne bir şaplak attı, göğüslerini döndürmeyi düşündü ama direndi. "Bu oyunu yeni erkek arkadaşına saklayacağım, teşekkürler."

Dudakları büzüldü. "Peki. Sessizlik oyunu oynayalım."

"Kaybettim. Hadi konuşalım. Daniel Porter askeri görevinden döndü ve çok ateşli." Her iki ifade de doğrudu; sadece Jessie Kay'ın onunla çıkacağı kısmını atlamıştı. "Strawberry Valley'de yaşıyor. Belki de arkadaşın Dorian'la buluşmak yerine onu aramalıyım."

Beck onu serbest bırakmadan önce boynunun arkasını sert bir şekilde sıktı. "Daniel'i kasabada gördüm ve Strawberry Valley Community Kilisesi'nden bir çörek çaldığına dair bir söylenti duyduğuma eminim."

"Reformcu bir turtta hırsızı olduğumu düşünürsek, bu onu benim için mükemmel yapmaz mı? Her neyse, kilise bedava çörek dağıtıyor."

"Ona hala güvenmiyorum. Onu araştıracağım ama o zamana kadar seni onun yakınında istemiyorum."

Çok mu protesto ediyorsun, bebeğim? "Bunu size söylemekten nefret ediyorum Bay Ockley, ama benim patronum değilsiniz."

"Aslında, Bayan Glass, öyleyim. Benim için çalışıyorsunuz. Kısacası, ruhunuz bana ait."

Göğsüne bir şaplak daha indirdi. "Yani benim özel hayatımın patronu sen değilsin."

"Bu ne cüret!" Adam kızın bileğini yakaladı ve sert bir çekişle onu vücuduna doğru çekti ve kollarının altından gıdıkladı. "Senin özel hayatının patronu benim. Söyle hadi."

Kontrolsüzce gülerken "Hayır," demeyi başardı. "Asla!"

"Söyle."

"Dur... dur... lütfen dur." Kadın kendini yatağın diğer tarafına attı ama adam onu takip etti, gıdıklama daha da şiddetlendi. "Altıma işeyeceğim!"

"Bu senin için utanç verici olacak. Sihirli kelimeler nedir?" "Sen... sen yetkilisin..."

Gıdıklanma anında durdu. "Of?"

Harlow'un göğsü kabardı ve nefesini tutmaya çalıştı. "Sen...sen..." Sonunda hareket edebildiğini hissettiğinde yere atladı ve "Hiçbir şeyden sorumlu değilsin!" diye bağırdı.

Sahte bir hırıltı onu terk etti ve ayağa kalktı. "Bunu ödeyeceksin, tatlım."

Ayağa fırladı ve ondan uzaklaştı. Tekrar gülmemek için kendini zor tutarak onu uzaklaştırmak için ellerini uzattı ama adam gelmeye devam etti. Göz ucuyla ikinci turtayı gördü. Elmalı olanı. Adamın henüz tadına bakmadığı.

"Biraz daha yaklaşırsan turtayı çöpe atarım!" diyerek turtayı aldı. Yüzünden dehşet okunuyordu. "Bu işi çok ileri götürüyorsun, Harlow."

Cam. Çok uzak!"

"Haklısın, haklısın. Özür dilerim." Yavaşça turtayı tezgâha geri koydu, bir özür öpücüğü verdi ve sonra ellerini kullanarak şu harfi oluşturdu

T. ". "

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Aşk ve savaş konularında mola veremezsin."

"Ne bildiğini gösterir. Az önce yaptım." Buzdolabına doğru yürüdü, bir an düşündü ve Beck'in iki birasını alıp kapaklarını patlattı ve ona döndü. "Zaman doldu. Biraz daha yaklaşırsan biralara çöpe gider."

Bir kahkaha attı ama hemen yüzünü buruşturdu. "En sevdiğim biralara değil," dedi iki parmağıyla çenesini ovuşturarak. "En sevdiğim biralara dışında her şey... Ama senden uzak duramıyorum." Bir adım, iki adım... Ona yaklaştı.

"Ben yaparım. Onları dökeceğim." Onları lavabonun üzerinde tuttu.

"Bunu yaparsan işler çirkinleşir. Yaptıklarından ben sorumlu olmayacağım." "Oh, öyle mi?" Başparmağını üstlerine koydu, şişeleri salladı ve,

gözleri açıldığında, üzerine patlayan sıvıyı püskürttü.

Köpük bittiğinde ağzındaki damlaları yaladı. "Evet, şimdi," dedi, ses tonu eşitti. "Sanırım işler çirkinleşecek." Ve sonra ilerledi.

Biralara kolayca el koydu ve hareketlerini tekrarladı, onları salladı ve kalanıyla ona püskürttü. Histerik bir şekilde gülen Harlow kaçmaya çalıştı. Adam sadece onu bir köşeye sıkıştırdı, şişeleri yere bıraktı ve bir eliyle onu yerinde tutarken diğer eliyle lavabonun musluğunu açtı. Onu tepeden tırnağa suyla ıslattı ve kız çılgın atıp öfkeyle güldükten sonra geri çekilip yaptığı işi inceledi ve memnuniyetle başını salladı.

Adam kızın göğüslerine odaklandığında, duyduğu memnuniyet beyaz bir arzuya dönüştü. "Meme uçların sertleşmiş." Husky'nin sesi, sanki bira kafasına gitmiş gibi biraz bulanıktı.

Neşesi kaçtı ve nefes nefese kalmaya başladı. "Başka tarafa bak."

"Yapamam." Avuç içlerini şakaklarının yanındaki dolaplara yerleştirerek onu kafese kapattı. Arkasında sayaç, önünde tahrik olmuş bir erkek. "Evet de, seni tepeden tırnağa yalayıp temizleyeyim."

Ağzı kurudu ve dizleri titredi. *Evet, evet, binlerce kez.*

Bir anlık zevk onu bekliyordu... ama sadece bir anlık.

Az önce ona başka bir adam ayarlamıştı; ona direnmek zorundaydı. "Hayır," diye fısıldadı. "Randevum..."

Kızdan uzaklaşmadan önce gözlerini öfke bürüdü. "Randevun. Doğru."

"Bunu sen yaptın Beck. Sen yaptın. Başka kimse değil."

"Bana teşekkür etmelisin. O Bay Mükemmel. Benim olmadığım her şey." "Bu ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey ifade etmiyor."

Onun için -onlar için- üzüldüğünü hissederek içini çekti ve "Sanırım sorun da bu. Seninle hiç olmuyor."

ON ALTINCI BÖLÜM

BECK yatak odasının tavanına baktı, sabah ışığı pencere perdelerindeki aralıktan sızıyordu. Geceyi dönüp durarak geçirmiş, Harlow'u kollarında hissetmeyi özlemişti.

Karavanı temizledikten sonra duş almak ve üstünü değiştirmek için çiftlik evine dönmüştü. Geri dönme, onunla arasını düzeltme ihtiyacı çok güçlüydü ama bir şekilde direnmişti. Kız onun içini dışına çıkarıyordu - bu da şu anki yolda devam etmek zorunda olmasının nedeniydi.

Yorgun ve huysuz olması dışında, "*Ne olacak ki?*" diye düşündü. Dişlerini fırçaladı, üstünü değiştirdi ve karavana doğru yola koyuldu. Onun evine girmek için kendi anahtarını kullanmakta bir sakınca görmediğine göre, onun evine girmek için de kendi anahtarını kullanmakta bir sakınca görmüyordu. Sessizce içeri girdi ve onu yatakta buldu. Yan yatmış, yüzü ona dönüktü, bir ışık huzmesi onu aydınlatıyor, gerçek bir Uyuyan Güzel'e dönüştürüyordu. Ona doğru uzandı, temas etmeden hemen önce kendini yakaladı ve bir lanet yuttu.

Meşhur ertesi sabah kahvaltısını hazırlamak için gereken her şeyi topladı ve pastırma cızırdamaya başladığında, mezardan kalkan bir zombi gibi doğruldu. Adamın kahkahasıyla gözleri fal taşı gibi açıldı.

Son derece sevimliydi ve lanet , gözlerini kaçırmak zorundaydı. Vücudu bir yaydan daha gergindi. Biraz daha baskı yaparsa kopacaktı.

"Beck?"

"Tek ve biricik."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Yemek pişirmek. Umarım açsınızdır prenses."

"Pastırma için mi? Her zaman. Ama seni tercih ederim," diye homurdandı.

Yerinde kalabilmek için tezgâhı kavramak zorunda kaldı. "Randevun bu gece, unuttun mu?"

"Ne!" diye . "Bana hiç söylememişken nasıl hatırlayabilirim ki? Bu kadar çabuk mu?"

"Neden olmasın?" Ne kadar ertelerse, bu onu o kadar çıldırtacaktı.

"Sadece... Siktir ." Ayak sesleri. Banyonun çarpması

Kapı.

"Sabah insanı değilim," diye seslendi. "Anladım."

Adam iki tabağı yumurta, tabii ki pastırma, m cver, krep ve daha fazla pastırmayla doldurmayı bitirdiğinde kadın ortaya  ıktı. Küçük masada karşılıklı oturdular ve adam onun tabağını önüne itti.

"Vay, vay," dedi. "Seninle yatmadım ama yine de kahvaltıyı ben yapacağım. Bugün benim doğum g n m m ?"

"Teknik olarak, benimle yattın. Yine de neden geri döndüğümden emin değilim. O geceyi senin horlamanı dinleyerek geçirmek zorunda kaldım-"

"Ben horlamam!"

"Tatlım, y k treni gibi ses çıkarıyorsun."

"Sen tam bir yalancısın." Ona bir  atal fırlattı. "Bana yalancı olduğunu söyle!" "Ve gerçekten yalancı mı olayım? Hayır. Bir şey değil, bu arada.

Benim için

yüce varlığı ve kahvaltı. Doğum günün ne zaman bu arada?" "   Aralık."

" ok hızlı geliyor."

Omuz silkti ve usulca itiraf etti: "Annem olmadan geçireceğim ilk doğum g n m olacak."

Merhaba, Ache. Seni  zledim. "Bu benimle ilk doğum günün olacak, seni şanslı kız, ve bu vesileyle bunu hayatının en iyi doğum günü yapacağıma söz veriyorum."

Her geçen saniye daha da savunmasız görünerek, "Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu.

Yavaşça sırtıttı. "Yaramaz şeyler mi düşünüyorsunuz Bayan Glass? Sana *kişisel* bir şey vermemi ister misin?"

"Kapa  eneni de yememe izin ver," dedi ve bir  atal daha kaptı.

"Uh, uh, uh." Tabağı kızın elinden kaptı. "Bana doğum günün için ne istediğini söyleyene kadar olmaz."

"Bı aklanmadan önce o yemeği bana ver."

"Söyle bana."

"Bir evlilik yüzüğü. Buna ne dersin?"

Brat. "Sana bir düğün gecesi provası vermeye hazırım." Yemeği kızın önüne koydu ve falsetto bir sesle, "'Te ekk rl r Beck. Bu sabah çok yakışıklı görünüyorsun Beck."

Harlow onu görmezden gelerek yemeğine daldı.

"'Neden, Beck Joseph Ockley,' diye devam etti onun hakkındaki izlenimine, 'her zaman en iyi fikirlere sahipsin.'"

Harlow ba ını kaldırıp baktı. "Göbek adın Joseph mi?"

"Evet. Seninki ne?"

"Adrianne."

Ağızına bir çatal dolusu yumurta götürmüştü, durakladı, sonra yavaşça tabağını indirdi. "Sen dedin ki... Adrienne?"

"Evet." Bir parça domuz pastırmasını çiğnedi. "Neden?"

"Şey, baş harflerinin *HAG* olduğunu bilmiyordum."

Dehşete kapılarak, "Sakın bana cadı deme!" diye haykırdı.

Adam ona sıırttı. Bundan daha sevimli bir kadın var mıydı?

Dorian onun için çıldırırdı.

Neşesi bir anda kaybolan Beck, intikam hırsıyla yemeğine saldırdı.

Bitirdiğinde midesi bulanmıştı ama ayağa kalktı ve tabağını lavaboya taşıdı.

Ona bakmadan, "Randevun saat yedide burada olacak. Hazır ol."

"Merak etme, yapacağım. Ve seksi bir şeyler giyeceğim. Bana verdiğin daha seksi elbiselerden birini."

Kaşlarını zorlukla çattı. "Benim için giymeyi reddettiğin utanmazlardan biri mi?"

"Kesinlikle."

"Harika." Ya artık kendine daha çok güveniyordu ya da Beck'e işkence umuyordu. "Takım elbise giyeceğim."

"Korumam olarak kamuflaj giymen daha uygun olur." "Hag, ne giydiğimin bir önemi yok. Eğer sevgilini öldürmeye karar verirsem, Geldiğimi asla göremeyecek."

*

BECK HAVALANDIKTAN SONRA Harlow takviye çağırdı. Brook Lynn ve Jessie Kay, üç kişilik randevu-işkence seansına hazırlanmasına yardımcı olmak için saat beşte geldiler.

"Seninle işimiz bittiğinde," dedi Jessie Kay, "Beck penisini trajik bir boğa biniciliği kazasında kaybetmiş olmayı dileyecek."

"Umalım da öyle olsun." Harlow bir aşk romanının sayfalarındaki harem kızı gibi parlatılmış, cilalanmış ve yağlanmış, saçları kıvrılmış ve kabartılmıştı. Daha önceki rağmen, seçtiği dekolte elbisenin üzerine kaşmir bir kazak giymiş ve yara izlerini gizlemişti.

Kızların onunla işi bittiğinde, yatak odasına kurdurduğu boy aynasının önünde döndü ve ortaya çıkan görüntüsünden memnun kaldı. Elbisenin buzlu rengi gözlerindeki maviyi ortaya çıkarmıştı ve hatta

Saçları. Günde üç öğün sağlıklı yemek cildine doğal bir pembe renk katmış ve onu başkalarında her zaman imrendiği kadınsı kıvrımlarla kutsamıştı.

Jessie Kay, "Salyalarını akıtmaktan fazlasını yapabiliyorsa," diye ekledi, "benden daha güçlü bir adamdır."

Brook Lynn gözlerini devirdi. "Sanki senden daha güçlü bir adam varmış gibi."

"Bu doğru."

Harlow onların ailesinin bir parçası olmak için her şeyini verirdi. Çok kolay bir dostlukları vardı. Birbirlerini destekliyor, ne olursa olsun birbirlerini seviyorlardı.

Brook Lynn titreşen telefonuna baktı ve içini çekti. "Yine Jase arıyor. Hemen eve gelmem gerektiğini söylüyor. Yemin ederim, Dorian Oliver'ın şehre geleceğini öğrendiğinden beri çıldırıyor."

"Muhtemelen burada kalmalıyım," dedi Jessie Kay. "Bilirsiniz, Harlow'un ahlaki pusulası olarak."

Brook Lynn ona, "Kendini bu geceki randevuya ya da Dorian'ın pantolonunun içine davet etmiyorsun," dedi. "Ve eğer ahlaki bir pusula isen, dünya için korkuyorum."

"Peki ya sen ve Daniel Porter?" Harlow sordu.

Jessie Kay gözlerini saklayarak yere baktı. "Hâlâ çıkıyoruz ama özel bir ilişkimiz yok. Bir yıl süren bir askeri turdan yeni döndü ve kendini adamaya hazır değil."

Ugh. O hazır olmayabilirdi ama Jessie Kay kesinlikle . *Orada bulunmuş, bunu yaşamıştı.* Harlow ona doğru uzandı ve elini sıktı. "Özür dilerim."

"Neyse o. Hayatımın hikayesi."

"İkiniz de iç karartıcısınız." Brook Lynn kız kardeşini kapıya doğru çekti. "Hadi, Harlow'u ağlatmadan önce gidelim."

Birkaç saniye sonra gittiler ve Harlow aniden terleyen avuçlarını kalçalarına sildi. Bu onun yetişkin bir kadın olarak ilk randevusuydu. Neden Beck'in de gelmesinde ısrar etmişti? Şimdi bu Dorian denen adamı reddediyormuş gibi görünmeden reddetmesi, Beck'i ise cesaretlendiriyormuş gibi görünmeden cesaretlendirmesi gerekiyordu.

Sakin ol.

Kapıya sert bir şekilde vurulunca nefesi kesildi. Saat altı kırk beşi ve Beck hiçbir şey için erken gelmezdi. Kızların bir şey unuttuklarını ve onu almak için geri geldiklerini düşündü, kapı açılıp Beck'in ince çizgili bir takım elbise giymiş olduğu görülünce yüzündeki hoş geldin gülümsemesi soldu,

Söz verdiğim gibi, muhteşem ve sofistike görünüyordum ve tamamen onun liginin dışındaydım.

Hiç tanımadığı bir adam onun yanında duruyordu, Brook Lynn ve Jessie Kay arka planda ona bakıyorlardı. Hatta Jessie Kay kendini yelpazeledi ve bayılacakmış gibi yaptı.

Beck takdirle ıslık çaldı. "Tanrı merhamet etsin, cadı. Beynimi kızarttın. Yatak odamın duvarlarını kirlettiğin için sana kızgın bile kalamıyorum."

"Hag?" diye sordu yabancı.

"Muhtemelen yakın gelecekte Beck'in bir kısmının kaldırılmasına neden olacak bir lakap," dedi. "Ve ben onun duvarlarına saygısızlık etmedim. Onları daha iyi hale getirdim. Bej rengiydiler."

Yabancı güldü ve perilerin ağladığına yemin edebilirdi. "Sanırım Harlow'la devam edeceğim." Elini uzattı. "Ben Dorian Oliver."

El sıkışırken Beck'in boyunun ölçüsünü aldı. En fazla 1.80 boyundaydı ve Beck'ten bir santim kısaydı. Aslan yelesi gibi soluk saçları vardı, gözleri duman ve gün batımının şaşırtıcı bir karışımıydı ve yüzü...

Yüz hatları o güne kadar gördüğü en simetrik mükemmelliğe sahipti. "Senin resmini çizmek istiyorum," diye ağzından kaçırdı.

Beck onun önüne geçti, ağzının etrafında ince beyaz parantezler vardı. "Bunun için zamanımız yok. Akşam yemeği rezervasyonumuz var."

"Biz mi?" Dorian arkasından sordu.

Bakışları Harlow'un üzerinden hiç ayrılmadı. "Sevgilimin bir koruma istediğini söylemeyi unuttum mu?"

Sevgilisi mi? "Bu konudaki fikrimi değiştirdim," dedi. "Kalabilirsin _."

"Çok kötü." Beck ona kötü kötü baktı. "Geri dönüş yok."

"Merak etme," dedi Dorian. "Benden nefret etme ama aslında bizi için ilk aradığında ona bize katılmasını teklif etmeyi düşündüm. Daha önce hiç görücü usulü buluşma yapmamıştım ve hoşuma gideceğinden emin değildim." Ona göz kırptı. "Şu anda büyük bir hayranıyım."

Gururu okşanarak ona gülümsedi. "Ben de öyle hissediyorum. Ben sadece...um..." Beyin ölümü çok mu? "Çantamı getireyim de gidelim." Ama çantasını "almak" için tek yapması gereken arkaya uzanıp parmaklarını sapına dolamaktı. İhtiyaç duyulan bir erteleme için çok fazla.

Her iki adam da basamaktan inmesine yardım etmek için elini uzattı. Beck'e bakarken

Bunu kendine sen yaptın, diyerek Dorian'inkini kabul etti ve parmaklarını birleştirdi.

"Bir fikrim var," dedi ona. "Jerkbag bizimle değilmiş gibi davranacağız."

Dorian büyümlü bir kakhaha daha attı ve Beck homurdandı.

Arabalarla dolu garaj yoluna vardıklarında, "Ben sürerim," dedi.

"Mükemmel. Harlow ve ben arkada oturup birbirimizi tanıyacağız.

daha iyi." Dorian onun içeri girmesine yardım etti.

Arabanın etrafında dolaşıp kendi koltuğuna oturamadan Beck onu durdurdu. İkili sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen hararetli bir sohbeta daldı, sesleri boğuklaştı. Ne konuştuklarını anlayamıyordu ama Beck'in hatasını anladığını ve adama evine gitmesini söylediğini ummak çok mu fazlaydı?

Görünüşe göre umut etmek için çok fazlaydı. Planlandığı gibi Beck direksiyonda, Dorian da onunla birlikte arkada, içeri girdiler.

"Bunun ne hakkında olduğunu bana söylemek isteyen var mı?" diye sordu. "Hayır," dedi Beck.

Dorian eğlenerek, "Pislik herif bana terbiyeme dikkat etmem konusunda bir ders verdi," dedi.

"Çok mu iyilerdi?" diye espri yaptı.

Beck uzanıp kızın dizini sıktı ve kızın ciyaklamasına neden oldu. Sonra da küstahça şöyle dedi: "Bana kaza mı yaptırmaya çalışıyorsun? Orada kendine hakim ol."

Onun elini itti ve Dorian'a gülümsedi. "Beck'le nasıl tanıştınız?"

"Aynı koruyucu aile."

"Umarım iyi bir tanedir." Bu çocuklar yıllar boyunca nelere katlanmışlardı?

"En iyilerinden biriydi." Dorian sevgiyle gülümsedi. "Hayatımda ilk kez mutluydum ve ayrılmak istemedim."

Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Az önce bana açıldığının ve kendin hakkında biraz bilgi verdiğinin farkında mısın? Tek boynuzlu at değiştiren misin?"

"Tek boynuzlu at değiştiricinin ne olduğunu bilmiyorum." Beck ustalıkla bir köşeyi döndü. "Ama ben her zaman açarım."

"Evet, ama pense kullanmak zorundayım."

Şehir sınırlarının hemen dışında küçük, şirin bir İtalyan restoranı olan lokantaya vardılar ve Dorian aceleyle etrafı kolaçan edip kapısını açmak için dışarı çıktı. Sokak lambaları park alanını çevreliyor, gecenin gölgelerinin çoğunu kovalıyordu. Girişin üzerindeki neon kırmızısı açık tabelası düşünüldüğünde otopark şaşırtıcı derecede boştu.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Peki ya *benim* kapım?" Beck dışarı çıkarken sordu.

"Neden arabada kalmıyorsun?" diye önerdi. "Biraz huzur ve sessizliğin tadını çıkar."

"Aldığım teşekkür bu mu? Tüm restorani kiraladıktan sonra mı?"

Lanet olsun ona, eridi. Onu rahatlatmıştı- Bekle. *Buna mı kanıyorum?* Tanrı aşkına, onun için seçtiği bir adamla randevusu vardı. "Yarın sana bir meyve sepeti göndereceğim." Çenesini kaldırdı. Dorian'a, "Bunun için üzgünüm. Seni görmezden gelerek kabalık ediyorum ama-"

Dorian onu Beck'in birkaç adım önüne çekerken kıkırdadı. Ona doğru eğildi ve fısıldayarak, "Bak, ikinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyorum. West daha önce beni aradı ve senin Beck'e ait olduğunu söyledi ve yaptığı korkunç hatayı anlamasına yardım ederken ellerimi senden uzak tutmamı istedi."

West onu mu destekliyordu?

"Yüksek sesle konuşun ki sınıfın geri kalanı da duyabilsin." Beck önlerinden geçip restoranın kapısını açtı.

Başı dönen ve kendini biraz da şeytani hisseden Harlow başını Dorian'a yasladı ve onun kolunu okşadı. "Belli değil mi? Birbirimizi daha iyi tanımaya başlıyoruz... ve belki de aşık oluyoruz."

*

BİRİNCİ ROUND Harlow'un lehine sonuçlanmadı ve eve dönüş yolunda suratını astı. Restoranda üçü dışında iki kişi daha vardı: garsonları ve şefleri. İkisi de kadındı. Tabii ki. Beck odanın karşısındaki masayı tutmuştu ve garson kızla utanmazca flört etmediği zamanlarda arkada şefle utanmazca flört ediyordu.

Dorian'ı geri çevirme baskısı olmadan Harlow rahatlayıp eğlenebilmiş, Beck'in kıskançlık ateşini körüklemek umuduyla kendi flörtünü yapmıştı. Beck bunu fark etmemiş gibi görünüyordu ve gece ilerledikçe çalışanlara karşı daha da çekici olmaya başlamıştı.

Artık akşam sona ermek üzereyken Beck çiftlik evinin garaj yoluna park . Dorian ona yardım ederek, "Seninle kapıya kadar yürüyeceğim," dedi.

Beck aceleyle dışarı çıktı ve onun omzunu sıvazladı. "Buna hiç gerek yok dostum. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Ne kadar nazıksınız," dedi Dorian.

"değil mi? Bu arada harika vakit geçirdik."

Harlow, Beck'e ters ters baktı. "Onu başka bir randevu için çağırarak mıyız?" Beck tamamen mizahtan yoksun bir sırtışıla dişlerini gösterdi. "Bunu tartışacağız."

Dorian bir kahkahayı öksürükle maskeleyemeye çalıştı. "Umarım öyledir, Harlow Glass. En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum."

Saçlarını omzunun üzerinden savurdu, uçları Beck'in yüzüne çarptı. "Sen zevk sahibi bir adamsın. Tanıdığım bazı insanların aksine."

Beck adamı küçük, şirin bir '65 Nova'ya doğru itti. "Yarın seni arayıp kararı bildireceğim."

"Lütfen yap," diye yanıtladı Dorian.

"Aslında, aracıyı atlayın. Numaram sende var," diye hatırlattı Harlow ve arabasına binmeden önce ona göz kırptı.

"Ona telefon numaranı mı verdin?" Beck gürledi.

Sırtmamalısın. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Önce hiçbir yanıt vermedi, Dorian'ın arabasının kükreyerek hareket etmesini ve yoldan çıkmasını izledi. Sonunda arka lambalar köşede kaybolduğunda Beck ona doğru döndü ve bağırdı, "Kahretsin, evet, bununla ilgili bir sorunun var. Bunu sana söylemek zorunda değilim balkabağım ama o sana uygun biri değil. Beş saniye içinde anlayabildim. Sen neden anlayamadın?" Bir kolunu kızın beline doladı ve onu karavana doğru götürdü. "Onu göndererek sana bir iyilik yaptım. Seni kapıda öpmeye çalışacaktı."

Belki, ama sadece Beck'in iyiliği için. Başka birine aşık olmasaydı bile, Dorian'la birbirleri için doğru kişi olmazlardı. Beck tam üstüne bastı. Kimyaları tutmamıştı.

"Öpülmek hiç düşündün mü?" diye sordu.

"Bebeğim, dizlerinin üzerine çökmeli ve seni kendinden kurtarmak için burada olduğum için bana teşekkür etmelisin."

Adamın yoluna çıktı ve elini göğsüne koyarak onu durdurdu. İşte o zaman onun içindeki zorlukla bastırılmış gerginliği, düğümlenmiş kasları ve kalbinin hızla çarpışını hissetti.

"Bir öpücük o kadar da önemli değil, Beck.

Değil mi?" Gözlerini kısarak, "Kesinlikle öyle olmalı." dedi.

Bu adamla bir yerlere varıyorum. Olmak zorunda. "Bu senin için hiç önemli bir şey oldu mu?"

"Sadece seninle." Bir saniye sonra onun üzerindeydi, onu soğuk karavan duvarına doğru bastırıyordu. Dudakları kızın dudaklarına çarptı, dili kızın ağzına girerek hakkını talep etti.

Kendine geri çekilmesini, onu uzaklaştırmasını, bir şeyler yapmasını söyledi. Herhangi bir anlaşılmaya varmamışlardı ve adam onun başka bir adamla çıkmasını ayarlamıştı. Ama kollarını onun boynuna doladı ve canı pahasına tutundu, hatta başını eğip onu daha derinlere buyur etti. Teninin yüzeyinin altında her zaman kaynayan arzu kontrolden çıktı, taşı, her santimini tüketti.

Bacakları titredi, dizlerinin bağı çözüldü. Elbisesinin eteğini topuz yaptı ve tam külotunun hizasına gelecek şekilde beline kadar çekti. Ilık, boğucu hava onun karıncalanan tenine değdi.

"Benim için mi ıslandın?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Sadece ben mi?"

Cevap vermeyi reddederek dudaklarını birbirine bastırdı.

Gözünün altında bir kas sıçradı. ". " Elini göbeğinin hemen altına götürdü ve parmak uçlarını yavaşça aşağı, aşağı, külotunun altına doğru kaydirdi.

Beklenti çok fazlaydı. "Beck. Lütfen."

"Daha geniş." Kulağını ısırdı ve beklemekle yetinmeyip bacaklarını ayırdı. Nefes nefese kaldığında, o iri parmaklarından birini içine soktu. Adam inledi, kadın da inledi, öne doğru eğildi, daha fazlasını istedi.

"Sırılsıklam," diye övdü. "Tadına bakayım."

Adamın parmağını çekeceğini, belki de yalayacağını ve bunun şimdiye kadar gördüğü en ateşli şey olacağını düşündü. Ama adam dizlerinin üzerine çöktü ve kadının nefesi kesildi. Bu daha ateşliydi.

"Umarım bunlar en sevdiklerin değildir." Tek bir çekişle külotunun yan tarafını ve onu kendi görüşüne açtı.

Heyecan ve ihtiyaç titremeleri üzerine çöktü. Ay dışarıdaydı ve verandanın ışığı yanıyordu, her ikisi de yollarına sessiz altın şeritler döküyordu, ancak karavanın duvarı şeritlerin ulaşamayacağı geniş bir gölge oluşturarak onları meraklı gözlerden saklıyordu.

"Keşke güneş parlıyor olsaydı," dedi ve sesi uyuşturulmuş gibiydi. "Seni ışıkla yıkanmış görmek ."

"Beck."

Eğildi, sıcak nefesi kızın üzerinde dolaştı. Dili ilk kez ona dokunarak dışarı fırladı ve kız zevkle haykırdı. Kalçaları onun hareketlerini takip ederek kendiliğinden hareket etti.

O... O... *Düşünemiyorum.*

"Çok tatlısın," diye övdü. "Ballı kokain gibisin, bebeğim."

Onu daha önce de uyarmış ve boşalmasını sağlamıştı ama uyarılma hiç bu kadar düzensiz ve yoğun olmamıştı. Yeni çığlıkları, soluk soluğa nefesleri ve iniltileri gecenin içinde yankılandı, bir arzu şarkısı.

"Beck, çok yaklaştım."

"kadar dayan." Sesi emir verir gibiydi. "Seninle işim bitmeye yakın bile değil."

Dayanmak mı? Denedi, ah, denedi, ama adamın dili onu daha sert ve daha hızlı çalıştırdı, *kara büyü yaptı*. Sonra parmaklarını devreye soktu, iki parmağını içine soktu, onu gerdi ve göz kapaklarının ardında yıldızlar gördü, sonunda arzusun kenarından düşerken çığlık attı.

Kadın etkisiyle titrerken, adam ayağa kalktı. Yüzünde mutlak bir açlık ifadesi vardı, şakacı yanı tamamen yok olmuştu, bakışları kızın yüzünü yutuyordu, tıpkı az önce ağzının kızın başka bir parçasını yuttuğu gibi, neredeyse onu bütünüyle tüketiyordu.

"Seni istiyorum." Pantolonunun düğmelerini açtı, fermuarını indirdi. "İşte, şimdi." Evet. "Beck, ben..." *Dur. Düşün.*

Bir eliyle boyunu kavradı, diğeriyle saçının bir tutamını sardı. "Evet de, Harlow. Seninle ilgileneceğim. Yemin ederim seninle ilgileneceğim."

Ama ne kadar süre için?

Bok! Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Buz gibi dalgalar kan dolaşımını istila ederek, adamın körüklediği ateşi söndürdü ve başladığı yere geri döndüğünü fark etti: hiçbir yere hızlı gitmiyordu.

"Beck..." Ona gerçeği söylemek ve istediği şeyi neden istediğini anlamasını sağlamak zorundaydı. "Bunu yapamam. Seks konusunda rahat değilim. Seks konusunda hiçbir zaman rahat olmadım. I... Beck, ben hiç bir erkekle birlikte olmadım ve bekaretimi tek gecelik bir ilişkiye veremem-vermeyeceğim."

Sertleşti, sanki onu yanlış duymuş gibi başını salladı. "Ama... olamazsın..." Bir elini yüzünde gezdirdi, altın rengi gözlerinde farklı duygular oynaşıyordu. Öfke. Özlem. Rahatlama. Hatta sahiplenme?

"Başımdan beri uzun vadeli hedeflerim konusunda açık sözlü oldum. Kendimi bağlandığım adama vermeyi planlıyorum, başka kimseye değil." *O adam ol. Lütfen.*

Adam onu bıraktı, geri çekilirken pantolonunu yeniden bağladı. Birkaç dakika önce neredeyse alevler içinde kaldığını düşünürsek, bu zorunlu ayrılık onu neredeyse öldürüyordu; bir çığlığı yutmak zorunda kaldı.

"Ben... Ben özür dilerim Harlow," diye kekeledi. "Bilmiyordum, yoksa seni asla itmezdim..." Çok kaybolmuş, çok kırılmış görünüyordu. "Sen bir ödölsün ve benim sana verebileceğimden daha değersin. Özür dilerim," diye tekrarladı. Sonra inatçı erkek döndü, arabaya doğru yürüdü ve çiftlik evinin içinde kayboldu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BİR HAFTA GEÇTİ. Beck'ten ne bir telefon ne de bir mesaj almadan koca bir hafta. Aslında, hayır, bu doğru değildi. Harlow bakire olduğunu açıkladıktan sonraki sabah ondan bir mesaj aldı. O gün izin almasını, ofiste işleri hallettiğini söylemişti.

Bir gün diğerine karışırken, sanki Beck ona bulaşıcı bir hastalığı olduğunu ya da dünyada göz temasıyla hamile kalabilen tek kadın olduğunu söylemiş gibi ondan uzak durdu. Sabah onu işe götürmek için bir kez bile gelmemişti, bu yüzden karavana kapanıp çizim yapıyor, bitirdiği oyun setlerini ve karakterleri Beck'in yatak odasındaki masanın üzerine bırakıyordu.

Tüm bunlar , iki şey ona umut vermiş, gerçek savaştan ziyade bir muharebeyi kaybettiğini düşünmesine neden olmuştu. Hâlâ kapının kilitlerini değiştirmemiş ve duvarlarını süsleyen sanat eserlerinin üzerini boyamamıştı.

Ama umudu hızla azalıyordu. Dün gece gitmişti ve eve dönmemişti. Randevuya mı gitmişti?

Bu sabah sonunda dayanamayıp Brook Lynn'i aramış ve daha fazla tavsiye istemişti; böylece kendini tüm kız çetesiyle birlikte öğle yemeği için Two Farms'ta bulmuştu.

"Tam bir canavar," dedi Brook Lynn ekmek kızartırken. "Her şeyden şikâyet ediyor, herkese bağılıyor."

Jessie Kay başını salladı. "Ona kukunun aslında bir Venüs sinek kapanı olduğunu ve seninle seks yaparsa penisinin kopacağını söylediğini sanırsın."

"Yemek yerken o kelimeyi söylemek zorunda mısın?" Daphne sordu. "?"

Penis mi?" Jessie Kay böğürdü. Bazı müşterilerin nefesi kesildi. Bazıları ona ters ters baktı. Diğerleri başlarını salladı, hepsi *de onun kalbini kutsadı*. "*Penis* kelimesi *kurtçuklarla* eşdeğer değildir, biliyorsunuz. Gerçi muhtemelen öyle olmalı." "Ve şimdi iştahımı kaybettim," dedi Daphne, elindeki kaseyi tavuklu güveç.

Kenna Jessie Kay'e bir parça kızarmış peynir fırlattı. "Biraz klas ol ve ona bebek yapıcı falan de."

Masadaki herkes hareketsiz kaldı.

"Bize hamile olduğunu mu söylemeye ?" Brook Lynn talep etti.

"Hayır!" Kenna patladı. "Ne? Birlikte birkaç yıl geçirene kadar bekleyeceğiz. Sen ona pantolon yılanı da diyebilirsin, umurumda değil."

Pantolon yılanı mı? Gerçekten mi? "Peki ya erkek eti? Ya da orta bacak?" Harlow önerdi.

Jessie Kay düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Ya da peen gibi basit bir şeyle devam edebiliriz. Eğer teknik bir şey yapmak istersek, et parçacığı kullanmamız gerekir. Ya da anakonda, ama bu duruma göre değişir."

Daphne sert bir ifade takınmaya çalıştı ama bunu bir homurtuyla mahvetti. "Bu oyunu ben oynamıyorum. Ama eğer oynasaydım, adını sosis wonka koymamızı önerirdim."

Bu konuya nasıl gelmişlerdi? "Hanımlar." Harlow dikkatlerini çekmek için ellerini çırpı. "Lütfen Beck'i kötülemeye geri dönebilir miyiz?"

"Yıllardır memnun müşterilere Bay Mutlu Yemekler sunan adam ? Evet. Lütfen devam edin." Jessie Kay elini muhteşem bir şekilde salladı.

Ve ben ondan gerçekten yardım mı istedim? "Neden benim... bilirsiniz... dokunulmamış halimi öğrendikten sonra beni görmezden geldi?"

"Bu konu hakkında konuşmadı," dedi Brook Lynn, sesinde bir özür vardı. "Dürüst olmak gerekirse, siz arayana kadar neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Harika! "Neden bana yeni bir adam bulmasına yardım etmeyi kabul ?"

"Ben kabul etmedim, ben önerdim."

"Ne? Neden?"

"Onu kızdırmak ve seni tamamen kendine istediğini itiraf etmesini sağlamak için." Brook Lynn sırtı. "Geçen gün beni kenara çekti ve sana kimseyi ayarlamamamı söyledi. Tüm detaylarla o ilgilenecekmiş."

"Onlarla ilgilenmiyor. Dün gece nereye gitti?" Sarışın yüzünü buruşturdu.

Randevu deme. Randevu deme.

"Şehre... Dorian'la çiftte randevu için." Brook Lynn onun elini okşadı. "Özür dilerim. Beck dün gece geç saatlerde Jase'i arayıp eve gelmeyeceğini söylediği için biliyorum."

Omuzları çöktü, umudundan geriye kalanlar da hızlı ve acımasız bir şekilde öldü.

Kapıda bir zil çaldı ve Scott Cameron'ın restorana girdiğini görmek için ona doğru baktı. Sanki belirli birini arıyormuş gibi etrafına bakındı, sadece onun üzerinde durdu ve soğuk bir şekilde gülümsedi.

Yani havamda değilim. Ayrıca, o hiç çalışmadı mı?

Scott beyzbol şapkasını çıkardı ve masalarına yaklaştı. Yıllar sonra ilk kez ona yakından ve kişisel olarak bakabildi ve onun eskisi gibi bir atlet olmadığını fark etti. Hafif bir bira göbeği vardı ve buna ne deniyordu? Muffin top mu? Şapkası olmadan, saç çizgisinin gerilediğini gizlemek mümkün değildi.

"Merhaba Scott," dedi Brook Lynn. "Size yardımcı olabileceğimiz bir konu var mı?"

"Bana neden Güneybatı'nın kötü cadısıyla takıldığını söyleyebilirsin."

Jessie Kay sinirlendi. "Haklısın. O bir cadı. Ama o bizim cadımız, bu yüzden ben tereyağı bıçağımla yaratıcı olmaya karar vermeden önce geri çekilseniz iyi olur."

Harlow kıza bakakaldı. *Beni mi savunuyor?*

"Ayrıca," dedi Kenna burnunu havaya kaldırarak. "Kızımız kapıldı. Onun dikkatini çekmek için gösterdiğiniz çocukça çabalar işe yaramayacak."

"Alındı mı? Beck denen adam tarafından mı? Lütfen. Herkes onun nefes alan her şeye yapışacağını bilir. Öyle değil mi Jessie Kay?" Hem Jessie Kay hem de Harlow ona tıslarken Scott güldü. "Ayrıca, siz hanımlar bir erkeğin ayaklarınızı yerden kesmesini beklemeyi bırakmalısınız. Süpürgeyi tutması gerekenler sizlersiniz."

Oh, hayır, yapmadı. "Sana bir süpürge sokmama ne dersin-" Bir el Harlow'un ağzını kapattı.

"Aile kurumu," diye fısıldadı Brook Lynn ona, ancak o zaman elini çekti.

Scott daha fazlasını söylemek için ağzını açtı, sonra vazgeçti ve odanın diğer tarafındaki bir masayı kaparak uzaklaştı. Garson kız, Harlow'a nefret dolu bir kaş çatarken kolunu sıvazlamak için yanına koştu. Tamam. Bir sonraki siparişinin en azından tükürük içereceğini söylemek güvenliydi.

Harlow, Jessie Kay'e, "Teşekkür ederim," dedi.

"Sen bir cadısin. Varlığımın her zerresiyle bunu kastettim."

Harlow göğsünü tuttu. "Sıcak karıncalanmalar çok fazla. Söyle bana. Bu aşk mı? Bu aşk gibi hissettiriyor."

Brook Lynn homurdandı.

"Garsonumuz yirmi yaşından fazla olamaz," dedi Harlow. "Onunla aynı okula gitmedim, ona hiç kaba davranmadım, o zaman neden benden nefret ediyor?"

"Duymadın mı? O ve Scott çıkıyorlar." Kenna sepetteki son ruloyu da silip süpürdü. "Eminim senin hakkında atıp tutmuştur. Tahminimce

Geldiğiniz anda onu aramış ve buraya geleceğini o şekilde öğrenmiş."

Hiç ara veremez miyim?

"Boş ver onu," dedi Daphne. "Beck konusunda ne yapacağınızı bilmek istiyorum."

Bu konuyu daha fazla düşünmeye gerek yoktu. "Hiçbir şey," diye cevap verdi, sonra depresyon omuzlarına ağır bir şekilde yerleşirken iç çekti. "O seçimini yaptı ve bu ben değildim."

Brook Lynn, "Sadece kafası karışık," dedi.

"Sana karşı olan hisleriyle savaşıyor," diye ekledi Kenna.

Zamanın başlangıcından beri kızlar kendilerine bu tür yalanlar söylemiyorlar mıydı?

"Ayrıca, onu kazanmak için gerçekten çok çaba sarf ettiniz mi?" Jessie Kay sordu. "Ona göz kırpmak için eve gittiğini görmedim. Bir kere bile. Ve birkaç gece önce gizlice mesajlarını kontrol ettiğimde, senin tek bir müstehcen resmini bile görmedim. Başka kızlardan mı? Evet, başka kızlardan. Yani, bir sürü başka kızdı. Cidden, bu şehirde bu kadar çok kişinin *Ölümcül Cazibe* türünden olduğunu bilmiyordum."

"İsim istiyorum," diye homurdandı Harlow.

Jessie Kay ona sırtıttı. "Sanırım burun deliklerinden gerçekten duman çıkıyor."

Kenna arkadaşının kolunu tokatladı. "Müstehcen resimler konusunda onunla alay etmemelisin."

"Ow." Jessie Kay kaşlarını çatarak kızıl saçlıya baktı.

"geçmiyordum." "Ama ona eziyet ediyorsun."

"Değilim!" Jessie Kay'in kaşları daha da çatıldı. "Ben sadece onun altında bir ateş yakmaya, onu harekete geçirmeye çalışıyorum. Ona acıma partisi vermek isteyen siz ikinizin aksine."

Çok çaba harcamış mıydı? Harlow merak etti. Adam ondan uzak durmuştu elbette ama kadın da ondan uzak durmuştu. Adam onu aramamış ya da mesaj atmamıştı ama kadın da onu aramamış ya da mesaj atmamıştı.

Bu düşünce onun ruh halini anında hafıfletti ve titremesine rağmen telefonunu geri çekti. "Pekâlâ kızlar. Daha önce hiç X-rated'e girmemişim. Bana yardım eder misiniz?"

Jessie Kay ellerini birbirine sürttü. "Hayatım, doğru yere geldin."

Brook Lynn, Kenna ve Daphne inledi.

Brook Lynn, "Bir gün hayatınıza dönüp baktığınızda, işlerin korkunç bir şekilde ters gitmeye başladığı yerin burası olduğunu fark edeceksiniz," dedi.

"Nefret edenleri dinleme." Biraz masa güreşinden sonra Jessie Kay kız kardeşinin ağzına bir peçete tıkmayı başardı. "Bu kızlar benim tarafımdan eğitildi ve şimdi onlara bir bakın. Üçünün de sağlıklı ilişkileri var."

"Senin vesayetine *rağmen*," diye mırıldandı

Kenna. "Anlat onlara, Daph," dedi Jessie Kay.

"Brad Lintz'i yakalamamda bana yardımcı oldu," diye itiraf etti Daph iç çekerek.

Glass Pass'ten kurtulan biri, Lintz Otomotiv'in sahibi ve şerifin oğlu. Güzeldi. Mutlu bir sonu hak ediyordu.

"Bunun işe yaraması için," dedi Jessie Kay, "şu Dorian denen adamı hemen aramalıyız. O benim -yani *senin- başarım* için çok önemli bir unsur. Ben her zaman sadece seni düşünüyorum. O yüzden ara. Onu ara ve Two Farms'a gelmesini söyle."

"Ama-"

"Ah, utangaçsın. Çok tatlısın. Merak etme, senin için yaparım." Jessie Kay Harlow'un telefonunu kaydırды, rehberinde gezindi ve doğru numarayı buldu. Cihazı kulağına dayayıp bekledi. "Dostum! Sesin bile saf seks. Ama dinle. Ben Jessie Kay, Harlow'un en iyi arkadaşıyım. Sen ve ben geçen gün göz bebekleri yaptık. Evet....Evet...Mmm, konuşmaya devam et. Yani, hayır, hayır, konuşmayı bırak ve dinle. Hemen Strawberry Valley'e gelmen gerekiyor. İki Çiftlik. Bu bir ölüm kalım meselesi. PS, Beck'e söyleme." Telefonu kapattı, gömleğinin yakasını çekti. "O çocuk tehlikeli."

"Ve ona ihtiyacımız var... neden?" Brook Lynn talep etti.

". Şimdi. Bir sonraki bölüm biraz zor. *Hepimizin* biraz çakırkeyif olması gerekecek." Garsona işaret etti. Güzel esmer ayaklarını sürüyerek masalarına geldiğinde, "Bize barın arkasında kilitli duran büyük Macallan şişesini getir," dedi.

Kızın gözleri büyüdü ve yuvarlaklaştı. "Ama bu... neredeyse *bin dolar*." Son cümleyi skandala uğramış gibi fısıldadı.

Harlow neredeyse kalp krizi geçiriyordu. "O şişeyi istemiyoruz. Ne şimdi, ne de başka zaman."

Jessie Kay başparmağını Kenna'ya doğru kaldırdı. "Var ve nişanlısının hesabına yazılıyor. Bunu karşılayabilir."

"Yapabilir," diye onayladı Kenna.

"Sakın şişeyi açıp bize bardakla getirmeye kalkmayın," diye ekledi Jessie Kay. "Şişeye ulaşmadan başka bir kaba dökersiniz."

ve bardaklarımızı ucuz şeylerle doldurun. Eskiden burada çalışırdım. Bu numarayı ben icat ettim. Şişeyi açılmamış ve bardaksız istiyoruz. Bunu eski usul yapıyoruz."

"Ne?" Daphne dedi ki. "O süslü şişeyle mi? Neden?"

Jessie Kay çok çabuk ciddileşti. "Kendimize eski moda bir homance yapacağız ve şişeyi paylaşacağız. Bu bizi birbirimize bağlayacak. Ömür boyu viski kardeşleri."

Harlow'a cennetten bir parça gibi gelmişti. Para kimin umurundaydı ki? Kenna'nın nişanlısı ödemeyi reddederse, Harlow'un karaborsada satabileceği organları vardı. Kız kardeşler mi? Evet, lütfen. "Ben varım!"

*

BECK dönüp dolaşıp aynı yere geldiğini ^{fark etti.} Bir kez daha yatak odasının penceresinde oturmuş, Harlow'un karavanına bakıyordu. Yaklaşık bir saat önce, kesemediği görünmez bir zincirle onu görmeye gitmişti ama kadın kapıyı açmamıştı. Endişeli bir komşu gibi içeri girmiş ve kadının onu görmezden gelmediğini, sadece evde olmadığını fark etmişti.

Günün ortasıydı ve bu tahammül edilemezdi. Yapacak işleri vardı, lanet olsun. Neredeydi ve kiminleydi?

Ondan çok uzun süre uzak kalmıştı ve bu onu fiziksel olarak etkilemişti. Çoktan fark ettiği gibi, o artık onun yeni normali haline gelmişti, bu da kollarında o olmadan uyuyamayacağı anlamına geliyordu. Yemek yiyemiyordu, midesi çok fazla düğümlenmişti. Brook Lynn'in turtası bile onu cezbetmemişti.

Olayları kötü idare etmişti. Harlow onun arkadaşıydı ve büyük itirafından sonra onu asla terk etmemeliydi. Ama çok şaşırmıştı... çok tahrik olmuştu. Çok sahipleniciydi, ona sahip olan ilk ve tek erkek olmak istiyordu. Neredeyse sonsuza kadar imza atacaktı, onu kucağına aldı ve yatağına taşıdı.

Sayamayacağı kadar çok kadınla paylaştığı bir yatak.

Başından beri onun, kendisinin sunabileceğinden çok daha iyisini hak ettiğini biliyordu ama bu düşünce her şeyi bitirmişti. Kız dokunulmamıştı, saftı... ve adam lekelenmişti.

Görüşünde yanıp sönen kırmızıya rağmen, ona planladığından daha hızlı bir şekilde başka bir adam bulması gerektiğini biliyordu. Mesela yarın. Kendine, kendini adanmış kadınların onun için görünmez olduğunu hatırlattı. Onun cazibesi

Harlow sonunda solacaktı. Sönmesi gerekiyordu. Bu şekilde devam edemezdi.

Yani, işleri bir sonraki seviyeye taşımanın zamanı gelmişti. Harlow için artık randevu yoktu. Bunun yerine, bir parti düzenleyecek ve tanıdığı tüm bekarları davet edecekti ve sonra her biriyle hızlı randevulaşacaktı; gecenin sonunda en sevdiğini seçecekti.

Dorian hariç herkesi davet ederdi.

Dün Beck, arkadaşının başka bir kadın tarafından teselli edilmeye ihtiyacı olduğunu düşünerek için çifte randevu ayarlamıştı. Teselli edilmek, dikkatini dağıtmak değil, böylece Harlow'dan uzak duracaktı. Ama Beck bütün gece tam bir pislik gibi davranmış ve iki kadını da korkutup kaçırmıştı.

Telefonu çaldı ve mesajın dikkatini dağıtmasına minnettar olarak cihazı kaydirdi - ta ki ekinde Harlow'un bir resmini bulana kadar. Görüntü retinasından geçip beynine ulaştığında ayağa fırladı. Küçük tatlı cadı Dorian'ın kucağında oturuyordu ve fare herif gülümsüyordu.

Altında da şöyle yazıyordu: Lok Beck! Looook ne düşkünüm! Güzel bir dilim jucy adam buluşması!!!!!!!

Yazım hataları çok sevimliydi ve böyle düşündüğü için kendinden nefret ediyordu. Bu hiç de komik bir durum değildi. Harlow geleceğini mahvediyor, kendisi için doğru kişi olmayan bir adamla anlık zevklere razı oluyordu.

Sarhoş musun? diye yazdı.

Sadece 9.99. Ya da belki 9.99. O:

Neredesin?

Onun cevabını beklerken resmi daha derinlemesine inceledi, Dorian ya da Harlow'a odaklanmasına izin vermedi, sadece etraflarındaki şeylere odaklandı. Tahta çıtalı bir duvar. Yan yatmış, yıkık dökük iki beyaz çiftlik evinin resmi. Bu resmi daha önce görmüştü... Nerede, nerede...

İki çiftlik.

Telefonu tekrar çaldı.

Pantolonumun içinde bir parti var. Gelmek ister misin? <- Ne yaptığımı gördün mü???????

Göğsünün derinliklerinden hayvani bir hırıltı yükseldi. Dorian, Harlow bu tahrik olmuş, sarhoş durumdayken ona dokunursa, elleri

Beck'in kupa kutusu.

West'in yatak odasına doğru ilerledi, kapı çoktan açılmıştı. "Benimle Two Farms'a gelmeni istiyorum."

"Neden?" West sıfırdan inşa etmekte olduğu anakarttan başını kaldırıp baktı. Sık sık evden çalışırdı ve neyse ki bugün o günlerden biriydi.

"Harlow sarhoş ve Dorian ondan faydalanıyor."

West, Harlow adına öfkeli görünmek yerine sırtıtmakla mücadele ediyor gibiydi. "O hiçbir zaman sarhoş bir kadından faydalanacak biri olmadı. Eğer bir kadehten fazla içmişse, geri çekilir."

Beck telefonunu çıkarıp arkadaşına fotoğrafı gösterdi. "Bu geri çekiliyormuş gibi mi görünüyor?"

"Peki." West bilgisayar parçalarının yanında duran telefonundaki takvim uygulamasına baktı. "Yarım saat ayırabilirim. Giyinmem için bana bir dakika ver." Ayağa kalktı ve Beck ilk kez adamın üzerinde sadece bir çift boxer külot olduğunu fark etti.

Dakikalar geçiyor, arkadaşı mükemmel kot pantolonu arıyordu. Beck, "Bu yıl içinde bir ara gitmek istiyorum," diye tersledi.

"İşte bu yüzden acele ediyorum." West biri tamamen siyah, diğeri ise ortasında Boyfriend Material yazan iki gömleği havaya kaldırdı. "Ne giyecek havamdayım?" diye yüksek sesle merak etti.

"Dostum. Cidden erkeklik kartını elinden almak üzereyim." "Sorun değil. Bende iki tane var."

Beck metinli gömleği kapıldığı gibi yere fırlattı ve ayakkabılarını üzerine sildi. "Bu kirli. Elindekini giy."

"Vay, vay. Birileri bugün kesinlikle huysuz."

Birinin teslim etmesi gereken bir kış tekmesi vardı.

West'in masasından bir vızıltı duyuldu. Beck, Dorian'ın Beck'i atlatmaya karar vermiş olma ihtimaline karşı yanına gidip arkadaşının telefonunu karıştırdı. Belki de prezervatif istemiştir. Jessie Kay'den bir mesaj görünce telefonu West'e fırlattı.

"Bunu görmek isteyebilirsin."

West ekrana baktı, kızın gönderdiği resimleri incelerken yüz hatları öfkeyle gerildi. Biri Daniel Porter'la, diğeri de Dorian Oliver'la çekilmişti. Metinde şöyle yazıyordu: Dürüst ve tarafsız bir fikre ihtiyacım var. Hangisini seçmeliyim????

"Hadi gidelim." West çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı.

İşte bu daha iyiydi.

Beck'arabasına yerleştiklerinde Harlow'dan bir mesaj daha geldi.
Neredeyse bakmaya cesaret edemiyordu. Neredeyse.

GUSS WHATTTT? Dori-artık ona böyle sesleniyorum- Scott'ı benden uzaklaştırdı. O benim yeni kahramanım. Ona borçluyum. Ona ne vermeliyim???? Kiraz sever mi biliyor musun?

Beck gaza bastı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KIYAMET KOPTU.

Harlow ve viski kardeşleri gerçekten de doğrudan şişeden içmişlerdi ve iyi malları bitirdikten sonra sert, ucuz mallara dönmüşlerdi. Yüksek sesle konuşup gülmüşler ve neredeyse Two Farms'tan kovuluyorlardı. Sonra, yaklaşık bir saat önce Dorian geldi ve Jessie Kay *ölüm kalım* planını açıkladı: Beck'e ölmüş olmayı *ya da* bilirsin, evli olmayı diletmek.

Dorian, Beck'in oyun kitabından bir sayfa almış ve restoranın sahibi Bay Calbert'e günün geri kalanında restoranı kiralaması için bir tomar para vermişti ve diğer müşteriler dışarı çıkarılmıştı. Jessie Kay'in mesaj atıp onlara katılmasını istediği süper sevimli Daniel Porter hariç.

"Tam beş dakika oldu," dedi Brook Lynn. "Başka bir resim zamanı. Kenna! Kamera!"

Her zaman itaatkâr olan Harlow, Kenna daha fazla fotoğraf çekerken ve Dorian ona Beck ile olan çifte randevusunu anlatırken bir kez daha Dorian'ın kucağında poz verdi.

"Ben ciddiylim," dedi Dorian. "Adam kız arkadaşıyla hiç ilgilenmedi ve bütün gece 'küçük cadı'sından bahsetti."

"Bu harika, sanırım." Eğer *havalı*, *harika* için kullanılan yeni bir kelimeyse. Bu lakaptan rahatsız olmaya bile cesaret edemiyordu.

"Pekâlâ millet. Dijital strip pokerle ilgili parlak bir fikrim var," dedi Jessie Kay ve Harlow'un telefonunu işaret etti. "Beck'e her şeyi anlat, o da West'e anlatsın."

Jessie Kay kuralları açıklarken Harlow yazmaya başladı.

Ben nakid olacağım.

Bu tüm detayları kapsıyor olmalı, değil mi? Gönder.

"Şimdi," dedi Harlow Dorian'a. "Bana daha fazlasını anlat. Randevu hakkında, Beck hakkında, her şey hakkında." Oda dönüyor muydu?

Düşmesini engellemek için onu tutan Dorian, "Eğer onu istiyorsan, o senindir ve bunu itiraf etmekten hoşlanmasa bile -kendisine bile- sahip olduğun en iyi erkek arkadaş olacaktır. Eskiden sana nasıl davrandığını hatırlıyorum.

açıkça aşık olan çiftlere baktı. Onların sahip olduğu şeyi istiyordu, ama o zaman da bunu itiraf edemiyordu. Biraz daha dayan, gerçeği anlayacaktır. Sistemin içinde büyümek insanı gerçekten mahvedebilir. Sadece iyileşmeye ihtiyacı var."

Evet, ama ne kadar zaman? Bu süreçte kırılır mıydı? Belki, ama yaralar daha iyi öpülebilir.

Dorian, odanın içinde dans eden Jessie Kay'e bakarak, "Siz Çilek Vadisi kızları bağımlılık yapıyor olmalısınız," dedi. "Dillon kardeşlerden uzak durmam konusunda uyarıldım."

"Jase, Brook Lynn'e bayılıyor ama sana Jessie Kay'den uzak durmanı kim söyledi?"

O daha cevap veremedi ön kapı pat diye açıldı ve Beck ile West intikam melekleri gibi Two Farms'a daldılar. Harlow'un kalbi çılgınca çarpmaya başladı. Plan gerçekten işe yaramış mıydı? Beck odayı taradı ve bakışları Harlow'a takılınca ona doğru yaklaştı.

Bu sırada West, Jessie Kay'in yanına gitti.

"Gösteri zamanı." Dorian Harlow'un ayağa kalkmasına yardım etti.

Hareketin hızı midesinin bulanmasına neden oldu. "Lanet olsun! Sanırım hasta olacağım."

Beck bir saniye sonra ona ulaştı ve onu nazikçe arkadaşının elinden aldı. "Gitme zamanı. Şimdi."

Hasta bekleyebilirdi. Hayallerindeki adam buradaydı! Kollarını ona doladı ve bir dağa tırmanır gibi ona tırmanmaya çalıştı.

Dorian'a ders verirken ona sarıldı. Sözcükler kulağında garip bir vızıltıyla kaybolmuştu. Beck onu kendisine yasladı ve saçlarını okşadı; birkaç dakika sonra Beck'in kucağında rahatlamış bir şekilde kendinden geçmiş olmalıydı çünkü bir de baktı ki yüzüyor... Hayır, okyanusun derinliklerinde bir oraya bir buraya savruluyordu. Midesi bir kez daha bulandı ve inledi.

Tekrar yüzüyor... sert bir itiş kakış.

"Merak etme bebeğim," dedi Beck. "Ben ."

Bir mısır tarlasında dizlerinin üzerinde olduğunu fark etti. Beck saçlarını tutarak eğildi ve o gün ve belki de beş gün önce tükettiği her damla sıvıyı kustu. Kustuğunda zihninin üzerine karanlık çöktü ve yeniden süzölmeye başladı... serin bulutlar altına yerleşiyor, soğuk ıslak bir bez alnını, ağzını siliyordu.

"Beck," diye inledi.

"Sana söyledim. Ben buradayım. Her zaman senin için burada olacağım."

Zihninde yankılanan ve onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde rahatlatan bu sözlerle uykuya daldı.

*

HARLOW, pencereden içeri süzülen güneş ışığına inleyerek baktı.

Hasta mıydı?

Oh...kahretsin. Daha da kötüydü, diye düşündü, dün gecenin anıları doğrudan beynine yükleniyordu. Hâlâ hayattaydı.

"İşte. Al bunları."

Beck'in sesi, ama çok yüksekti. Yavaşça başını ona doğru çevirdi. Adam yatağın kenarında duruyordu. *Kendi* yatağının. İki beyaz hap ve bir bardak su uzattı.

Neden ona bu kadar iyi davranıyordu? "Teşekkürler," diye mırıldandı, hapları ve bir yudum buz gibi suyu yutarken. Midesi ilk başta itiraz etse de kısa süre sonra sakinleşti.

Bardağı komodinin üzerine koydu ve onun yanına uzandı. "Konuşmamız gerek."

"Biliyorum. Dün için üzgünüm, Dorian ve-"

"Harlow," dedi, parmağını dudaklarına bastırarak onu durdurdu. "Ne için özür diliyorsun? Viskiye diyetinin gerekli bir parçası haline getirmeyi düşünüyorum. Ne kadar eli sıkı olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Bekle. "Bana kızgın değil misin?"

Şimdi pişmanlıkla kararmış gözlerde bir acı titreşimi. "Kızgın olsaydım, tanıdığım her erkeği senin onuruna bir parti düzenlemesi için arar mıydım?"

Bekle. Ne? "Parti mi?"

"Senin onuruna."

"Tanıdığın her erkekle birlikte mi?"

Parmakları yorgana dolandı, o kadar sıkı çekiyordu ki neredeyse yırtılacaktı. "Hâlâ sonsuza dek birlikte olacağın erkeğin peşindeyiz, değil mi?"

Bağırsağa bıçak yemiş gibiydim. Ya da kafaya bir çekiç. Yine de ona başka birini ayarlamayı planlıyordu.

Gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı ama onları kırıştırarak uzaklaştırdı.

"Parti ne zaman başlayacak?"

Çenesinde bir kas sıçradı. "Sadece birkaç saat içinde."

Boğazında büyüyen sert yumru neredeyse nefes yolunu kesiyordu. "Herkesi bu kadar çabuk nasıl ikna ettin?" Ve bu acele niye?

"Bana birkaç iyilik borçluydular."

Onlardan bir an önce kurtulmak için onları çağdırmaya karar vermişti. "Peki o zaman. Bir parti vereceğiz," dedi, heyecanlı görünmeye çalışarak ama içi boş bir sesle.

Ona parlak bir gülümseme sundu, ama bu kez herhangi bir ışıktan yoksundu. "Harika," dedi. "Bunu bir akşam yemeği yerine bir öğle yemeği etkinliği haline getirdim, böylece akşamı çocuklar hakkındaki izlenimleriniz hakkında konuşarak geçirebiliriz."

"Harika," diye . "Tabii eve biriyle gitmeye karar vermezsem."

Adam kaskatı kesildi. "İlk randevuda dışarı çıkmayacaksın."

"Sanki beni gerçekten durdurabilirmişsin gibi."

Onun sözlerini duymazdan gelerek, "Karavanında alışverişe çıktım ve bir elbise seçtim, onu ve tüm makyaj malzemelerini buraya getirdim. Burada hazırlanabilirsin."

"Teşekkür ederim. Bir kız daha iyi bir arkadaş isteyemez."

"Biz arkadaşız." Elini uzattı, parmak eklemlerini kızın çenesinde gezdirdi.

Hafif de olsa bu dokunuş her zamanki gibi onu gafil avlamış, içinden elektrik akımları geçirerek içini acıtmış ve yakmıştı. Onun üzerindeki etkisi ne zaman kaybolacaktı?

"Arkadaşlar," diye kabul etti.

Ona dikkatle bakarak yumuşak bir sesle, "Daha fazlası olmak istiyorum Harlow. Bunu biliyorsun. Ama ben sonsuza dek yaşayacak bir adam değilim."

"Neden?" İhtiyaç onu çaresiz, çaresizlik de pervasız yapıyordu. "Neden kendinden bu kadar az şey veriyorsun?"

Adam en hoşgörölü gülümsemesini takındı ve bu gülümseme kızın içinde küçük parçaların ölmesine neden oldu, ama kız ona baktıkça ifadede kırılğan bir kenar olduğunu fark etmeye başladı. "Tatlım, en iyi parçamı veriyorum."

"Hayır. Hayır." Bir yumruğunu yatağa vurdu. "Saptırmayı bırak. Büyülemeyi bırak. Kalbimi kırıyorsun. En azından bana gerçeği söyleyebilirsin."

Bir anda sanki içindeki ışık söndü, gözleri bir anda hiç bitmeyen bir karanlık çukuruna dönüştü. "Ben... berbat durumdayım."

"Ben de öyle!"

"Harlow," dedi, sesi çiğ, neredeyse gırtlaktan geliyordu. "Anlamıyorsun."

"Hayır, anlamıyorum. Birlikte mutlu olabiliriz. Sadece bize bir şans vermelisin.

bir şans."

"Harlow." Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi, onu öne doğru itti, sanki çok değerliymiş gibi göğsüne sarıldı ve o anda

O saniye, ona tamamen ve bütünüyle aşık oldu. Bu bilgi güneşten daha parlak bir şekilde parladı ve geçmişin gölgelerinin kaçmasına neden oldu. Onu sevmiştir. Onun nezaketini ve kişiliğinin karmaşıklığını sevmiştir. Onun kendisine bakışını seviyordu, kara gözleri biraz vahşi, çokça aç. Ona sarılma şeklini seviyordu.

Belki de ona aşık olmuştu ve bunu fark etmemiştir. Onunla diğer tüm kadınlardan daha fazla zaman geçirmiştir. Onunla birlikte olmaktan zevk alıyordu ve onunla ilgilenmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Dorian'ı kıskanıyordu ve onu kurtarmaya gelmiştir.

"Birlikte berbat olabiliriz," dedi, o zaman asla vazgeçmeyeceğini, onu asla bırakmayacağını fark etti. O ona aitti, o da ona. Bu değişmeyecekti; bu gerçek onu memnun etmeliydi.

"Ya sana her şeyi verirsem," dedi, "ve bu yeterli olmazsa? *Ben* yeterli değilim. Ya yine de beni terk edersen?"

Ampul! Bağlanma sorunları vardı, evet, ama reddedilmekten de korkuyordu. Babasıyla, muhtemelen başka bir çocuğu evlat edinmek için onu görmezden gelen sayısız aileyle, hatta belki de gittiği birçok farklı okuldaki çocuklarla bile yüzleşmişti.

"Seni terk etmem," dedi. *Bırakamam. Seni seviyorum.* Bu itiraf onu daha da korkutur muydu?

Hâlâ son derece hassas olan yüz hatlarına bakmak işkence gibiydi. "Gelecek dinamitten daha dengesiz, bebeğim."

"Evet, ama hayatınızı keşkelerle yaşayamazsınız."

"Hayatımı ya olursa diye *hazırlanarak* geçirebilirim." Bırakıp ayağa kalkmadan önce onu sıkıca kavradı. "Bazen sonuçtan şüphelenmek, gerçekte ne olacağını bilmekten daha iyidir."

"Hayır. Bu korkakların yoludur Beck ve bu şekilde yaşayarak asla tatmin bulamazsın, sadece hoşnutsuzluk duyarsın." Huzur yok, sadece endişe var.

Gözlerinin etrafında bir sertleşme. "Belki, ama hoşnutsuzluğun tek dostum olduğu zamanlar da oldu."

"İyi haberlerim var. Bu değişiklik zarar vermeyecek, sadece yardımcı olacak." *Sana her şeyi vereceğim. İstediğim ve her zaman isteyeceğim kişinin sen olduğunu bir kez ve herkes için kanıtlayacağım.*

Viskinin yardımı olmadan konfor alanından çıkması gerekecekti ama potansiyel getirisi her anlık rahatsızlığa değecekti. Bu adam ve birlikte sahip olabilecekleri hayat her şeye değerdi.

"Harlow-"

"Hayır. Hiçbir şey söyleme." Onu sadece incitecek, bıçağı biraz daha derine saplayacaktı ve söylediği her şeyi düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ayağa kalktı ve onun yanağından öptü. "Git buradan da duş alayım. Kazanmam gereken bir kalbim var." *Seninki.*

Çenesinde bir kas sıçradı. Omuzlarını kavradı, öyle sıkı tutuyordu ki günlerce morlukları üzerinde kalacaktı. Ama sonra bıraktı ve kadın onun gücünü özledi. Başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve kapıyı usulca arkasından kapattı.

Harlow kendini banyoya kapattı ve dişlerini fırçaladı. -iki kez- ve duş aldı. Çıktığında Beck'in kendisi için seçtiği giysileri kapının arkasında asılı buldu. Onları o yıkanırken getirmiş olmalıydı, çünkü içeri girdiğinde orada değillerdi.

Sinsi Beck. Cam bölme buhardan o kadar buğulanmıştı ki Beck'i görememişti ama eminim Beck de ona gizlice bakmıştır.

Aptal Beck. Bir sonraki oyununu çok daha kolay hale getirmişti.

Getirdiği elbise henüz giymediği bir elbiseydi. Göğüs dekoltesi yara izlerinin üst kenarını ortaya çıkaracaktı ama belki de fark etmeyecekti. Beyaz dantel kıvrımlarına yapışacaktı.

Beck'te hoşuna giden bir şey vardı; onu aslında birlikte olmasını istemediği başka erkeklere pazarlamaya çalıştığında bile, yine de en iyi şekilde görünmesine yardımcı oluyordu.

Saçını kuruttu, makyajını yaptı. Tam son rötuşları yaparken kapı çaldı.

Nefesini içine çekti. Misafirler çoktan gelmeye başlamıştı. Ya şimdi ya da asla.

Kapı çalındı. "Hazır mısın, bebeğim?"

Hiç olamayacağım kadar. Çenesini kaldırdı ve kapıyı açtı. Beck duş almış, seksi siyah bir tişört ve kot pantolon giymiş halde karşısında duruyordu ve ağzı sulandı. O sıradan bir sofistikeydi, diğer herkesin olmak adamdı. Her kadının arzuladığı adam. Ona bakarken bakışları ısındı, parladı, etraflarındaki hava kabardı.

Yavaşça ona doğru döndü. "Ne düşünüyorsun?"

"Çok güzelsin," dedi sesi titreyerek. Boynunun arkasını kavradı ve onu kendine yaklaştırdı, çok yaklaştırdı ve göğsüne yasladı. "Buradaki herkes için fazla güzelsin."

Kemer halkalarının yanlarını kavradı. "Bana bir şey söyle Beck."

"Herhangi bir şey." Sanki sadece onun için nefes alıyormuş gibi ona baktı. Sanki kalbi bir sonraki atışını onsuz yapamazmış gibi. Sanki ona değer veriyormuş gibi.

İçini bir titreme kapladı. "Banyodayken bu elbisenin altında ne olduğunu gördün mü?"

"tek şey bu," diye itiraf etti.

Bebek adımıydı ama yine de bir adımdı. "Herkesi evine göndermek için çok geç değil." Parmak uçlarında yükseldi, burnunun ucunu onunkine değdirdi. Fahişe topuklu ayakkabılarıyla bile bir desteğe ihtiyacı vardı.

Gözlerinde yırtıcı bir parıltı. "Başka birini seçmeni istiyorum. Başka birini seçmelisin." yine düzensizdi, aksi takdirde sözlerinin neden olacağı acıyı bastırıyordu. "Onu bugün seç."

"Ya çoktan yaptıysam?" Onun güzel ağzının köşesini öptü. "Ya seni seçtiysem?"

Gözlerini kapattı ve nefes alış verişini onunki kadar kesik kesikti. "Bir zamanlar sadece sahip olamadıklarını isteyen bir kızdın. Bana sahip olduğunda ne olacak?"

"Ben artık o kız değilim. Seni tutuyorum."

"Yapacak mısın?" Göz kapakları açılarak çaresizliği, hatta öfkeyi ortaya çıkardı. "Saptırmayı bırakıp kendimden bahsetmemi istedin. Al bakalım. Ben sevdiğini her şeyi birçok kez kaybetmiş bir adamım. Beni sevmesi gereken insanlar için hiçbir zaman yeterli olmadım. Senin için nasıl yeterli olabilirim ki?" Başını salladı. "Öyleyse başka birini seçeceksin ve ikimiz için de arzular sona erecek. Arkadaş kalacağız."

Yürek parçalayıcı komutlar, o korkunç korkunun daha fazlasıyla demlenmişti. Onun için savaşılamayacağı korkusu. Bu savaşı sadece o yürütebilirdi.

Bir öksürük dikkatlerini çekti ve neredeyse suçluluk duygusuyla birbirlerinden ayrıldılar, ancak Beck teması sürdürerek kolunu onun beline doladı.

"Ne?" diye tersledi araya giren kişiyi.

Jase'in gülümsemesinin sadece üzüntü yansıttığını fark etti. "Arkadaşların burada ve görünüşe göre her biri Tanrı'nın yarattığı en güzel kadınla özel bir randevuya çıkacağını sanmış."

Beck onu böyle mi tarif etmişti? Baskı yok.

"Kimse bunun bir *Bachelorette* durumu olacağını fark etmedi," diye devam etti Jase, "ve herkes biraz tuhaflaştı. Eğer bir an önce oraya gitmezsen kimsenin Harlow'la tanışma şansı olmayacak çünkü herkes gitmiş olacak."

"Yola çıkıyoruz." Jase köşede gözden kaybolur kaybolmaz Beck onu kendine çekerek bir kez daha sarıldı ve şakağından öptü. "Özür dilerim. Ben sadece... Özür dilerim."

Yolundan sapma. "Bu adamları buraya nasıl getirdin? Strawberry Valley'deki herkes nefret eder-"

"Onlar Strawberry Valley'den değiller. Dorian'ın şehirde yaşamasını sorun etmiyordun, ben de bu adamların şehirde yaşamasını sorun etmeyeceğini düşündüm." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Seni gördüklerinde taşınmaya istekli olacaktırlar."

Romantik kelimeler. Tatlı kelimeler. Nefret kelimeleri. "İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

Derin nefes aldı, yavaşça verdi. "Hayır, ama ihtiyacım olan şeyin bu olduğuna eminim."

Bir bebek adımı daha, ama yeterli değil. Neredeyse yeterli değil. "Pekâlâ." İhtiyacı olduğunu düşündüğü şeyden ne kadar hoşlandığını yakında öğreneceklerdi. "Birini seçeceğim."

Kadına arkasını döndü, yumruğunu sıktı, hatta yumruk atmak duvara doğru kaldırdı. "Güzel," dedi, kolu herhangi bir hasar vermeden yanına düştü. "Hadi yapalım şu işi."

Onu salondan çıkarıp kalabalığın içine götürdü.

*

HARLOW GÖSTERİYİ ÇALDI.

Beck onun kendine güvenen bir kıza dönüştüğünü görmekten keyif alıyordu. Nefret ettiği kadar hoşuna da gitmişti.

Parti sırasında bir noktada, adam onu on bir farklı bekâr erkekle tanıştırdıktan sonra, kendini biraz pezevenk gibi hissederek, ona yaslanmayı, elini tutmayı bıraktı. Sonunda onu tamamen bıraktı ve hatta ona doğru bakmayı bile bıraktı. Birkaç erkek onu güldürmüştü.

Şimdi mahkemeyi o yönetiyordu. Başka tarafa bakamayan Beck omzunu köşedeki duvara . Oturma odasının ortasını süslüyor, meyve bahçesinden elma çaldığı için komşu çocuğu dövmesiyle ilgili bir hikâye anlatırken etrafını saran erkekler büyüleniyordu. Annesi onu odasına göndermiş ve ders alındığından emin olmak için küçük tatlı prensesini kontrol etmek üzere geri döndüğünde Harlow'u "tüm çiftliği yok etmek için" bir Lego Ölüm Yıldızı inşa ederken bulmuştu.

Bu hikayeyi bana hiç anlatmadı. Ama Harlow'un nasıl bir dehşet kaynağı olduğunu tahmin edebiliyordu. Hatta onu parası için koşturabilirdi. Ya da ona katılırdı, böylece dünyayı birlikte fethedebilirlerdi.

"Bunun bitmesine hazırım." Jase onun yanına yaklaştı. "Doğru kişiyi buldu mu?"

"Hayır." Gerçi Harlow bunlardan herhangi birine ya da hepsine sahip olabilirdi.

Bazıları şu anda bile onu benden almayı planlıyor olabilir.

Birasının kalanını içti.

West onun arkasından geldi. "Sana kibarca katılmayacağım Beck, adamım. Bence o en çok Cooper'dan hoşlanıyor."

Cooper Hayes. Hayır. Kesinlikle hayır. Harlow, Harlow Hayes olmayacaktı. "Aliterasyon mu?" *Ben varken olmaz.* "Önce ben öleceğim."

Jase, "Onu neden davet ettiğini söylersen, çaresizlikten yaratıcı itirazlarda bulunmuyormuşsun gibi davranacağım," dedi.

"Bir anlık delilik."

West, "Gördüğüm kadarıyla hiç durmayan biri," diye mırıldandı.

Coop Harlow'un elini , parmak eklemlerini öptü ve onu kalabalıktan uzaklaştırdı. Özel bir köşede durdu ve onu güldürmek için bir şeyler söyledi. Beck Jase'in viskisini aldı ve içti, sonra da nefes alış verişine odaklandı. İçeri. Dışarı. İyi.

"Bunu sadece bir kez soracağım," dedi West. "İstediğinin bu olduğuna emin misin? İhtiyacın olan şeyin? Onun başka bir adamla birlikte olması. Ona karşı hislerinin azalacağına gerçekten inanıyor musun? Cevap vermeden önce düşün," dedi Beck ağzını açarken. "Çünkü senin sözüne güveneceğim ve eğer bu söz evet ise, onun üzerinde hak iddia edeceğim. Çünkü dürüst olmak gerekirse? Eğer seni bu işkenceden kurtaracaksa onunla evlenirim."

West ve Harlow? Asla!

Coop ona doğru uzanınca kadın geri çekildi. Coop kızın ipeksi saç tellerini değersiz parmaklarının arasından geçirirken kız kendini tuttu ve kıpırdamadan durdu.

Artık Beck'ten geri adım atmıyor, sadece ona doğru eğiliyordu. Ama daha ne kadar sürecekti? Ne zaman başka bir adamdan teselli aramaya başlayacaktı?

Kızın saç tellerini Coop'un elinden kurtarmak için çevirmesini büyülenmiş gibi izledi. Küçük hıçkırığına rağmen -adam onun için fazla hızlı hareket etmişti- onunla konuşurken gülümsemesi içtendi ve gün ışığı kadar tatlıydı.

Ona aşık mı oluyordu?

O yapamaz. O benim.

Kelimeler zihninde yankılandı ve bir kez olsun onlarla savaşmaya çalışmadı, sadece farkındalığını doldurmalarına izin verdi, doğruluklarını test etti. *O benim. Benim. Miii- nne.*

miydi?

Onun başka bir adamla birlikte olduğu düşüncesinden nefret ediyor ve onu bu yöne ittiği için kendisinden gerçekten nefret ediyordu. Birlikte olduklarında çok mutlu oluyordu. Ayrı olduklarında acı çekiyordu ve bu hiç bitmeyecekti, değil mi?

Paniğe kapılmayı, kaçmayı, bildiği hayatı yok etmekle tehdit eden bu kadından uzaklaşmayı bekliyordu ama onu, içinde boğulmayı sevdiği gözlerini, dokunmak için ruhunu satabileceği tenini içine çekerken hissettiği tek şey iç burkan bir arzuydu.

Değişim mi? Getir bakalım.

Tıpkı onun söylediği gibi bir korkaktı. Olasılıklardan çok korktuğu için gerçeği inkâr etmişti. Ama onun başka bir adam seçmesine asla izin vermeyeceğini fark etti. Onu bu yönde ne kadar zorluyorsa, o kadar da engel yaratıyordu. Bugün bile her erkeği uyarmıştı. Onu en küçük şekilde bile inciten herkesi acı bekliyordu.

Benimkini. Ve kendisine ait olanı alma zamanı gelmişti.

"Dışarı," diye bağırdı.

Bütün gözler ona çevrildi.

"Dışarı. Şimdi."

"Sonunda." West en korkutucu kaşlarını çatmadan önce sıırttı. "Adamı duyduunuz. Dışarı!"

"Size gitmenizi söyletmeyin *bana*." Jase bir buldozer gibi davranarak adamları kapıya doğru sürmeye başladı.

Kaşlarını dehşetle çatan Harlow, Coop'un peşinden gitti. "Sen değil, bebeğim," dedi Beck odanın öbür ucuna doğru adım atarak.

Onun yaklaşmasıyla gözleri büyüdü ve kahretsin, çok güzeldi. Doğuştan şehvetliydi. *Ve tamamen benim.*

Adımlarında hiç duraksamadan onun elini tuttu ve onu salona götürdü. Onun için, kendisini ilişki denen dikenli, yaldızlı kafese seve seve sokabilirdi. Onun gitmesine izin veremezdi.

" oluyor?" diye sordu.

"Haftalar önce olması gereken şey." Yatak odasının kapısını tekmeleyerek kapattı ve onu etrafında döndürerek doğru sıkıştırdı. Karanlık gerilim

Haftalardır çektiği acı sonunda onu terk ve yerini başka türden bir gerilime bıraktı.

"Beck." Dudakları bir solukta ayrıldı, Beck ağzıyla yakaladı, onu tatmak için yanıp tutuşuyordu. Ama Beck onu öpmedi; onu itti. Ya da denedi. Adam yerinden kıpırdamadı. "Hayır." Başını iki yana salladı. "Bana bunu yapmana izin vermeyeceğim. Canın istediğinde beni öpüyorsun, sonra da korktuğunda başka biriyle birlikte olmamı söylüyorsun. Bu şekilde davranılmayı reddediyorum. Ben gidiyorum." Dönerek sırtını adamın göğsüne dayadı ve kapı kolunu çekiştirdi.

"İstedığın şeyi elde ettiğin için korkuyor musun? İşte bu çok kötü, bebeğim." Elini tahtanın üzerinde düz tutarak hiç açılmamasını sağladı.

"İstedığımı alıyor musun?" Omzunun üzerinden ona ters ters baktı. "Bana asıldınız, sonra başka birini bulmamı söylediniz. Şimdi yine üstüme geliyorsun. Yarın ne olacak?"

"Seni başkasının üzerine itmeyeceğim. Bir daha olmaz." Bir daha *asla*. Çenesinde bir titreme başladı, sonra tüm vücuduna yayıldı.

"Ağlama. Lütfen, ağlama."

Yenilmiş bir halde alnını kapıya dayadı. "Doğru şeyleri söylemekte her zaman iyiydin ama yapmakta o kadar iyi değildin."

"Özür dilerim. Seni başka erkeklerle görmenin ne kadar zor olacağını fark etmemiştim. İçim *kaynıyordu* ve soğukkanlı bir cinayet işlemek istiyordum. Sen benimsin ve başka *hiç* kimsenin sana sahip olmasına izin yok. Bu gece bunu kanıtlayacağım. Bir ilişki, bir bağlılık istedin," dedi. "Aslında her ikisi için de ısrar ettin ve sana sahip olabilmemin tek yolu buysa, öyle de olacak. Birlikte olacağız. Sana asla yalan söylemeyeceğim ve senden de aynısını bekliyorum. Bu senin için kabul edilebilir mi?"

Yavaşça döndü. Şok, şaşkınlık ve umut, göğsünde derin yaralar açarak ona baktı. "Beck..."

"Evet de. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok." "Ben- Evet," diye fısıldadı.

Güzel. "Şimdi elbiselerini çıkar."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

BECK'in sözleri Harlow'u rahatsız etti. *Eğer sana sahip tek yolu buysa, olacaktı.* Ama şu anda umursamayacak kadar çılgınca sallanıyordu. O ve Beck gerçek bir çiftti. Beck bu işte sonuna kadar onunlaydı.

"Bu konularda tecrübesiz olduğumu biliyorum." Bakışlarının sıcak yoğunluğu ses tonundaki alçak yumuşaklığı yalanlıyordu. "Ama bir erimenin eşigindeyim. Bir an önce çıplak olmanı istiyorum. Elbiselerini çıkar, bebeğim."

Titreyen elleriyle elbisesinin üst kısmına uzandı. Tek yapması gereken elbiseyi aşağı doğru kaydırmaktı ama tereddüt etti. Kendini ne kadar savunmasız hissetse de bunu tek başına yapmak istemiyordu.

Kollarını iki yanına indirdi ve *fısıldayarak*, "Çıkar onları üzerimden," dedi.

Bir uzman olarak parmaklarını göğüs çizgisinin içine soktu ve tek bir çekişle elbiseyi ayaklarının dibinde toplayarak onu iç çamaşırları ve fahişe topuklu ayakkabılarıyla bıraktı. "Elbiseden çık."

Kadın itaat ettiği anda, adam sütyenini çözdü. Giysi düştü, meme uçları acı verici bir hassasiyetle büzülürken ateşli bakışları göğüslerine kilitlendi.

"Bu küçük tatlı mücevherler sadece benim için yapıldı." Onu avuçladı, başparmaklarını şişmiş tepelerin üzerinde gezdirdi. Her zaman baştan çıkarıcı bir güç olmuştu ama bugün, bu an, ete kemiğe bürünmüş ham bir şehveti ve tamamen karşı konulmazdı.

"Küçükler," dedi, Tawny gibi büyük göğüslü güzellerle birlikte olduğunu biliyordu.

"Mükemmeller. Seni tanıdığımdan beri tek istediğim bunlardı. Tek istediğim sendin."

Dizlerinin üzerine çöktü, saygılı bir şekilde ayakkabılarını teker teker çıkardı, ardından külotunun belini, kumaşı sıkıca dişlerinin arasına alana kadar dilledi. Küçük kumaş parçasını aşağı, aşağı sürükledi ve sonunda yere ulaştı.

Cildim ısındı. Tüyleri diken diken oldu. İçini bir ürperti kapladı, derinlerde bir yerde baygın bir zevk uzuvlarına doldu. Tek yapmak istediği onun içinde erimek, onunla kaynaşmaktı.

"Ben de seni görmek istiyorum," dedi.

"Yapacaksın. Güven bana." Ayağa kalktı, elleri onun etrafında dolaştı, biri ensesinde, diğeri sırtının alt kısmında. Onu kendine doğru çekti, başını eğdi ve tek bir hamlede ağzını kaptı. Dili onunkine karşı itti, aldı, talep etti ve kız da ona kendi itişiyile karşılık verdiğinde, adam çılgına döndü, onu en coşkulu tutkuyla besledi. Öpücük onu bir şekilde doyurmalıydı ama bu sadece iştahını daha da kabarttı.

Beck onu yatağa doğru geri çekti ve dizleri yatağın kenarına çarptığında yere düştü. Beck onu hemen takip etmedi ama kadının açılmış bacaklarının arasında durdu, nefesleri sığ ve boş geliyordu, yüz hatları gerginleşmişti. Gözbebekleri o kadar büyüktü ki gözleri siyah görünüyordu; fırtınalı gecelerde ikiz gibiydi.

Gömleğinin yakasını kavradı ve kumaşı başının üzerine çekerek muhteşem göğsünü ortaya çıkardı. Göğüs kasları kaslıydı, sinirlerle süslüydü, meme uçları küçük ve kahverengiydi, karnı güçle doluydu. Diliyle onun altın uçlu şekerleme izini takip etmek istedi.

"Bana bırak." Ayağa kalktı ve bakışları yüzüne kilitlenmiş halde pantolonunu açtı. Adam boxer külot giymişti ve ereksiyonu üst kısmı zorluyordu. Onun önünde diz çöktüğü zamanı düşündü yapabileceği şeyleri düşündü- ve dudaklarını ıslattı.

Parmakları ensesinde daha sıkı bir şekilde kıvrıldı. "Öp beni," diye mırıldandı ve kadın onun bunu yapmasını arzuladığını biliyordu. "Öp beni ve asla durma."

"Evet." İç çamaşırını aşağı iterek adamın geri kalanını serbest bıraktı, sonra öne doğru eğildi ve ucunu *yaladı*.

Ürperdi, parmakları saçlarını taradı, telleri yumrukladı. Onu yutmadan önce tekrar tekrar yaladı, gidebildiği kadar.

Boğuk bir inilti onu terk etti. "İşte böyle bebeğim. Aynen ."

Başını kaldırarak gırtlaktan, "Bunu daha önce hiç yapmadım. Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam söyle."

"Eğer bunu yapıyorsan, hoşuma gidecektir." Parmak uçlarını kızın yanağının üzerinde gezdirdi, yüz hatları son derece yumuşaktı. "Beni tekrar aşağı indir ve dilini alt tarafımda gezdir, sonra yukarı çıkarken beni sertçe em."

Söyleneni yaptı ve ondan daha derin bir inilti çıkardı. Cesaretleterek tekrar tekrar yaptı ve hızını artırdı.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Beni çok ateşli yapıyorsun."

İniltileri gittikçe düzensizleşti... tek yapabildiği nefes nefese kalmaktı, hava onun ve kendisinin uyarılmasıyla ağırlaşıyordu. Verdiği tepkiler

Tutku ateşi onu yakıp kavuruyordu. Ama adam çenesini parmaklarının ve başparmağının kıvrımları arasına sıkıştırarak yavaşça başını kaldırdı.

"Daha işim bitmedi," dedi.

"Böyle devam ederse, ben de olacağım. Arkana yaslan."

*

BECK aslında tanıdığı bir kadınla hiç birlikte olmamıştı. Harlow'a karşı halihazırda beslediği şefkatli duyguların, bu deneyime şok edici bir derinlik katacağını fark etmemişti; hoşuna gittiğini inkâr edemeyeceği bir farkındalık katmanı.

Yatağa uzandı, tatlı vücudu ona karşı açık ve savunmasızdı. "Beck..."

Sesinin mırıltısı ona bir şeyler yaptı. Belki de sesinin her zaman çıkmadığını bildiği için. Belki de başka hiç kimsenin onu bu kadar muhtaç hissettirmediğini, onu baştan çıkarma gücüne yalnızca kendisinin sahip olduğunu bildiği için.

Ve onu çözecek güce sadece o sahipti.

Ayakkabılarını tekmeledi, kot pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı ve onun üzerine süründü, ona baktı, ağır kapaklı gözlerinde parladığını gördüğü durgun arzuyu içti.

Ellerini, o pürüzsüz, zarif ellerini adamın kollarında gezdirdi ve bu dokunuş daha öncekilerden çok daha anlamlıydı, onu deriden, kandan ve kemikten daha derinden etkiledi. Bu dokunuşun altında titredi.

"İkinci bir düşünce mi?" dedi, biraz emin değildi.

"Asla." Şakağından süzülen terler onun güzel omzuna damladı. "Benim için uzun zaman oldu ve bunun senin için mükemmel olmasını istiyorum."

Gülümsemesi saf tatlılıktaydı, şiddetli bir fırtınanın ortasındaki güneş ışığı gibiydi. "Seninle birlikte. Bu mükemmel."

Bunu kastetmişti. Bunu kastettiğini biliyordu. Ona daha önce hiç güvenmediği bir şekilde güveniyordu.

"Ama," dedi alt dudağını dişleyerek, "'bir süre' derken ne demek istedin?"

Ona elinden gelen en nazik öpücüğü verdi, tutku kadar saygıyla da dolu bir öpücüktü bu - zar zor biriktirdiği bir tutku. "Yani seninle tanıştığım günden beri."

Nefes nefese kaldığında, daha fazla dayanamadı. Onu tekrar öptü, sonunda tüm tutkusunu serbest bıraktı. Dili onunkiyle çarpışıyor, saldırganlığını kabul etmekle kalmayıp karşılık veriyordu. Öpücüğün içinde kayboldu, heyecanlandı

Onu alıp götürürken ve tüketirken içinde. Kadının kendisinden çok fazla şey isteyeceğinden endişelenmesine gerek yoktu. Zaten her şeyi sunmuştu. Saati izlemesine ya da iş bittiğinde nasıl kaçacağını merak etmesine gerek yoktu. Birlikte olmak istediği tek kadınla olmak istediği yerdeydi.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu nefes nefese. "Her ne ise, yapacağım."

"Nefes almaya devam et, bebeğim."

*

Harlow o kadar tahrik olmuştu ki, sanki tek bir an bile tatmin olmamış gibi acı çekiyordu, alevler içinde kalmayı bekliyordu. Ama o sözleri duyunca -*Sadece nefes almaya devam et bebeğim*- neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

Hiç bir erkek bir kadını Beck'in onu memnun ettiği kadar memnun etmiş miydi?

Komodinin üst çekmecesini açtı ve üstüne bir, iki, üç prezervatif koydu.

"Belki de benim dayanıklılığımı abartıyorsunuz," dedi.

"Ya da benimkini küçümsüyorsun." Göğüslerine doğru öptü ve yaladı, yara izlerine daha fazla dikkat ederek hepsini daha iyi öptü. Önce bir meme ucunu, sonra diğerini emdi, kız kıvrana kadar tekrar tekrar değiştirdi.

"Bakalım ağzının üzerimde olmasından ne kadar hoşlanıyorsun, değil mi?" Bir parmağını onun içine soktu. "Oh, bebeğim. Hoşuna gitti. Hem de çok."

"Gerçekten yaptım." Elini olduğu yerde tutarak bileğinin etrafında döndü. "Durma. Lütfen, durma."

"Önce ben ölürdüm. Ama senin içinde başka bir şeye ihtiyacın var ve ben sana onu vereceğim."

"Yesss. Evet. Lütfen."

"Başlığı tut."

Kadın itaat etti, ellerini ferforjenin etrafına kapattı ve kalçalarıyla dizlerini birbirinden daha da uzaklaştırdı. Daha uzağa. Daha da uzağa. Kadın bacaklarını adamın etrafına sarmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi ve onu olabildiğince açtı.

"Seni görmek istiyorum," dedi. "Sizi görmek zorundayım. Hepinizi."

Serin hava en mahrem yerlerine değdi ve kadın titredi. Yavaşça, durgun bir şekilde ona baktı ve böylece dünyanın geri kalanı

var olmaktan çıkmıştı. Hayatta kalan tek iki kişi onlardı; bu onun bildiği en tatlı ıstıraptı.

Parmağını geri verdi, sonra bir tane daha ekledi. Kadın gerilmiş, yanmıştı ama yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, ona ihtiyacı vardı. Her zaman ona.

"Sen... başka bir şey söyledin."

"Burada çok güzelsin," dedi ipek gibi, "biraz daha oynamaya karar verdim."

Kızın dizlerinden birini omzunun üzerinden geçirdi, başını eğdi ve kızın ağrıyan yerini emdi... çok fena ağrıyordu... Düşünceleri savruluyor, bölünüyor, zevki yoğunlaşıyor, başı dönüyordu.

Gözlerini kapattı, kalbini çalan bu adama karşı o kadar savunmasızdı ki... şimdi bedenine ve geleceğine sahip olacaktı. Ve adam bileğinin açısını değiştirdiğinde, yanıkla birlikte basınç da arttığında neredeyse derisinden dışarı çıkacaktı. Ama aldığı zevk her ikisini de aştı ve kalçalarını oynatarak onu daha da derine gönderdi.

"Sen benim ölümüm olabilirsin, bebeğim."

"Merak etme," diye nefes nefese kaldı. "Beni de yanında ."

Oynamaya devam etti. Kadın çırpındı ve yalvardı. Saçlarının ipeğini taramak için yatak başlığını bıraktı, ama adam ona pozisyon almasını söyledi, o da itaat etti, tamamlanma vaadi onu çağırıyordu. Adam ona asla tamamlanma sözü vermedi.

"Bana eziyet etmeyi kes!" diye bağırdı sonunda.

Boğuk kıkırdaması gergindi, hassaslaşmış tenine karanlık bir okşayıştı. "Eğer ben her zamankinden daha sert boşalacaksam, sen de öyle."

Parmaklarını makasladı ve bu neredeyse onu devirmek için yeterliydi, ama neredeyse yeterince iyi değildi ve tatmin olmanın kör kenarında gezinirken, acı neredeyse tüm tatlılık ipuçlarını kaybetti. En çok ihtiyaç duyduğu şeyden mahrum kalmak acı vericiydi ve bir inilti onu terk etti.

Ondan tamamen çekilmeden önce son bir kez yaladı.

Çok boştu. "Hayır, hayır," diye . "Onları geri ."

"Sana daha iyi bir şey vereceğim, tıpkı söz verdiğim gibi." Adam kadının tepesinde belirirken, tepedeki vantilatörün ışığı adamın üzerine düşüyor, teninde ince bir parlaklık yaratan ter parlıyordu. Adam da en az onun hissettiği kadar çıldırmış görünüyordu.

Onun dikkatli bakışları altında, dişleriyle bir folyo paketini yırtarak açtı. Bir eliyle ağırlığını onun üzerine verdi ve diğer eliyle lateksi yuvarlayarak yerine yerleştirdi. Parmakları tekrar buldu ama içine sokmak yerine aletini yerine yönlendirdi.

"Seni incitmek istemiyorum." Gözünün köşesini, yanağının kalkık kısmını, burnunun ucunu öptü ve bir santim içeri kayd. Yakıcı gerginlik, gelecek olanın bir vaadiydi ve o daha fazlasını istiyordu -ihtiyaç duyuyordu-.

Ayaklarını şiltenin üzerine dikti ve yukarı doğru yükselerek onu bir santim daha içine aldı.

"Çok sıkısın," diye homurdandı. "Alışman için sana bir dakika verelim."

Bir dakika, dayanılmaz bir ömür olabilirdi. Tutku çoktan çekingenliğini yok etmiş, ona yol göstermesi için en ilkel içgüdülerini bırakmıştı. *Daha fazlasını mı istiyorsun? Al o zaman.* Adamın saçlarından bir tutam yakaladı ve ağzını kendi ağzına doğru zorladı, bu hareketin çaresizliği adamın göğsünün altından minnettar bir hırıltı çıkardı; adamın dili onunkiyile düello etmek için dışarı fırladı. Kız zaten ıslaktı, zaten bembeyazdı ve bu onu daha da ıslatıyor, daha da ateşlendiriyordu ama aynı zamanda adamın kontrolünü de kırıyordu gibiydi. Kalçaları sık sık sarsıntılarla hareket etmeye başladı, onu biraz daha derine gönderdi... sadece biraz daha derine...

"Beck!"

"Çok iyi yapıyorum. Beni mükemmel bir şekilde alıyorsun." "Çok büyüksün," dedi.

Bir kıkırdama daha çıkardı; yarı eğlence, yarı eziyet dolu bir sest. "Birkaç dakika içinde bedenim için bana teşekkür edeceksin."

"Braggart! Yap şunu."

Biraz daha sert itti, yarısına kadar içine girdi ve vay canına, tamam. Bu kadar yavaş gitmek istemesine şaşmamalı. Acı tekrar zevki gölgelemekle tehdit etti ve ona küfredebileceğini düşündü. Ama en ufak bir irkilmede duracağını ve onu daha iyi hazırlamaya çalışacağını biliyordu ve bunun olmasına izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. Bundan sağ çıkamazdı. Ayrıca, bu adam ona aitti. Ona sahip olacaktı, hepsine. Şimdi.

Başka çare göremeyince tırnaklarını adamın kıkına geçirdi ve kalçalarını yukarı kaldırırken adamın alt bedenini öne doğru çekti. Köküne kadar çarptı ve acı ve zevk karışımından olduğu kadar şaşkınlıktan da bir çığlık patladı. Ama artık onun içindeydi, onu dolduruyordu. Onunla birleşmişti; onlar birdi.

Daha önce hissettiği kırılma? Bununla kıyaslanamaz bile.

"İyi misin? Bana iyi olduğunu söyle." En azından onun yanındaydı. Gerginlik yüz hatlarını tahrip etmiş, kendi kırılmasını ve muhtemelen yatıştırmak için öldürebileceği hayvani bir açlığı ortaya çıkarmıştı. Tam olarak istediği şeye sahip olmanın eşiğinde bir adamdı ve yine de tatmin hâlâ ulaşamayacağı bir yerde duruyordu. Zayıf kontrolü daha ne kadar sürecekti?

İçinden bir titreme geçti ve "Devam et," dedi. Acı çoktan azalmaya başlamıştı. Mırıldanarak bacaklarını adamın yanlarına sürttü. "Bitir beni."

Elini dizinin hemen altına sabitledi, alt bedeni ona doğru kıvrılırken ona açtı verdi ve baskı uyguladı, sonra hareket etmeye başladı. İçeri, dışarı. İlk başta yavaşça, sadece olabileceklerle dalga geçerek, sürtünerek, en mahrem yerlerini okşayarak. Sonra kalçalarını sertçe salladı, daha derine girdi, inanılmaz derecede derine, ondan keyifli bir nefes aldı.

"Hoşuna gitti mi?" Dizlerinin üzerine çıktı, diğer bacağına yana ve yukarı doğru bastırarak onu tamamen açtı. İtti.

"Beck!"

Başparmağı onun tatlı noktasını buldu ve daire çizdi, daire çizdi. Zevk içinde zirve yaptı. Çok yaklaşmıştı. Neredeyse oradaydı. Başparmağı daha fazla güçle bastırdı. İşte bu! Tatmin vurdu ve sertçe vurdu. Çığlık attı, tamamen kendinden geçmişti.

"Kendine bir bak," dedi ve sesi dehşete düşmüş gibiydi - biraz vahşi. "Kendine bir bak, bebeğim." Ve sonra vuruşları daha hızlı, çok daha hızlı geldi, kontrolünün bağı nihayet onarılamayacak kadar yıprandı.

Vahşiydi, neredeyse acımasızdı ve kız buna bayılıyordu. *Ona* bakmayı seviyordu. Onun tutkusunun nesnesi olmayı seviyordu. Gözleri çılgınca parlıyordu, içindeki gerilim açıkça artıyordu. Dudakları onun öpücükleri yüzünden kızarmış ve şişmişti. Eşi benzeri olmayan bir fanteziydi. Ve onunkiydi.

"Harlow," diye haykırdı, son bir kez daha içeri daldı. Kalçalarını lezzetli, morartıcı bir güçle kavradı, boşalırken yüzündeki gerginlik yavaş yavaş kayboldu.

Adam onun üzerine yığıldı ve onu ezmek için hızla yan tarafına döndü. Adamın onu tutacak gücü olmadığından, kadının bedeni onu saramayacak kadar zayıftı ve o da yatağa yığıldı. Uzun bir süre orada, birbirlerine bakarak yattılar, nefes alış verişlerinin düzensiz sesi kulaklarını dolduruyordu.

"Bu..." dedi. "Dünyayı değiştiren mi?"

"Sadece iyi," diye bitirdi, gülümsememeye çalışarak.

Kadının poposuna hafifçe vurdu. "Eğer dikkatli olmazsanız, Bayan Glass, tekrar başlayacağım ve size gerçeği itiraf ettirene kadar durmayacağım."

"Hayır, hayır," dedi sahte bir korkuyla. "Bunun dışında her şey." Sonra alt dudağını çiğnedi. "Bunu tekrar yapacak mıyız?"

"Kesinlikle." "Ne zaman?"

"Sabırsız
mısın?"

"Evet!"

"Ağrın olacak."

"Umurumda
değil."

Kızın yanaklarındaki saçları düzeltti, ama sanki eli yapmaması gereken bir şey yapmış gibi eline baktı ve durdu. Boş bir maske takmadan önce yüzünde bir korku parıltısı belirdi. Yataktan kalktı, prezervatifi attı.

"Sorun ne?" diye sordu, endişesi durgun memnuniyetini kovalıyordu. Oturdu, çarşafı göğsüne bastırdı, artık çıplaklığıyla o kadar da rahat değildi.

Yanına tırmandı ve onu çevirerek göğsüne doğru çekti. Kolunu ona doladı, bacaklarından biri onunkinin arasına sığdı. "İkinci raunt beklemek zorunda. Yorgunum ve biraz kestirmem gerek. Sen uyu. Uyandığımızda tüm detayları hallederiz."

Detaylar mı? "Ne detayı?"

Kulağının kabuğunu öptü. "Bunları konuşuruz. Şimdi uyu."

Ama ondan sonra, nasıl yapabilirdi ki?

YİRMİNCİ BÖLÜM

BECK^{İN SÖZLERİ} Harlow'u uyku saatinin her dakikasında ^{rahatsız ediyordu.} İkisi mutfakta baş başa yemek yerken ve Beck onu elleriyle beslerken onu rahatsız ediyorlardı. Yatağa geri dönüp televizyon izlerken. Onlar tekrar sevişirken. Beck huzur içinde uyurken.

Sabah olduğunda arzusun sisi dağılmış, düşünceleri uzun zamandır -aslında onunla tanıştığından beri- hiç olmadığı kadar berraklaşmıştı.

Tüm detayları sabah hallederiz, demişti. Ve onunla böylesine tatlı bir şekilde sevişmeden önce, "Eğer sana sahip olabilmemin tek yolu buysa, öyle olacak" demişti.

Yani bağlılık.

Farkına varmak canını *yaktı*. Beck onunla bu ilişkiye onu sevdiği, hatta ondan hoşlandığı için girmemişti. Onsuz olma düşüncesine dayanamadığı için bile bağlanmamıştı. Bunu yapmıştı çünkü onunla yatabilmesinin tek yolu buydu.

Başka bir deyişle, sanki onu köşeye sıkıştırmış gibi hissediyordu.

Onun tarafından tuzağa düşürüldüğünü hissederse nasıl bir gelecekleri olurdu? Bunun için ona kızmaya başladığında ne olacaktı? Ne zaman, eğer değil. Acının keskin dikenleri ortaya çıkacak ve her biri onu hedef alacaktı. Nefret yakında onu takip edecekti. Bunu ona gerçekten yapabilir miydi? Bunu *kendine* gerçekten yapabilir miydi?

O ve Beck daha başlamadan , değil mi?

Ama onu terk ederse, çekip giderse, korkularının alevlerini körüklemiş olacaktı. *Bunu* gerçekten yapabilir miydi?

Konuşmaları gerekiyordu.

Kendini onun kucağından dikkatlice kurtardı ve dişlerini fırçalarken panik yapmamaya çalışarak banyoya girdi, onun gömleklerinden birini ve bir çift eşofmanını giydi.

"Harlow?" Beck'in sesi üzüntüyle karışıklı. Yanında olmadığı için mi?

Umut çiçek açtı, ölümcül bir kışın tek gülü. *Lütfen, lütfen beni benim seni istediğim gibi iste.*

Yüz hatlarını sadece sakın görünecek şekilde düzeltti ve banyonun kapısını açtı. "Ben buradayım."

Bacaklarını yatağın kenarına atmıştı ama onun selamıyla başını ona doğru çevirdi ve üzüntüsü azaldı. Nefes kesici bir şekilde çıplaktı, kaslı göğsü sergileniyordu, etkileyici alt yarısı paylaştıkları çarşaf tarafından gizlenmişti.

Ona gülümsedi, üçüncü raundu deneyimlemesi için hınzırca bir davetti bu. Saçları darmadağınktı, altın rengi uçları sabah ışığında parlıyordu. Kirli sakalı biraz daha sıkı ve teni şimdiden gıdıklanmaya başlamıştı.

"Sanırım bu yatakta yalnız uyanmayı planlamadığım açık," dedi.

Korkup kaçmadan önce yap. "Benimle bir gelecek düşünmek seni mutlu ediyor mu Beck?"

Gülümsemesi biraz soldu. "Önce sana bir şaplak atmayı ciddi ciddi . Daha sonra gözlerimi açtığımda nerede olmanı istediğimi ve ne yapmanı istediğimi göstereceğim."

Midesi düğümlendi ve kasıldı. "Lütfen. Soruma cevap verin."

Gülümsemesi tamamen kayboldu ve göğsünü ovuşturdu. "Yapabileceğimiz bir sürü başka şey varken neden soru cevap yapalım ki? Daha iyi şeyler."

Bunu başka bir şekilde deneyelim. "Dün gece, henüz ele almadığımız ayrıntıların üzerinden geçmekten bahsettiniz. Hangi detaylar?"

Yanındaki yatağı okşadı. "Şu anda endişelendiğim tek ayrıntı senin mesafen. Buraya gel."

"Hangi ayrıntılar?" diye ısrar etti.

"Ve kıyafetlerin," diye devam etti sanki o hiç konuşmamış gibi. "Çıkar onları."

"Beck. Sana yalvarıyorum."

Ayağa kalktı, savaş ganimetlerini almaya hazır eski bir savaşçı gibi görünüyordu.

Bana sahip çık.

"Bunu senin deneyimsizliğine bağlayacağım," dedi ereksiyonunun tabanını kavrayarak, "ama erkekler sabah ilk iş seksten hoşlanır ve ben bunu kanıtlayacağım."

Neredeyse ona gidecekti. Bu daha kolay ve çok daha zevkli olurdu. "Kendini kapana kısılmış hissediyor musun?" diye sordu açık açık.

Çılgına dönmüş gözlerin altında bir kas sızradı. Aradaki mesafeyi kapattı, iri elleriyle kızın yüzünü çerçeveledi. "Bunu neden yapıyorsun?"

Cevap değil. "Bilmeye hakkım var."

"Kendimi sana adadım, değil mi?"

"Evet, ama sadece benimle yatabilmenin tek yolu bu olduğu için."

Gözünün altındaki kas daha da hızlı zıpladı. "Ve teklif ettiğim şeyle mutlu olamıyor musun?"

"Ne öneriyorsun Beck? Hiç söylemedin. Gelecekte bir zamanda evlilik mi?"

Dudakları büzüldü ve elleri ondan uzaklaştı. "Şimdi burada teklif ediyorum. Ve yarını. Bu arada, şimdiye kadar kimseye teklif etmediğim kadar çok şey teklif ediyorum."

"Peki ya yarından sonraki gün?" Göğsünü ovuşturdu. "Bilmiyorum."

Umut alevleri birbiri ardına sönüyordu. "Bana bunu deneme amaçlı yaptığımızı mı söylüyorsun? Benden bilmemi istediğin ayrıntı bu, değil mi?"

Neredeyse meydan okurcasına, "Her ilişki bir deneme sürecine dayanır, Harlow. Hiç kimse kendi ilişkisinin sonsuza dek sürüp sürmeyeceğini bilemez, özellikle de başlangıçta."

"Ama neyi vermeye istekli olduklarını ve neyi saklamaya devam edeceklerini biliyorlar." Bir nefes çekti. "Benimle bir gelecek düşünmek seni mutlu ediyor mu?" diye tekrar sordu.

"Yeter. Hadi-" "Öyle mi?"

"Buna cevap vermemi istemiyorsun, bebeğim." "İstiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum."

"Pekâlâ." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Geleceği hayal ettiğimde kıyamet ve kasvet görüyorum. Hepsi bu. Şimdiye kadar gördüğüm tek şey bu."

En büyük korkusunun doğrulanması, kalbine bir kurşun yemekten daha kötüydü.

Seçimi basitti: Onu şimdi kaybetmek ya da sonra kaybetmek. Bandajı yırtıp atmak ya da altındaki yaranın iltihaplanmasına izin vermek.

Yıkılamam. Burada olmaz, şimdi olmaz. "Seni tüm varlığımla istiyorum, ama onu tuzağa düşürdüğümü hissedem, benimle sadece kıyamet ve kasvet gören bir adamla kalmayacağım. Bana kızacaksın."

"Bunu yapma," dedi ve o anda onda korkutucu bir şey vardı. Sanki panjurlar iniyor, onu dışarıda bırakıyordu. "Biliyor musun?" Mizahtan ziyade acıyla güldü. "Bir yanımla bunu bekliyordun. Bana sahiptin ve şimdi artık beni istemiyorsun."

"Bir parçanı bunu mu bekliyordun? Bu yüzden mi bana 'bağlanacak' kadar rahat hissediyorsun?" diye alay etti, tırnak işaretleri kullanarak. Kendi korkuları ve acıları

şu anda onu çirkinleştiriyordu ama umurunda değildi. "Seni terk edeceğimden ve benimle uzun süre birlikte olmak zorunda kalmayacağından çok emin olduğun için mi?"

"Dur. Sadece dur." Sesi karanlık ve tehlikeliydi. "Birimiz asla geri alamayacağımız bir şey söylemeden önce ağzımızı kapatalım. İşe gidelim ve sakinleşelim."

Başını iki yana salladı. "Diğer soruma cevap verene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Yap. Sen. Hissediyor. Kapana kısılmış?"

"Harlow."

"Öyle mi?" diye bağırdı.

"Evet," diye hırladı, ona ters ters bakarak. "Şimdi mutlu *musun*? Bir kafesin içindeyim ve beni oraya sen koydun. Ama seni başka bir adamla istemiyorum ve benim olman için her şeyi yaparım. Bunu bile."

Bunu bile. *Beni parça parça yok ediyor.* "Peki." *Başımı kaldırdım, gözyaşlarımı geri kırdım.* "Keşke bu benim için yeterli olsaydı, ama değil."

Sanki kadın ona vurmuş gibi irkildi. "Senin için yeterli olmadığımı mı söylüyorsun?" "Hayır, demek istediğim bu değil."

Öfkeyle yaklaştı, kollarının üst kısmına yapıştı ve onu sarstı. "Beni terk , Harlow. Sana izin vermeyeceğim."

"Ben...benim," dedi hıçkırıklarla savaşıyor. Hıçkırıklar göğsünde demleniyordu, kaçmak için çıldırıyordu. *Buradan çıkmak zorundaydı.* Hemen. Adamın elinden kurtuldu.

Ona ters ters bakarak elbisesini, ayakkabılarını aldı ve sanki henüz kaçmamasının tek nedeni onlarmış gibi onları tuttu. "Sakın bunu yapmaya cüret etme."

"Yapmak zorundayım. Anlamıyor musun? Seni tuzağa düşürmeyeceğim. Seni mahkum etmeyeceğim. Kafesteyken bana kızmaktansa özgürken benden nefret etmeni tercih ederim."

Ona doğru bir adım attı, nefes aldıkça burun delikleri şişiyor, göğsü kabarıyordu. "Eğer o kapıdan çıkarsan, işimiz biter. Eşyalarını toplayıp karavandan ve arazimden defolup gidebilirsin."

Bir damla gözyaşı yanaklarını yaktı. "Bunu yapmak istemiyorum." "O zaman yapma. Burada kal."

"Ama yapmak zorundayım," diye sözlerini tamamladı ve odadan çıktı.

*

HARLOW, BECK'in onun her türlü riske değdiğini, kasvet yerine mutluluk sunduğunu anlamasını umuyordu ama o bir erkekti ve bu özel tür bir kutu kaya kadar aptal olabiliyordu. Bu yüzden, elbette karavana hiç gelmedi ve akşam olduğunda, yetersiz eşyalarını toplamak zorunda kaldı.

Daha fazla zamana ihtiyacı olması için dua etti, hatta Strawberry Inn'de bir oda tuttuktan sonra gelmesini hayal etti - her zamanki fiyatın iki katı, çünkü sahibi ondan nefret ediyordu ve görünüşe göre bir "orospu" ücreti vardı - ama o bunu da yapmadı.

Takip eden günlerde odasından sadece iş başvurusu yapmak için çıktı. Style Me Tender ve Swat Team 8 yeni bir işe alım için yeterli gelir getirmiyordu ve her ikisi de yardım için ilan vermiş olan Two Farms ve Strawberries and More marketleri onu geri çevirmişti.

Günler geçmeye devam ettikçe, birikimleri azalmaya başladı. Yapması gereken bir seçim olduğunu fark etti. Kamp kuracak yeni bir yer bulmadan önce handa bir hafta daha yiyeceksiz kalacaktı ya da şimdi kamp kuracak yeni bir yer bulacak ve birkaç hafta daha karnını doyuracaktı. İkincisini seçti ve sonunda Dane Michaelson'ın iki yüz elli dönümlük çiftliğinde bir yer buldu.

Yeni bir çadır almak için değerli parasını harcamak zorunda kaldı, bu da berbattı çünkü karavanın çöküşünün tadını o kadar uzun süre çıkardıktan sonra sert naylon zeminde uyumak, lütuftan düştüğü derinlikleri gerçekten eve götürdü. Bir kez daha içmek için gölet suyunu kaynatmak ve açık hava hortumuyla yıkanmak zorunda kaldı.

Ama gerçekten de, Beck'i kolunda güzel bir kadınla kasabada gördüğü ve Beck'in onu görmezden geldiği zamanlar, en çok acı veren zamanlardı. Onu hayatından tamamen çıkarmıştı. Sadece. Öylece. Bu şekilde.

Eğer onu bu kadar kolay kovabiliyorsa, onsuz daha iyiydi... Yine de her gece uyuyana kadar ağlıyordu. Ve soğuk bir hava dalgası geldiğinde, gözyaşları yanaklarında donuyordu. Sonunda kazancının geri kalanını bir uyku tulumuna, yün bir paltoya ve pazen çoraplara harcadı.

Tekrar karnını doyurmak istiyorsa tuzak kurması ya da bir an önce iş bulması gerekiyordu ama sadece bir yer eleman arıyordu. Boşalttığı hanın başka bir hizmetçiye ihtiyacı vardı. Sahibi Carol Mathis ona bir şans vermek ister miydi?

Harlow Ana Cadde'ye doğru bir saatlik bir yürüyüş yaptı ve yaklaşmakta olan Berryween Güz Festivali'ne dair çok sayıda Mutlu Cadılar Bayramı tabelası ve afişine dikkat etti. Yakında tüm şehir ürkütücü bir cennete dönüşecekti. Her biri bir tür perili temayla süslenmiş stantlar kurulacaktı. Oyunlar oynanacak, yiyecekler satılacak ve yenilecekti. Beck'in bir flört getirip getirmeyeceğini, hatta belki de aptal kadına aptal bir oyuncak ayı kazandırıp kazandırmayacağını merak etti.

Harlow'un gözleri yaşlarla doldu.

Ve, oh, kahretsin! Brook Lynn ve Jessie Kay dışarıda halka kahvaltı sandviçi dağıtıyorlardı. Midesi hevesli, aç taklalar atıyor, ona acı veriyordu. Gölge bir ara sokağa daldı. Kızlar Virgil ve Bay Rodriguez'e onu sormuşlardı, onları duymuştu ama onlarla konuşmaya hazır değildi. Belki onu lanetleyeceklerdi, belki de destekleyeceklerdi. Her iki durumda da, hâlâ başa çıkamayacak kadar hamdı.

Duygularını sanatına dökkebilmeyi diledi ama boyalarını geride bırakmıştı.

Bir duman dalgası ona doğru yükseldi ve boğazını gıdıkladı. Öksürerek döndü ve sigarasını söndürmek üzere olan Daniel Porter'ın bakışlarıyla karşılaştı.

"Harlow Glass," dedi başını sallayarak.

"Daniel. Merhaba." Onu son gördüğünde sarhoş bir haldeydi. "İyi görünüyorsun."

Her ne kadar kibarca olsa da, "Sen de" demeyi teklif etmedi. Ve bu onu incitmedi. Artık incinmiyordu. Beck sayesinde gerçek acıyla tanışmıştı. Böyle bir küçümseme? Bir bip bile değil.

Daniel birkaç haftadır şehirde olmasına rağmen siyah saçlarını asker kısalığında kestirmeye devam etmişti ve gölgede bile yüz hatları taştan yontulmuş gibi görünüyordu. Omuzları genişti, göğsü gömleğinin darlığının altında yırtılıyordu ve kollarının arasından birkaç dövmesi görünüyordu.

"Bakın, size rastladığıma sevindim," dedi. "Çocukken yaptığım davranışlar için özür dilemek istiyorum. Sen çok güzel bir insandın ve benim aksini söylemeye hakkım yoktu." Sivilcelerle bir sorunu vardı ama o zamanlar kimin yoktu ki? "Mükemmel değilim ya da yargılamaya hakkım yok. Göğsümü görmelisiniz. O kadar çok yara izim var ki Frankenstein'ı bile güzel gösterir."

Ellerini ceplerine soktu. "Elbette. Göğsüne bir göz atacağım." Kadın tükürdü ve adamın ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

"Sonunda Beck denen adamı yakaladın mı?"

"Evet, yaptım ama bana bir faydası olmadı." Daniel gerçekten umursuyor muydu yoksa Jessie Kay'in Beck'le geçirdiği geceyi duyduğu için mi soruyordu? "Onu Jessie Kay'den çalmadım, eğer ima ettiğin buysa. Onunla tanıştığım da zaten bitmişlerdi."

Kıpırdamadan durdu. "Ne demek istiyorsun? Onunla çıktı mı?"

Oh, kahretsin. Kimse ona söylememiş miydi? "Ben, uh, yorum yapmayacağım. Jessie Kay benim arkadaşım, bunu birkaç kez söyledi ve-" Saçmalık, saçmalık,

Saçmalık. Yüz ifadesi giderek daha da kararıyordu.

." Hışım la uzaklaştı.

Ne yaptım ben?

Jessie Kay'i aramayı çok istiyordu ama aylık ödemeleri karşılayamayacağını bildiği için telefonunu karavanda bırakmıştı. Hızlıca bakınca Dillon kardeşlerin gitmiş olduğunu gördü. Lanet olsun! Otele doğru koştu.

Tuzlu ve biberli saçları, ela gözleri ve mutlu bir hayat yaşamış birinin çizgili cildiyle çekici bir kadın olan Carol, kulağında sabit hatla tezgâhta duruyordu.

Harlow'u fark etti ve kaşlarını çatarak telefona, "Ani bir hamamböceği sorununu hallettikten sonra seni arayayım," dedi. Telefonu ahizeye kapattı. "Senden kurtulduğumuzu sanıyordum."

"Telefonunuzu ödünç almam lazım.

Lütfen." "Üzgünüm ama bozuk."

"Sadece kullanıyordun."

"Ve kırıldı."

Harlow bir sandaletli ayağından diğerine geçerek çalgınca yardım aradı. Ama görünürdeki tek kişi Carol'ın en küçük kızı Holly'ydi; dergisinin sayfalarını çevirmeyi bırakmamış, sakız çiğneyen bir gotikti.

Genç Holly Zorba Harlow'un kurbanı olmamıştı ama ablası Dottie olmuştu. Carol, Dottie'nin Harlow'un söylediği bir şey yüzünden eve hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak geldiği zamanları unutmamıştı.

Suçluluk duygusu onu bıçakladı. Ama lanet olsun, sadece son iki hafta içinde işlediği suçların bedelini binlerce kez ödemişti.

"Peki," dedi Harlow. "Telefonu kullanmama izin vermeyecekseniz, bana bir iş verecek misiniz?"

"Bir iş mi? Senin için mi?"

"Çok çalışacağım ve asla sorun çıkarmayacağım." Carol homurdandı.

"Herkesten daha az paraya çalışırım."

Sonunda. İlgi. Carol neşeyle gülümseyerek tezgâhı bırakıp Harlow'un etrafında bir daire çizdi. "Vay, vay. Şu haline bak, tuvaletlerimi fırçalayacak kadar çaresizsin. Bir zamanlar bu hana, benim evime, en düşük mertebeden bir çöplük demene rağmen."

Harlow kendini çökmüş hissediyordu, omuzları çöküyor, başı öne eğiliyordu. ." Yer sarsıldı, ona evini hatırlattı.

Tepede tamamen geyik boynuzlarından yapılmış bir avize vardı. Duvarları çilek temalı kâğıtlar süslüyordu. Gri taş şömineyi çevreliyordu ve ahşap zeminlerde sürtünmeler vardı.

"Seninle sözleşme imzalamayı kabul etmeden önce, burada çalışmak için gereken özelliklere sahip olduğunu bana göstermen gerekecek." Ses tonundaki sevinç Harlow'un omurgasından aşağı soğuk bir ürperti gönderdi.

Yine de yüreği ferahtı. Bu, "mülakat" sürecinde geldiği en ileri noktaydı.

"Gel bakalım. Otuz oda var," dedi Carol ve onu her tarafta çilek portrelerinin asılı olduğu birçok koridordan geçirdi. Önünde bir temizlik arabası açık bir kapıya geldiler. "Eğer sana bir şans vermeye karar verirsem, her gün her bir odadan sorumlu olacaksın. Misafir olsun ya da olmasın."

"Anne?" Ses kapının çerçevesini aştı.

Dottie görüş alanına girdiğinde Harlow gerildi. Biraz kısa boylu ve biraz tombul olan Dottie, koyu renk tirbuşon bukleleri ve çilli teniyle bir çocuğun oyuncak bebeğine benziyordu. Harlow'un başarısız olduğu bir sınavı Harlow'un radarına yakalanmıştı.

Bunun için ona nefret dolu isimler taktım ve okuldaki herkesin ona dışlanmış gibi davranmasını sağladım.

Dottie'nin bakışları Harlow'a takıldı ve daraldı. "Ne cüretle buraya gelirsin? Çık dışarı!"

"Özür dilerim," dedi boğazında bir yumru büyüyerek. "Gençken sana yaptığım her şey için özür dilerim."

"Sana inanmadığım için beni izle. Senin doğduğun gün şeytan altına sıçtı, sonunda en büyük rakibiyle karşılaştığını biliyordu." Dottie annesine odaklandı. "O neden burada?"

"Harlow iş için yalvarmaya geldi," dedi Carol, neşesi giderek artıyordu. "Elbette sen onun patronu olacaksın ve eğer senin yüksek standartlarına uymazsa onu kapı dışarı edebilirsin."

Dottie ağzını açtı ve bir çırpıda kapattı. "Tamam."

İkisi ona bir şans vermeyecekti, değil mi? Harlow ne kadar iyi bir iş yaparsa yapsın, yetersiz bulunacaktı. Neyse, önemli değil. Bunu sineye çekecekti. Belki bu süreçte birkaç dolar kazanabilirdi.

"Siz ikinize iyi eğlenceler. Ya da eğlenmeyin." Carol onları görevleriyle başa bıraktı.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Çabuk olacağım." Harlow masanın üzerindeki telefona doğru koştu.

"Şimdiden kaytarmaya başladı," dedi Dottie, öfkesi daha da artarak.

Telesekreter açtı. "Jessie Kay, ben Harlow. Daniel'a rastladım ve çok ama çok üzgünüm, ama bir zamanlar Beck'le çıktığınızdan bahsettim ve o da bilmiyormuş gibi davrandı, üzgünüm."

Dottie telefonu kaptı ve ahizeye çarptı. "Bunun gibi bir ihlal daha yaparsan yandın."

"Haklısın," dedi. "Beni işe koy. Ne dersen yaparım." "Oh, seni işe koyacağım, tamam."

Ve yaptı da. Kız Harlow'u bir saban atı gibi yönetti, kırbacıyla sert sözler söyledi.

Hepsi bu mu?

Bok temizlemekte daha iyi olmalısın. Yıllardır yeterince pislik attın.

Gözlerim kapalı ve ellerim arkadan bağlıyken daha iyisini yapabilirdim.

Günün sonunda Harlow'un gururu kırılmıştı -bu yeni bir şey değildi- ve vücudu ağrıyordu, sahip olduğunu bile bilmediği kasları şimdi ağırlaşmış ve titriyordu.

"Bugün iyi iş çıkardın," dedi Dottie, havluları katlayıp yarın için arabaya istiflerken. Çamaşır odasındaydılar, hava temizleyici ve dezenfektan kokuyordu. "Seni kovmayacağım."

Şok Harlow'un içinden geçerek neredeyse ayaklarını yerden kesecekti.

"Gerçekten mi?" "Bu, ayrıcalıklı muamele istediğin kısım mı?"

"Hayır. Tabii ki hayır! Ama... bu işin yanında bedava oda ve yemek de var mı?"

Dottie homurdandı ve Harlow bunu *hayatta olmaz* anlamında aldı. "Altıda başlıyoruz

Geç kalmayın."

"Yapmayacağım." Harlow kapı aralığında duraksadı. "Söylediklerimde ciddiydim. Yaptığım her şey için gerçekten üzgünüm-"

"Yapma," diye tersledi Dottie. "Özürlerini önemseyen biri için sakla.

Biz çocuktuk. Bunu aştım."

Hayır. Hayır, bunu atlatmaya yakın bile değildi.

Harlow, Dottie'nin nasıl bir hayat sürdüğünü merak ederek iç çekti. Evli ve çocuklu muydu, bir ilişkisi var mıydı, yoksa bekâr mıydı? Dedikodu treni ondan çok nadiren bahsediyordu. Ama şimdi sormanın sırası değildi. "Yarın görüşürüz."

Harlow gecenin geri kalanını kamp malzemelerini Strawberry Valley Community Church'e ait olan ve şehir merkezine mümkün olduğunca yakın bir araziye taşıyarak geçirdi, böylece sabahın erken saatlerinde vardiyasına yetişebilecekti.

Çevredeki ormanın sunduğu ağaç örtüsünü hâlâ koruyordu. Beck'i düşünmemek için elinden geleni yaptı - ne yaptığını... Kiminle yaptığını.

Ancak gecenin bir yarısı, çekirgeler şarkı söyleyip cırcır böcekleri cıvıldarken, soğuktan titrerken ona serenat yaparken, yardım edemedi ama kollarını ona sarmasını arzuladı.

Bir savaşa girdim, kaybettim ve karşılığında hayatımın en önemli parçasını kaybettim.

Bu onun yeni gerçekliği idi. Çalışmak, kamp yapmak. Beck'in yanında olmasını diliyor, onu her zerresiyle özleyiyor, ondan nefret etmek istiyor, ilişkilerin bir lütuf, bir armağan olabileceğini fark etmediği için ona bağırıp çağırmak istiyor, sonra da gitmesine izin verdiği için ona bağışlamak istiyordu.

*

Ertesi sabah Harlow hana on beş dakika kala varabildi. Gözleri yanıyordu; kuruydular, muhtemelen gözyaşlarından şişmişlerdi ve yorgunluktan kesinlikle pütür pütür olmuşlardı. Saçları dağınık, giysileri kirliydi.

Dottie çoktan depodaydı. Harlow'a şöyle bir baktı ve ona bir çift önlük fırlattı. "Üniforman."

Size de günaydın. "Önce duş alabileceğim bir yer var mı?"

Dottie sağ tarafı işaret etti. "Personel tuvaletinde bir kabin var. Sıcak su parasını da hesabınızdan düşeceğiz."

Tabii ki.

Harlow duş alıp üstünü değiştirip kendine bir dolap ayarladığında, Dottie ilk odanın yarısını temizlemişti. Bir saat, iki saat boyunca tek bir kelime bile konuşmadan birlikte çalıştılar.

Sonunda, Harlow yeni bir kılıfın içine bir yastık doldururken, "Evli misin?" diye sordu.

"Neden? Kocamı çalmayı mı umuyorsun?"

Tamam. Havadan sudan konuşmak yok. Not edildi.

Bir saat daha geçti. Dottie öğle yemeği için ara verdi. Harlow yiyecek bir şey getirmemişti ve bir şey almak için fazladan parası da yoktu, bu yüzden çalışmaya devam etti. Brook Lynn'in bir zamanlar ona yaptığı sandviçleri, turtaları ve biberleri hatırlayarak midesi guruldadı.

O kızı çok özledim. Harlow şimdi bile Brook Lynn'in müzikal kahkahasını duyabiliyordu. Bekle. Duydun mu? Başını odadan dışarı uzatıp Brook Lynn'in

Ufak tefek sarışın, elinde güveç kabına benzeyen bir şeyle koridorda ilerliyor, Carol da ona ayak uyduruyordu.

Gururu onu saklanmaya *itti-Beni bu halde görmesine izin veremem*. Ama gurur, eksik bulunma korkusundan başka bir şey değildi ve Beck'le geçirdiği zaman ona bir şey öğrettiyse, o da korkuya yenik düşmenin tuzaklarıydı.

Artık saklanmayacaktı. Yaşayacak bir hayatı vardı ve onu yaşayacaktı. Brook Lynn onu fark etti ve gülümsedi - gerçek bir gülümseme - ve Harlow tuttuğunu bilmediği bir nefesi serbest bıraktı.

Brook Lynn, "Benimle odama kadar yürüdüğün için teşekkür ederim Carol," dedi.

"Bu, Strawberry Inn'de sunduğum pek çok hizmetten sadece biri." Kendini beğenmiş Carol ekledi, "Hizmetlerden bahsetmişken, şimdi yeni bir hizmet sunuyoruz. En seçkin müşterilerimiz Bayan Glass'ın odalarını temizlemesini izleyebilecekler."

Vay, vay. Daha da iyi.

"Ne harika bir ödül paketi," dedi Brook Lynn. "İzin verirseniz sizi kesinlikle kabul edeceğim." Odaya girdi ve kapıyı Carol'ın yüzüne kapattı.

"Beni nasıl buldun?" Harlow sordu.

"Kulağım yerdeydi. Dün Virgil Porter seni hana girerken görmüş ve Carol'la uzun uzun sohbet etmeyi ihmal etmemiş. Bir işi kabul ettiğini öğrenmiş ve beni aradı."

"Beck biliyor mu?"

"Hayır. Haber ona ulaşmadı. Henüz."

Carol fazla dedikodu yapmamıştı o zaman. Muhtemelen Harlow'un varlığından neşeli olduğu kadar utanç da duyuyordu. "Bunu mümkün olduğunca uzun süre gizli tutmak istiyorum."

"Bu büyüklükteki bir kasabada, mümkün olduğunca uzun süre genellikle sadece bir saate eşittir, ama belki bu, yaklaşmakta olan hesaplaşmaya yardımcı olur." Brook Lynn plastik kabı uzattı. "Meşhur elmalı ve havuçlu güvecim."

"Benim için mi?" Harlow emin olmak için göğsünü yumrukladı. "Ve bunu paylaşmak istediğin herkes için."

Güveci aldı ve aceleyle kanepeye gitti. Kapağı ve üstüne bantlanmış çatalı çıkardı. "Başka tarafa bakmak isteyebilirsin," dedi ve içine daldı. Elma ve havucun tatlılığı damağına çarptı ve tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

Brook Lynn sehpanın üzerine oturdu. "Jessie Kay, Daniel'in onunla ilişkisini kestiğini bilmeni istiyor ama senin bir suçun yok ve o da üzgün değil."

Keyfi dibe vurdu.

Brook Lynn, "Bu gerçekten senin hatan değil," diye ısrar etti. "Özel olmayı reddetti ama Beck ve Jase ile takılmasından hoşlanmadı... onları tanıdıktan sonra."

Harlow güveten geriye kalanları bir kenara koydu. "Ağladı mı?" "Hayır, toparlandı. Bu gece Dorian'la randevusu var. Ama bu kadar Kız kardeşim. Beck perişan halde, biliyorsun."

Umut hızla umutsuzluğa dönüştü. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum." Ama... belki de konuşmalıydı. Hâlâ hamdı, evet, ama yardıma ihtiyacı vardı.

"Ne olduğunu öğrenene kadar gitmiyorum. Buraya sana rüşvet vermek için geldim. Rüşveti kabul ettiğini inkâr edemezsin, yüzünün her yerine bulaşmış durumda, o yüzden konuşmaya başla yoksa o güveci midenden çıkarırım."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

BECK HİÇ AKLINI KAYBETMEYE BU KADAR YAKLAŞMAMIŞTI.

Harlow ortadan kaybolmuştu. Onu terk ettikten sonra Strawberry Inn'e taşınmış, bir hafta hızla iki haftaya dönüşmüştü. Mümkün olduğunca kasabada takılıyor, onu görmeye ihtiyaç duyuyordu - onun kendisini görmesine ihtiyaç duyuyordu - ama onu görenler azalmıştı ve geçen hafta boyunca tek bir tane bile olmamıştı.

Nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını bilmeden tam yedi gün.

Arazisinin her karışını araştırmıştı. Yerel halkla konuşmuş, onlara bağırmış. Sonunda, en sonunda, saldırının sorumlusunu bulan özel dedektifi aramış ve adamdan Oklahoma City'yi aramasını istemişti, kızın kendisinden mümkün olduğunca uzağa gitmek için otostop çekmiş olabileceğini düşünüyor, bundan korkuyordu. Eğer ona bir şey olsaydı.

Ölmek isterdi. Ama önce, bu acıya sebep olan kişiyi öldürecekti. Tıpkı onu ateşe veren kızı öldürmek istediği gibi. Stacy Kellogg. Bir zamanlar Dallas'ta küçük bir butikte tezgâhtardı. Şimdi ölü, ama onun elinden değil. İki yıl önce bir iş arkadaşını ateşe vermiş, yakalanmış ama hapis cezasına çarptırılmadan önce kendini asmıştı.

Beck pantolonunu çekiştirip gömleğinin düğmelerini iliklerken hareketleri sarsıntılıydı. Harlow'a sakinleşmesi, bir şeyler düşünmesi ve onsuz mutsuz olduğunu fark etmesi için birkaç gün vereceğini düşünmüştü. Sürünerek geri dönmesi ve en başta gittiği için onu affetmesi için yalvarması gerekiyordu. Sorularını ve onun cevaplarını unutması ve onun sunabileceklerini kabul etmesi gerekiyordu.

Lanet olsun ona!

Onu aramak için yine işten kaytarıyordu. Gerekirse bu kasabanın altını üstüne getirecekti. Onu görmeli, onunla konuşmalı ve belki de aklını başına getirmeliydi. Bu şekilde devam edemezdi.

Onu özledi. Gülüşünü ve kahkahasını özledi. Onun ruhunu. Ona meydan okudu. Onu adım atmaya ve daha iyi bir adam olmaya zorladı.

Tek bir tat yeterli olmamıştı. Hayatında ilk kez bir kadınla birlikte olmuştu ve bu onu daha çok istemesine neden olmuştu. Kokusu burnundaydı. Vücudu onunkiyle aynı hizadaydı. Göğüsleri ellerinde. Her şeyiyle. Sadece onu.

Bir başka değişiklik, hepsinden daha büyük bir değişiklikti ve o artık yokken onu korkutuyor, nefes almasını biraz daha zorlaştırıyordu ama bu pişmanlık duyamayacağı bir değişiklikti. Eğer ona sahipse, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Çoraplarını toplarken Brook Lynn kapıyı çalmadan hışımlla yatak odasına girdi. Tam önünde durup onu göğsünden dürttü. "Seni aptal!"

"Kesinlikle doğru." Geçen hafta birçok kez yakındığı bir gerçektir bu. "Ama sana karşı ne suç işlediğinden emin değilim."

Brook Lynn onu ikinci kez dürttü. "Harlow'la ilgili her şeyi kasvetli görüyorsun. İlişkilerin bir kafes olduğunu düşünüyorsun. Seni terk etmesine şaşmamalı."

Tüm kasları gerildi, harekete geçmeye hazırdı. "Onunla konuştun mu?" Çoraplarını çekerek yerine oturttu ve "Nerede o?" diye sordu.

"Sana anlatacağım," dedi, saf Güneyli inadılla, "kıcının üstüne oturup beni dinledikten sonra."

Jase kargaşayı duydu ve yatak odasından dışarı fırladı. "Neyin var meleğim?"

"Beck bir aptal, bu."

"Harlow nerede?" Beck sabrını kaybederek sordu. "İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce söyle bana." Brook Lynn'i sallaması gerekiyorsa sallardı. Jase kollarını kopardığında muhtemelen iki elini de kaybedecekti ama bu ödenecek küçük bir bedel olacaktı.

"Otur!" diye bağırdı Brook Lynn.

. Yani bir dönüşmüştü. Anladım. Oturdu.

"Üçünüzün de geçmişiniz yüzünden sorunlar yaşadığınızı anlıyorum," dedi önünde volta atarak. "Ama gerçekten de piyasayı ele geçirdiğinizi mi sanıyorsunuz? Harlow'un kendi payına düşeni almadığını mı?"

Jase tüm masumiyetiyle ellerini kaldırdı ve odadan geri çekildi. "Üzgünüm dostum. Senin için bu el bombasının üzerine atlardım ama... bunu yapmak istemiyorum." Soruşturmak için kendi odasından çıkan West'e çarptı. Jase ona "Kaç," dedi ve o da kaçtı.

Beck, "Ne kadar da ," diye seslendi.

"Şey," diye ısrar etti Brook Lynn.

"Hayır mı?" dedi.

"Bu doğru. Hayır. Harlow'un da sorunları var. Siz berbat ebeveynler ve koruyucu aile ile uğraşırken, o babasının zalimliği ve ölümü, ardından annesinin ölümü ve tek geçim kaynağı olan bir kadının ölümü ile uğraşmak zorunda kaldı.

tüm kasaba ondan nefret ederken. Bunun onun için kolay olduğunu mu sanıyorsunuz?"

"Hayır," dedi daha bir şekilde. "Şimdi hangi cehennemde o?"

"Belki de senin aptal kafesindedir," diye hırladı, kelimeye takılmıştı. "Kafes mi? Ciddi misin?"

Dişlerini birbirine geçirdi. "*Duygular* bir kafestir." Yetişkin hayatının büyük bölümünde başarıyla kaçındığı bir kafes. Sonra Harlow çıkagelmiş ve ona aslında ne kadar tatminsiz olduğunu, ne kadar doyumsuz olduğunu göstermişti. Bunun için ondan nefret etmek istiyordu ama lanet olsun ki ondan daha çok hoşlanmıyordu.

"En azından artık duyguların olduğunu biliyoruz," diye homurdandı Brook Lynn. "Peki ya geleceğinde gördüğün kıyamet ve kasvet ne olacak?"

"Bu ona özel değil, bana özel. Başka nasıl bir şey bekleyebilirim bilmiyorum."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Kız arkadaşına karşı biraz daha açık olabilirdin. Bu hepimizi bir sürü dertten kurtarırdı."

İkisi de doğru ruh halinde değildi. Dinlemenin yerini suçlama almıştı.

"Harlow sensiz perişan halde, Beck."

"Güzel." O acı çekecekse, o da çekmeliydi.

"İyi mi? İyiymiş! İyi niyetli bir fahişeye göre kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Harlow seni mutlu görmek için her şeyden vazgeçerdi. Her şeyden! Kendi mutluluğu için bile."

"Benim için bu kadar endişeleniyorsa, neden burada değil?" Soru, niyet ettiğinden daha büyük bir güçle patladı.

"Tone," diye bağırdı Jase evin içinde bir yerden.

Beck irkildi. Arkadaşının kadınına bağırması mı? Gerçekten mi? Oğlanlardan biri Harlow'a aynısını yapsa deli olurdu. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Harlow sana başka ne dedi?"

Brook Lynn bir an oflayıp pufladıktan sonra, "Esas olarak ikiniz farklı şeyler istiyorsunuz," diye itiraf etti.

Farklı şeyler mi? Cehennem gibi. "Bağlılık istedi, ben de verdim."

"Senin versiyonun."

"Evet." Dizlerini öyle bir kuvvetle kavradı ki günün geri kalanında tekerlekli sandalyeye ihtiyaç duyabilirdi. "Bana onun için yeterli olmadığımı söyledi."

"Kulakların var mı ki senin?" Öfkeden çılgına dönen Brook Lynn kollarını havaya kaldırdı. "Harlow' göre, ona teklif ettiğiniz şeyin

Yeterince. Ve haklı . Teklif ettiğiniz şey herkes."

Siktir et! "Nerede o, Brook Lynn? Sorularına cevap verdim, şimdi de kendi cevaplarımı istiyorum."

Ona acıyan bir bakış attı. "Ona kendini kafeste hissettiğini söyledin ve o seni serbest bıraktığında bunun için onu suçladın. O ağladı, Beck. Çadırda yaşamaya geri döndü."

Jiletler göğsünü kesti ve Harlow'un gözlerinden dövüşü yeniden canlandırdı. Korkmuştu, kendi korkuları onu yönlendiriyordu. Sadece güvence istemişti. İyi bir şeyler yapma şansları olduğunu kabul etmesini.

Gözlerini kapadı ve nefes verdi. Hava onu terk ederken, vücudunun üst kısmı yenilgiyle sarktı. Lanet olsun. Eğer kapana kısılmış gibi hissettiğinden bahsetseydi, onu da serbest bırakırdı.

"İlişkiler her zaman bu kadar zor mudur?" diye mırıldandı.

"Sadece önemli olanlar." Brook Lynn içini çekti. "Bak, bunu kurtarmak için çok geç değil. Acı çekiyor ve bu, söyleyeceğin tek bir kelimeyi bile dinlemeden önce yalvarman gerekeceğinin garantisi, ama onu kendi özgür iradenle bu ilişkide olduğuna, onun geleceğinin önemli bir parçası olduğuna, onsuz yaşayamayacağına ikna edemezsen, onu kaybedersin."

Onu kaybedemem.

"O benim geleceğim için önemli bir parça."

"Bana değil, ona söyle." Brook Lynn odasına baktı ve yüzünü buruşturdu, belli ki attığı boş bira şişelerini fark etmişti. "Sen sadece aptal değilsin, domuzun tekisin ve Harlow gibi klas birini tavlayabilmiş olman mucize." Bu sözlerle birlikte, kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Her şeyi berbat etmişti. Ya Harlow'u geri kazanamazsa?

Hayır. Hayır, böyle düşünemezdi. Kız ona bekaretini hediye etmişti. Bu onun için bir şey ifade ediyordu. İkisi için de.

Brook Lynn'in peşinden koşarak "Nerede o?" diye seslendi.

Brook Lynn mutfak tezgahına yaslandı ve Jase'den bir kahve fincanı aldı. Sıvıya üfledi, tatlı zamanını aldı.

"Lütfen," dedi. "bir kiraz olsun."

Ona gülümsedi, hâlâ acelesi yoktu. "Sana bir çanta hazırlamanı ve bir süreliğine Strawberry Inn'e taşınmanı öneririm."

Kontrolü yıpranmıştı, her an kopmaya hazırdı. "Burası benim evim. Hiçbir yere gitmiyorum. Sadece bana onun hangi cehennemde olduğunu söyle."

"Ton," diye ikinci kez tersledi Jase.

Brook Lynn Beck'in yanağını okşadı. "Hanın yeni bir hizmetçisi olduğundan bahsetmiş miydim? Ve şunu dinle. Aptallar için yumuşak bir noktası var gibi görünüyor."

*

HARLOW bir yastığı yeni bir kılıfın içine doldurdu. Bütün gün yıkamış, toz almış ve süpürmüştü ve eğer bu işi sürdürmek istiyorsa -ki istiyordu, buna mecburdu- bütün akşam yıkayacak, toz alacak ve süpürmeye devam edecekti. Kolları, sırtı ve kalçaları ağrıyordu. Ayakları protesto çığlıkları atıyordu. En yükseğe ayarladığı klimanın üflemesine rağmen, ter derisinin üzerinde bir tabaka oluşturunuyordu.

"Doğru yapmadın." Scott Cameron kral yatağının ortasına uzanmış, en sevmediği cariyesi tarafından hizmet edilen bir paşa kadar kendini beğenmiş bir haldeydi. "Tekrar yap."

Onu yastıkla boğmayı tercih etse de, yastığın dolgusunu çıkardı ve bir kez daha kılıfın içine yerleştirdi. Son birkaç saat içinde kasabanın yarısı hana taşınmış gibi görünüyordu. Scott, Virgil Porter. Jessie Kay. Daphne ve kızı Hope. Kenna. Lisede eziyet ettiği dört kız. Glass Pass'i alan başka bir adam. Carol'in vaat ettiği "elit paket" haberi hızla yayılmıştı.

"Ve aynayı tekrar sil," dedi. "Çizgiler görüyorum."

"Biliyor musun Scott," dedi, "bana eziyet ettiğin zamanın yarısını kız arkadaşını memnun etmek için harcasaydın, gezegendeki en mutlu kız olurdu."

Ters ters baktı. "Güven bana. Çok memnun."

"Bundan emin misin? Onu birkaç kez gördüğümde perişan görünüyordu."

O cevap veremedi Dottie kapıdaki aralıktan başını uzattı. "Temizlemeni bekleyen başka bir müşterimiz var, Glass. On iki numaralı oda."

Harika!

Scott, "Ama burada işi bitmedi," diye yakındı.

Dottie, "Bir saatten fazladır sende," diye karşılık verdi, şaşırtıcı derecede sert bir sesle. Genelde güler yüzlüydü, hep "evet efendim" ve "evet hanımefendi" derdi. "Zamanınız doldu."

Scott'ın itirazları arasında Harlow elindeki bezi yere bıraktı ve sonunda batmakta olan gemiyi terk etti. Koridorda yalnız kaldıklarında Dottie'ye "Teşekkür ederim," dedi.

Kız *kıkırdadı* ve kaçtı. İsim takmak yok mu? Eğer bu ilerleme değilse, Harlow ne olduğunu bilmiyordu.

On iki numaralı odaya doğru ilerlerken Carol uzak köşeden gelip ona katıldı. "Oh, Bayan Glass! Bu inanılmaz değil mi? Bu gidişle Holly'nin ortodonti masraflarını evimi ipotek ettirmeden ya da serbest çalışmadan karşılayacağım. Bir keresinde biri benden bunu yapmamı istemişti, biliyorsunuz."

"Senin için ne kadar harika."

"Öyle değil mi? Devam et, devam et." Carol atlayıp gitmeden önce onun omzunu sıvazladı.

"Aşağılanmamın yardımcı olabilmesine sevindim."

"Evet, evet, iyi çalışmaya devam edin." Carol köşede kaybolmadan önce coşkuyla başını salladı.

Harlow hedefine ulaştı ve kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama kapı çoktan açılmıştı. Başka bir hevesli müşteri. Yaşasın. Bu seferki kimdi?

"Alo?" diyerek içeri adım attı.

Yatağın üzerinde küçük, siyah ve erkeksi bir çanta duruyordu. Banyodaki su kapandıktan bir dakika sonra menteşeler gıcırdadı ve üzerinde ince pamuklu bir havludan başka bir şey olmayan Beck dışarı çıktı.

Kalbi küt küt atarken geri adım attı ve kapıya çarparak kapıyı kapatıp kendini içeriye kapattı. Lanet olsun! İyi görünüyordu. Çok iyi. Saçları ıslakken daha koyuydu, teller alnına ve yanaklarına yapışmış, omuzlarına ve göğsünün sert çıkıntılarına su damlacıkları damlıyordu.

Bakışları onun üzerinde daraldı. "Cadı'mın kariyer değiştirdiğini duydum ve gelip kendim görmeye karar verdim."

Vücudu, her zaman olduğu gibi bu adam için hazırlanırken, işle ilgisi olmayan bir nedenden dolayı ağrımaya başladı. Titremeler onu sarstı ve onları saklamak için elinden geleni yaptı. En azından son birkaç saattir onu rahatsız eden yorgunluk göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuş, yerini cızırtılı bir enerjiye bırakmıştı.

Ona doğru koş.

Hayır! Bir daha asla. "Sen izlerken odanı temizlemeyeceğim," diye açıkladı.

"Güzel. Oda kirli değil." Gülümsemesi karanlık ve mizahsızdı. "Korkarım başka bir şey temizleyeceksin."

Onunla yatmaya mı gelmişti? Aralarında olan onca şeyden sonra mı? Piç kurusu! "Eğer *vücudunu* söylersen, seni tokatlarım."

"Gördüğünüz gibi benim vücudum da kirli değil."

Hayal kırıklığı onu dürttü ve bu onu daha da kızdırdı. "Sonra ne olacak?"

"Başka ne olacak?" Şakağına vurdu. "Zihnim kesinlikle kirli. Eğer sen şu anda düşündüğüm şeylerin yarısını biliyordu... sana yapmak istediğim şeylerin..."

"Tabii ki seks istiyorsun. Kimsenin duygusal ihtiyaçlarını karşılamaktan acizsin."

Acı yüz hatlarını harap etti. Ona doğru uzandı. "Harlow."

"Hayır, gidiyorum" dedi, tırnakları avuçlarını kesip kan akıtıyordu. "Ayrıldık ve sen başka kızlarla görüşmeye başladın."

"Başka kızlarla görüşmüyorum."

"Senin için çok kötü. Belki de başka erkeklerle görüşüyordum." Döndü ve kapı kolunu tuttu.

Göz açıp kapayıncaya kadar onun arkasındaydı, ellerini kapıya dayamış, onu kendisiyle birlikte içeride tutuyordu. "Hiçbir yere gitmiyorsun, bebeğim. Görünüşe göre aramızda küçük bir iletişim sorunu var ve bunu şimdi ve burada çözeceğiz."

Çok yakındı! Vücut ısısı onu sardı. Kokusu burnunu, tüm hücrelerini istila etti. "Yanıliyorsun. Üzerinde çalışacak bir şey yok."

"Eğer bu doğru olsaydı, bebeğim, devam etmek için hiçbir nedenim olmazdı."

Kadın hareketsiz kaldı. Ağzını kulağına dayayıp fısıldadı, "Özür dilerim. Gitmene izin verdiğim için üzgünüm. Peşinden gelmediğim için üzgünüm. Aptaldım ve hatalıydım."

Gözlerinde yaşlar. "Çok az, çok geç Beck."

"Buna inanmayı reddediyorum."

"Kadınlarınız-"

"Onlarla hiçbir şey olmadı. Seni kıskandırmak için onlara şehirde eşlik ettim ve sonra onları eve götürdüm. Her saniyesinden nefret ettim ve sana söz veriyorum, bir daha asla olmayacak."

"Umurumda değil."

"Başka erkeklerle görüşüyor musun?"

"Hayır. Artık lisede ."

Rahatlamış nefesi ensesini gıdıkladı. "Burada keşfedilmemiş bir bölgedeyim. Hata yapmam kaçınılmazdı."

Güçlü kalın! "Geleceğinde mutluluk göremiyorsun."

"Bebeğim, demek istediğim şimdiye kadar sadece karamsarlık ve kasvet bekledim. Başka bir şey umut etmekten korkuyordum ama seninle mutluyum."

"Ben... değil."

Ama daha bitirmemişti. "Sana kapana kısılmış gibi hissettiğimi, kendimi bir kafeste gibi hissettiğimi söylediğimde ciddiyydim."

"Ben-" Oh! Kadın geriye uzandı, adamın saçından bir tutam yakaladı ve çekiştirdi. "Ah!" Adam kadının parmaklarını çözdü, sonra onu kaldırdı ve yatağa. Bir saniye sonra üzerine atladı, onu yere yatırdı, bileklerini başının üzerinde kenetledi ve ayaklarını ayak bileklerine bağlayıp iterek bacaklarını açtı.

Adamın çenesini ısırmaaya çalıştı. "Bırak beni."

Adam kaçtı, bu hareket vücudunu onunkine karşı titretti; ani bir ihtiyaç iniltisini durdurmak için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı.

"Kafes sana karşı olan hislerimi ifade ediyor bebeğim, bir insan olarak seni değil," dedi ve kız bir kez daha hareketsiz kaldı, umut etmeye cesaret edemedi. "Seni bu kadar yoğun bir şekilde önemsemek istemiyorum ama önemsiyorum. Seni bu kadar çok arzulamak istemiyorum ama arzuluyorum. Mutluluğum için başka birine bağımlı olmak istemiyorum ama . Ve sanırım... Bence sen de beni bu kadar arzulamak ya da bana bağımlı olmak istemiyorsun ama istiyorsun. İkimiz de korkuyoruz bebeğim ve kendimizi korumanın yollarını arıyoruz. Ama ben seninle bakmayı tercih ederim."

Gözyaşları gözlerine geri döndü, acıtıyordu. Ona karşı hisleri vardı. Gerçekten hisleri vardı. Ona yoğun bir şekilde değer veriyor, onu şiddetle arzuluyor ve mutluluğu için ona bağlıydı. Korktuğunu söylemişti ve dürüst olmak gerekirse haklıydı. O da haklıydı. Onun itirafının ardından, gerçekle yüzleşecek gücü buldu. Bir aile kurmayı hayal ettiğinde, yaşayacağı savunmasızlığı ya da bir gün sevdiği her şeyi kaybetme korkusunu hesaba katmamıştı.

"Hayatım boyunca başka birine karşı hissettiklerimi bir hapisane olarak gördüm." Çenesini kavramak için ellerini serbest bıraktı. "Benim hakkımda hissettiklerini asla kontrol edemeyeceğim. Seni benimle kalmaya, sana sunacaklarımı kabul etmeye asla zorlayamayacağım ve bu beni korkutuyor."

"Beck..."

"Bize bir şans daha vermeni istiyorum, Harlow. Sana ihtiyacım var. Lütfen."

"Ama ikimiz de çok kırıldık." Bir ilişki sadece doğru kişiyi bulmaktan ibaret değildi.

Doğru kişi ama aynı zamanda doğru kişi *olmak*. "Bir şeyi nasıl hale getirebiliriz?"

"Sahip olduklarımız için savaşmaya karar verdik."

Bir kavgada, biri her zaman kaybeden olur. "İkimiz de nasıl dövüşüleceğini *bilmiyoruz.*"

"Seni istediğimi biliyorum ve bu benim için yeterli. Birbirimize karşı dürüst olacağız. Kendimizi bunalmış hissettiğimizde konuşacağız ve kavga ettiğimizde çekip gitmeyeceğiz. Tartışacağız ve yatakta barışacağız." Onun ağzının köşesini öptü. "Bizim için önemli olan tek bir şey var. O da bu. Ben senin için yeterli miyim?"

Gözlerinin derinliklerine baktı, elektrik yüklü bir an, şok edici bir samimiyet anı, her duygu açığa çıktı. Özlem, rahatlama. Daha fazla korku.

Ve adam ona bakarken, aşkı bile gördüğünü düşündü.

Birdenbire, hiçbir cevap bu kadar net olmamıştı.

"Evet."

BÖLÜM YIRMI İKİ

BECK, ^{HARLOW} 'u uzun bir süre kollarında tuttu. Sadece sarıldı, onu baştan çıkarmak için hiçbir hamle yapmadı. Onun sözlerini unutmamıştı. *Birinin duygusal ihtiyaçlarını karşılamaktan acizsin.* Onu öldürse bile onunkini karşılayacaktı ve karşılayabilirdi de.

Onun için yanıyordu. Ama o anın samimiyetini de seviyordu. Hatta bayılmıştı.

"Beck," dedi. Saçlarını atkuyruğu yapmış, birkaç tutam yüzünü çerçevelemek için hapsedildiği yerden kaçmıştı. Cildi makyajsızdı, gözleri elmas gibi parlıyordu, kirpikleri o kadar uzundu ki abanoz yelpaze gibi kıvrılmışlardı. Yanakları kızarmış, dudakları tatlı bir kırmızılığa bürünmüştü.

Süslenip püslenebilirdi ama fark etmezdi. Ne giyerse giysin ya da giymesin, adamın hiç beklemediği bir ihtiyacını karşılıyordu. Özellikle onun için bir ihtiyaç. Gülüşüne. Kokusuna. Zekasına. Sıcaklığına. Dikenleri. Başka hiç kimse yapamazdı - şimdi... belki de hiçbir zaman. Mükemmelliğe sahip olduğunuzda, diğer herkes soluk bir taklit haline gelir.

"Evet,
bebeğim."

"Seni
istiyorum."

"Hayır. Bunun için daha sonra zamanımız olacak."

"Sana *ihtiyacım* var." Elini uzatıp adamın saç uçlarıyla oynadı. Hafifçe dezenfektan kokuyordu ama bu bile onun doğuştan gelen çilek kokusunu gizleyemezdi, kesinlikle onu sadece kendisinin var olduğu deliliğin daha da derinlerine sürüklüyordu. "Seni çok özledim."

Beni öldürüyor.

"Öp beni," diye talep etti.

Dünya onun etrafında yanıyor olabilirdi ve o itaat etmekten kendini alıkoyamazdı. *Hiçbir şey* onu durduramazdı. Onsuz çok uzun süre kalmıştı ve nefes almadan birkaç dakika geçirebilirken, bu kadın olmadan bir saniye bile geçiremezdi.

"Beck... Seni çok özledim." "Bebeğim,
sensiz ölmek istedim."

Dudaklarını kıza bastırdı ve bu şekilde, aciliyet onu sert bir şekilde yönlendirdi, kontrol edemediği bir arzunun gelgitlerine binen talebin şimşek çakmaları.

Dili onunkiyle düelloya tutuştu, onun tatlı ve tatlı tadı hatırladığından daha iyiydi. Çenesine, boynunun dibinde atan nabzına doğru ilerledi. Teninin yumuşaklığı onu mest ediyor, ipek kadar yumuşak ve cehennem kadar sıcak olduğu diğer tüm yerleri hatırlatıyordu.

"Sen benimsin, ben de senin. Bir daha unutmayacağım." Ona bakmak için başını kaldırdı. Bu sabah tıraş etmediği sakalları, öpücüğüyle zaten dolgunlaşmış, her zamankinden daha kırmızı ve kadife yumuşaklığındaki dudaklarının etrafında ince pembe çizgiler bırakmıştı -doğruca kafasına gitmesi garanti olan kaliteli bir şarap.

Gözbebekleri sadece buz mavisi bir kenar kalana kadar genişledi - içinde boğulacak kadar durgun. "Ben de yapmayacağım."

Muzaffer bir edayla üstünü başından çekip kenara fırlattı. Kadının giydiği beyaz pamuklu sütyenin önden bir kopçası vardı ve adam göğsünden aşağıya doğru öperek dişleriyle kopardı. Adam önce meme uçlarından birini, sonra diğerini dilleyip onları da dolgunlaştırıp kızartırken nefesi kesildi. Kalçaları ona karşı kıvranmaya başladı, çekirdeği içgüdüsel olarak ona arzulamayı öğrettiği dolgunluğu arıyordu.

Ayakkabılarını çıkardı, pantolonunu ve külotunu çekiştirerek çıkardı ve onu çıplak bıraktı. İnce kalçalarını açmak bir zorunluluktan, itaat etti. Kadın zaten ıslaktı, parlıyordu ve adam beklentiyle dudaklarını yaladı.

"Sana yapacağım şeyler..." Onsuz geçen haftalar. Özlem, hayal, lanet ve rüya dolu haftalar. İkisi de doyana kadar bu yataktan ayrılmayacaklardı.

Ayağını onun göğsüne dayadı. "Bana bir şeyler yapman harika ama ben de sana bir şeyler yapacağım. Şimdiye kadar sahip olduklarının en iyisi olmak istiyorum." Kendinden emin sözler, sesindeki titremeye yalanlanıyordu.

"Zaten öylesin." Kadının teni onunkine değdiğinde, özellikle de şu anda göğsünden çıkmaya çalışan kalbinin üzeri cızırdadı. Onun ayak bileğini tuttu, kaldırdı ve baldırına bir öpücük kondurdu. "Tek yapman gereken bana bakmak ve herkesten üstünsün."

Onun adını soludu. "Ayağa kalk. Lütfen."

Adam itaat etti ve kadın dizlerinin üzerine çöktü. Adam onun göğüslerini avuçladı, kadın uzanıp havlusunun belini çekiştirirken göğsü daha hızlı yükselip alçaldı. Kumaş gevşer gevşemez havluyu bir kenara fırlattı ve adamın tüm uzunluğunu ortaya çıkardı.

"Çok sert," diye övdü, parmak eklemlerini başından dibine kadar sıyırarak. "Çok büyük."

"Bana yaptığın şey bu."

"Bakalım sana başka neler yapabilirim." Bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve onun yanında durdu. Adam ellerini kadının beline doladı. Eğer başka bir yer istiyorsa, başka bir yere gidebilirlerdi. Ama kadın adamın omuzlarına bastırarak onu oturmaya zorladı.

Adam yorgani kavrarken, kadın yavaşça kendini onun kucağına bıraktı ve bacaklarının üzerine oturdu. Sıcak ve sırlıslık olan göbeği adamın şaftına sürtündü adam nefes nefese kaldı.

"Hareket etmen gerek bebeğim."

"mi?" Yukarı kaydı, yavaşça yukarı, sonra aşağı kaydı, yavaşça aşağı.

"Daha hızlı."

Daha da yavaşladı.

Adam inledi ve kadını bir güçle güldü. "Sana eziyet edildiğini görmek hoşuma gidiyor."

Kalçalarını yukarı kaldırarak onun ritmini değiştirmeye çalıştı. Başarısız olunca, "Daha hızlı, bebeğim. Hoşuna gidecek."

"Şimdi hoşuma gitti." "Bebeğim..."

"Her türlü şikayetinizi öneri kutuma yazmaktan ."

Kirli dövüşmeye karar vererek bacaklarının arasına uzandı ve iki parmağını içine sokarak ondan bir zevk nefesi aldı. "Bu kutu mu?"

Nefes nefese kaldı. Aşağı, aşağı kaydı, yavaşça, çok yavaşça, zevkle mırıldanarak.

Parmaklarını çekti, kadının teslim olduğu nem neredeyse onun getirecekti.

"Beck."

Bakışları onunkilere kilitlenmişken, etini yalayarak temizledi.

Ağır ağır kapanan gözlerinde ateş parlıyordu. Ellerini karnında gezdirdi, göğüslerini yoğurdu, meme uçlarını sıktı, sonra at kuyruğu bandını çıkarmak için saçlarının arasına daldı.

Onu izlerken bile boşalabilirim.

Koyu renk bukleleri yukarı, daha yukarı kaldırdı, sonra bıraktı, uçları adamın üzerine düştü, okşadı. Coşku ve ıstırap.

O bir fanteziydi, dalgalanmaları gittikçe daha çılgınca artıyordu. "Yapmak zorundayım... Yakında... Ölüyorum. Beck, lütfen! Çok uzun zaman oldu."

"Seninle ilgileneceğim." Onu ruhunu sızlatan bir öpücük için kendine çekti, dilleri dolaştı, vücutları birbirine sürtündü. Yakında boşalacaktı, şimdiden şaftının tabanını kabartan ilk tatmin cızırtısını hissedebiliyordu.

Onu döndürdü ve sırt üstü yere fırlattı. Kadından bir nefes geldi, uykulu gözleri onu buldu ve işini bitirmesi için yalvardı. Onu çırılçıplak soymak için yanıp tutuşuyordu, başka biriyle hiç yapmadığı bir şeydi bu.

"Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?"

Başını salladı, mürekkepli dallar birbirine dolanıyordu.

"Bunu düşünmeni isterim." Çantasından bir prezervatif çıkarıp boyunu lateksle kapladı. "Ben temizim. Her altı ayda bir test yaptırıyorum, aslında yakın zamanda test yaptırdım ama tekrar test yaptıracağım. Eğer doğum kontrol hapı kullanıyorsan, aramızda bir şey olmasına gerek yok."

"Bu hoşuma giderdi," dedi ve inledi. Kalçalarını kaldırdı. "Sana işini nasıl yapacağını söylemek istemiyorum, gerçekten istemiyorum, ama konuşmayı bırakıp *içime girmezsen* seni soğukkanlılıkla öldüreceğim!"

"Şikayetlerinizi bana
iletebilirsiniz-" "Beck!"

Kollarını kadının kalçalarının altından geçirip kalçalarını kaldırırken kıkırdaması karanlık bir vaatti. Tüm yatağı sarsacak bir güçle, kadının içine sonuna kadar girdi. Bu zevk... Neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı ama tekrar tekrar yaptı, kadının içine girip çıktı. Çünkü yapmak zorundaydı, çünkü başka bir şey yapma düşüncesine tahammül edemiyordu.

Yatak başlığı duvara çarptı. Resimler sallandı. Daha sert vurdu, ihtiyaç onu yönlendirdi, saplantı ve bağımlılık yolculuk için asılı kaldı, daha fazlası için bir vaat.

Adını haykırdı, kıvranıyor ve çırpınıyordu.

"Seni izlememe izin ver." Başparmağını onun tatlı noktasına bastırdı ve tıpkı bunun gibi patladı, çığlık attı, titredi, shaftını dibinden ucuna kadar sıktı.

İtişlerini yavaşlattı, her seferinde sadece bir santim içeri battı. "Şimdi güzel ve kolay." Meme uçlarını koparıırken şakaklarından ter damlıyordu.

"Beck," diye soluk soluğa bağırды, sesindeki zevk bir şişe viskinin tüm gücüyle onun sistemine çarptı. Henüz doruk noktasından inmemişti ve yeni temposu onu doğrudan bir diğerine sürükledi, karnı titriyor, çekirdeği onu elektrik ısıyla ıslatıyordu. "Bu... bu... Oh, oh! Duramıyorum. Durmuyor."

Sırtını kamburlaştırarak onu daha derine gönderdi ve gidebileceği en uzak noktaya ulaştığında, kontrolü sonunda kırıldı. Güzel ve kolay mı? Artık mümkün değildi. Sahip olduğu her şeyle ona saldırdı.

Kapı çalındı.

Kilitlemiş miydi? Hatırlayamıyordu, sadece oraya adım atan herkesi öldüreceğini biliyordu.

Çekiçle vurdu, vurdu, vurdu, yatak sallandı, sallandı, resimler çarptı, çarptı.

Bir kapı daha çalındı. Bir kadın sesi çatlaklardan sızdı, "Harlow?"

Yakalanma düşüncesi yaramaz güzelliğinin gizli bir parçasını heyecanlandırmış olmalı çünkü doğrudan başka bir doruğa ulaştı ve bu sefer onu zevkin sınırına gönderecek kadar sert sağdı... onu tepeden tırnağa tüketen zevk. Kükredi, her damla gerginliğini prezervatife akıttı, kasları sıkılıp gevşedi, damarlarındaki ateş sonunda soğudu.

"Harlow. Temizlemen gereken bir oda daha var," dedi kadın.

Harlow'un nefesi kesildi ve altından fırladı. "Geliyorum," diye seslendi.

"Birden fazla şekilde," diye mırıldandı. Prezervatifi çıkardı ve . "Giyineceğim ve eve gidebiliriz." Ona sarılmak istiyordu. Nefesini teninde hissetmek ve gecenin en karanlık kısmında sırlarını paylaşmak istiyordu.

"Yok artık. Onu duydu. İşe dönmem gerekiyor." Kıyafetlerini çekti.

Başını iki yana salladı. "Benim için çalışmaya geri dönüyorsun."

"Elbette. Karakter taslakları üzerinde çalışmaya devam edeceğim, ancak handaki vardiyalarım *sonra* başlayacağım. Kendi ayaklarımın üzerinde durmayı seviyorum ve bunun yanı sıra Dottie'yi zor durumda bırakmayı reddediyorum."

Azı dişlerini gıcırdattı. *Benim hatamdı*. Onun için daha fazla iş, onun için daha az zaman demekti. "Peki ya biz? Ben yüzde yüz bu işin içindeyim."

Üstündeki kırıksıklıkları düzeltti, at kuyruğu tutucusunu yerden aldı ve saçlarını geriye tarayarak başının üstünde bir düğüm haline getirdi. "Ben de öyleyim, ama her seferinde bir gün almamız gerekecek."

Ne oluyor be? Sözlerinin kendisine geri çevrilmesinden hoşlanmıyordu. "Her seferinde bir hafta -bir ay- alalım."

Ona gülümsedi, yumuşak, tatlı ve biraz da üzgündü ama geri adım atmadı. "Seni tekrar incitmek istemiyorum ve senin de beni incitmeni kesinlikle istemiyorum. Birbirimiz hakkında daha fazla şey öğrenmeliyiz ve aslında, bilirsin,

randevu ya da başka bir şey. Yani, iki kez yattık ama hiç dışarı bile çıkmadık."

"Bu doğru değil. Sen turtamı çaldığından beri çıkıyoruz." Ama kızın nereden geldiğini anlamıştı. Geçmişle ilgili ufak tefek şeyler paylaşmıştı ama hâlâ onun hakkında bilmediği çok şey vardı. Çocuk sahibi olmayı umuyor muydu? Yoksa bu da ilişkilerinde bir başka kırılma noktası mı olacaktı?

"Tüm rastgele arkadaşlarını yemeğe götürürken, *beni* hiçbir yere götürmedin. Sanki utanç verici bir şeymişim gibi." Sesinde bir titreme.

Onu incitmişti. İstemedi de olsa onu incitmişti. "Bu gece seni dışarı çıkaracağım. Başka plan yapma."

İç çekti. "Bu gece olmak zorunda değil. Seni aceleye getirmeye çalışmıyorum Beck. Artık değil."

"Bu gece," diye ısrar etti. "Ve sonraki her gece."

Bir başka hüzünlü gülümseme. "Tüm boş zamanını çalmıyorum ve bize bir etiket koymuyorum. Resmi olarak değil."

"Etiket yok mu?" Patladı. "İlk günden beri bunun için bastırıyorsun."

"Kızların fikirlerini değiştirmelerine izin verilir."

Bir saniye sonra kızın yüzündeydi, adeta ateş püskürüyordu. "Başka erkeklerle görüşmeyi planlıyor musun?"

"Hayır." Bakışları camı kesecek kadar keskindi. "Başka kadınlarla görüşecek misin?"

"Hayır," dedi. "Sana yapmayacağımı söyledim. Başka kimseyi arzulamıyorum." "Seninle bir daha yatmayacak olsam bile mi? Biz birlikte olana kadar değil.

etiketli mi?"

En yavaş, en hınzır sırıtışını ortaya çıkardı. "Benden uzak durmayı düşünüyorsun, değil mi bebeğim? Doldurulmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendikten sonra ne kadar dayanabileceğini göreceğiz. Bugün bir kaşıntını gidermiş olabiliriz ama çok yakında benim için yalvarıyor olacaksın."

Elindeki gücü öğrenmeye gelmiş bir kadın gibi sırtarak ona karşılık verdi ve içinin burkulmasına neden oldu. "Yoksa benim için yalvarırsın."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

HARLOW odadan çıktı, duvara yaslanmış, kızarmış yanaklarını yelpazeleyen Dottie'yi gördü ve kızardı. Beck üzerinde sadece bir havluyla Harlow'un arkasından gelmeden *önce* bir uyarıda bulunacak -gözlerini kapat...ya da kapatma, evet, muhtemelen kapatma- zaman yoktu. Cebine bir şey sıkıştırdı.

"Telefonun," dedi ve kızın kulak memesini ısırdı. "Kız arkadaşım olarak, bana gününle ilgili saatlik -yarım saatlik- raporlar göndermek senin görevin - hayır, onurun-. Bekliyor olacağım. Ve evet, az önce seni etiketledim."

Boynunun arkası karıncalandı. "Bu sadece kabul edersem bir etiket olur. Ve tuvalet temizlemenin zevklerini öğrenmek istediğine emin misin?"

"Her şeyden çok. Perçinlenmeye hazırlanacağım."

Ondan uzaklaşmak hayatında yaptığı en zor şey olabilirdi ama bunu başardı.

Harlow kapıyı kapatıp Beck'in gerisini duymamasını sağlarken Dottie, "Ben de bunlardan bir tane istiyorum," dedi. "Birkaç yıllığına şehre taşındım ve evlendim ama sadece altı ay sonra boşandık. Eğer böyle bir adamı elde tutmanın bir püf noktası varsa, bana söylemelisin."

"Numara falan yok." Kolunu Dottie'nin koluna doladı ve onu koridorun sonuna götürdü. "Eğer kendin olmak yeterli değilse, o adam senin zamanına değmez." Dottie'nin omuzları hayal kırıklığıyla çökerken Harlow, "Sen harikası. Kimsenin seni başka türlü ikna etmesine izin verme. Şimdi. Aklında belirli bir erkek var mı?"

Dottie'nin yanakları kızardı.

"Biliyorsun! Kim o?"

Kız dudaklarını sert bir çizgi halinde birbirine bastırdı.

"Bana güvenebilirsin, biliyorsun," dedi Harlow. "Bu bilgiyi sana karşı kullanmayacağım. İnsanlara bu şekilde davranma konusunda dersimi aldım ve dürüst olmak gerekirse bir zombinin akşam yemeği olarak ölmeyi tercih ederim."

Dottie yumuşak bir sesle "Daniel Porter" demeden önce derin bir nefes aldı.

"O iyi bir seçim, yine de biraz bağlılıktan çekindiğini biliyorum. Ama kim bilir? Onu kazanacak kız sen olabilirsin ve o şu anda bekâr." Brook Lynn, Jessie Kay'in hayatına devam ettiğini söyledi.

"O da burada," diye fısıldadı Dottie hülyalı bir iç çekişle. "Yaklaşık yarım saat önce bir oda kiralamak için geldi... ve sizden hizmet istedi."

"Neden temizliği sen yapmıyorsun?"

"İsterdim ama senin için fazladan para ödedi," diye homurdandı kız.

Dottie'yi en kötüsünden korkmak zorunda bırakarak oraya tek başına girmesine imkân yoktu. "Yardımaınıza kesinlikle ihtiyacım olacak."

Dottie dudaklarını yaladı, isteksizce başını salladı. Bir temizlik arabası buldular ve onu yirmi beş numaralı odaya ittiler. Harlow uzanıp kapıyı çalınca kız bir sarsıntı geçirdi.

"Unutma, sadece kendin ol," diye fısıldadı Harlow. "Sen bir hazinesin ve bu şekilde muamele görmeyi hak ediyorsun."

Daniel birkaç saniye sonra kapıyı açtı, siyah bir gömlek ve solmuş bir kot pantolon içinde muhteşem görünüyordu. Boynunda köpek künyesi asılıydı, gömleğinin kolundan bir dövme görünüyordu ve ayakları çıplaktı. Tamamen kötü çocuk gibi ateşliydi ve Dottie bunu kesinlikle fark etmişti, titremeleri şiddetlenmişti.

Harlow küstah bir tavırla, "Zaten temiz olan odanızı temizlemeye geldik," dedi ve geri çekilerek içeri girmelerine izin verdi.

Bir çanta getirmemişti ve dolaba tek bir parça giysi asmamış, çarşafı bozmamış ya da banyodaki havlulardan birini bile kullanmamıştı.

"Nereden başlamamızı istersiniz Bay Porter?" Dottie'nin sesi alçak, tatlı ve sinirle karıştı.

"yoksa Harlow ile konuşmak istiyorum. Özel olarak."

"Elbette." Dottie başını eğip kapıya doğru yürüdü ama Harlow bileğinden tutup onu yerinde tuttu.

Dottie'nin azıcık da olsa güvenini kazanmıştı. Daniel'la yalnız kalmak böylesine kırılğan bir bağı tehlikeye atabilirdi.

"Bana ne söylersen söyle," dedi, "ortağıma tekrar edeceğim, o yüzden beni zahmetten kurtar ve biz çalışırken konuş."

Daniel masada otururken Harlow mükemmel bir şekilde yapılmış yatağı yeniden yapmak için darmadağın etti. Bir tarafı o, diğer tarafı da bakışlarını çarşafıardan çekmeyen Dottie aldı.

Daniel, "Söyleyeceklerimi dinleyici olmadan duymak için son şansınız," dedi.

"Konuş," diye Harlow.

Başını hafifçe salladı. "Jessie Kay yeni çocuklarla çok fazla takıldığı için birkaç tanıdığıma onları araştırmalarını söyledim. Jase adam öldürmekten hapse girmiş, West birkaç kez rehabilitasyona gitmiş ve Beck'in de sabıka kaydı var. Kavga etmiş. Hem de çok."

Biliyorum. Bana söyledi. "Kasabadaki neredeyse herkes Jase'i tanıyor. Cezasını çekti ve iyi bir adam. West ve Beck'e gelince..." Harlow Daniel'ın sandalyesine doğru yürüdü, ellerini kollarına koydu ve yüzüne doğru eğildi.

"Teşekkür etmek için beni öpeceksen," dedi, "öpme. Seni bir arkadaş olarak seviyorum. Bu yüzden buradayım."

Sıcak bir zevk yayıldı içine. *Bana bak. Bir arkadaş daha edindim. Bu hızla gidersem Noel'e kadar tüm şehir avucumun içinde olacak.* "Bir, Beck'ten hoşlanıyorum. İki, Beck bana asla zarar vermez. Aksine söylentiler yaymaya başlarsan ben de kasıtlı cinayetten bir süre hapis yatmak zorunda . Seni incitmek istemem. Biz arkadaşız, az önce öyle dedin ama yine de yaparım."

Daniel anlayışla başını sallamadan önce uzun bir süre onu inceledi.

"Teşekkür ." Ona sarıldı -kendine engel olamıyordu- sonra Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış olan Dottie'ye döndü. "Burayı bitirir misin?"

"Evet."

Koridorda Beck'e mesaj attı, ona ulaşma ihtiyacı duyuyordu - ona eziyet etmek için
-İnkâr edilemeyecek

kadar güçlü. Ne

giyiyorsun?

Cevabı birkaç saniye sonra geldi.

Şimdi seninle konuşuyorum ya? Bir

gülümseme. Keşke beni giyseydin mi?

Sadece her şeyden daha fazla.

İYİ! Dileyebilirsin ama dokunamazsın. Bahse girerim ilk iki mağara

olacaksın. Gerçekten mi? Buna karşı koymada iyi şanslar.

Mesaja bir resim eşlik ediyordu ve yanaklarında bir kızarıklık belirdi. Aslında ona çıplak poposunun fotoğrafını göndermişti. Ancak birkaç saniye sonra başka bir resim geldi, sadece daha uzağa kaydırılmıştı ve "çatlağı" ortaya çıkarıyordu

Daha önce gördüğü şey aslında adamın birbirine bastırılmış dizlerinin arasındaki çizgiydi.

Bir sonraki mesajında "Pis fikirli kız" yazıyordu.

Sırtarak bir sonraki odaya geçti. Temizlik yaparken zihinsel olarak kontrol etti, otomatik pilotta çalışıyordu - toz, fırçalama, süpürme, yatak yapma. Bir sonraki oda setinde durula/tekrarla. Canlandığı tek an Beck'e mesaj attığı mola zamanıydı.

O: Bu tuvalet çok büyük... çok zor...

Beck: Evet, bebeğim. Evet. Biraz daha

anlat. O: Çok ıslak.

Beck: Şimdi UR zalimleşiyor. Ne giyiyor? En ince ayrıntısına kadar tarif et.

Güldü. Bu adam...ah, bu adam.

Son odasının kapısını çaldığında, aralıksız on iki saat çalıştığını fark etti. Bu onun için bir ilkti ve iyi hissettiriyordu. Bakın ne kadar ilerlemişti. Yoksul ve şanssız bir durumdan, kimseden yardım almadan hayatını kazanmaya gelmişti. Artık iki işi vardı, biri en büyük tutkusu olan sanatı için bir çıkış noktasıydı. Belki de en büyük tutkusu değildi. Artık değil. Beck vardı... en azından şimdilik.

Anlaşmalarının geçiciliği, görünüşte görkemli bir geleceğin önündeki tek engeldi.

Tawny Ferguson gözlerini açtı ve ona nefretle baktı. Kuzeni Scott Cameron onun arkasında durmuş, büyük kötü kurt sırtışıyla bakıyordu.

Şaka yapıyor olmalısın. "Bugünlük işimin bittiğini söylemeye . Odanızın beklemesi gerekecek."

"Ha! Biz bitti dediğimizde bitersin." Tawny onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve alay etti. "Scott arayıp burada olduğunuzu söylediğinde hemen oraya koştum ve son odayı kapmayı başardım. Paramın karşılığını almayı umuyorum."

Ya da, bilirsin, intikam. "Beck'le çıktığım için beni cezalandırmayı bekliyorsunuz." Harlow'un bu ikisinin yaptığı her şeyi eleştirmesine ve şikâyet etmesine izin vermesine imkân yoktu.

"O senin değil, sürtük." Tawny elini geri çekti. Harlow'un suratına tokat atmak için mi?

Scott kuzenini dirseğinden yakalayarak durdurdu.

"İlk hamleyi Harlow yapsın. Carol onu kovmak zorunda kalacak."

"Srtk," diye tekrar tersledi sarışın. "Beck yakında senden bıkacak."

"Belki, ama ikimiz de biliyoruz ki senden çoktan bıktı." Harlow gitmeye niyetlenerek bir adım geri çekildi.

Scott kuzenini bırakarak Harlow'un bileğini kavradı ve onu yerinde tuttu.

"Bırak beni," diye talep etti Harlow. "Şimdi."

"Ya onu bırak, ya da l." Beck'in sesi koridorun aşığısından homurdandı.

Nefes nefese, döndü. Yanında Dottie'yle birlikte ona doğru yürüdü. Kızın yüzünü endişe kaplamıştı. Öfke Beck'inkini kararttı. Scott sanki az önce ateş almış gibi kızını bıraktı.

"Beck," dedi Tawny saçlarını kabartarak. "Seni görmek harika."

"Bu odayı daha önce temizledim," dedi Dottie.

"Evet, ama parasını kuzenim dedi-" diye başladı Scott.

"İşler mi? Az önce ona parasını dedim." Beck, Harlow'un elini tutup Scott'a odaklanmadan önce ikiliye bir tomar para fırlattı. "Kız arkadaşımın vardiyası resmen sona erdi. Gitmenizi neririm. Sabah hâlâ buradaysan, bunu önceki sohbetimize devam etmek istediğin anlamına alıyorum." Tawny'yi görmezden geldi ve kız Harlow'un bakışları önünde soldu.

Neredeyse onun için zleceğim.

Neredeyse.

Beck Harlow'u çekiştirerek az önce geldiği yöne doğru götürürken, Harlow bakışlarıyla Dottie'yi aradı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Kız tereddütlü ama içten bir gülümseme sundu.

"İyi misin?" Beck sordu.

"Ben iyiyim, gerçekten, ama beyaz şövalye kurtarması için teőekkrlr."

"Erkek arkadaş paketimde sunduğum birçok hizmetten sadece biri." Ağır bir nefes verdi. "Scott kendini tutmanın değerini öğrendiğim için çok şanslı."

"Evet," dedi. "ok şanslıyım."

Durdu ve onunla yüzleőti, dudakları köőelerde kıvrılıyordu. "Benimle alay mı ediyorsun, bebeğim?"

"Ben mi? Asla." Meknın eski moda ambiyansı onu çerçeveledi- dantel

doilies kuőatılmış her biri . ve ÇİLEK
Fotoğraflar, her şey

pembe-sarı çizgili duvar kâğıtlarıyla çevriliydi. Güzel, kadınsı şeylerin etrafında daha da erkeksi bir erkekti, gücü daha da belirgindi ve ellerini ondan uzak tutmak büyük çaba gerektiriyordu. "Ağzından köpükler saçan bir erkek çılgınlığına kapılmışsın ve ben buna bayılıyorum."

"Eminim bunu da seveceksin." Onu duvara yasladı. Sadece bir fısıltı uzaklığında, onun nefesini solurken kendi nefesini de soludu; bu bilgi daha sert ve daha hızlı nefes alıp vermesine, kalbinin çılgınca çarpmasına neden oldu.

"Bekliyorum," dedi, kalçalarını ona sürtünmek için eğerek. "Hamleni yap ki seni geri çevirebileyim."

Burun delikleri alevlendi. "Şimdiden daha fazlası için yalvarmanın eşiğindesin." "Sen de öyle."

"Öyleyim. Eğer o randevuya gitmek istiyorsan, şimdi gitmeliyiz. Aksi takdirde seni odamıza taşıyacağım."

Dizleri neredeyse bükülüyordu. "Ben... Ben randevumuza gitmek istiyorum," demek için kendini zorladı. Vücudundaki ağrılar ne olursa olsun, onunla çıkmak onun için önemliydi.

Sert bir şekilde başını sallamadan önce bir an geçti. "Pekâlâ." Ondan uzaklaştı ve elini uzattı. "Nerede kalıyordunuz? Eşyalarını alalım."

Oh...kahretsin. Parmaklarını birbirine geçirirken bir panik patlaması yaşadı. "Bu şu anda önemli değil."

Yüz hatlarında hemen bir şüphe belirdi. "Nerede?" diye ısrar etti.

Cevap vermek istemedi ve yalan söylemedi. Ayrıca, inatçı adam gerçeği öğrenene kadar pes etmeyecekti. "Önce Dane Michaelson'ın arazisinde, sonra da kilisenin arkasında," diye itiraf etti iç çekerek. "Bir çadırda."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Brook Lynn çok şey ima etti. Ona inanmak istemedim."

Gözleri kapandı, yüzü aniden acıyla harap oldu. "Seni asla dışarı atmamalı ve çadıra geri dönmeye zorlamamalıydım. Kendimi affedebileceğimden emin değilim."

Onun yüzüne dokunarak kendisine bakmasını sağladı. "İkimiz de hata yaptık." "Sen sadece benimkine tepki verdin, ama sana burada ve şimdi söz veriyorum

bir daha asla çadırda bir gece daha geçirmek zorunda kalmayacaksın. Senin için bir vakıf kurdum."

"Güven mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Parayı alacaksın ve hoşuna gidecek."

"Kesinlikle alacağım."

Cümlesini bitirmesini, "değil" diye eklemesini bekledi. Ama eklemedi ve aslında kabul ettiğini anladı. "Tamam o zaman. Bunu sevindim."

"Paranı benim için harcamak istiyorsan, sana izin veririm," dedi. Gururu artık geleceğinin önünde durmayacaktı.

Güldü ve "Seni asla anlamayacağım, değil mi?" diye mırıldandı, sonra harekete geçerek onu kendisiyle birlikte sürükledi. "Seni bağlamak zorunda kalırsam benimle kalacaksın."

", ama bunu yapmana izin vermem mümkün değil."

"Beni durdurma girişimlerini dört gözle bekliyorum."

Harlow kendi sınırlarını biliyordu ve Beck'le güreşirlerse pes edecek olanın kendisi biliyordu. "Tamam. Senin otel odanda kalacağım."

"Benimle birlikte."

"Yalnız."

Kaşlarını kaldırarak ona bir bakış attı. "Bana karşı koyma yeteneğinden emin değil misin?"

Hayır! Şu anda bile onun için yanıp tutuşuyordu. İkisinin de dikkatini dağıtmak için, "Eğer bu gece çıkarsak-" dedi.

"Eğer?"

"Gerçekten dışarı çıkmalıyız," diye devam etti. "En azından akşam yemeğine."

Ve her şeyin parasını ödemek zorundasınız."

"Her şeyi ödemek mi? Bebeğim, ben sadece Hollanda'ya giderim." Pek sayılmaz. "Her şey," diye ısrar etti.

"Tamam. Her şeyi ben ödeyeceğim. Ne kadar uzlaşmacı görüyor musun?" Ağır bir iç geçirdi. "Keşke sen de benim kadar yumuşak olsaydın, oda konusunda uzlaşmaya hazır olsaydın."

Sırıtarak yutkundu. "Pekâlâ. Benimle odada kalabilirsin ama yerde uyumak zorunda kalacaksın."

"Kesinlikle. Hayatının en muhteşem seksini yaptıktan sonra."

Uslanmaz erkek. "Ben ilk randevulara çıkmam." Söz konusu odada durmak yerine, onu hanın dışına sürükledi. Güneş batmak üzereydi, büyük ateş topu gökyüzünü pembe, mor ve altının farklı tonlarıyla aydınlatılmış bir tuvale dönüştürüyordu.

Kaldırımından aşağıya doğru yürürlerken, farkına vardılar. "Bekle," dedi Harlow. "Nereye gidiyoruz?"

"Randevumuzda tabii ki."

Topuklarını sıktı. "Şu anda randevumuza gidemeyiz. Önlük giyiyorum."

"Bu için açık giyinmeye karar vermiş olman benim sorunum değil."

Kendime not: Beck savaşa gittiğinde, kirli savaştır. "Eminim biliyorsunuzdur, bir kız kendini seksi hissediyorsa bir erkeğin baştan çıkarmasına kanma olasılığı daha yüksektir."

"Zaten söndürmemeye karar verdiğine göre, senin durumunda bunun pek önemi yok." Two Farms'ın önünde durdu ve tam olarak edemediği cızırtılı bir açıklıkla ona baktı. Kısık ve boğuk bir sesle, "Sana şu anda ne kadar *seksi* olduğunu söylemiş miydim?" dedi.

"İflah olmaz," diye mırıldandı.

"Sadece senin için çaresizim." Başını eğdi, ona her kızın hayalini kurduğu öpücüğü verdi, derin ve yoğun, sanki hiç bu kadar tatlı bir şey tatmamıştı ve durmaya hiç niyeti yoktu. Ama tam kız ona uzandığında -o kadar *zayıftı ki, karşı koymaya bile çalışmıyordu*- adam onu içeri götürmek için geri çekildi ve onu nefes nefese, sersemlemiş bir halde bıraktı.

"Arka tarafta iki kişilik masa. Tercihen gölgeli bir köşe olsun ki kimse ellerimle ne yaptığımı görmesin," dedi ev sahibesine, yirmili yaşlarının başında bir kız, uzun ve utanç verici birkaç dakika boyunca ona bakakaldı.

Nasıl hissettiğini biliyorum. Harlow kızın omzuna dokundu ve sahnede fısıldayarak, "Gazı var," dedi. Sonra omuz silkti, sanki "*Ne yapabilirsin ki?*" der gibiydi.

Kız hayal kırıklığıyla soldu. "Hepiniz bu taraftan."

Beck onlar takip ederken Harlow'un poposuna dokunarak fısıldadı, "Gerçekten mi sevgilim? Zehirli kokularla mı gittin?"

Bir sonraki dokunuşu biraz daha sertti ve kız daha önce hiç olmadığı kadar kaygısız bir kız gibi kıkırdadı.

Müşterilerden birkaçı Beck'i fark etti ve ona el salladı. Beck fark etmemiş gibi davrandı.

Hostes köşedeki küçük, yuvarlak bir kabini işaret etti. Harlow ortaya kaydı, Beck de onun yanına yaklaştı; menülerini aldılar. Harlow hayatı boyunca Strawberry Valley'de yaşamış olmasına rağmen burada sadece bir kez, Brook Lynn ve kızlarla birlikte yemek yemişti. Yemekler hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu.

Beck'in ağır kolu onun omuzlarına dolandı. "Eminim randevularımın nasıl geçtiğini merak ediyorsunuzdur ve ne şanslısınız ki size anlatacağım. I

İkimiz için de sipariş veriyorum, geçmişin hakkında sorular soruyorum ve sonra senin ya da benim evime dönüyoruz."

"Çoğunlukla senin," diye homurdandı.

"Ama bu buluşma böyle olmayacak."

Hakarete bir şekilde, "Neden olmasın? Bilgin olsun diye söylüyorum, bu randevu şu anda harika olmanın tam tersi olarak şekilleniyor ve bu yorumumu şehirdeki tüm kadınlarla paylaşacağım."

Garson kız ev sahibesine yakın yaşıyordu ve aşırı parlak bir gülümsemeyle geldi, sesini duyururken mesafesini korumak için elinden geleni yapıyordu. "Size içecek ne ikram edebilirim?" Gömleğinin yakasını indirdiği ve devasa göğüs dekoltesini vurgulamak için göğüslerini yukarı kaldırdığı belliydi.

Beck'in dikkati doğrudan kızın gözlerine yöneldi. "En iyi kırmızınızla başlayacağız. Bugünün spesiyali neyse onu alacağız ve her bir ürünün teslimatı dışında iyi olduğumuzu varsayın ve uzak durun."

Kız uzaklaşırken rahatlamış görünüyordu. Harlow, Beck'in bir kadına karşı bu kadar kaba davrandığına inanamıyordu. Sözlerine ima bile katmamıştı.

Ateşi var mıydı?

Harlow, "Benim için sipariş vermeyeceğini sanıyordum," dedi.

Beck, Beck'in sevdiği sahiplenici bir hareketle onun ensesini kavradı ve saçlarıyla oynadı. "Bu akşam şöyle olacak. Toplarımı senin sahana bırakıyorum ve evet, umarım bunu birkaç şekilde anlarsın. Bana geçmişimle ilgili sorular sorabilirsiniz ve ne kadar kişiselleştirirseniz kişiselleştirin, doğru cevap vereceğim. Yemeğin sonuna kadar devam edebilirsiniz, o zaman ben devralacağım."

Geçmişine sınırsız erişim mi? Sınırlı bir süre için bile mi? Evet, lütfen. "Şartlarını kabul ediyorum. Ama bana günde sadece bir soru sorabilirsin." Bu şekilde, dört gözle beklediği yeni bir şey olacaktı - seks dışında.

"İki soru." "Sıfır."

Dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Pekâlâ. Günde bir soru."

Garson kız şarapla geri döndüğünde heyecan ve beklenti kreşendoya dönüştü. Harlow şişeye el koydu ve onu uzaklaştırdı. Beck'le yalnız kaldıklarında şarabın kadehlere akmasına izin verdi ve Beck'i biraz ısıtmak için kolay sorularla başlamaya karar verdi.

"En sevdiğin renk ne?"

Göz kapağının üstünü öptü. "Seninle tanıştığımдан beri mi? Okyanus suyu mavisi."

Her rağmen dışarı çıkabilirim. "En sevdiğim yemek." "Sen."

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Beck." "Ne?"

Dürüst olacağımı söyledim."

"O zaman turta ile gitmeliydin."

"Bebğim, sen pastadan daha tatlısın, bu bir gerçek."

Ağzını kendi ağzıyla kapamadan önce devam etti. "En sevdiğin anın ne?"

"Senin içinde olmak." Geri atmadan önce şarabını yudumladı.

"Tek yönlü zihin," dedi ve tsk-tsk yaptı. Bu da tehlikeli derecede kemik eritici bir cevaptı ama aradığı türden bir bilgi değildi. "En kötü anı. Ve eğer beni kaybettiğini söylersen, muhtemelen seni öperim ve sonra kesinlikle tokatlarım."

"Böyle bir uyarı aynı zamanda cesaretlendirme olarak da bilinir," dedi göz kırparak. Ama kendi bardağını bir kenara bırakıp onunkini boşalttı.

"Hafızan o kadar kötü, ha?"

Parmakları Beck'in parmaklarına dolandığında, Beck'in içinde bir titreme hissetti. "Beck," dedi. "Her ne olursa olsun, seni yargılamayacağım, söz veriyorum."

Dudakları mizahsız bir gülümsemeye kalktı. Ona doğru eğilerek sessizce şöyle dedi: "Eminim Jase hakkındaki söylentileri duymuşsundur. Biz on sekiz yaşındayken bir adamı öldüresiye dövdüğü için hapse girdi... Ama bilmediğin bir şey var. Bu olay olduğunda ben de onunlaydım. Ben de bunun bir parçasıydım."

Bu açıklama onu tam olarak şok etmemişti ama yine de duraksamasına neden olmuştu. Tatlı, çapkın, yardımsever Beck bir adamı öldüresiye dövmüş müydü? "Neden? Yani Jase'in bir kızın onurunu savunduğunu duydum."

"O yaptı. Hepimizin vardı. Bir arkadaşımız vardı. Tessa. Jase ve ben onu kardeş gibi severdik. West de onu severdi. Bir gece bir partiye gitti ve bir adam ona saldırdı."

Harlow'un yaraları acıyla başladı. "Çok özür dilerim."

"Adamın peşinden gittik, onu dövdük ve durmadık. Yaraları yüzünden öldü. Jase tüm sorumluluğu üstlendi. Parmaklıklar ardında dokuz yıl. Onun yükünü hafifletmek için istediğim zaman ortaya çıkabilirdim ama yapmadım."

"Neden?"

"Üçümüz her zaman bir kurala göre yaşadık - diğerleri ne isterse yapardık, soru sormazdık. Uzun süre boyunca birbirimizden başka güvenilebileceğimiz kimse yoktu. Her birimiz kayıp ve pişmanlığı biliyorduk ve ne olursa olsun güvenilebileceğimiz birine ihtiyacımız vardı."

En kötü zamanlarında ona destek olan, güvendiği kişi annesi olmuştu. İhtiyacı anlıyordu.

"Kendi cezanızı çektiğinize eminim. Şiddetin her türlü iz bırakır, ister tende ister ruhta olsun."

Beck onun elini neredeyse morartacak kadar sert bir şekilde sıktı. "Katlandığın şey beni mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir şekilde incitti. Sana yapılanları hak etmedin."

Garson kız akşam yemekleriyle birlikte geldi, sıcacık tavuk ve köfte kaseleri. Nefis kokular mükemmel bir uyumla bir araya gelmişti: ekmek mayası, tatlı sebzeler ve sostaki krema.

"Yaptığım şey anlaşılmayı bozar mı?" Beck, kız duyma mesafesinden çıkar çıkmaz sordu.

Öyle miydi? Suçu gençken işlemişti. On sekiz, daha iyisini bilecek kadar yaşlı. Peki ya *işlediği* suçları ona karşı işlediyse? Fiziksel olarak kimseyi öldürmemişti ama kesinlikle birkaç ruhu öldürmüştü.

"Hayır," dedi ve adam rahat bir nefes aldı.

"Ye, Harlow. Lütfen." Yanağını okşadı. "Kilo vermişsin."

Kaybetmeyi göze alamayacağı bir ağırlık. Bir ısırık aldı, sonra bir tane daha, sonra konuşmalarının saatini hatırlayınca durakladı. "İşlediğin suç yüzünden hâlâ suçluluk duygusuyla boğuşuyorsun," dedi, bir soru değil, bir ifadeydi bu. "Ve Jase yüzünden. Değil mi?"

"Evet."

Geçmişini öğrenmek, onun bugünüyle ve geleceğiyle ilgili noktaları birleştirmesine yardımcı oluyordu. Belki de sonsuza dek mutluluğu hak etmediğini düşünüyordu.

"Sen-" Kasesini ona yaklaştırdı ve sorusunu bitirmeden önce bir ısırık daha aldı. "Sence hiç evlenecek misin?"

"Bir zamanlar hayır derdim. Şimdi mi? Olasılığı göz ardı etmeyeceğim."

Bu bir ilerlemeydi. Sevddiği koruyucu ailelerden alınırken sayısız kez hırpalanmış ve yaralanmış kırılgan bir kalbi korumayı umduğunu düşünürsek, hayal ettiğinden daha fazlasıydı. Jase ondan alınırken, yardım etmesine izin verememişti.

"Çocuk istiyor musun?" Kendini Beyaz Atlı Prens'le evli olarak hayal ettiğinde, bir sürü fare de hayal etmişti.

Ama doğru adamı bulamazsa, bu rüya aile basitçe dağılırdı, değil mi?

"Hiçbir zaman tek gecelik bir ilişkiden çocuk sahibi olmak istemedim, ama yine de artık bu olasılığı göz ardı etmeyeceğim." Kaşlarını kaldırdı. "Anlaşma bozucu mu?"

"Hayır." Onu ne kadar sevse de, hiçbir şeyin anlaşmayı bozacağından emin değildi.

Ona gülümsedi.

Yemeğinin son lokmasını da yuttu ve bir sonraki sorusunu sormak için ağzını açtı.

"Üzgünüm bebeğim, ama artık çok geç. Sen yemeğini bitirdin. Şimdi benim sıram."

Kahretsin. Daha yavaş yemeliydi. "Tek bir soru sor," dedi.

"Arzuladığım bilgi için yalnız kalmamız gerekiyor." Ona doğru eğildi ve kulak memesini ısırdı. "Hadi hana geri dönelim."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BECK YERDE BİR PALET YAPTI.

Harlow sorusunu tekrar tekrar sordu ama o her seferinde "Bir dakika içinde," dedi. Onun dikkatli bakışları altında yavaşça iç çamaşırına kadar soyundu.

"Bu kaslar adil dövüşmüyor," diye homurdandı.

"Sence senin bacakların da öyle mi?" İliklerine kadar işleyen arzuyu düşünerek olabildiğince rahatladı.

Yatağına rahatça uzandı ve odanın üzerine gölgeler düşüren lambayı kapattı.

"Sen yukarıda o soğuk, sert yatakta yatarken, ben aşağıda bu ipek gibi yumuşak çarşafların üzerindeyim." İpek, zımpara kağıdı, her neyse. "Ben sadece seni şımartmak isterken sen kendini cezalandırıyor gibisin."

"İyi deneme *Becky*, ama sattığın boğayı yemiyorum."

Gülümsemesini gizledi, Becky'nin onu göremediğini fark etti ve gülümsemesinin genişlemesine izin verdi. "Becky mi? Bana takılan lakap bu mu?"

"Nefret mi?" Ses tonundan zevk damlıyordu.

"Sevgilim, bu kesinlikle mükemmel. Buraya gel ve iyi arkadaşın Becky'nin bütün gece seni güvende tutmasına izin ver."

Kadın . "Sorunuzu sorun artık. Uyumak üzereyim."

Karanlık etraflarını sararken, sesini fısıltı yumuşaklığında, neredeyse duman gibi tuttu. "En kirli fantezin nedir?"

Örtünün hışırtısı. Onu göremiyordu ama bacaklarının arasındaki ağrıyı dindirmek için yan yattığını kolayca tahmin edebiliyordu

-Sadece o bitirebilirdi.

"Sen ve ben hakkında fanteziler kurmayı seviyorum..."

Aynen böyle. Zor. Gibi. Kaya gibi. Boyunu aşağı yukarı okşadı. "Devam et."

"Hanın odalarından birindeyiz... ve ben ıslağım, zonkluyorum..." "Ne yapacağım?" diye mırıldandı.

"Yavaşça... tatlı tatlı... yatağı benim için yapıyorsun."

Bir kahkaha attı. "Kötü kadın. *En kirli* fantezi dedim."

"Bu çarşafları gördün. Kirli olduklarını biliyorsun. Ayrıca, seni temizlerken izlemek tam bir kız pornosu olur."

"Benim *bir şey* yapmam Harlow pornosu olmalı."

"Öyle. Gerçekten öyle. Sen benim fantezimsin. Ama Beck pornosu nedir?"

Her şey Harlow, ve bu dürüst gerçektir. Kadın hareket etti ve adam sertleşti. Nefes aldı, ona baktı ya da bir odaya girdi ve adam onu istedi. Sadece onu. Sadece ona bu şekilde yakın olmak. Sanki hayatının kayıp parçası sonunda bulunmuş gibi, içinde bir şeyleri rahatlatıyordu.

Ve belki de bu sefer onu elinde tutabilirdi. En büyük günahını itiraf ettiğinde kaçmamıştı.

"Benimle ilk resmi buluşmandan keyif aldın mı?" diye sordu, son sorusuna cevap vermemeyi tercih ederek.

". Büyüleyiciydin-" "Ben her zaman büyüleyiciyimdir."

"Ve esprili. Ne demek her zaman çekici? Kesinlikle öyle *değilsin*."

"Hey, seni her ısırdığında cazibenin farkına benim suçum değil."

"Ha!"

Kız onu göremese de ona bir öpücük kondurdu. "Uyumaya devam et, Harlow. Biraz dinlen." *Buna ihtiyacın olacak.*

Örtüler tekrar hışırdadı. "Beck?" diye fısıldadı.

"Evet, Harlow."

"Burada olmana sevindim."

"Ben de öyle." Uykuya dalması saatler sürmüş olsa da, uyuduğunda gülümsüyordu.

*

Ertesi gün kötü başladı. Beck uyandığında Harlow'un çoktan gitmiş olduğunu gördü ve ona veda öpücüğü verme isteğini bastırdı.

Ruh hali her saniye biraz daha bozulan Beck, her zamanki takım elbisesini giyip kravatını taktı ve ofise gitmeden önce Carol'la Scott ve Tawny hakkında konuşmak için durdu. İkisinin çoktan ayrıldığını -hayatlarını kurtardıklarını- öğrendi ve Beck her oda için iki katı ödeme yapacağından yeni müşterilerin geri çevrilmesini istedi. Harlow ne kadar az iş , diğer faaliyetler için o kadar fazla enerjisi olacaktı.

İşteyken saati izliyor, zamanın geçmesini bekliyor ve yavaşlamasına lanet ediyordu.

Saat 17:03'te Harlow'un işlerini bitirdiğinden emindi. Ama neden onu aramamıştı?

"Utanmalısın," dedi West, masasının önündeki sandalyeye oturarak.

"Neden?"

"Sen Jase'den bile daha gidicisin ve eminim onun taşakları buruşmuş ve ölmüştür."

"Kesinlikle öyle değil," dedi Jase. "Biliyorum, çünkü şu anda Brook Lynn'in kupa kutusunda asılı duruyorlar."

Beck arkasına yaslandı ve ellerini ortasının üzerinde kavuşturdu.

"Konuşmayı seven birisin Westley."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bakmaktan şımarık bir sarışın var. Bu sana bir şey çağırıştırıyor mu?"

West ona ters ters baktı. "Saçmalama. Jessie Kay'i istemiyorum."

"Kendine yalan söylemeye devam et. Belki bir gün buna inanırsın bile."

West gözlerini kısarak, "Jessie Kay'i isteseydim, bir sonraki ilişkim için kolları sıvamazdım, değil mi?" dedi.

West "bir ilişki yaşamaya" karar verdiğinde her zaman çekici bulduğu ama aslında yanında olmaktan hoşlanmadığı bir kadın seçerdi. Jessie Kay buna uygun görünüyordu. Neden *onun* peşinden gitmesin?

"Aklında belirli biri var mı?" Beck sordu.

"Tartışmak istediğim kimse yok."

"Çok kötü. O ? Çilek Vadisi'nden mi, şehirden mi?" West ters

ters baktı. "Şehirden. Neden?"

"Merak." West kızın kişi olduğuna karar verirse -ve çık ve terk et modeline devam ederse- birlikte geçirecekleri ilk ayın sonunda onu Strawberry Valley'e taşımış olacaktı. Ama Beck bu kez ilişkide normalden daha fazlası olacağından şüpheleniyordu. Jessie Kay'i uzak tutmak gibi.

Beck saate baktı-5:08. Harlow'un ikinci bir işi vardı, kahretsin ve patronu olarak biraz düşünmeyi hak ediyordu.

Ayağa fırladı. "Üzgünüm ama gitmek zorundayım. Bu konuşmaya şehirdeki kızla burada, Çilek Vadisi'nde *gerçekten* istediğin kız arasında kararını verdikten sonra devam ederiz."

West ofisten çıkarken ona anatomik olarak imkânsız küfürler savurdu.

Beck arabasıyla zahmet etmedi, yaya olarak sokağa daldı. Bay Porter ve Bay Rodriguez her zamanki gibi dama oynuyorlardı ve selamlaşmak için seslendiler.

"Kız arkadaşın için geri mi dönüyorsun?" Bay Porter ona bir başparmak işareti yaptı. "Aferin sana, evlat. Aferin sana."

"Ona çiçek götürdüğünüzden emin olun. Hanımlar çiçeklere bayılır," dedi Bay Rodriguez.

Doğru. Beck birkaç sokak ötedeki çiçekçiden bir buket alarak geri döndü. Ama sonunda hana ulaştığında Harlow'dan hiçbir iz bulamadı. Bir saat televizyon izledi...iki saat. Odalarında sonsuza kadar volta attı. Sonunda pes etti ve Harlow'a mesaj attı -neredesin??- ama hiç cevap alamadı.

Tam onun peşine düşecekti ki kapı çalındı. "Oda servisi," diye seslendi bir kadın ve onun sesini tanıdığına neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Neredeyse kapıyı menteşelerinden sökecekti. Sonunda nefes alabildi. Bir kolu başının üzerinde, diğeri kalçasında sabitlenmiş halde duruyordu. Muhteşem bir kız. Sırtarak onun dünyasında her şeyi yoluna soktu.

Boynunun arkasını kavradı ve hızlı bir öpücük için onu kendine çekti - hızlıydı çünkü kız ondan uzaklaşmıştı.

"Şimdiye kadarki en iyi karşılama için teşekkür ederim," dedi. "Sana çiçek getirdim."

Döndü, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çiçekler mi? Yine mi?"

Teşekkürler, Bay Rodriguez. "Tekrar." Komodinden buketi aldı ve ona uzattı.

Yaprakları koklarken gözleri kapandı ve dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Tekrar görmek için öldüreceği bir ifade. Her gün. Neredeyse transa geçmiş bir halde ona doğru yürüdü ama kız onun kendisini kollarına alma niyetini sezmiş olmalıydı ki geri çekildi.

"Oh, hayır, yapamazsın. Açlıktan ölüyorum," dedi. "Ben duş alırken oda servisi sipariş edeyim mi?"

"Başka bir randevuya çıkmak istemiyor musun?"

"Çok yorgunum. Ayrıca," dedi göz kırparak, "seninle baş başa kalmak hoşuma gidiyor."

Kalbinin hemen üzerinde göğsünü sıktı. "Beni öldürüyorsun, bebeğim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Oh! Mola verdiğim sırada birkaç eskiz bitirdiğimi bilmek sizi mutlu edecektir." Cebinden bir yıgın peçete çıkardı.

Dikkatini dağıttığı için minnettar olan adam her birini inceledi ve her zamanki gibi kadının yeteneği karşısında şaşkına döndü. "Bu Kenna'ya benziyor. Bu da Brook Lynn'e benziyor."

"Biliyorum. Özür dilerim. Onları değiştirebilirim, ama düşündüm ki-" "Hayır. Onlar mükemmel. *Sen de mükemmelsin.*"

Kendini banyoya kapatırken, bakışları mümkün olan son saniyeye kadar kilitli kaldı, o an sıcaklık ve sertlikle doluydu.

Ona duyduğu ihtiyacın gücüyle sarsıldı, neredeyse canı cehenneme demeye, kapıya saldırmaya ve onu duş duvarına doğru götürmeye hazırды.

Onun yöntemiyle. Onun yöntemiyle yap. Batırmak için çok önemli.

Yemek gelene kadar sakinleşmişti. Ama Harlow banyodan güzel kokulu bir buhar bulutu içinde, onun tişörtlerinden birini ve en büyük cazibesi ve en şiddetli işkencesi olan bir çift külot giyerek çıktığında, neredeyse lanet kotunu kremleyecekti.

Yemeğini yedikten sonra televizyon izlemek için yatağa yerleştiler. Beck ona dokunmamaya dikkat ediyordu, kontrolü çok kırılıyordu.

Saatler geçti ama ekranda hangi programların oynadığından emin değildi. İhtiyaç onu boğazından yakalamıştı. Ya da taşaklarından. Nefret ediyordu. Bayılıyordu. Ve daha fazla dayanamadığında, paletini yere serdi ve uzandı.

"Sıradaki sorunuz için hazır mısınız?"

"Öyleyim," dedi, televizyonu ve lambayı kapatarak odayı karanlığa gömdü.

"Benimle ilgili en sevdiğin şey ne?"

"Bıyığınla devam etmek zorundayım. Bu şehirde neredeyse bir eğlence aracı gibi."

"Bu yıkıcı haberi sana veren kişi olmaktan nefret ediyorum bebeğim ama aslında bıyığım yok."

"Şey, sende bir gölge var ve birkaç kez bunun sızısını hissettim." Bir ihtiyaç titremesi sesini sarstı. "Hoşuma gitti," fısıldadı.

Açlık açlığa dönüştü ve yerde kalabilmek için tüm gücünü kullanması gerekti. Onun şakacı yanını seviyordu. Espri anlayışını seviyordu. Bekâr bile olsa, onunla birlikte olduğu sürece mutluydu.

"Beck," diye fısıldadı.

"Evet, bebeğim."

"Seninle ilgili en sevdiğim şey kalbin. Fark ettiğimden daha yumuşak ve ona değer veriyorum."

*

"Büyüdüğünde ne olmak istiyordun?" Beck sordu. Bu üçüncü gece seanslarıydı ve yine bütün gün bunu ipe çekmiş, saate bakıp lanet okumuştı. Sadece bir şey dikkatini dağıtmıştı, o da kısa bir süreliğine. West'ten gelen telefon. Adam şehirdeki potansiyel ilişkisiyle bir randevuya çıkmış ama Beck konuyu açtığında, Jessie Kay ile ilgisi olmayan bir nedenden ötürü onunla daha ileri gitmemeye karar vermişti.

Lütfen.

Komodinin üzerindeki lamba parlayarak Harlow'u yatağın üzerinde izlemesini sağladı. Harlow ona doğru yuvarlandı, gece yarısı saçlarından bir tutam yatağın kenarından sarkıyor ve onunla alay ediyordu. "Güleceksin ama..."

"Anlat bana." Bilmek zorundaydı. Her şeyi. Küçük. detayı.

"Bir ödül eşi olmak istiyordum. Ama sadece boş bir hayat kulağa arkadaşlarımla olmak istediklerinden çok daha havalı geldiği için," diye aceleyle ekledi. "Doktor mu? Kan iğrenç. Muhabir mi? Yeni ölmüş birinin aile üyelerini takip etmek mi? Asla! Ve eğer 'ne arkadaşı' dersen, seni yastıklarımın biriyle boğarım. O zamanlar bir ekibim vardı."

"Bir ekip, ha? Sık sık gün batımına birlikte mi giderdiniz?"

Adam gülmemişti ama kadın yine de yastıklardan birini fırlatarak adamın suratına çarptı. "Her şeyi çözmüştüm. Çok zengin, çok yakışıklı kocam ofisinde çalışırken ben de gündüzleri resim yapıyordum. Şirketin ve hatta binanın sahibi oydu elbette ve herkes ondan korkardı. Ben hariç, çünkü bir ayı olmasına rağmen elimde oyuncak olmuştu."

"Tabii ki."

"Aşçımız akşam yemeğini hazırlar," diye devam etti, "hizmetçiler de arkamızdan temizlik yapardı."

Hepsi yapılabilir. Onun hayallerini gerçeğe dönüştürmekten zevk alacaktı. "Peki ya şimdi?" Yastığı başının altına sıkıştırdı.

"Artık kesinlikle bir ödül eşi olmak istemiyorum. Sana söylemiştim. Kendi yolumu kazanmayı seviyorum."

"Eminim fikrini değiştirebilirim."

"Beni şımartmak mı istiyorsun, Becky?"

"Umutsuzca. Keşke izin versen..." Sessizlik

uzadı ve gerilim arttı.

"Peki ya sen?" diye sordu, nefesi kesilmişti. "*Harika* bir ödöl eşi olurdum."

Homurdandı. "Yani, büyüdüğünde ne olmak istiyordun?"

Cevap vermeyi reddedebilirdi. Bu onunla ilgili değildi. Ama ona ne zaman karşı koyabilmişti ki? "Bir süre polis olmayı hayal ettim. Bazı ciddi suçları yakalayacak ve bazı isimler alacaktım. Sonra hırsızlıktan tutuklandım, sonra da saldırıya uğradım ve bu hayalim çok çabuk sona erdi."

"Ne çaldın?"

"Çoğunlukla yemek. O zamanki bakıcılarım beni yanlarında tuttukları için aldıkları çekler konusunda çok iyiydiler ama beni beslemek konusunda değil."

Kolunu uzatarak elini uzattı. Adam parmaklarını birleştirmek için uzandığında, "Sana adil davranılmamasından nefret ediyorum," dedi.

"Her şey yolunda gitti."

"Ama yarasız değilsin."

"Hiçbirimiz öyle değiliz," dedi. "Ama hayatımda ilk kez iyileştiğimi düşünüyorum."

*

Beck ertesi gece, "*Bana* ailen hakkında *daha fazla* şey anlat," dedi.

Mucizelerin mucizesi, Harlow ondan hiçbir şey istemeden onunkinin yanına bir palet yapmıştı. Birbirlerine bakıyorlardı, temelde birbirlerine kıvrılmışlardı ve o hiç bu kadar az şeyden bu kadar memnun olmamıştı. Ama daha fazlasını istiyordu. Buna *ihtiyacı vardı*. Kız ona ne kadar yakınsa, her soluduğunda teninin yumuşak kokusunu içine çekecek kadar yakınsa, parmaklarının arasına dolanan saçlarının ipeksi hissini çok iyi hatırladığı için elleri yumruk olmuştu.

Onu o kadar çok özlemişti ki fiziksel olarak acı çekiyordu.

Bu sabah onu terk etmek istemediği için işten kaçmıştı. Yani kendi işini. Harlow'a eşlik etmiş, ev içlerinde ona yardım etmişti. Onunla alay etmiş, gülmüş, hatta onu azarlamıştı. Yavaşlamayı reddederek çok uzun süre ve çok sıkı çalışıyordu ve adam sırf onu aşağılamak için hana gelen insanlardan çabucak bıkmıştı. Ve işlerin çoğunu devraldığından beri

odalara, müstakbel müşteriler lobiye ve yemek salonuna saklanmıştı ve Carol, Harlow'dan her ikisini de temizlemesini istemişti.

Neredeyse . Harlow, Carol'ın şehir dışından gelen bir konuğa yardım ettiği kasaya hışımına gidip, "Yeter! Temizlik yaparım ama eğlendirmem. Önemli bir maaş artışı olmadan olmaz. Yani maaşımı üçe katlamak ya da beni kovmak istemiyorsanız, bugünlük bu kadar!"

Kendine güveni hızla artmıştı ve Beck onun üzerinde olumlu bir etkisi olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Carol kulübedeki en keskin alet olmasa da, bir para kazananı gördüğünde tanıyordu ve Harlow'u kovmamıştı. Kız kişisel temizlik eğlencesi olsun ya da olmasın çok fazla iş getiriyordu.

Ve Harlow, aksiliklere rağmen hayatından gerçekten zevk alıyor gibiydi. Bugün çalışırken o da Harlow'la dalga geçmişti ve Harlow her saniyenin tadını çıkarmıştı.

"Sanırım hastayken sana sarılmışlardı," dedi şimdi.

"Evet," dedi. "Annem en iyisiydi. Beni severdi ve bundan hiçbir zaman şüphe duymadım."

"Senin kasabanın kabadayısı olduğunu biliyor muydu?" diye sordu dikkatlice, kızın öfkesini arttırmak istemiyordu.

"Evet. Babam da biliyordu. Babam da biliyordu ve ne zaman bir öğretmen ya da veli şikâyet etse bana bağırırdı ama bu beni daha da hırçınlaştırırdı."

"O bir ikiyüzlüydü."

"Evet, ama onun ilgisinin, herhangi bir ilginin, beni görmezden geldiği zamanlardan daha iyi olduğunu düşündüm."

Zavallı Harlow. Akıntıya kapılmış, çelişkili ve kargaşa içindeydi. Beck bu duyguları iyi biliyordu. Babası onu teyzelerinden birinin evine her bıraktığında, söyleyip hiç , yakında döneceğini söyleyip hiç gelmediğinde bu duyguları hissetmişti. Bu arada, amcaları kuzenleriyle top oynamanın keyfini çıkarıyordu.

"Babam beleşçi olmasına rağmen onu neredeyse nefret ettiğim kadar seviyordum," dedi. "Her zaman adamın beni bırakma fikrini değiştireceğini ve beni sistemden kurtaracağını umdum. En azından ilk yıl umut ettim... ikinci yıl biraz... ama üçüncü yıl gerçeği biliyordum. Babamı bir daha asla göremeyecektim."

Harlow onun elini okşadı, bakışları onu esir aldı, rahatlatıcı bir jest olması gereken bu hareket, adamın zaten mutlu olan bedeninde zevk titreşimlerine yol açtı.

sinir uçlarını hassaslaştırdı. Tüm vücudu ihtiyaçla titreşiyordu.

"Yaşadıklarından nefret ediyorum," dedi, "ama beni anlamamı seviyorum."

"Güven bana bebeğim, anlıyorum." Ve anladı da. Onunla geçmişini paylaşmaktan hoşlanıyordu, bu onu şaşırtıyordu ama aynı zamanda empatisinden de hoşlanıyordu, onun gerçekten ne kadar önemseydiğinden etkileniyordu. Bu, Jase ve West dışında kimseden görmeye alışık olmadığı bir şeydi ama en az onun küçük tatlı vücudu kadar arzuladığı bir şeydi.

Parmak ucu avucunu sıyırdı ve kadın nefesini içine çekti. "Beck..." İhtiyaç sesini ıslatıyor, ona adını fısıldadığı, doğrudan kulağına üflediği, bağırduğu diğer tüm zamanları hatırlatıyordu. Eğer biraz daha yaklaşırsa ya da titrek bir nefes alırsa, bütün bu bekleyişin ona da acı verdiğini anlayacaktı. Göz açıp kapayınca kadar onun peşine düşerdi.

Yaklaştı.

"Harlow." Üzerine çullandı, dilini ağzına soktu, tadına baktı, sahiplendi-sahiplenildi. Kontrolü tükendi ve kız ona yapıştığında, adam onu sırt üstü yuvarlayarak ağırlığıyla yere yapıştırdı.

Onun için yanıp tutuşuyordu ve ellerini aynı anda her yerde kullanmak istiyordu. Önce göğüslerini avuçladı, dolgun etlerini yoğurdu ve başparmaklarını göğüs uçlarının şişmiş tepelerinde gezdirdi. "Bu mükemmel küçük güzellikleri özledim."

İnleyerek tırnaklarını adamın kafa derisinde gezdirdi. "Çok iyi hissettiriyor, Beck."

Kıçına doğru okşadı, onu orada kavradı, ereksiyonuna karşı onu salladı. Sürtünme onu çıldırttı. "Seni sertleştireceğim bebeğim. Çok uzun zaman oldu."

"Evet...evet..."

Önce onun gömleğini, sonra da kendisinininkini çıkardı. Tek bir çekişle sutyeninin ön kopçası koptu. Ruhunu yakan başka bir öpücük için tekrar aşağıya daldı ama serin hava onu tutkulu çılgınlığından uyandırmış olmalıydı çünkü kaskatı kesildi.

"Bekle. Ne yapıyoruz biz?" Nefes nefese ondan uzaklaştı. "Seks yapamayız. Henüz yapamayız."

Bir kükreme yuttu. Bir süre sadece nefes alış verişlerinin sesi duyuldu ama zaman hızla geçerken bacaklarının arasındaki şiddetli ağrı yavaş yavaş azaldı.

Göğsündeki değil.

Adam kadına karşı koyamıyordu ama kadın da ona karşı koymakta zorlanmıyor gibiydi. Hiçbir ilişki böylesine çalkantılı bir temele dayanamazdı.

Gelecek bir kez daha parlak görünmüyordu.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

DOTTIE ertesi sabah erkenden Harlow'un kapısını ^{çal}dı ve ona tüm hafta sonu için izin vermeyi teklif etti.

"Neden?" diye sordu Beck'in arkasındaki hışırtıyı duyarak. Gözlerindeki uykuyu silerken, banyonun kapısı yumuşak bir kıkırdamayla kapandı.

Onda bir sorun vardı. Bütün gece bir o yana bir bu yana dönüp durmuş, kendisine günaydın dilediğinde de onu terslemişti. "Yarın, personelin Berryween Festivali'ne katılabilmesi için ekstra hizmet sunulmayacak. Taçlı bir bebek olarak gideceğim. Kısacası resmi bir elbise giyeceğim ve bir sürü kriz geçireceğim. Peki ya siz?"

"Oh, uh, gideceğimden emin değilim." Ve bu konuda surat asmazdı. Önce kostüm için harcayacak parası yoktu, şimdi ise kostüm almak için çok geçti, her şey tükenmişti. "Ama neden bana bugün izin verdiniz?"

"Daniel'la bana özel zaman ayırdığın için sana teşekkür etme şeklim."

"Oh." *Oh!* "Bir şey mi oldu?"

Kızın yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. "Hayır, öyle bir şey değil, ama konuştuk ve harikaydı ve o hâlâ burada, yani bir şansım daha var ve hiç bu kadar heyecanlanmamıştım." Dottie kollarını Harlow'un boynuna doladı ve ona sarıldı. "Teşekkür ederim," dedi ve sekerek uzaklaştı.

Banyoda duş başladığında Harlow'un mutlu gülümsemesi soldu. Beck hayatına yeniden girdiğinden beri vücudu çok fena ağrıyor, yanıyordu ama dün gece ona yeni bir eziyet katmıştı. Birbirlerini daha iyi tanımak için yaptığı planın canı cehenneme diye düşünerek kendini ona atmıştı. Beck onu öylesine aç bir şekilde öpmüştü ki, Beck ona kendisini alması için neredeyse yalvaracaktı.

Tabii ki o zaman korkuları bataklıktan dışarı fırlamış ve her şeyi mahvetmişti. Onunla ne kadar çabuk yatarsa, ilişkileri de o kadar çabuk samimiyetten ziyade sekse odaklanacaktı. Gece sohbetleri sona erecekti. Alay etmenin ve öğrenmenin sessiz anları -varlığının her zerresiyle arzuladığı anlar- sonsuza dek yok olacaktı.

Banyodan çıktığında üzerinde beyaz bir tişört ve koyu renk yırtık bir kot vardı. Çok genç ve güzel görünüyordu, podyumdan yeni çıkmış bir model gibi.

"Önümüzdeki iki gün izinli olduğumu bildirmekten mutluluk duyuyorum," dedi gömleğinin eteğiyle oynayarak.

Havluyu saçlarının arasından geçirdi, bakışları onun dışında her yere yöneldi. "Duydum."

Gerginlik katır gibi midesini tekmeledi. Ayrıldıklarından beri hiç bu kadar soğuk davranmamıştı. "Burada giderek daha fazla zaman geçiriyorsun, odaları temizlememe yardım ediyorsun -" bu gerçek onu hâlâ heyecanlandırıyordu "- bu yüzden neden bu sabah ofisine gitmiyoruz? Sen işlerini halledersin, ben de eskizlerimi bitiririm."

Yine de onunla yüzleşmedi. "İyi fikir."

"Daha sonra Brook Lynn ve Jessie Kay'in evine gidip onlara borçlu olduğum duvar resmini yapmam gerekecek."

"Sorun değil."

Kısa ve tatlı cevaplar onun tarzı değildi ve bu onu daha da geriyordu. Bir an tereddüt etti. "Yarın Berryween Festivali var. İster misin... Bilmiyorum... kostümüm olmasa da benimle gelmek ister misin?"

"Elbette." Yatağın kenarına oturdu ve ayakkabılarını çekti. Ne kadar da hevesli görünmüyordu.

Duş aldı ve en iyi şekilde görünmek için Beck'in ona geri verdiği yazlık elbiselerden birini giydi. Derin V yakalı ve cilveli etekli, buz mavisi bir güzellik. Soğuk havaya rağmen kazak giymekten vazgeçti, artık yara izleri onu endişelendirmiyordu. Neyse oydu ve Beck ondan hoşlanmıştı ama Beck ona her zamanki gibi ateşli bir şekilde bakmamış, ofise kadar eşlik ederken onunla konuşmamıştı ve bu onu tedirgin etmişti. Çalışırken ya da daha sonra onu Brook Lynn'in evine götürürken bile onunla konuşmamıştı.

"Sorun nedir?" Brook Lynn içeri girdiğinde sordu.

Sonunda Beck ona odaklandı, dikkatle onu izliyor ve cevabını bekliyordu.

Sadece yarım bir gülümseme sundu. *Yalan söylemeyecek ama gerçeği de itiraf etmeyecekti.* "Karavandaki tüm boyaları ve fırçaları aldın mı?"

"Kesinlikle . Jase de öyle," dedi Brook Lynn. "Bizim bir sistemimiz var. Ben istiyorum, o tedarik ediyor."

Oturma odasındaki kanepede oturmuş, televizyonda kanalları çeviren Jase başını salladı. "Ne pahasına olursa olsun."

Brook Lynn gülümsedi. "Mükemmel yanıtı verdiğin için sana on puan veriyorum."

"Sanırım yirmiye hak ediyorum," dedi.

"O zaman aptalca düşündüğüm için beş puan düşmek zorundayım." Homurdandı.

"Bu puanlarla ne yapıyor?" Harlow fısıltıyla sordu.

Alingan sarışın kaşlarını salladı ve Harlow'un içinde derinlerde bir şey kasıldı. Seks. Tabii ki seks. Ama bu tür bir oyun oynamalarında bir sakınca yoktu, çünkü Jase Brook Lynn'i tüm kalbiyle seviyordu ve sırf samimi oldukları için aralarındaki romantizmin ölmesine izin veremezdi.

"Gel bakalım. Sana duvar resmini nerede istediğimi göstereyim." Brook Lynn onu, kenarları çoktan bantlanmış ve zemini plastikle kaplanmış koridora götürdü. "*Şimdi* bana sorunun ne olduğunu söyleyebilirsin," dedi Harlow'un önüne geçerek.

"Öncelikle, berbat bir haldeyim," diye itiraf etti usulca. "Beck'e birbirimizi daha iyi tanıırken seks yapmayı bırakmak istediğimi söyledim ama öğrendiğim her şey ondan daha çok hoşlanmama ve ona daha çok hayran olmama neden oluyor ve onu çok seviyorum ama bunu ona söyleyip onu korkutmak istemiyorum ve onu kaybetmek istemiyorum ama ya onunla gerçekten istediğim gibi yatarsam, yani gerçekten, gerçekten istediğim gibi, ama yine de onu kaybedersem çünkü sarılmayı ve konuşmayı bırakırsak ve tek düşünebildiğimiz şey seks olursa ve ya-"

Brook Lynn elini Harlow'un ağzına kapattı. "Vay canına. Seni Run On Sentence ile tanıştırdım ama görüyorum ki çoktan tanışmışsınız." Elini çekti ve "O adam senin için deli oluyor. Ama hayır, onun ne yaptığını, ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü kontrol edemezsin. Sadece kendi yaptıklarını kontrol edebilirsin. Eğer onu gerçekten bu kadar çok seviyorsan, korkunun senin yerine karar vermesine izin verme. Bu sadece birlikte geçirdiğiniz zamanı mahveder. Gerçekten yaşamaya başlayın. Aksi takdirde geriye dönüp baktığınızda birlikte geçirdiğiniz zamandan neden keyif almadığınızı merak edeceksiniz. Ve fiziksel yakınlık duygusal yakınlığı engellemez. Gerçek, içten duygular söz konusu olduğunda değil. Erkeğe biraz güvenin. Ve kendinize! Sarılmanın ve konuşmanın bitmesine izin vermeyeceksiniz."

"Aslında iyi bir noktaya değindin."

"Duh. Sahip olduğum tek tür bu."

Sonuç olarak: Harlow, seçimlerini Beck'in nasıl tepki vereceğini varsayarak yapmayı bırakmalı ve kendisi için doğru seçimleri yapmaya başlamalıydı.

"Tamam," dedi başını sallayarak. "Pekâlâ. Bunu ve eğer her şey yüzüme patlarsa, seni suçlayıp intikam alacağım. Şimdi

Böylece senin duvar resmini yapabilir ve hayallerimin erkeğini baştan çıkarabilirim."

*

BECK bininci kez kanepede kaykıldı. Harlow birkaç saattir resim yapıyordu ve onu bir eli özler gibi özlüyordu, sanki bir şekilde onun gerekli bir parçası haline gelmişti. Belki de öyleydi. Kesinlikle öyleydi.

"Kadınlar romantizme bayılır," diye aniden duyurdu Brook Lynn. O ve Jase de kanepedeydi, uzak köşede birbirlerine sarılmışlardı, köpekleri Brook Lynn'in kucağında uyuyordu. "Bunu biliyor muydun Beck?"

"Senden daha fazla kişiyle çıktığımdan emin olduğum için *evet* diyeceğim."

"Ne çıktın ne de romantizm yaşadın. Düzüştün. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ama bana söyleyeceğinden eminim."

"Romantik olmak sarılmak demektir. Sırları paylaşmaktır."

Jase'e baktı ve içini çekti. "Bununla nereye varmaya çalışıyor?"

Arkadaşı omuz silkti. "Anladım. Ben kadınların gizemlerini çözecek bir dedektif değilim. Tek boynuzlu at güreşçisi olarak daha çok şansım olurdu."

Brook Lynn Beck'in omzuna bir tokat attı. "Dur ve düşün. Tek seferlik adam olarak biliniyorsun. Şimdi, kız arkadaşınla yatmadığın halde, onunla romantizm yaşıyorsun. Ama onunla tekrar yatmaya başladığında ne olacak? Romantizm kaybolur. En azından onun zihninde öyle."

Vay, vay. Harlow açıkça Brook Lynn'e güvenmişti. Bir arkadaşı olması hoşuna gitmişti ama *ona* söylememiş olması hoşuna gitmemişti. Bunun yerine dün gece kendini geri çekmiş, kendi korkularıyla baş başa kalmayı seçerken *onunkileri* körüklemişti.

Ve tamam. Korkularını ona da anlatmamıştı. Bunun yerine, bütün gün acısını içine atmış ve ona cevaplar vermişti.

"Hâlâ bir kafeste tutuluyormuş gibi hissediyor musun?" Brook Lynn sordu. "Kafes mi?" Jase sordu.

"Hâlâ kafesle uğraşıyorsun." Beck ağır bir iç geçirdi. "İçine hiç davet edilmediğini düşünürsek, belki de bunu aşmanın zamanı gelmiştir."

"Kafeste kim var?" Jase talep etti.

"Ayrıca, belki de iyi bir okul çocuğu oldum," dedi Beck arkadaşını görmezden gelerek. "Belki de bir ders almışımdır."

"Ne? Duyguların o kadar da kötü olmadığını mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Eğer ben hissedeceksem, onun da hissettiğinden emin olmalıyım."

Brook Lynn şeytani bir sırıtişla ona baktı. "Kafesinin başından beri hepimizle dolu olduğunu fark edeceğin günü dört gözle bekliyorum." O cevap vermeden önce ekledi, "Şimdi konuyu değiştiriyorum ve sen de bana izin veriyorsun. Yarın Berryween Festivali'ne gidiyor musun?"

"Evet." Harlow ile bir sonraki resmi randevusu.

"Jase ve ben Adem ve Havva olarak gidiyoruz. Peki ya sen ve Harlow?"

"Beck ve Harlow olarak gidiyoruz."

Brook Lynn homurdandı. "Ciddi ol."

"Ciddiyim."

Dehşete kapılmış bir şekilde, "Vay canına. Kasabada yeni olduğunuzu ve burada işlerin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikriniz olmadığını biliyorum ama cidden. Bu kadar büyük eşek taşakları emdiğinizizi bilmiyordum."

Beck arkadaşına ters ters baktı. "Kadınının benimle bu şekilde konuşmasına izin mi vereceksin?"

Jase'in tek yanıtı "Evet" oldu.

Brook Lynn gülererek adamı dudaklarından öptü. "Seni seviyorum."

"Benim seni sevdiğim kadar değil."

Beck'in göğsü adlandırılmayan bir duyguyla daraldı. Tiksinti - tiksinti olmalıydı. "Çenemizi kapatalım ve televizyon izleyelim."

"Hadi!" Brook Lynn onu sinirlendiren bir neşeyle alkışladı ve "*The Walking Dead*"in bölümlerini depoluyorum. Maraton yapabiliriz ve ben de sana yaklaşan kıyametten nasıl kurtulacağını öğretebilirim."

*

Harlow nihayet köşeyi dönene kadar BİRKAÇ SAAT DAHA geçti. Beck dizideki kan ve vahşet görüntülerini uzaklaştırmak için başını sallamak zorunda kaldı ve daha önce yaşadığı sıkışma hissi geri geldi, ama daha kötüsü, kalbi bir yumruk gibi kıvrılıp kaburgalarına çarptı. Kesinlikle iğrenme yüzünden değildi. Boya sıçramaları Harlow'un kirpiklerini, kollarını ve giysilerini lekelemiş, teni güzel bir gül rengini almıştı.

Bakışları ona kaydı, neredeyse utangaç bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Hepsi bitti mi?" diye sordu.

"Öyleyim. Görmek ister misin?"

"Ben! Ben!" Brook Lynn ayağa fırladı ve el çırparak köpeği uyandırdı. Annesi öne atılıp Harlow'un bileğini tutunca Sparkles havladı. "Ben!"

"Boya hala ıslak. Bakabilirsiniz ama dokunmayın" dedi Harlow.

Şu anda hayatımın hikayesi.

Brook Lynn onun yanından hızla geçip salona girdi ve orada Noel ağacının altında hayallerinin hediyesini bulan küçük bir kız gibi ciyakladı.

Yerinde kalan Harlow rahatlamış bir nefes verdi, yanaklarında ikiz zevk lekeleri belirdi. "Hoşuna gideceğinden emin değildim. Duvardaki zombileri istediğini biliyorum ama kan ve bağırsakları görünce korkunç hatasını anlayacağını düşünmüştüm."

Jase gülümsedi, sevgisi açıldı. "Benim kızım tuhaftır."

Brook Lynn, "Benim zombi kıyameti için bir planım var ama senin yok diye kıskanıyorsun," diye seslendi. "Artık uzman öldürme tekniklerini uygulamak için mükemmel bir duvarım var."

"Haklısın meleğim. Kıskandım," diye karşılık verdi Jase. "Yirmi puan daha mı?"

Harlow doğrulurken Beck'in bakışlarıyla karşılaştı. Ona doğru bir adım atarken göz bebekleri büyüdü. "Gitmeye hazır mısınız?"

Adam elini uzattı ve kadın bir an bile tereddüt etmeden parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Çıkarken arkadaşına başıyla selam verdi, sonra Harlow'un arabaya binmesine yardım etti. Gece çoktan çökmüştü, ay bulutlar tarafından yarı gizlenmişti ve görünürde yıldız yoktu.

Yolda hızla ilerlerken ağaçlar vızıldayarak geçiyordu. "Konuşmamız gerek bebeğim." "Biliyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Birbirimize karşı dürüst olmadık ve bu durum ikimizi de zorluyor."

"Bana yalan mı söyledin?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Adam kaşlarını çatı. "Daha iyi bilmen gerekirdi."

Omuzları kamburlaştı ve yüzünü ovuşturdu. "Haklısın. Özür dilerim."

Daha iyi. "Eğer bu ilişki yürüyecekse, bir şeyden korktuğun zaman bana söylemelisin. Ben de sana aynısını söylemeliyim. Birbirimize güvenmeliyiz Harlow, dışarıdaki kişilere değil."

"Evet. Yine haklısın." Eteğinin kumaşını büken ellerine baktı. "Dün gece seninle olmayı o kadar çok istedim ki neredeyse nefes alamayacaktım."

"Beni neden durdurdun?" Cevabı biliyordu ama onun söylediğini duymak istiyordu.

"Seks yapacağımızdan ve çok sevmeye başladığım konuşma ve paylaşımın duracağından çok korkuyordum. Ve bu eksikliğin ilişkimizin ölüm çanı olmasından endişe ediyorum."

"Fark etmediysen diye söylüyorum," dedi göğsünde kabaran şefkatle, "konuşmak ve paylaşmak benim de hoşuma gitti."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Gülünç ve tuhafısın, sinir bozucu ve zorlayıcısın." "Hey," dedi kaşlarını çatarak.

"Ama sen tanıdığım en eğlenceli insansın ve senin hakkında öğrendiğim her şey seni daha çok sevmeme neden oluyor." Az kalsın *L* bombasını patlatacaktı.

"Bu iyi," dedi, "çünkü ilişkimizin bu kısmından vazgeçmektense ölmeyi tercih ederim."

Uzandı, bacağını dizinin hemen üstünden kavradı, elbisesi bir mil uzunluğundaki etli kalçayı ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkmıştı. "İlişkimiz benim için de çok şey ifade ediyor bebeğim."

Ay ışığı kristal mavisi gözbebeklerinde parıldayınca kendini kaptırmadan edemedi.

Honk.

Başka bir arabanın farlarının parlaması. Araba kullanıyorum. Tamam.

"Az önce kusmadan *R* kelimesini söyledin. Etkilendim," dedi. "Ama kendi korkularınızdan bahsettiniz."

Başını salladı. "Benim için ne kadar önemliysen, seni o kadar kaybedeceğimden eminim ve bundan nefret ediyorum. Eğer beni terk edersen, Harlow..."

"Şimdi de benim için en kötüsünü düşünüyorsun. Beni kaybetmeyeceksin Beck. Almak için seninim." Kemerini tekrar çözdü ve kulağını dişlemek için eğildi. "Kenara çek ve bunu kanıtlamama izin ver."

Direksiyonu kavramak için dizini bıraktı, parmak eklemlerinin rengi kısa sürede ağardı. "Emin misin?"

Onun başını sallayışını teninde hissedebiliyordu. "Seni istiyorum ve beklemek istemiyorum."

Arabayı yolun kenarına çekti, ağaçların arasına daldı. Motor durduğunda gösterge ışıkları söndü, karanlık çöktü.

Derin, soluk soluğa nefesleri arabayı doldurdu, camların üzerinde ince bir film tabakası yükselmeye başlamıştı bile.

"Sana asla doyamıyorum." Onu konsolun üzerine kaldırdı ve beline sarılırken, "Seni o kadar çok istiyorum ki muhtemelen terapiye ihtiyacım var," dedi.

"Daldırma terapisine ne dersin?" Ona sürtündü ve ondan düzensiz bir inilti çıkardı. "İçime gir. Sensiz çok boşum."

Zaten kaya gibi sertti, ama sözleri onu uçurumun kenarına sürükledi ve başka herhangi bir kadının dokunuşundan daha yoğun bir şekilde etkiledi. "Seni boş istemiyorum bebeğim." Bir elini külotunun içine soktu ve onu sıcak ve nemli buldu. Mükemmeldi.

Fermuarını çekiştirdi, avucunun sıcaklığı şişmiş etiyle buluştu. Sadece, "*Yakında* hap kullanmanı istiyorum," diyebildi.

"Evet. Yarın."

Kot pantolonunu dizlerine kadar sıyırdı ve elbisesinin üst kısmını aşağı çekerek göğüslerini serbest bıraktı. "Sana yenilerini alacağım" diyerek külotunu yırttı. Bir parmağını kızın içine sokarken, ağzını da kızın içine daldırdı. Kanında ateş alevlendi, teninde titredi.

Arzu bu kadar vahşi, bu kadar tüketici olmamalıydı. Çıplak olsun ya da olmasın, bir kadının içinde olsun ya da olmasın, istediği zaman çekip gidebiliyordu. Ama bu sefer çekip gidemedi, gitmek istemedi. Harlow'un içine girmeli, onu doldurmalı, damgalamalı, onu kuşatmalıydı. Sahiplenmeliydi. Hayatı buna bağlıydı.

"Prezervatif nerede?" demek için uzaklaşırken gözleri gölgeler içinde elmas gibi parlıyordu.

"Cep."

Sonrasında bildiği tek şey, kadının onu kazmaya başladığı oldu. Bundan bir an sonra, yırtılan folyonun sesi nefes nefese kalışını maskeleydi. Lateksi şişmiş uzunluğundan aşağı yuvarlamak için yeterince uzun süre geriye doğru eğildi, her dokunuş onu yeni bir ihtiyaç seviyesine itti.

Acıya rağmen sakinleşen saçlarını kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Resmi olarak birlikteyiz, Harlow. Söyle bunu."

Onun üzerinde eriyerek, alt dudağını ısırdı. "Birlikteyiz. Şimdi... her zaman."

"Her zaman," diye yineledi ve kalçalarını kavradı, onu ereksiyonunun ucuna yerleştirdi ve o üzerine doğru sürerken yukarı doğru itti. Bir anlık tatlı bir rahatlama oldu, iç duvarları ıslak bir sıcaklıkla onu sıktı ve

sonunda ait olduğu yerdeydi. Ancak bu rahatlama uzun sürmedi, amansız delilik ikisini de avlamak için geri geldi.

"Beck." Tırnaklarını Beck'in kafa derisine geçirdi ve onu öptü, sert ve kirli bir şekilde, Beck'in vücudunu sahiplendiği gibi onun ağzını da sahiplendi.

Onun inlemelerini, hem acı hem de şehvet dolu tatlı mırıltılarını yuttu. Dizlerini onun belinde daha geniş tutarak ritmi kontrol altına aldı, sert ve hızlı bir şekilde, onu zevki için kullandı ve adam buna bayıldı. Onu hissetmeyi seviyordu. Çilek ve krema kokusuna bayılmıştı. Zihni bir sonraki düşüncesinden uzaklaşsa da vücudu bu düşünce yüzünden tatmine daha da yaklaştı.

Önce gitmeyi reddederek elini aralarında gezdirdi. Kadının sırlıslık olmuş merkezine ulaştığında bastırdı. Kadın haykırdı, sırf daha da yaklaşmak için ona karşı daireler çizerek sürtünmeye başladı. Yukarı ve aşağı yeterince iyi bir iş , kalçalarını sağa sola döndürdü, şişmiş şaftındaki baskı mutlak mükemmellikti.

"Beck... daha hızlı..."

"İşte böyle, bebeğim. İşte böyle." Daha sert ve daha sert bastırdı ona.

Küçük bir sarsıntı olarak başlayan şey kısa süre sonra bir çığ gibi onu sardı. Kadın onun adını haykıarak boşaldı ve adam bir kükremeyle onu takip ederek doruk noktasını prezervatifin içine boşalttı.

Birlikte ne kadar tirediklerinden ya da sakinleşene kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ama her saniyenin tadını çıkarıyordu. Ona kadar sıkı sarılmıştı ki neredeyse canını yaktığından korkacaktı. Neredeyse.

"Bu..."

"Sadece başlangıç," diye bitirdi onun için.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Beck'le fiziksel yakınlık kurmadan günler geçirmek, sırf Harlow daha sonra ilişkilerinin dağılacağından korktuğu için aptalcaydı. Beck haklıydı. Birbirlerine güvenmeleri ve birbirleriyle paylaşmaları gerekiyordu. Aksi takdirde hayatta kalamazlardı.

Arabadaki patlayıcı karşılaşmalarından sonra onu çiftlik evine götürdü. Onu özel banyosuna götürdü, orada duş aldılar, yatakta birbirlerine sarıldılar ve sessiz, gizli tonlarda konuştular.

"Olmayan bıyığımı her yere götüremeyeceğine göre," dedi, "ne tür bir araba istersin? Sakın bana bir arabanın çok pahalı bir hediye olduğunu söyleme-"

"Lütfen. Hediyeleri severim. Ver bana. Ama araba . Ne tür olduğu umurumda değil."

İnanmadığını belli eden bir ses çıkardı. "Araba araba değildir, Bayan Glass. Sözüünüzü hemen geri alın."

"Asla!" Adam onu gıdıkladığında ciyakladı ve sonunda "Ehliyetim bile yok" diye itiraf etti.

"Ne?" diye sordu ve kadın omuz silkti.

"Bir tane vardı ama lisede süresinin dolmasına izin verdim ve hiç yenilemedim." "Şimdi yenilemek için bir nedenin var."

Ve görünüşe göre fonlar. "Doğru, ama yıllardır araba kullanmadım. Tüm kasabayı tehlikeye atacağım."

"Sadece pratik yapman gerektiği anlamına geliyor. Bizi Berryween Festivali'ne götürebilirsin."

"Hayatını benim ellerime bırakmış olacaksın."

Göz kapakları ağırlaştı ve altındaki karanlık, şehvetli bakışları örttü. "Bebeğim, olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Onun etrafında kıvrıldı, başını omzuna yasladı ve kalbinin üzerine küçük kalpler çizdi. "Seni güvende tutacağım. O zamanlar sadece altı kez trafik kazası geçirdim ve bunların sadece beşi benim hatamdı."

Kıkırdadı, sıcak nefesi başının üstünü gıdıklıyordu. "Şimdiden kendimi daha güvende hissediyorum. Ayrıca Jaguar'ımın anahtarı yerine sana bir çarpışan araba vermem gerektiğini düşünüyorum."

"Geri almak yok," dedi. "Jaguar'ı sen teklif ettin, ben de kullanıyorum. Hıza ihtiyacım var."

"Son iki dakika içinde mi?"

Meme ucunu ısırdı. "Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor."

Kızın poposunu avuçladı ve sıktı. "Dikkatli ol. Böyle devam edersen kendini sırt üstü yatmış ve Beck Jr.'ı içinde bulursun."

"Baconator'ı mı kastediyorsun?"

Bir kahkaha attı. "Penisime Baconator adını mı verdin?" "Ne?

Pastırmayı severim."

"Göğüslerine Çilekli Turta ve Çilekli Kurabiye adını veriyorum." Onu sırtüstü yatırarak çilek ikizlerini avuçladı, önce bir meme ucunu, sonra diğerini yaladı. "Selam kızlar. Beni özlediniz mi?"

Harlow inleyerek parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Seni *çok* özlediler çok."

"Güzel. Bacaklarını etrafıma sar, onlara daha samimi bir merhaba vereceğim," dedi ve kız aniden sertleşince başını kaldırdı. "Sorun nedir?"

Alışkanlık onu tipik "Bir şey yok. Ben iyiyim." Ama ona güveniyorsa, bunu onunla paylaşacaktı. "Başka kadınlara da aynı şeyi söylediğini duydum."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Nereden biliyorsun?"

"Senin arazinde kamp yaparken, her gece evi görmeye gelirdim ve sen orada olurdun. Ve bu artık beni rahatsız etmiyor, gerçekten etmiyor. Neden böyle tepki verdiğimi bilmiyorum. Özür dilerim."

Uzun bir süre ona baktı, ifadesi yoğundu ama okunamıyordu.

Sonunda, "Bacaklarını etrafıma sar, Harlow" dedi.

Sertleşmeden vücudunu onunkinin etrafına doladı ve göbeğini tam da onun devasa ereksiyonuna yerleştirdi. Adamın tıslayan nefesi, kadının nefis bir şekilde acı çeken soluğuyla karıştı.

"O kadınlar hakkında ne hatırlıyorum biliyor musun?"

Başını salladı, cevabı gerçekten bilmek istediğinden emin değildi. "Hiçbir şey. Senin hakkında her zaman neyi hatırlayacağımı biliyor musun?"

Bir şekilde onun içinde erirken yatağın içinde eriyen kadın, tırnaklarını onun sırtının düzleminde gezdirdi ve "Anlat bana" dedi.

"Kesinlikle her şey."

Parmaklarının arasında çenesini hafifçe sıktı, bakışlarının kendisinde kaldığından emin oldu, belki de söylediklerinde tüm varlığıyla ciddi olduğunu bilmesini, görmesini istiyordu.

O beni seviyor. Beni sevmek zorunda. Ama hayatı ne kadar berbat olursa olsun, bu duygunun farkına varamayabilirdi.

Harlow ona gülümsedi. "Sana inanıyorum. Şimdi çeneni kapa ve kendi puanlarını kazan. Bana yaşattığın her orgazm için on puan kazanacaksın."

Erimiş karamela gibi gözleri parlıyordu. "Elli puan alana kadar tatmin olmayacağım, bu yüzden hazır olun, çünkü hedefime ulaşana kadar durmayacağım ve o zaman bile şüpheli."

*

ERTESİ SABAH karanlık ve puslu bir gündü, yağmur bulutları gökyüzüne yayılmıştı, şişman ve gri, ürkütücü bir festival için mükemmel bir atmosfer yaratıyordu. Çadırlar

-Mezarlık olarak da bilinen Main boyunca yiyecek ve Brain Smash'ten Pin the Guts on the Zombie'ye kadar çeşitli oyunlar sunuldu.

Yıllar sonra ilk kez araba kullandıktan sonra hayatta olduğu için minnettar olan Harlow - o kadar yavaştı ki kasabanın yarısı ona korna çaldı ve Beck huzurevindeki iyi insanlardan ders alıp almadığını sordu - tatlı bir çay yudumladı ve caddede gezinirken Beck'e yaslandı. Beck kolunu ona dolamıştı, ne kadar inanmaz bakışla karşılaşırlarsa karşılaşırsınlar onunla birlikte olmaktan gurur duyuyordu.

Uyandığında, adam iki kostüm hazırlamıştı. Kadın için seksi bir aslan -sahte kulaklar, kalın, sarı bir yele, göğüslerinin üzerinde bir parça sahte kürk ve uzun, kıvrık bir kuyrukla tamamlanmış kısa bir etek- ve erkek için seksi bir orman safarisi aslan terbiyecisi.

Suni kürklü yüksek topuklu çizmelerinin üzerinde yalpaladığında gülerek, "Kendi başına yürümekte zorlanıyor musun bebeğim? Ne de olsa seksen puan kazandım."

"Sadece eğri üzerinden not verdiğim için." Ama bugün kesinlikle daha fazla puan kazanacaktı. Kostümü çıplak göğüs üzerine kolsuz turuncu bir avcı ceketi, yırtık kot pantolon ve savaş botlarından oluşuyordu. Oh, bir de omuzlarından sarkan kırbacı unutamazdı.

"Hayır, son ikisi için bana çifte puan vermek zorundaydın-"

Bir elini adamın ağzına kapattı. "Sakın bunu söylemeye cüret etme. Ayrıca, böbürlenmemelisin. O son ikisi için üç yüz puan kazandım... bilirsin."

Elini çekti ve öyle şefkatle gülümsedi ki neredeyse eriyecekti. "Öyle yaptın."

Kendini onun seksiliğinden uzaklaştırmak için etrafına bakındı. Zombi palyaçodan kar kraliçesine kadar her şey gibi giyinmiş insanlar ve çocuklar farklı çadırların içine doluşmuştu. Kırmızı ve siyah balonlar sol taraftaki binalardan sağ taraftaki binalara doğru uzanıyor ve ortada bir kemer oluştuyordu. Cadde araç trafiğine kapatılmış olmasına rağmen, eski zamanlardan kalma yeşil bir kamyon ortada ilerliyordu ve şu anki Çilek Vadisi Güzeli arkasında durmuş, seksi bir çilek gibi giyinmiş ve el sallıyordu.

Harlow'un festivale katılmasının üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti. Gençken çok "havalıydı" ve bir yetişkin olsa muhtemelen smaç tankına tıkalırdı. Zaman ne kadar da değişmişti. Bunun her anının tadını çıkarıyordu.

"Harlow! Harlow! Buraya gel!" Brook Lynn seslendi. Üzerinde stratejik olarak yerleştirilmiş incir yaprakları olan ten rengi bir body giymişti. You've Got It Coming standının içinden el salladı, kalabalık güveç kaseleri, farklı sandviçler ve turta dilimleri almak için bir mil uzunluğunda uzanıyordu.

Harlow el sallayarak karşılık verdi. Jase, Jessie Kay ve Daphne de kabinin içinde çalışıyordu ve onun adını duyduklarında başlarını kaldırıp ona gülümsediler. Jase, bacaklarının arasında tek bir incir yaprağı olan benzer ten rengi bir zıbın giymişti ve vay canına, çok iyi görünüyordu. Kasları elbisenin kumaşını gererek dalgalanmasını sağlıyordu.

Jessie Kay, *Alice Harikalar Diyarında*'nın zombileşmiş seksi bir versiyonu olarak, Daphne ise ışıltılı kanatları olan seksi bir Harpy olarak gelmişti.

Harlow patlayacak kadar mutlu bir şekilde her birini selamlarken Jessie Kay seslendi: "Acıktıysanız buraya gelin. Yemeğinize tükürmeyeceğime söz veriyorum."

"Hayır, teşekkürler. Şimdilik böyle iyiyim." Ayrıca, sıranın önüne geçerse, baltalı katiller ve iskeletlerden oluşan kalabalık ona saldıracaktı. Handa çalışmaya başladığından beri ona karşı daha hoşgörülü olmuşlardı. Belki de yakınlaştıkları için... ya da ona kendi ilacından biraz kaşıkla yedirdikleri için. Her neyse, bunu kasabanın dışlanmış olması olmaya tercih ederdi. Ama riske atmaya cesaret edemediği bazı şeyler vardı.

Harlow'un diğer yanında duran West, "Bu kadın tam bir baş belası," diye mırıldandı.

"Kim? Jessie Kay mı?"

"Sanki yarısı kadar bile tehlikeli başka biri varmış gibi."

Tehlikeli mi? Harlow arkadaşını savunarak, "O harika biri," diye tersledi. "Tanıdığım en iyi insanlardan biri."

Beck Harlow'un şakağını öptü. "Sadece henüz onun pantolonuna giremediği için üzgün."

"Ağzından çıkana dikkat et," dedi West. Ses tonu sertti ama yakın zamanda yumruk yumruğa kavga edeceklerinden endişelenecek kadar sert değildi.

Beck ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "İlişki arayışında işler nasıl gidiyor, adamım?"

"Sonunda yuva kurmaya hazır mısınız?" Harlow sordu. "Çıktığın her kızın senin zevksiz olduğunu ve seni ısırsa bile mükemmel bir kız arkadaş malzemesini tanıyamayacağını bildiğinden emin ol. Kimi kandırıyorum ki? Senin yanında birkaç dakika geçirdikten sonra bunu kendi kendine anlayacaktır."

Beck güldü.

"Beni sinir ediyorsunuz," diye homurdandı West.

Bir vampirin gelini gibi giyinmiş olan Carol Mathis, Harlow'un yanından geçerken başını sallayarak onun varlığını açıkça kabul etti. Pembe pullu elbisesi içinde muhteşem görünen ve gözlerinin altı gözyaşı damlalarıyla boyanmış olan Dottie, annesinin yanında tempo tuttu. Gülümseyip el salladı ve Harlow da hevesle selamına karşılık verdi.

Dottie köşede kaybolduğunda Harlow'un bakışları Scott'a takıldı. Sokağın karşısında durmuş, kovboy gibi giyinmiş, Dead Again standından onu izliyordu.

Beck kaskatı kesilerek, "Yemin ederim o adam ona yardım etmemi istiyor," diye homurdandı. "Bana küfretmiyor. Geri çekildiğini söyleyebilirim," dedi kadın.

"Geri çekilip çekilmemesi önemli değil," dedi West. Pezevenk kostümünü tamamen değiştirmiş, gökkuşağı rengine suni kürklü bir ceket ve İspanyol paça pantolon giymiş, hatta altın bir baston taşıyordu. "Yine de başka bir adamın malına baktı ve bu işkenceyi hak eden bir suçtur."

Sesindeki acı sızı ile sanki bu konuda bir şeyler biliyormuş gibi konuşuyordu.

"Mülkiyet mi?" dedi.

"Ben *oyuncak* kelimesini tercih ederim," dedi Beck ve onun kulağını ısırdı. "İzin ver seninle oynayayım."

Tawny ve Charlene koşarak . İki kadın da iç çamaşırı giyyordu. Ya da kendilerini iç çamaşırı gibi göstermeye çalışan kumaş parçaları. İkisinin de elinde Brook Lynn'in standından birer gurme sosisli sandviç vardı ve Harlow zihnine bir not düştü: Kasaba ayaklansa da ayaklanmasa da bir sonraki durak Brook Lynn'in standı olacaktı. *Ben istiyorum.*

"Merhaba Beck. Merhaba West," dedi Tawny, bakışları Beck'e kilitlenmişti. Solgun saçlarından bir tutamı parmaklarının arasında döndürdü ve sosisli sandviçinin ucunu yaladı.

Eğer o lezzetli muameleye oral seks yaparsa, Harlow nükleer silah kullanabilir.

"İyi görünüyorsun Beck," dedi Charlene. Genç, yeni boşanmış bir esmerdi ve bir zamanlar Harlow'un kasabada terör estirmesine yardım etmiş, Harlow emekli olunca da yeni kraliçe arı olmuştu.

"Söylemem gerek, bir kedi terbiyecisi olarak kesinlikle çok sevimlisin," diye ekledi Charlene, Harlow'a neşeli bir sırıtış fırlatarak. "Beni istediğin zaman terbiye edebilirsin. Tekrar."

Tawny heyecanla başını salladı. "Bunu destekliyorum." Harlow kaskatı kesildi.

Beck çifte soğuk ama muhteşem bir gülümseme sundu ve onlar da girdikleri tehlikeli bölgenin farkında değil gibi görünerek mutlulukla yüzlerini buruşturdular. "Kız arkadaşım Harlow'la tanıştınız mı? Bugünlerde tüm zamanımı kız arkadaşım Harlow ile geçiriyorum." İyi bir önlem olsun diye ekledi, "Kız arkadaşım-Harlow."

"Merhaba. Ben onun kız arkadaşayım. Harlow," dedi küçük bir el sallayarak. Tawny kaşlarını çatarak dişlerini gösterdi.

"Harlow Glass," diye bir ses yükseldi. Scott'ın sesiydi. Beck ve West'le birlikte o da döndü. "Kimse seni burada istemiyor. Evinize gidin."

Sözünü tamamlayan Scott şapkasını çıkarıp uzaklaşırken Beck zorlukla bastırılmış bir şiddetle titriyordu.

"Ben iyiyim," dedi Beck'e. Erkek arkadaşına. "Günümüzü mahvetmeye değmez."

"Sen de buna değmezsin," dedi Tawny, şimdi kendini beğenmiş bir memnuniyetle, "ama bu bizimkini mahvetmene engel olmadı."

West, Harlow'un daha önce hiç görmediği baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle gülümsedi ve vay canına, bu gülümseme Beck'inkini dünyanın en yıkıcı gülümsemesi olarak geçebilirdi. Kızların da bundan etkilenmediği kesindi. Hülyalı iç çekişler salıverdiler ve içgüdüsel olarak adama yaklaştılar.

"Hanımlar," dedi. "Birbirimizi yeterince tanımıyoruz ve bu büyük bir utanç. Gerçi sarhoşken dilimi seninkiyle tanıştırdığımı hatırlıyorum Charlene - yoksa başımı döndüren sen miydin?" Onlara doğru bir adım attı, kollarını ikisinin de beline dolayarak genişletti, bir kaltak sandviçindeki biftek gibi. Takım için bir tane mi alıyorsun? "Neden siz ikinizin bana çocukluğunuzla ilgili her ayrıntıyı anlatmanızla başlayıp bana olan aşkınızla bitirmiyoruz?" diyerek onları uzaklaştırdı.

Charlene hevesle giderken, Tawny gitmeden önce Harlow'a sinsi bir bakış attı.

Beck başka bir şey söylemedi ve küfür etmeye başlamasından çok korkan Harlow da söylemedi.

Bir hanımefendi dudaklarının koridorlarını temiz tutar, derdi annesi.

Şimdi pek hanımefendi gibi hissetmiyorum, anne. Pençeleri dışarıdaydı ve kana susamışlardı.

Caddenin aşağısına bir dönme dolap dikilmişti, kasabanın şimdiye kadar sahip olduğu ilk dönme dolaptı bu. Neredeyse Brook Lynn'in standındaki kadar uzun bir kuyruk vardı ama Beck özür dilemeden kuyruğu atladi. Kimsenin umurunda da değildi. Hatta omzuna birkaç kez vuruldu.

Birisi "Şimdiye kadarki en iyi festival" dedi.

Bir başkası, "İyi bir festival vermeyi çok iyi biliyorsunuz," dedi.

Bu doğru. O, West ve Jase her şeyin parasını ödemişti. Kimsenin hattı kesmesine aldırnamasına şaşmamalı.

Ön tarafta durup para toplayan Sunny Day'e "Sırada biz varız," dedi.

"Öyle mi?" Yakacak petrol parası ve beş eyalette efsaneleşmiş bir öfkesi olan Sunny kolay pes edecek biri değildi.

"Evet, öyle. Ne kadar?"

Burnundaki piercing parlıyordu, güneşin yardımı olmadan bile parlayan bir elmas gibi. "Yirmi. Her biri için."

Harlow, "Tabelada yolculuk başına beş dolar yazıyor,"

diye . Sakızını şapırdattı. "İster al, ister alma."

"Onu alacağız."

Harlow tatlı çayını üç büyük yudumla bitirdi ve oh, iğrenç! Çay yaprakları bardağın dibine çökmüş olmalı, çünkü içecek ilk kez ağızda acı bir tat bıraktı.

Beck bardağı çöpe attı, sonra cebinden iki yirmilik çıkardı. Sunny utanmadan parayı cebe indirdi. Festivalden elde edilen gelirin Strawberry Lisesi'ne bir spor salonu eklenmesine yardımcı olması gerektiğini boş verin.

Birkaç düğmeye basılmasıyla tekerlek kısa sürede durdu.

"Belediye Başkanı Trueman ve *yardımcısı* hariç herkes," dedi Sunny, tırnak işareti kullanarak, "yerinde kalabilir."

Belediye başkanı bugünlerde kasabanın en sevilen kişisi değildi. Birkaç gün önce "asistanıyla" ilişkisi olduğu haberi yayılmış ve karısını yıkmıştı.

Beck, Harlow'u boş arabaya sürükledi, kemerini bağlamadan önce kuyruğunun yoldan çekilmesini sağladı ve sonra konuşmak için havalanana kadar bekledi.

"Geçmişimi değiştiremem," dedi tekerlek yavaşça yükselmeye başladığında ve Harlow'un hiçbir kaçış yolu kalmadığında.

"Biliyorum." Kasabaya baktı; ne kadar yükselirlerse o kadar çok şey görüyordu. Geniş tepeler, düz ovalar, buğday tarlaları, küçük beyaz çiçeklerini döken pamuk ağaçları, önümüzdeki soğuk aylar için kuruyan çilek asmalarıyla dolu vadiler.

"Sen de kendininkini değiştiremezsin."

"Bunu ben de biliyorum." Hava burada çok taze kokuyordu. Yaklaşan yağmurun çiyleri tenini ıslatıyordu. Serin bir esinti hışırtıyla geçti ve titredi. Beck'le böyle karşılaşmalar tekrar tekrar olurdu. Kadınlar her zaman kendilerini ona atarlardı. Her zaman onu arzularlardı.

"Konuş benimle." Beck onu sıkıca yanına çekerek rüzgârın şiddetinden korudu. "Bana ne hissettiğini söyle."

Binlerce farklı şey. Üzüntü. Pişmanlık. Pişmanlık. İstifa. Kararlılık. Ama en ön planda? "Kıskançlık," diye itiraf etti. "Sen benimsin ama yine de seninle ilgili mahrem detayları biliyorlar. Muhtemelen senin hakkında konuşuyorlar ve hatta seni tekrar yatağa atmayı umuyorlar."

Şakağını öptü, teninde gezindi. "Asla başaramayacaklar. Senin tadına baktım aşkım ve tam anlamıyla bağımlısı oldum."

Sevgi. Bu sevgi sözcüğü onu sarstı, hayatını değiştirecek kadar değerliydi. Bunu dua ettiği gibi mi söylüyordu? Onu gerçekten de şüphelendiği gibi seviyor muydu?

"Bunu konuştuğumuzu biliyorum ama cevabını tekrar duymak istiyorum. Beni hiç onlarla kıyaslıyor musun?" diye sordu.

"Her zaman." Kızın öfkeli soluğu üzerine güldü. "Kaybederler. Her zaman."

Yavaşça ona doğru gevşedi. Dönme dolap inişe geçerken, kasabanın yarısı onu ve Beck'in arabasını izliyormuş gibi görünüyordu. Birkaç göz kırpma, daha da fazla başparmak işareti aldı. Herkese bir gösteri sunan Beck, iki parmağını onun çenesinin altına sabitledi, başını çevirdi ve onu öptü.

Kalabalık tezahürat yaptı ve tekerlek Harlow'un midesini ayaklarına doğru fırlatarak onu sersemleten ve lezzetli bir şekilde başını döndüren bir tırmanışa daha başladı. Aynı zamanda tutku içinde alev alev yanıyordu. Beck'leyken tutku her zaman içini yakardı. Tadı çok güzeldi, sıcaklığı Harlow'un parçalanmış ruhu için yatıştırıcı bir merhemdi ve adam uzaklaştığında Harlow nefes nefese kalmış, koltuğunda kıvranıyordu.

Burnunu onunkine sürttü, başparmakları elmacık kemikleri üzerinde tüy gibi hafif bir okşayışla gezindi. "Beni terk etmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ölmeyi tercih ederim," dedi, her şeyini ortaya koyarak.

Şimdi arzudan daha fazlasıyla yanan gözlerde bir rahatlama parıltısı. "Muhtemelen bunu sana söylememeliyim, ama birbirimize karşı açık ve dürüstüz, bu yüzden farklı bir cevabın, sert oynamaya başladığım ve karanlık tarafımı görmene izin verdiğim anlamına geleceğini bilmen gerekir."

"Karanlık bir tarafın mı var?"

"Dua et de onunla hiç karşılaşma. Tokat atıyor."

Kıkırdadı. "Gizli bir fetişin olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Sır mı? Aşkım, tanıştığımız andan beri bunu düşünüyordum. Sadece senden yeşil ışık bekliyordum."

"Seni tokatlamama izin verdiğin gün ben de beni tokatlamana izin vereceğim." "Yani... bugün mü?" diye takıldı.

Gülümsemesi kulaktan kulağa yayıldı. "Sen iflah olmazsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım bu kelime *karşı konulamaz* olarak telaffuz ediliyor." "Ve sende hiç utanma yok," diye ekledi.

"Ama yine de beni seviyorsun." Sözler aralarında yankılanırken kaşlarını çattı ve ondan uzaklaştı.

Onun aşkını düşünmek hoşuna gitmemiş miydi? Onunla daha önce iki kez sevgi sözcüklerini kullanmış olmasına rağmen?

Midesi öylesine bulandı ki nefesi kesildi ve tekerlek tırmanmaya devam ettikçe bulantı daha da arttı. Hayatı boyunca sadece birkaç kez hastalanmıştı. Annesi onun bir şampiyonun bağışıklık sistemine sahip olduğunu söylerdi. Ama hastalandığı zamanlarda, gezegenden sonsuza dek silinmek için hararetle dua etmişti; ateş, titreme, terleme ve nöbet geçiriyormuş gibi görünecek kadar şiddetli titremeler neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Bu bir şekilde daha kötüydü.

Karnını tuttu, alnında boncuk boncuk terler belirdi. Yüzündeki kanın çekildiğini gerçekten hissedebiliyordu ve Beck'ten aniden yayılan dehşete bakılırsa ölümcül derecede solgun olduğunu biliyordu.

"Sorun ne aşkım?"

"Karnım ağrıyor. Çok kötü." Safra yükseldi.

Sunny'ye, "Bizi aşağı indir," diye bağırdı. "Hemen."

Kız kollarını uzattı, *ne yapmam gerekiyordu? Kız gücümle seni çekip çıkarayım mı?*

Beck avucunu Harlow'un karnına bastırdı ve hafifçe ovuşturdu. "Biraz daha dayan bebeğim. Seni eve götüreceğim."

Mide bulantısı daha hızlı, daha sert çalkalandı ve öğürdü. Kalan mesafeyi korkuyla değerlendirdi. Henüz yolun yarısına bile gelmemiştir. Başaramayacaktı, değil mi?

"Beck," dedi inleyerek.

Anlamıştı. Kedi kulaklı saç bandını kopardı, saçlarını gömleğinin yakasının altına sıkıştırdı ve beline sıkıca tutunarak, "Eğilebildiğin kadar eğil. Düşmene izin vermeyeceğim."

Başka bir zaman olsa aşağılanmış olurdu. O anda canı çok yanıyordu. O yüzden yaptı. Eğildi ve bağırsaklarını kusarak arabalarının altında duranlara püskürttü.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

BECK hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Yıllar boyunca dövülmüş, cinsel olarak kullanılmış ve koruyucu bir anne tarafından manipüle edilmiş, terk edilmiş ve unutulmuştu. Ama bu çok daha kötüydü. Hiç kendine ait bir kadını olmamıştı ve kendisinden başka hiç kimse için endişelenmek zorunda kalmamıştı. Jase ve West her zaman kendi kendilerine yetmişlerdi. Eğer içlerinden biri hastalanırsa, bunu sineye çeker ve yaklaşmaya cüret eden herkese bağırırlardı. Sadece odalarının mahremiyetinde acıdan top gibi kıvrılıp ileri geri sallanır, inler ve usulca merhamet dilenirlerdi. Erkekçe bir yol.

Ama arkadaşları akşamın ilerleyen saatlerinde eve döndüklerinde, kahkaha sesleri yatak odasına kadar yankılanırken, Harlow çok daha kötüleşmişti. Kuru kasmaya başlamış, banyoya gidemeyecek, hatta kendini tutamayacak kadar halsiz düşmüştü. Beck onu taşımak ve göğsüne yaslamak zorunda kaldı, aksi takdirde tuvalette boğulacağından korkuyordu.

"İyi olacaksın," dedi ona. "İyi olmak zorundasın."

Cevap veremeyecek kadar güçsüzdü. Artık göz kapaklarını bile açık tutamıyordu.

Birkaç dakika başka bir olay olmadan geçtiğinde, onu yatağa taşıdı ve çarşafların yumuşaklığına soktu. Yüzü gerginlikten şişmiş, cildi ağdalı ve nemliydi. Saç tutamları nemli yanaklarına ve boynuna yapışmıştı. Ona temiz bir tişört giydirdi ama o da tenine yapışmıştı.

Brook Lynn ve Jessie Kay odaya girerek onun yanında yer aldılar.

"Belediye başkanının üzerine kustuğunu duydum," dedi Jessie Kay. "Bunun şimdiye kadarki en harika şaka olduğunu düşünmüştüm. Fark etmemiştim..."

"O iyi olacak," diye tekrarladı. Onlardan çok kendi kendine.

Brook Lynn onun kolunu okşadı. "Neden bir duş alıp üstünü değiştirmiyorsun?"

Bir süre Harlow'la biz ilgilenelim."

"Hayır. Onun yanından ayrılmayacağım." Bu kadın onun dünyasının merkeziydi. Onu içeri almıştı ya da belki de o kendi yolunu bulmuştu. Her iki durumda da, ona ve ona aitti ve lanet olsun, onun iyileşmesine ihtiyacı vardı ve bunu yaptığını görmesi gerekiyordu.

Bir an iyiyken bir an sonra ölümcül derecede hastalanmıştı. Ateşi yoktu ya da başka bir belirti göstermiyordu.

"Etrafta dolaşan bir tür virüs mü var?" diye sordu, çaresizce cevap arıyordu. Sorunun ne olduğunu öğrenmeden ona yardım edemezdi.

Jessie Kay, "Hayır, yoksa şimdiye kadar çoktan hastalanmış olurdum," dedi. "Ben her zaman daha hızlı ve çok daha kötü hastalanırım. Çok fazla abur cubur yemiş mi?"

Harlow'dan yumuşak bir inilti yükseldi - tam bir kan nehri kusmadan hemen önce.

Ağzının kenarlarına sıçrayan kıpkırmızı lekeler o güne kadar gördüğü en korkunç manzara olmalıydı. Beck hemen harekete geçti. Harlow'u kollarının arasına aldı, vücudu tamamen kemiksizdi ve salona doğru ilerledi. "Jase! West!"

İki arkadaş da koşarak geldi.

"Onu acil servise götürmeme yardım edin."

Jase arabasının anahtarını aldı ve West önce ön kapıyı, sonra da arabanın kapısını açtı.

"St. Joseph'e git." Harlow'un en iyi tıbbi bakımı almasını, her alanda uzmanların hizmetinde olmasını istiyordu ve Strawberry Valley'i ne kadar sevse de tıbbi tesisler konusunda emin değildi.

Ne kadar hızlı sürerlerse süsünler, bir saatten kısa bir sürede şehir hastanesine ulaştılar. Kaza yapmadıkları ya da kenara çekilmedikleri düşünülürse gerçek bir mucize. Yol boyunca West bazı telefon görüşmeleri yaptı, böylece kaldırımında durduklarında doktorlar ve hemşireler çoktan dışarıda onları bekliyordu.

Birkaç kişi aynı anda Harlow'a uzandı. Beck neredeyse onu bırakmaya kıyamıyordu. Ama yaptı, midesi bir bıçağın etrafında dönüyor gibiydi. Bir sedyeye yerleştirildi ve götürüldü.

Jase arabayı otoparka park ederken, West Beck'i içeri götürdü. Bekleme odasında oturdular ve her saniyesi bir öncekinden daha acı verici olan saatler birbiri ardına geçti.

Beck ön bürodaki resepsiyon görevlisini o kadar çok kontrol etti ki, her yaklaştığında inlemeye başladı. Brook Lynn ve Jessie Kay sonunda yiyecek ve su şişeleriyle geldiler. Brook Lynn ona bir şeyler yedirmeye ya da içirmeye çalıştı ama o reddetti, çok huzursuzdu. Onunla sohbet etmeye çalıştı ama şu anda sohbet etmek istediğı tek bir kişi vardı ve o da müsait değildi.

Sonunda bir hemşire çıkıp tüm gruba onun hakkında sorular sordu. Harlow'un o gün ne yediğini, ne içtiğini, ne yaptığını. O da

Elinden geldiğince cevap verdi, ancak kendi sorularını sorduğunda hemşire cevap vermeden hızla uzaklaştı.

Bir saat daha geçti.

Harlow'u kaybedemezdi. Kaybedemezdi. O sevdi-hayır. Kahretsin, hayır. Onu *seviyordu* ve gerçeklerden daha fazla saklanmayacaktı. Onu tüm kalbiyle, tüm aklıyla ve tüm gücüyle seviyordu. Onu seviyordu ve ona bağımlı hale gelmişti. O hayatının en iyi parçasıydı.

Artık önemli olan tek kısım.

Gözlerinin arkasında yanan yaşlarla ellerini saçlarına doladı ve saç tellerini çekiştirdi. Bu kadar uzun süre bekletilmek normal miydi? Lanet olsun! Neden kimse ona neler olduğunu söylemiyordu?

Volta attı. Duvarları yumruklamayı düşündü. Hayal gücü Harlow'un kan kusuşunu sürekli tekrarlayarak ona eziyet ederken nefes almaya çalıştı.

Sonunda hemşire geri döndü ve grubu kalabalıktan uzak, rahat bir oturma alanına götürdü. Beck'in ona yönelttiği sorular ne olursa olsun, "Üzgünüm ama Dr. Lowe'a sormanız gerekecek," diye cevap verdi.

"Ona sormaktan mutluluk duyarım. Eğer o lanet yüzünü gösterecek kadar nazik olursa." Ayaklarını yere vurdu. Sonunda, kısa boylu, bodur, sert bakışlı ve sert tavırlı bir adam onlara katıldı ve binayı Beck'in öfkesinden kurtardı. Yumruklar.

"Gecikme için özür dilerim. Ben Dr. Lowe," dedi elleri birbiri ardına sıkarken. "Bayan Glass'ın en yakın akrabasıyla görüşmek istiyorum."

"Ben onun erkek arkadaşım," dedi Beck. "O nasıl? var?"

Doktor dudaklarını büzdü. "Üzgünüm ama öğrendiğim her şeyi göz önünde bulundurarak, sadece birinci dereceden akrabalarımınla konuşacağım."

"Neden? Ne öğrendin? Ona bir şey mi oldu?" Beck neredeyse omuzlarından tutup cevapları silkeleyecekti. "O iyi olacak mı? Bana söylemek zorundasın. Lütfen."

"Söyle *bana*. Ben kız kardeşiyim," dedi Jessie Kay, öne doğru ilerleyerek. "Ben Jessica Glass."

Dr. Lowe onu kenara çekti ve Beck neredeyse yerinden fırlayacaktı. Kocası olmadığı için Harlow'un durumunu bilmeye hakkı yok muydu? Kesinlikle hayır. Kabul edilemezdi. *Şimdi* ikiliye katılıp cevaplar isteyecekti ama Jase onu kolundan tutup olduğu yerde bıraktı.

"Bırak dostum. Şimdi."

"Sakin ol." Jase girişi işaret etti. İki güvenlik görevlisi kapıda durdu ve kırk yaşlarında, pantolonlu bir kadın elinde bir not defteriyle içeri girdi. Bir dedektif olduğu kesindi. Pax'in ölümünden sonra onlardan birini görür görmez tanıyacak kadar çok konuşmuştu.

Beck'in kafasındaki kan çekildi. Eğer işin içinde polisler varsa.

Harlow'un başına kötü bir şey gelmişti.

Jase'in elinden kurtulup Dr. Lowe ve Jessie Kay'in yanına koşarken paniğe kapıldı. "O iyi. İyi olmak zorunda. Bana başka bir şey söylerseniz kendimi kaybederim." Boğazı kapanıyor, nefes alması zorlaşıyordu. Baş dönmesi onu vurdu ve görüşünü siyahlık kapladı. "O olamaz... O olamaz... Ona ihtiyacım var!"

Nazik eller bir sandalyeye oturmasına yardım etti. "Beck." Jessie Kay'in sesi uzun, dar bir tünelden geçerek ona ulaştı. "eneni kapatıp beni dinlemelisin, tamam mı? En kötüsünü düşündüğünü biliyorum ama Harlow yaşıyor."

Çok derin bir rahatlama hissi, paniğin en kötüsünü kreltti. Tekrar nefes alabildi, baş dönmesi hızla azaldı, başını kaldırdı ve endişeyle dolup taşan lacivert gözlerle karşılaştı. "Nerede o? var? Onu ne zaman görebilirim? Polisler neden burada?"

Jessie Kay onun sırtını sıvazlayarak, "Bunu her seferinde bir soruyla halletmeme izin ver, tamam mı? Harlow'u yoğun bakıma yatırdılar. zgnm ama durumu stabil bile değil. Dr. Lowe... komaya girdiğini söyledi." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Onu göremezsiniz. Henüz göremezsiniz. Hiçbirimiz göremeyiz."

Bir koma. Harlow komadaydı. Yoğun bakımdaydı.

Ama Jessie Kay'in işi bitmemişti. "Gz damlalarını biliyor musun? İnsanların gözlerindeki kırmızının solması için kullandıkları? Etken maddesi tetra bir şey... klorür bir şey. Teknik zırvaları hatırlayamıyorum, zgnm ama her neyse, gözler için harika ama görünüşe göre onu yutmak kan damarlarının büzülmesine ve kan basıncının düşmesine neden oluyor."

"Bana Harlow'un göz damlası içtiğini mi söylüyorsun?" Ses tonu sert ve acımasızdı, kesici ve gürültülüydü ama yumuşatmaya çalışmadı ve özür de dilemedi.

"İsteyerek olmadığına eminim. Birisi ieeğine damla koymuş olmalı. Doktor kusmanın içtikten birkaç dakika sonra gerekleēeeėini söyledi ve dönme dolapta kustuğuna göre, siz binmeden hemen önce gerekleēmiř olmalı."

"Hayır. İmkânsız." Dönme dolaptan önce tatlı çayını bitirmişti - Brook Lynn'in standını kurmasına yardım ederken onun da içtiği tatlı çay. Harlow o lanet fincanı saatlerce içmiş, her yudumun tadını çıkarmış ve hiç hastalanmamıştı. O da hastalanmamıştı.

Ayrıca, kim böyle bir şey yapar ki?

"Testler yaptılar," dedi Jessie Kay, nazik bir tavırla. "Ayrıca semptomları da uyuyor. Dakikalar içinde kusma, hatta bazen nöbetler ve koma ortaya çıkıyor."

Nöbetler. Koma. İşte yine o kelime. Bazen insanlar komaya girer ve asla uyanmazlar.

Kalbi göğsünde büzüştü. "Belirtiler başka şeylere uyuyor."

"Evet, ama Harlow'u batmadan önce sorgulayabildiler... şey, çayının tadının tuhaf olduğundan bahsetmişti. Küf oluşmaya başlamadıkça çay bozulmaz, bu yüzden bazı zehir türleri için testler yaptılar."

"Sen Beck Ockley misin?"

Şaşkınlık içinde yeni gelene baktı. Dedektife. "Evet," diye cevap verdi, sesi boştu.

"Ben Dedektif June, sizinle sohbet etmek istiyorum."

Ona hayatı, Harlow ve onun geçmişi ve ilişkileri hakkında kişisel sorular sormaya başladı. Her şeyi cevapladı, hiçbir şeyi atlamadı. Böyle bir zamanda mahremiyet kimin umurundaydı ki? Harlow'un hayatını kurtarmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onu zehirleyeni bulmaktan ve bunu ona ödetmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Ona zarar vermek isteyecek birini düşünebiliyor musunuz?" diye sordu dedektif şimdi.

Dalgınca başını salladı. "Herkes öfkesini yenmiş gibi görünüyordu. Gülümsediler ve ona el salladılar."

"Herkes değil," dedi Jase. "Tawny Ferguson ve Charlene Burns değil."

Dedektif ona odaklandı. Beck de öyle. Adam hapisten çıktığından beri radara yakalanmamak için elinden geleni yapmıştı. Şiddet geçmişi olan eski bir mahkûm olarak, böyle bir davada ilk şüpheli olması muhtemeldi -Beck ve West kesinlikle yakın ikincilerdi. Onun konuşuyor olması Beck'in ifade edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

"Bu doğru," dedi West. "Hem Tawny hem de Charlene Harlow'dan nefret ediyor. İki kadın yaklaştığında Beck ve Harlow'la birlikteydim. Kısa bir süre sonra Scott Cameron adında bir adam dikkatimizi başka bir yere çekti. Ondan sonra Tawny ve Charlene'i uzaklaştırdım ama çok geçmeden Harlow'dan ayrıldılar."

Beck ve Harlow'u dönme dolaba kadar takip ettim, bir şeyler hakkında kıkırdıyorlardı. Özür dilerim. Hiç düşünmemiştim-"

Dedektif June not defterine bir şeyler yazdı ve şöyle dedi: "Bunun olmasını istememiş olabilirler. Pek çok insan birinin içeceğine göz damlası koymanın ishale neden olduğunu duymuştur, başka bir şey değil, ama yanılıyorlar. Strawberry Valley'nin polis şefiyle konuşacağım ve eminim Bayan Ferguson, Bayan Burns ve Bay Cameron'ı sorgulayacaktır. Bilmesi gereken başka bir şey aklınıza gelirse-"

"Ben Harlow'un kız kardeşi değilim," diye patladı Jessie Kay, sanki sözlerini daha fazla tutamayacakmış gibi. "Ben sadece onun nesi olduğunu öğrenmeye geldiğimi söyledim. Ve buraya gelmek için hız sınırını yirmi mil aştım. Beni tutuklamayın."

Dedektif June kaşlarını çatarak herkese bir kart uzattı. "Dr. Lowe, Bayan Glass uyandığında lütfen beni arayın."

Dedektif gittikten sonra doktor laboratuvar önlüğünün yakalarını düzeltti. "İsterseniz burada kalabilirsiniz ama şu anda ziyaret saati sona erdi. Yarın saat sekizde tekrar başlayacak ve o zaman Bayan Glass'ı teker teker görmenize izin vereceğiz." Odadan dışarı çıktı.

Öylece mi? Beck'in bütün bir gece boyunca hayatının aşkından uzak kalması mı gerekiyordu? Komada yatan, makinelere bağlı bir kadından? Güneş doğmadan ölebilirdi. Onu kaybedebilirdi. Her şeye rağmen onu kaybedebilirdi ve bunun geçmişiyle, sorunlarıyla ya da ona yetememesiyle hiçbir ilgisi olmazdı.

Ölüm Beck'in gelecekteki mutluluğunu ya da Harlow'un genç yaşını ve tatlı kalbini umursamadı. Piç kurusu önyargısızca aldı ve hayatta kalanları başa çıkmak zorunda bıraktı.

Ben uğraşamam.

Harlow'a kadar, sadece yarım bir hayatı vardı. Arkadaşları, işi ve bolca seksi vardı ama aşkı yoktu. Gerçek bir amacı yoktu. Değişimden nefret ederdi ve belki de Harlow'a bu kadar hararetle direnmesinin nedenlerinden biri de buydu ama yine de *bu* değişim olmadan nerede olurdu? O olmadan?

Ne yapacağından emin olmadan kapıya doğru hışımla yürüdü. Sadece hastaneyi değil, uzaklığın acısını hafifleteceğini ve onu unutturacağını umarak Çilek Vadisi'ni de mi terk edecekti? *İçip* komaya mı girecekti? Gizlice odasına mı girecekti? Tawny, Charlene ve Scott'ın peşine düşüp onlara zarar mı verecekti?

Etrafını saran kollar, kırmak için savaşmak zorunda kalacağı çelik bantlardı. West ve Jase etrafını sarmış, ona teselli vermeye çalışıyorlardı.

Onların gücünden yararlandı ve şaşırtıcı bir berraklık anında ne yapması gerektiğini anladı. "Gitmeliyim," dedi, arkadaşlarından kurtulmaya çalışarak.

"Beck, dostum. Gitme," dedi Jase. "Kal. Onun için."

West onun bileğini tuttu. "Eğer Tawny ve Charlene'in peşinden gitmeyi düşünüyorsanız, yapmayın. Eğer parmaklıklar ardında kilitliysen-"

"Anlamıyor musunuz?" Onlara doğru döndü, açıklamak için bir an bekledi çünkü onlara borçluydu ve endişelenmelerini istemiyordu. "Herkesten hep en kötüsünü bekledim, bu yüzden hep kaçtım. Siz ikiniz hariç, çünkü sizde kendimi gördüm. Ama onda da kendimi görüyorum. Onun acısını ve bağlanma ihtiyacını görüyorum - paylaştığım ihtiyaçlar - ve artık hiçbir şeyi saklamayacağım. Gelecek ya da ne olacağı ya da olmayacağı konusunda endişelenmeyeceğim. Doğru olanı, Harlow'la tanıştığım anda yapmam gerekeni yapacağım."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

HARLOW, şu anda görüşünü engelleyen sisi temizlemek için hızla gözlerini kırptırdı. Odadaki ışıklar çok parlaktı, gözyaşları kurumuş ve yanan gözlerinin etrafında kabuk bağlamıştı. Kulakları yavaş bir *bip, bip sesini* duydu ve başını çevirdiğinde, tüplere bağlı, yanıp sönen ışıklı ve rakamlı bir dizi makine buldu ve tüpler kollarına bağlıydı. Hiç tanımadığı bir kadın ve bir adam yatağının yanında durmuş, kalp atış hızını ve hayati değerleri konuşuyorlardı.

Kaşlarını çattı. Hastanede miydi?

Evet. Mantıklı. Belediye Başkanı Trueman'ın üzerine kustuğunu ve Beck'in kollarında festivalden uzaklaştırıldığını hatırlıyordu. Şimdi kol ve bacaklarında garip bir ağırlık vardı, alışık olmadığı bir titreme. "Beck," dedi.

Daha doğrusu söylemeye çalıştı. Boğazı ağrıyordu, sesi Bir fısıltıdan fazlası değil.

Ancak laboratuvar önlüklü adam onu duydu ve elini okşadı. "Harlow, ben Dr. Lowe. Oklahoma City'deki St. Joseph hastanesindesin ve çok hastaydın. Boğazından bir tüp çıkardık, bu yüzden konuşmakta biraz zorlanıyorsun. Ama endişelenmeyin, rahatsızlığınız geçecek."

Boğazında bir tüp mü vardı? *Nefes* almak için yardıma mı ihtiyacı vardı? "Beck nerede?" Beck'e ihtiyacı vardı.

"Onun hakkında birazdan konuşacağız," dedi Dr. Lowe. Kalçasını yatağın kenarına dayadı. Çok uzun boylu değildi ve biraz kiloluydu, yüz hatları sertti. "Neden burada olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Hastaydım."

"Sadece hasta değil. Harlow, zehirlenmişsin. Neyse ki ilaçlara çok iyi yanıt verdin. Kalıcı bir hasar olmadan tamamen iyileşeceksin."

Aklı tek bir kelimeye takıldı. "Zehirlenmiş mi?" Ama... ama... nasıl? Ve kim tarafından? Artık çok az insan ondan nefret ediyordu. Değil mi? Ve kimseyi kızdıracak bir şey yapmamıştı. Yapmış mıydı?

"Görünüşe göre korkunç derecede yanlış giden bir şakaydı. Memleketinizden biri çayınıza göz damlası koymuş. Dört gün önce komaya girmişsin."

Bekle, bekle, bekle. "Anlamıyorum." Dört gün mü?

"Polis şefiniz tarafından yüzleştirildiklerinde, suçlular suçlarını itiraf ettiler. İsimlerini hatırlamıyorum, üzgünüm. İki kadın ve bir erkek vardı. İnsan tüketimi için bir maddeyi kirletmekle suçlanıyorlar. Cinayete teşebbüsle suçlanmadıkları için şanslılar."

"Beck," diye mırıldandı. "Nerede o?" Endişelenmiş olmalıydı. "Onu görmek istiyorum."

Doktorun ifadesi değişmedi. "Hayati değerlerinizi kontrol etmeyi bitirelim, tamam mı?"

Sonraki yarım saat boyunca dürtüldü, dürtüklendi, sorgulandı ve o da öfkesini kontrol altında tutmak için elinden geleni yaptı. Beck onun için endişelenmekten daha fazlasını yapıyor olmalıydı; çıldırmış olmalıydı. Kızın kusmasını bu kadar kötü idare etmişken, komanın ona ne yaptığını hayal bile edemiyordu.

Sonunda muayene sona erdi ve sağlık personeli odadan çıktı. "Beck'i göndermeyi unutmayın," diye seslendi.

Doktor kapının girişinde durdu. "Bunu söylediğim için üzgünüm Bayan Glass ama bekleme odasında sizi bekleyen kimse yok."

Harlow yatakta yatıyordu, kalbi göğsünde tekliyordu. Dışarıda kimse yok muydu?

Gerçekten mi? "Belki de kafeteryadadır?"

Yarım gülümsemesi güven verici değildi. "Evet, eminim öyledir." Kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapattı. "Ona biraz zaman ver. Yakında gelecektir."

Beck'in onu bir dakikalığına bile terk etmesine imkân yoktu. Hayatındaki pek çok insanı kaybettiği gibi onu da kaybetme düşüncesi onu uçurumun kenarına itmediyse tabii. Kendini korumak için onu terk etmiş olabilirdi.

Hayatta olmaz. Kırılgan kalbiyle sevdiği ve güvendiği adam hakkında en kötüsünü düşünmeyecekti. Ama onu bulacaktı.

Bacaklarını yatağın kenarından geçirdi ve ayağa kalktı. Dizleri anında büküldü, ağırlığı taşıyamayacağı kadar fazlaydı ve korkuluk olmasa devrilebilirdi. Kendini daha dengeli hissettiğinde, serum ve kateter torbalarının bulunduğu direği tutmaya başladı. Kâğıt inceliğindeki önlüğünün arkası açıktı ama onu kapatıp kendini tutamadı.

Kıçının açıkta olduğunu düşünerek toplayabildiği kadar vakarla kapıya, koridora doğru ilerledi ve "Beck! Beck!"

Onu dürtten ve dürtmeye devam eden hemşire koşarak yanına geldi ve onu destekledi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Yataktan çıkmamalısın."

"Beck!" Neyse ki bu sefer ciyaklamaktan daha fazlasını yapmayı başardı. "Nerede o? Burada olduğunu biliyorum. Beni bırakmazdı." Gözlerinde boncuk boncuk yaşlar vardı. "Bırakmazdı."

Nuse ona acıyarak, "Pekâlâ tatlım. Gidip bekleme odasına bir göz atalım." Harlow'un ilerlemesine yardım etti.

Altı kişi minderli sandalyelerde oturmuş, televizyon seyrediyor ya da dergi okuyor, biri de kanepede uyuyordu. Ama hiçbiri Beck ya da onun arkadaşlarından biri değildi.

"O... o burada değil." Gözyaşları taşıtı ve bir hıçkırık kabardı, neredeyse onu boğuyordu.

"Özür dilerim, tatlım. Gerçekten üzgünüm. Erkekler domuz olabiliyor." "Benim değil. O-"

"Harlow? Harlow!"

Beck! Döndü, adam asansörden hızla çıkınca neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktı. West, Jase, Brook Lynn ve Jessie Kay de yanındaydı.

Bir saniye sonra Beck onu kollarına aldı, nasırlı elleri sırtının çıplak teniyle buluştu ve umutsuzca arzuladığı rahatlığı sundu. Gözyaşları daha serbestçe akmaya başladı ama bu kez rahatlamadan kaynaklanıyordu. Adam buradaydı ve onunla birlikteydi.

"Uyandığımda burada olmadığımı için çok üzgünüm, aşkım." Elbisesini belinden bağladı ama yine de eli için bir aralık bıraktı. "Dr. Lowe bize komadan çıktığını ama vücudundaki sakinleştiricilerin etkisinin birkaç saat daha geçmeyeceğini söyledi, bu da bize sen uyanmadan önce işlerimizi bitirmek için bolca zaman veriyordu. Ama işte buradasın, canlı ve iyisin." Gözlerinde, sevinçle karışık katıksız bir rahatlama vardı.

"Beni terk ettiğine inanmak istemedim, beni kaybetme korkusu çok fazlaydı." Sesi küçük ve muhtaçtı ama umurunda değildi. Güven ve paylaş.

"Seni asla terk etmeyeceğim, aşkım. Asla." Sadece yanaklarını okşayabilecek kadar geri çekildi. "Sen benim *her şeyimsin*. Sadece birkaç ayak işi yapmam gerekiyordu."

"Hepimiz seni seviyoruz Harlow," dedi Brook Lynn. "Sen bizden birisin ve her zaman senin için burada olacağız."

"Sen bizim viski kardeşimizsin." Jessie Kay gökyüzünü yumrukladı. "Viski kardeşler, birleşin!"

Onlara, onu affeden ve kabul eden kızlara ve onu kollarını açarak karşılayan erkeklere gülümsedi. Ama gülümsemesi soldu.

resmi kıyafetlerini inceledi. Erkeklerde smokinler, kadınlarda ışıltılı elbiseler.

Beck bile smokin giymiş, seksi ve neredeyse dokunulamayacak kadar güzel görünüyordu. "Neden bu kadar şık giyindin?"

"Bir parti için," dedi Beck.

"Pekâlâ çocuklar." Hemşire herkesin dikkatini çektiğinden emin olmak için ellerini çırpı. "Bu çok hoş ama buna bir son vermeliyim. Bayan Glass'ın yatması gerekiyor."

"O zaman onu yatağına yatıralım." Beck onu kucağına alırken, West elinde serum askısıyla onları takip etti.

Harlow başını güvenmeye başladığı güçlü omuza yasladı. Odasında Beck onu nazikçe sedyeye yatırdı ve battaniyeyi bacaklarına doladı. Onu yanına çekecekti ama hemşire gitmeden önce göğsüne bir monitör bağıladı.

"Ne partisi?" Kadın gidince Harlow sordu, sanki hiç durgunluk olmamış gibi sohbete devam etti. "Neden gittin? Ne gibi işlerin vardı? Birbirimize karşı açık ve dürüst olalım diye söylüyorum, ne söylersen söyle, bunun yeterince iyi olduğunu düşünmeyeceğim."

Dudaklarının kenarları seğirdi. "Açık ve dürüst olduğun için teşekkür ederim." "Hoş geldiniz. Şimdi bana cevap verin lütfen."

Parmak eklemlerini çenesinin üzerinde gezdirdi, şefkatli ve saygılı bir okşayış. "Sen hastalandığından beri, geleceğim için gerçekten ne istediğimi gözden geçirmek zorunda kaldım."

Kalp monitörü hızlandı, hızlı bip sesi utanç vericiydi.

"Sen olmasaydın, geleceğim karanlık olurdu. Harlow Glass," dedi ve bir dizinin üzerine çökerek bir yüzük kutusu uzattı. İçinde o güne kadar gördüğü en büyük elmas parlıyordu. "Benimle evlenir misin?"

Şok, mantığını alt üst etmişti. "Affedersiniz?"

"Seninle evlenmek istiyorum ve seninle bir aile kurmak istiyorum. Elde edebildiğim kadar çok küçük Harlow istiyorum. Benim ressamım ve ödül karım olmanı istiyorum. Sana bakmak ve senin tarafından bakılmak istiyorum. Çiftlik evini seninle paylaşmak ve meşhur kahvaltımı sadece senin için pişirmek istiyorum. Her gece seninle uyumak, her sabah seninle uyanmak ve gün içinde istediğim zaman seni duşa çekmek istiyorum."

"Ama... ama..." Bu hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı, her dileği gözlerinin önünde gerçekleşiyordu. "Kafes..."

"Beni kafese koymadın, aşkım. Beni özgür bıraktın." Yüzüğü kızın parmağına geçirdi. "Bu parti senin için, değerli hayatını kutlamak için... ve nişanımızı kutlamak için - eğer beni kabul edersen."

Elini hızla atan kalbinin üzerine koydu, elmas ışıktaki parlıyordu. "Beck."

"Evet de. Bana en kısa zamanda küçük bir tören yapabileceğimizi, sonunda seni yasal olarak benim yapabileceğimizi, daha sonra da büyük bir tören yapabileceğimizi söyle. Bana yasal olarak bağlı olduğunu bilmeden daha ne kadar dayanabilirim emin değilim."

"Beck," dedi tekrar, içinde titreme vardı.

"Seni seviyorum, Harlow. Her parçam senin her parçanı seviyor. Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok ve seni elimde tutmak için yapmayacağım hiçbir şey yok. Sen benim için osun. Bir tanemsin. Tekimsin. Ve değerli hayatını birlikte geçirmeyi seçtiğin adam olmak için bir onur, bir ayrıcalık olur. Seninle bir aile kurmak. Karnının benim çocuğumla büyümesini izlemek. İhtiyacın olan ve istediğin şey olmak. Şimdi ve her zaman."

Sevinç gözyaşları gözlerini doldurdu. Ama işi bitmemişti.

"Artık korkunun beni yönetmesine izin vermeyeceğim. Seni kendimden , senin de beni uzaklaştırmaya izin vermeyeceğim. Şimdi mutluyum ve gelecekte de mutluluğu görüyorum. Sana sınıksız tutunuyorum bebeğim ve asla bırakmayacağım. Sana deli gibi, hasta gibi, yıkıcı bir şekilde aşığım ve şu anda çok sert konuşuyorsam özür dilerim, ama hayır, bu doğru değil. Gerçekten üzgün değilim. Sen benimsin, ben de senin. Sorunlarımız ait oldukları yere, cehenneme gidebilir. Sen ve ben, biz birbirimize aitiz."

Jessie Kay kapıyı bir aralık açtı ve başını odadan içeri uzattı. "Şimdiden evet de. Koridordan dinlemek sandığınızdan daha zor."

"Ve unutma," diye ekledi Beck. "Eğer evet dersen, yine çiftlik evinde yaşayacaksın. Her bir duvara duvar resimleri yapabilirsin. Hatta bu konuda ısrar edeceğim."

Sanki Harlow'un daha fazla teşvike ihtiyacı varmış gibi. Bu adam en başından beri ona sahipti. "Evet," dedi gülerek. "Evet."

Diğerleri alkışlayarak odaya dolmuştu. Beck Harlow'u dudaklarından öptü, komada olmasını ve o zamandan beri dişlerini fırçalamamış olmasını umursamıyor gibiydi. Ondan başka hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu, çünkü ona değer veriyordu ve hayatının geri kalanını ona değer vererek geçirmeyi planlıyordu.

İnişler ve çıkışlar boyunca ona nasıl değer vereceğini. "Bil diye söylüyorum," dedi, "bu büyük bir değişim. Gerçek anlamda hayat değiştiren bir değişim."

"Aşkıım, bana karşı hislerin aynı kaldığı sürece, diğer her şey önemsizdir."

Ceketinin yakasını kavradı. "Benim duygularım senin endişelenmen gereken bir şey değil. Seni çok seviyorum. Sen benim için her zaman fazlasıyla yeterli oldun ve olacaksın."

Jessie Kay omzunu sıvazlayarak, "Zehirlenme ve ölümün kıyısından dönmek bile onu senden uzak tutamaz," dedi. Adam irkildi ve kadın güldü. "Ne? Şaka yapmak için çok mu erken?"

"Bu konuda şaka yapmaya hazır olacağım... asla," dedi.

Harlow yana kaykılıp yatağı okşadı ve adam onun yanına sürünerek onu göğsüne çekti.

"Tawny, Charlene ve Scott'a ne olacak?" diye sordu.

"Parmaklıklar ardında biraz zaman geçirecekler," dedi Jase. "Ağır suçlar çok kötüdür ve halının altına süpürebileceğiniz bir şey değildir."

Harlow'un bu habere çok sevinmesi gerekirdi ama sevinmedi. Üçlüye kızgın bile değildi. Gerçekten kızgın değildi. Onların yaptıklarını hak ettiğini mi düşünüyordu? Hayır. Ne artık ne de bir daha asla. Beck haklıydı. Suçlarının bedelini ödemişti ve artık farklı biriydi. Ama başkalarının sefaleti artık kendi hayatının sefaleti hakkında daha iyi hissetmesini sağlamıyordu. Artık mutsuz olduğundan değil. Beck sayesinde hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

"Süper küçük, süper hızlı bir düğünü kabul edeceğim çünkü H.A.G. baş harflerinden bir an önce kurtulmak istiyorum. Ama aynı zamanda ikinci ve daha büyük bir düğün teklifini de kabul edeceğim," dedi Beck'e. "Strawberry Valley'deki kadınların yeminlerimize tanıklık etmelerini istiyorum, her ne kadar Beck'lerini kaybetmenin yasını tutarak cenaze kıyafetleriyle katılacaklarından emin olsam da."

Diğerleri ona gülümserken Beck onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Ben onların hiçbir şeyi değilim, aşkıım. Ben seninim. Şimdi ve sonsuza dek."

*

Gena Showalter'ın THE HARDER YOU FALL adlı kitabından bir alıntı için okumaya devam edin.

WEST, JESSIE KAY'ı duvara yasladı, günlerine eziyet eden ve rüyalarını işgal eden bu kadını. İstemesi gereken o değildi, ama bir şekilde karşı koyamadığı her şeydi ve ondan kaçmaktan, yürümekten yorulmuştu, çok yorulmuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ama sesinde bir aksaklık vardı ve bu, adamın sahip olduğu tüm erkeksi içgüdüleri adrenalini vurarak onu ayağa kaldırdı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Ellerini şakaklarına dayayarak onu hapsetti. Aralarındaki cızırtıdan kaçan tek kişi o değildi ama bu gece onun kaçmasına izin vermeyecekti. Ona bir kez bakması, planlarını bozması için yeterliydi ve şimdi bedelini ödeyecekti - ve günü daha iyi hale getirecekti.

O kadar narin yüz hatları üzerinde farklı duygular oynayıyordu ki, sürekli olarak onu dünyadan koruma... ve daha sonra onu harap etme ihtiyacı tarafından tüketiliyordu. Önce ihtiyaç, sonra korku, pişmanlık, umut ve nihayet öfke geldi. Öfke onu endişelendiriyordu. Güneyli dilber bir bakışıyla bir erkeğin testislerini büzüştürebilirdi. Ama yine de çekip gitmedi.

Narin ellerini adamın kravatında gezdirdi ve düğümü biraz salladı; bu hareket aynı anda hem seksi, hem tatlı, hem de hınzırcaydı. "İtiraf ediyorum. Seni istiyorum West..." diye fısıldadı.

Hepsi bu kadardı. Hepsi bu kadardı. Acıyla sertleşti, ereksiyonu fermuarını zorluyor, ona doğru uzanıyordu.

Ama işi bitmemişti.

"Senden... randevuna geri dönmeni istiyorum," diye tersledi ve onu itti - adam kımıldamadı bile.

Randevusu. Evet, onu unutup duruyordu. Ama Jessie Kay ne zaman bir odaya girse diğer her şeyi unutmaya alışmıştı. Onu tüketiyordu ve bu çok sinir bozucuydu, tedavi edilmesi gereken bir hastalık, aşılması gereken bir engeldi ama lanet olsun ki şimdi ve burada bunun tadını çıkarmayacaktı.

Eteğinin kenarını kıvırdı, parmakları çıplak teninin ipeksi sıcaklığını okşadı ve yine nefesi kesildi, onu çılgına çevirdi. "Bana ne istemen gerektiğini düşündüğünü söyledin." Kelimeleri kızın ağzına doğru törpüledi, kızın üzerinde geziniyor, ona dokunmuyor ama olabileceklerle alay ediyordu. "Şimdi bana gerçekten ne istediğini söyle."

Donanma mavisini gözlerini ona dikmiş, yalvarıyordu. "Bunu bana yapma West. Beni sadece kullanacaksın."

"Seni . Arada fark var."

*Gena Showalter'ın nefes kesen çağdaş romantik hikâyelerini seviyorsanız,
Mira Ink serisine bayılacaksınız,
BEYAZ TAVŞAN GÜNLÜKLERİ:*

*ALICE ZOMBİELAND'DE
ZOMBİ CAMINDAN ZOMBİ
KALPLERİNİN KRALİÇESİ*

Ve yakında Mira Ink'ten geliyor,

ÇILGIN BİR ZOMBİ PARTİSİ

[ÇILGIN BİR ZOMBİ PARTİSİ'](#)*ne
bir göz atmak için okumaya devam
edin!*

Telif Hakkı © 2015 Gena Showalter

FROSTY

Yürüyen Ölüler

Yatağımdan sürünerek kalktım ve gözlerimi ovuşturdum. Şakaklarım zonkluyor ve ağzımın tadı sanki tüylü bir şey içeri girmiş, yuva yapmış, bebek doğurmuş ve ölmüş gibi. Bir galon çamaşır suyuyla dişlerimi fırçalamak için banyoya giderken etrafımın yabancı olduğunu fark ediyorum. Başımın dönmesine aldırmadan durup dönüyorum ve pembe duvarlara asılı çiçek resimleri, büyük boy bir dolaptan dökülen ısıltılı gömlekler ve etekler ve bin bir çeşit makyaj malzemesiyle dolu bir makyaj masası olan yatak odasını tarıyorum.

Uykulu bir iç çekiş dikkatimi yatağa çekiyor ve anılar hızla içeri giriyor. Bir kulübe gittim, bir kız seçtim ve onunla eve gittim. Onunla ve şimdi buradan ayrılıp A sınıfı bir pislik olduğumu kanıtlayacağım. Ama en azından alanımın zirvesindeyim. Bu da bir şeydir, değil mi?

Koyu renk saçları solgun omuzlarına dökülüyor. O sadece ve sadece tek bir nedenden dolayı seçtiğim uzun bir rastlantılar dizisinin en yenisi: her biri bir şekilde Kat'e benziyor.

Ama onlar Kat değiller ve iş bittikten sonra onları yeterince hızlı terk edemiyorum.

Karnım geriliyor ve ellerim çekiç başları kadar sert yumruklar yapıyor. Birkaç kadeh viskiden sonra, birlikte olduğum kızın benim küçük tatlı Kitty Kat'im olduğunu ve ona tekrar dokunduğumu, onun da bundan hoşlandığını, daha fazlası için yalvardığını ve her şeyin yoluna gireceğini, çünkü sonsuza dek birlikte olacağımızı hayal edebiliyorum. Daha sonra bana sarılacağını ve şöyle şeyler söyleyeceğini hayal ediyorum: "Sen dünyanın en şanslı erkeğisin. Benimle çıkıyorsun ve ben çok ateşliyim ama bunun farkında bile değilim, bu da beni daha da ateşli yapıyor" gibi şeyler söyleyecek ve ben de güleceğim çünkü o gülünç, sevimli ve benim dünyamda her şey yolunda. Sabah olduğunda, rüyasında kötü şeyler yaptığım için özür dilememi isteyecek.

Hayatımı yaşamaya değer kılacak.

Sonra sabah gerçekten olacak ve ben onun bunların hiçbirini yapamayacağını fark edeceğim. O öldü, çünkü onu kurtaramadım.

Kendimden nefret ediyorum.

Kat *sonuna* kadar sadakatimi hak ediyor. Peki ya bu saçmalık? Hiç tanımadığım, hoşlanmadığım kızlarla onun anısını aldatıyorum.

her zaman kızacak. Onlar Kat değiller, asla Kat olamayacaklar ve onun mülküne el sürmeye hakları yok.

Bu yanlış. Berbat. Ben o adam değilim. Sadece pislikler kullanır ve kaybeder ve bir zamanlar böyle bir pisliği kan ve kemik tozuna çeviren adam ben olurdum.

Umurumda mı diye sor.

Bu özel hata uyanmadan önce, atılmış kıyafetlerimi topluyorum ve aceleyle giyiniyorum. Gömleğim kırışmış, yırtılmış, ruj ve viskiyle lekelenmiş. Tam da olduğum gibi görünüyorum: akşamdan kalma bir pislik parçası. Pantolonumu bağlama zahmetine girmiyorum. Savaş botlarımı bağlamadan bıraktım. Ön kapıdan çıkıyorum ve bir apartmanın ikinci katında olduğumu fark ediyorum. Çevredeki park alanını taradım ama kamyonetimden bir iz bulamadım.

Buraya nasıl geldim ben?

Gece kulübüne gittiğimi, birbiri ardına içki içtiğimi, esmer kızı arkadaş grubunun arasından çekip aldıktan sonra onunla dans ettiğimi, daha fazla içki içtiğimi ve... evet, tamam, küçük sedanına bindiğimi hatırlıyorum. Araba kullanamayacak kadar sarhoştum. Şimdi kulübe yürüyerek dönmem gerekecekti, çünkü onu uyandırıp beni bırakmasını istememin imkanı yoktu. Var olmayan niyetlerimle ilgili sorulara cevap vermek zorunda kalacaktım.

Kaldırımda ilerlerken hava her zamankinden daha sıcak, kışın son kalıntıları da bahara teslim olmuş durumda. Güneş yükselme sürecinde, gökyüzünü altın ve pembenin farklı tonlarıyla tutuşturuyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaralardan biri.

Parmağımı veriyorum.

Dünya kaybettiği hazine için ağlıyor olmalı, hıçkırarak değil. En azından zombiler tarafından pusuya düşürülme konusunda endişelenmeme gerek yok. Yeryüzünün belaları genellikle sadece geceleri ortaya çıkar, güneşin parlak ışınları hassas kabuklarının dayanamayacağı kadar serttir.

"Burada ne yapıyorsun, güzel çocuk?" diye seslenir biri. Arkadaşları kıkırdar. "Gerçek erkeklerin nasıl olduğunu görmek falan mı istiyorsun?"

Başımı eğip ellerimi ceplerime sokuyorum. Korktuğumdan ya da Birmingham, Alabama'nın benim yaşımdaki çoğu çocuğun uzak durmaya çalıştığı, yıkık dökük bina duvarlarındaki grafitilerden, jant kapakları ve tekerlekleri olmayan park halindeki arabalardan ve her ara sokakta işlenen çok sayıda suçtan -uyuşturucu, fuhuş, belki bir ya da iki silahlı soygun- ürktüğü bir bölgesinde olduğumdan değil, şu anki ruh halimde savaşacağım ve öldürmek için savaşacağım. Bir zombi avcısı olarak, "gerçek erkeklerin" umut edemeyeceği yetenek ve becerilere sahibim.

Yenilgi. Çete üyelerini bile. Bir grup serseri çocukla mücadele etmek, fıçıdaki balığı roketatarla vurmaya benzer.

Evet. Onlardan bir tane var bende. Aslında iki tane ama ben her zaman hançerlerimi tercih etmişimdir. Yakın ve kişisel benim tercih ettiğim eleme yöntemidir.

Cebimdeki cep telefonum titriyor. Cihazı çekiyorum ve ekranın Cole, Bronx ve hatta Cole'un kız arkadaşı Ali Bell'den gelen mesajlarla dolduğunu görüyorum. Kat'ın en iyi arkadaşı. Nerede olduğumu, ne yaptığımı, yakın zamanda eve gelip gelmeyeceğimi bilmek istiyorlar. Etraflarında olmanın çok zor olduğunu ne zaman anlayacaklar? Hayatları oldukça mükemmel. Üçü de Kat Parker'ın sınıfıma ilk kez girdiği yedinci sınıftan beri istediğim sonsuza dek mutluluğu yaşıyor. Benim *asla* sahip olamayacağım sonsuza kadar mutlu.

Cole ve Ali birbirlerine sahipler. Bronx'un sevgilisi Reeve var. Benim neyim var?

Acı ve sefalet, ikisi de berbat.

İri yarı bir adam aniden yoluma çıktı. İri yarı diyorum çünkü düşürdüğü gölge bana onun benim boyumda, kas yığını ve 1.80'in üzerinde olduğunu söylüyor.

Eğer dikkatli olmazsa, bu karşılaşmadan yürüyerek çıkamayacak. Sürünecek. Ama botlarından yüzüne baktığımda, kabalığımı kaybediyorum. İşte dostum ve korkusuz liderim Cole Holland'ın ta kendisi. Onu ilkokuldan beri kardeşim gibi tanır ve severim. Birbirimizin yanında savaştık, birbirimizin kanını döktük ve birbirimizi kurtardık. Ama başka bir moral konuşması için havamda değilim.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

"Süper inanılmaz dedektiflik yeteneklerim. Başka nasıl olacak?"

"Başka bir deyişle, telefonumdaki GPS." Teknoloji bir fahişe.

Cole'un gözleri menekşe renginde, ürkütücü ve şu anda gömleğimin yakasına yapışmış durumdalar. Kaşlarını çatı. "Ruj mu?"

"Mükemmel renk tonunu arıyorum," diye kestirip atıyorum.

"Ten rengin gül rengi diye bağırıyor, eflatun değil." Deadpan'i benimkinden daha iyi.

Eski ben bu tür bir tepkiye bayılırdı. Eskiden oğlumla atışmaya bayılırdım. Ya şimdi? Yalnız bırakılmayı tercih ederim. "Tüyo için teşekkürler. Aklımda tutacağım."

." Cole omzuma vurdu ve eğer daha zayıf bir adam betona çakılırdım. "Hadi gidip bir şeyler yiyelim. Sıvı bir yemek yerine bir kez olsun katı bir yemek yiyebilirmişsin gibi görünüyorsun."

Her ne kadar gitmek istemesem de onunla tartışmak istemiyorum. Çok fazla enerji harcıyor. Jipi kaldırımda rölantide çalışıyor ve itiraz etmeden yolcu koltuğuna kayıyorum. On dakikalık bir yolculuktan sonra ikimiz de konuşmuyoruz. Söylenecek ne var ki, gerçekten? Durum neyse o ve bunu değiştirmenin bir yolu yok.

Ancak Hash Town'a vardığımızda keşke tartışmayı tercih etseydim diyorum. Ali, Bronx ve Reeve arka taraftaki bir masada bizi bekliyorlar. Reeve'le hiçbir zaman yakın olmadık; Kat'in arkadaşıydı ve Kat gibi avcılık onun da ilgi alanına girmiyordu. Zombileri göremiyor ya da duyamıyor ama bizi o kadar çok savaşırken gördü ki diğer sivillerin kabul edemediği şeyi kabul ediyor: canavarlar gerçek ve aramızda yaşıyorlar.

Reeve babasını kaybetti - yaşayan tek ailesi ve en zengin hayırseverimiz -Kat'i kaybettiğim gün. İlk defa onunla bir akrabalık hissine kapıldım. Belki de bu zoraki etkileşim o kadar da kötü olmayacaktır.

Hoş geldiniz diyerek gülümsüyor. Koyu renk saçları ve daha da koyu renk gözleri var ve ortaokuldayken Kat'le farklı babaların kız kardeşleriymiş gibi davranırlardı. şimdi ona bakmak bile acı veriyor.

Kimi kandırıyorum ki? Her şey acıtıyor.

İki boş koltuktan birine oturuyorum ve kahve için garsona işaret ediyorum. İhtiyacım olacak. "Yani... bu bir müdahale mi?"

"Hayır, ama muhtemelen öyle olmalı," diyor Ali. "Bok gibi görünüyorsun." Ağzı her zaman bir filtreden yoksundu, bu sorun hiçbir konuda yalan söylemeyi reddetmesiyle daha da kötüleşti. Her konuşmayı savaş alanına çevirecek iki özellik. Ama onu değiştirmezdim. Küntlüğu her zaman çekiciliğe tercih ederim.

Cole onun yanına oturup yanağından öpüyor, o da Cole'a doğru eğiliyor, bu ikisi için de doğal, tamamen içgüdüsel bir hareket. Kat ve ben de eskiden aynısını yapardık.

Göğsüme bir acı saplanıyor.

"İyi haber şu ki, benim bokum başka bir adamın en iyisi," diyorum. "En azından iyi görünüyorsun."

"Belli ki." Ali tırnaklarını parlatır.

Bu öyle bir Kat sözü ki, duyunca ikimiz de donup kalıyoruz.

Nefesimi düzene sokmak için bir dakikaya ihtiyacım var. Sonunda yeni konuşmalar başlıyor, grup arasında dostça hakaretler gidip geliyor. Dikkatim Ali'de kalıyor ve ağzından "*Özür dilerim*" ıkıyor.

Omuzlarımı silkiyorum. Ali, görünüş olarak Kat'in tam zıttı. Masallardaki masum kar prensesine karşılık Kat'in baştan çıkarıcı kötü kraliçesi. Ali uzun boylu, ince yapılı, solgun saçları ve okyanusa bakar gibi baktığı berrak ve mavi gözleriyle, Kat ise kısa boylu, kıvrımlı, siyah saçlı, ela gözlü, yeşil ve altının mükemmel bir karışımı. Daha güzel, daha zeki, daha esprili ya da daha sevimli biri olmamıştı ve eğer bu yolda devam edersem, binayı tuğla tuğla parçalamadan önce masayı devireceğim.

Garson nihayet elinde kahve fincanı ile geldi ve fincanımı doldurdu. "Siparişiniz birkaç dakika içinde hazır olacak, tatlım." Omzumu okşadı ve uzaklaştı.

"Sizin için sipariş verme cüretini gösterdik," diyor Reeve. "İki sahanda yumurta, dört parça domuz pastırması, iki sosis köftesi, iki porsiyon patates kızartması ve bir yaban mersinli krep." Alt dudağını kemiriyor. "Başka bir şey isterseniz..."

"Bu kadar azla idare edebileceğime eminim." Zaten aç değilim. "Z avı nasıl gidiyor?"

"Her zamankinden daha iyi." Ali portakal suyundan bir yudum alıyor. "Savaşmayı bıraktık ve sadece bizi ısırmalarına izin veriyoruz. Birkaç dakika içinde ışığımız onları ve bizi tüm karanlıklardan arındırıyor ve ahirete doğru süzülüyorlar. Bunu izlemek bir mucize."

Katiller, bir zombiyi gerçekten öldürebilecek tek silah olan ruhani ateşi üretirler. Ancak Anima'nın lideri Ali üzerinde deney yaptıktan ve onu test edilmemiş ilaçlarla vurduktan sonra, Z'leri *kurtarma* yeteneğini geliştirdi. Bu yeteneği daha sonra ateşini diğer avcılarının üzerinde kullanarak *onlarla* paylaştı.

Birçok kez bu yeteneği benimle de paylaşmayı teklif etti ama ben her seferinde onu reddettim. Düşmanımı kurtarmakla ilgilenmiyorum. Zombiler Kat'i ısırды. Eğer onu kurşun yağmuruna tutmasaydım, toksin yüzünden kaybedecektim. Yani, zombiler ölmek zorunda.

Dezavantajı mı? Isırıldığımda acı çekiyorum. Acı tüm vücudumu etkiliyor ve dayanılmaz oluyor. Yoluma çıkan *her şeyi* yok etme dürtüsü beni ele geçiriyor. Ayrıca avcı ateşi ya da kimyasal bir panzehir enjekte edilmeden iyileşemiyorum ve ısırıktan sonraki on dakikalık süre içinde bir tane almam gerekiyor, yoksa mahvoluyorum. Ve zombileri kurtarma becerisi kazanmak istemediğimden, iğne olmak zorundayım. Her zaman.

"Bir *ama* mı seziyorum?" Ben soruyorum.

Ali suyundan bir yudum alıyor ve başını sallıyor. "Ne kadar çok ısırığa izin verirsek, iyileşmemiz o kadar uzun sürer."

"Mantıklı. Ne kadar çok ısırık, ruhunuzun temizlemesi gereken o kadar çok toksin demektir." "Biraz daha kahve?" diye soruyor garson.

Kızlar onun sesini duyunca irkildiler. Ben sadece başımı sallıyorum. Cole ve Bronx gibi ben de lokantanın kapısından içeri girdiğimden beri gardımı düşürmedim. Garsonun yerini her saniye biliyordum ve bizi duyacak kadar yakın olduğunu biliyordum.

Kahve dolduruldu ve bize *çok tuhaf* bakışı atmadan uzaklaştı. Normalde işimizi bu kadar açık konuşmazdık, ama biz çocuğuz (teknik olarak) ve herkesin bir video oyunu hakkında konuştuğumuzu varsaydığını öğrendik.

Bronx, "Z'lere ve kendimize yardım etmek için yeni bir yol bulmalıyız," diyor. "Bir savaştan sonra bir hafta boyunca bitkin düşüyorum."

Yemek birkaç dakika sonra geliyor, garson her birimizin önüne dumanı tüten tabaklar koyuyor. Arkadaşlarım sanki aylardır aç kalmış gibi yemeklere yumuldular. Ben dün gece dışarıda içip seks yaparken, onlar belli ki zombi avcılığı ve dövüşü yapmışlar. Ali'nin gömleğinin kolu kalktı ve kolunda, beyaz bir tavşan dövmesinin hemen üzerindeki kabarık kırmızı ısırık izlerini görüyorum.

Etrafıma bakıyorum ve Cole ile Bronx'ta da ısırık izleri buluyorum ve bu beni çok etkiliyor. Savaş alanına bensiz gitmişlerdi. Yaralanabilirlerdi ya da daha kötüsü olabilirdi ve ben onlara yardım etmek için orada olamazdım. Z-kurtarma olayı yeni, Ali'ye verilen ilaçlar kadar test edilmemiş ve tüm ayrıntılarını bilmiyoruz. Bir şeyler korkunç bir şekilde ters gidebilirdi.

Bir laneti yutuyorum. Kendimi toparlamam lazım. Dün gibi. Ama yapabileceğimden emin değilim.

Brook Lynn'in Biberli Pastırmalı İyiliği

*4 poblano biberi, ikiye bölünmüş ve çekirdekleri çıkarılmış
½ lb domuz pastırması
1 jalapeño biberi,
tohumlanmış 1 küçük beyaz
soğan
4 diş sarımsak
1 yemek kaşığı tereyağı
1 lb hamburger eti tuz ve
karabiber, tatlandırmak
için 8 oz krem peynir
için çedar peyniri, rendelenmiş Poblano biberlerini fırında veya ızgarada
yumuşayana kadar közleyin.*

Pastırma, jalapeño, soğan ve sarımsağı küp küp doğrayın ve büyük bir tavada tereyağı ile soteleyin. Kıymayı ekleyin ve baharatlarla tatlandırarak kızartın.

Sığır eti ve pastırma karışımını krem peynir ile karıştırın ve her bir poblano yarısını doldurun. Üzerine çedar peyniri koyun ve fırın kabına yerleştirin.

350°F'de 30-45 dakika pişirin. Afıyet olsun!

ISBN: 978-1-474-03579-8

NE KADAR SICAK YANARSA

© 2015 Gena Showalter Büyük

Britanya'da yayınlanmıştır 2015

Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited tarafından

Eton House, 18-24 Paradise Road, Richmond, Surrey TW9 1SR

Herhangi bir biçimde tamamen veya kısmen çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, mekanlar ve olaylar tamamen kurgusaldır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya herhangi bir gerçek yer, , mekan, olay veya olayla hiçbir ilişkisi yoktur. Her türlü benzerlik tamamen tesadüfidir.

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabı yalnızca kişisel bilgisayarınıza, tablet bilgisayarınıza, akıllı telefonunuza veya diğer elektronik okuma cihazınıza (her biri bir "Lisanslı Cihaz") indirmek ve kurmak ve bu e-kitabın metnine Lisanslı Cihazınızdaki ekrandan erişmek, görüntülemek ve okumak için münhasır olmayan, devredilemez hak ve lisans verilir. Bu eylemlerden herhangi birine yürürlükteki yasaların herhangi bir emredici hükmü uyarınca izin verilmesi dışında, bu e-kitabın veya metnin veya görüntülerinin hiçbir kısmı, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, dağıtılamaz, tercüme edilemez, dönüştürülemez veya başka bir dosya biçiminde kullanılmak üzere uyarlanamaz, kamuya iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla.

® ve ™ ticari marka sahibine ve/veya lisans sahibine ait ve onun tarafından kullanılan ticari markalardır. ile işaretlenmiş ticari markalar Birleşik Krallık Patent Ofisi ve/veya İç Pazarda Uyumlaştırma Ofisi ve diğer ülkelerde kayıtlıdır.

www.millsandboon.co.uk



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

